

КРАЛЕТЕ НА ТРИЛЪРА®

ПОЛ ЛИВАЙН

ТЕКИЛА

И СИНЬО АЛИБИ

"Страхотен съдебен трилър, чудесна комедия, Великолепна
любовна история - една от най-хубавите книги на годината!"

Маями Хералд

ПОЛ ЛИВАЙН ТЕКИЛА И СИНЬО АЛИБИ

Превод: Анна Радкова

chitanka.info

Когато се кръстосат любов и убийство, дори и двамата най-печени адвокати в Маями имат нужда от перфектно алиби!

Луксозна яхта се разбива на брега на Сънсет Кий — на борда й има сто хиляди долара и един труп. Адвокатите Стив Соломон и Виктория Лорд трябва да разкрият убиеца, дошъл в рая с цял кораб фамилни тайни. Ако успеят да се удържат и да не се хванат за гърлата в съда... и не само там!

„Бърза, комична и напрегната история за люти характери и тънко познаване на съдебната система отвътре. И всичко това на фона на страхотния пейзаж в Южна Флорида. Отдавна не съм чел роман, който толкова да ми хареса. Когато не се смеех с глас, си плюех на пръстите и препусках по страниците. Безспорно страхотна поредица!“
Джеймс Хол, „Профил на убиец!“

*На една забавна и обичлива дама — Сали Ливайн.
Моята майка.*

НАЙ-БОГАТИТЕ ОМАРИ НА СВЕТА

1

— Стив, забрави! Няма да правя секс в океана.

— Хайде де! — молеше се той. — Бъди авантюристка.

— Неморално и нехигиенично. Даже май и незаконно.

— Това е Флорида Кийс, Вик. Няма нищо незаконно.

Стив Соломон и Виктория Лорд се плацикаха в плитчините в покрайнините на Сънсет Кий. На хоризонта слънцето цвърчеше точно над Залива.

— На тази светлина изглеждаш наистина великолепно — каза той.

— Добър опит, свалячо, но бикините си остават на мястото.

Все пак трябваше да признае, че имаше нещо еротично в топлата вода, соления бриз и галещите лъчи на залязващото слънце. А и Стив изглеждаше страшно възбуждащо с бронзовия си загар и тъмната лъскава мокра коса.

Само ако не трябваше да хвърля бомбата довечера!

— Ще бъде супер! — Той леко плъзна ръце около кръста ѝ. — Плющене в солена вода.

Боже господи! Нима мъжът, когото обичам, наистина каза „плющене“?

— Не можем. Наоколо има хора.

На десетина метра една двойка с вид на младоженци в меден месец — преситени и напълно отвеяни — караха водно колело. Гостите на хотела се разхождаха по брега с питиета в пластмасови чаши. Над водата се носеше музика от бамбуковия открит бар на хотела, Андре Тусен припяваше „Островна жена“.

Как може да не вижда, че не е в настроение? Как може някой, който умее така добре да си подбира съдебните заседатели, да не си дава сметка за приливите и отливите в чувствата на любимия човек до него?

Бутна ръцете му от хълбоците си.

— Има морска трева, морски въшки и морски таралежи. — Не се сещаше за други морски неща. — Може да го направим по-късно в стаята.

— Скука!

— Значи сексуалният ни живот те кара да се прозяваш?

— Не съм казал това.

Тонът ѝ стана рязък като при кръстосан разпит.

— Не е ли вярно, че след няколко месеца всичките ти приятелки започват да те отегчават?

— Като изключим тези, които ме зарязват.

— Осъзнаваш ли, че имаш хиперактивно сексуално разстройство?

— Отричам, каквото и да значи това. — Той я притегли към себе си и тя усети издутината в банските му. — Обичам сексуалния ни живот. И в стаята става. Чисти чаршафи. Климатик. Хубава гледка. Хайде да се прибираме и да започваме!

Да започваме? Сякаш ще чистят кухнята!

— Ти върви. Почвай без мен.

— Хайде! Можем да гледаме залеза от балкона.

Тя се обърна към хоризонта, където тънки нишки от облаци се обагряха в цвета на сцепена слива.

— Няма да имаме време.

Нямаше начин да пропусне гледката как оранжевата огнена топка се потапя в морето. Обичаше вечния ритъм на смяната на деня с нощта, слънцето изгряваше от Атлантика и залязваше в Залива. Ден след ден, година след година. Каква зависимост! Съмняваше се, че Стив го разбира. Ако трябваше да е по неговия начин, слънцето щеше да минава на зигзаг над полуострова и да спира за бира в Исламорада.

Имаше и още една причина да отлага любенето.

Бомбата.

Беше мислила за това през целия път към Кий Уест. Мисълта се въртеше като досаден комар в главата ѝ и бжъткаше из мозъка ѝ. Яд я беше, че ще развали всичко, но трябваше да му каже, рано или късно.

— Добре, предавам се — каза Стив. — *Coitus postponus*. В колко часа ще се виждаме с чичо ти?

Тя се отгласна с крака и се отпусна по гръб. Загледа се към хоризонта от горе на долу, слънцето се носеше по ръба на океана,

завързано за отражението си с огнено въже.

— Девет часа. Казах ти вече — не ми е истински чичо.

— Знам. Добрият стар Хал Грифин. Партньорът на баща ти, човекът, който ти е купувал скъпи подаръци, когато си била разглезена малка лигла.

— *Привилегирована*, не разглезена. Чичо Гриф кръсти майка ми Кралицата.

— А теб Принцесата.

Значи Стив все пак беше слушал какво му говори.

— Пасва ли ми името?

— Също като обувките ти „Маноло Бланик“.

Заплува и се насочи навътре в морето, към залязващото слънце. Плавни движения прорязваха водата, глазирана в огненооранжево. Стив плуваше отстрани, като се мъчеше да не изостава.

— Не разбирам само защо Хал Грифин ти се обаждат след всичките тези години.

Въпросът озадачаваше и Виктория. Не беше виждала чичо Гриф от погребението на баща си, тоест от дванайсетгодишна възраст. Сега, без всякакво предупреждение, той се бе обадил по телефона.

— Знам само, че има някаква работа за мен.

— Искаш да кажеш за нас.

— Не знае за теб.

— Но нали си му казала?! Соломон и Лорд.

— Разбира се.

Така ли се почва? Малка безобидна лъжа, последвана от по-голяма, не толкова безобидна.

Господи, как мразеше това! Трябваше да каже истината на Стив. Но как?

Изоставаше, вдигаше същинска буря, докато се опитваше да я настигне. С изключение на плуването — само пляскане и никаква скорост — Стив беше истински атлет. Беше тренирал лека атлетика в гимназията и беше играл бейзбол в университета на Маями, проявил се бе като посредствен батър и страхотен рънър.

„Соломон полита... и краде втори удар.“

Добра закваска за адвокат, реши Виктория. Премяташ питчър, правиш се на кетчър и крадеш начален удар. Дори думичката му лепваше от раз. Можеше като нищо да надбяга противниковите играчи

и да изрита топката от ръцете им. Но както повечето спортисти, не си знаеше мярката. Мислеше си, че е добър във всичко. Покер. Ремонт на коли. Секс. Добре, биваше си го в леглото, много дори, след като успя да го научи да забавя темпото и да престане да се опитва да отбележи точка още при първия удар.

На стотина метра от брега започна да размахва крака, изчаквайки да я настигне.

— Е, къде ще ядем? — попита той задъхано.

Съвсем в стила му. Планираше вечерята, докато обядваха.

— Чичо Гриф е направил резервация в „Луис Бекярд“.

Изръмжа одобрително.

— Обожавам панираните им скариди. Ще вървят с черен костур за предястие и мус от манго за десерт.

Секс и ядене, помисли си тя. Дали изобщо мисли за нещо друго?

— И ще се приберем в стаята навреме за „Спортен център“ — додаде той.

Да, разбира се, че мисли.

Въобразяваше ли си или нещо тормозеше Виктория? Не можеше да прецени. Мълча си през целия път по морската магистрала, като от време на време поглеждаше към Залива, където червените глави на коралите надничаха през плитката тюркоазена вода. Попита я как вървят делата ѝ — бяха разделили работата на негова, нейна и обща, но на нея не ѝ се говореше за работа. Беше изпял няколко шлагера на Джими Бъфет. Но тя не се присъедини към търсенето на „изгубената солничка“ от песента.

Каза си, че всичко е наред. В крайна сметка беше я прегърнал, докато махаха с крака и се опитваха да се държат над водата. В светлината на здрача беше направо неотразима, кожата ѝ беше порозовяла, хванатата на опашка коса, с цвят на масло и уиски, подсилваше скулите ѝ. Малки гърди, дълги крака, стройно стегнато тяло. Усети приятна тръпка в плувките си. Въздухът беше натежал от солта и кокосовото масло и той беше с жената, която обичаше, жената, която поради необясними причини явно също го обичаше.

Според изчисленията му все още имаха време да отскочат до стаята, да се любят и да се срещнат с Грифин в „Луис“. Можеха да го

направят под душа, докато се къпеха за вечеря, по метода на Соломон за мултиработоспособност. Искаше само слънцето веднъж да залезе и денят най-после да свърши.

Наблизо двама сърфисти се опитваха да се пуснат по веднъж за последно. Над главите им морските птици се спускаха и кряскаха. Чу как от колоните на бара се носи салса, Силия Круз пееше „Животът е карнавал“.

Абсолютно вярно. Стив смяташе живота си за карнавал, пълен със слънце и морски бриз, като в реклама за бира. Беше по-добре от това да сразиш някоя мегастрахователна компания със седемцифрена присъда. Не че някога го беше правил, но можеше да си представи. По-добре от това да откраднеш начален удар по време на бейзболен мач в колежа. Както го беше направил срещу „Флорида Стейт“. Естествено, отборът му беше загубил. Ама моментът беше адски як.

— Стив, трябва да поговорим — каза Виктория.

— Абсолютно — гледаше как розовият пояс от облаци на хоризонта посивява. На брега туристите викаха и се радваха, сякаш имаха нещо общо с чудото на нощта. — За какво трябва да говорим?

— За нас.

Охо!

Според опита на Стив, когато една жена искаше да говорят „за нас“, карнавалът на живота се канеше да събере шатрата си. Набързо прехвърли вероятните си прегрешения. Не се беше държал грубо с майка й, въпреки че Нейно величество не можеше да го понася. Не беше оставял седалката на тоалетната вдигната поне две седмици. Не беше флиртувал с други жени, дори и с екзотичната танцьорка, която беше представлявал в едно доста похотливо и сластолюбиво дело.

— Сега пък какво съм направил? — прозвуча виновно.

Виктория го прегърна през врата и преплете пръсти, докато въртяха с крака из водата в пълен синхрон.

— Държиш се с мен като със секретарка.

О, това ли било! Поне не беше нещо, заради което да го изритат от леглото.

— Не е вярно. Но аз съм старшият съдружник.

— Точно това имам предвид. Не се държиш с мен като с равна.

— Стига, Вик. Преди да се появиш ти, фирмата си беше моя.

— Каква фирма? Соломон и съдружници беше фалшива реклама. Соломон и Лорд е фирма.

— Добре, добре. Ще бъда по-чувствителен към... — Какво? Това беше фраза от доктор Фил или Опра, или от някое женско списание в чакалнята на зъболекаря.

Ще бъда по-чувствителен към...

Подхвърляш го, когато приятелката ти е разстроена. Но е по-добре да знаеш за какво говориш, мамка му!

— Нуждите ти — завърши той триумфално. — Ще бъда по-чувствителен към нуждите ти.

— Никога няма да израсна като адвокат, ако нямам автономия.

— Какво искаш да кажеш?

— Недей да се палиш. Няма да повлияе на връзката ни, но искам да продължа сама.

— Сама какво?

— Искам да си отворя собствена кантора.

— Да развалиш фирмата? — стреснат, той престана да маха с крака и потъна под водата. Тя го сграбчи за косата и го издърпа обратно. — Но ние сме страхотни партньори — бързо каза той и изплю водата като херувимче от фонтан.

Не можеше да повярва. Защо искаше да разтури един печеливш отбор?

— Толкова сме различни двамата. Аз спазвам всяка буква от закона. Ти го прескачаш.

— Тук ни е силата, Вик. Взаимно се допълваме. Ти ги целуваш по бузата, аз ги ритам в топките — като въртеше крака, за да не потъне, той я хвана за рамото и я привлече към себе си. — Ако искаш, ще променя стила си.

— Не можеш да се промениш — ти си такъв, какъвто си. Докато е Соломон и Лорд, винаги ще съм на втория стол. Трябва да си създам име.

За малко не се изпусна и не каза: „Какво ще кажеш за името госпожа Виктория Соломон?“

Но щеше да прозвучи отчаяно. Пък и никой от двамата не беше готов за подобно обвързване.

— Няма да те моля да останеш — каза рязко той. — Щом това ще те направи щастлива, карай соло.

— Сърдиш ли ми се?

— Не, давам ти простор — още един израз, който си беше свил отнякъде. — Демонстрирам ти уважението си и...

Кънтящ рев в далечината.

Какъв, по дяволите, беше този шум?

Джет? Трябваше да ги забранят тези проклетии. Но когато се обърна с лице към хоризонта, разбра, че звукът беше различен. Рев на огромни двигатели.

Моторна яхта се носеше с рев към брега. И. ако не завиеше — право към тях.

От водата беше невъзможно да се преценят нито размерите на лодката, нито скоростта ѝ. Но от звука — гърмящия рев на застигаща лавина — Стив разбра, че е огромна и бърза. Професионална яхта, която става за лов на риба меч или риба тон в открити води. Не за размотаване по брега около плувци, водни колела и плацикащи се хора.

Стив си каза, че трябва да запази самообладание. Кретенът щеше да обърне при кея със знака „Забранено за моторници“. Щеше да вдигне двуметрово миницунами към брега, хората на борда щяха да му ударят по един голям смях и по едно още по-голямо питие.

Хайде де, обръщай вече!

— Стив...

— Не бой се. Някакъв каубой се перчи.

Но лодката не зави и не намали. Напротив, носеше се с пълна сила към тях, навирила бушприт като тънък патрициански нос към небето.

Това вече разтревожи Стив.

Беше на петстотин метра. Подскочи от една вълна, падна и разплиска водата, после пак подскочи. Видя как разпенената вода се стича по корпуса и се плиска върху палубата. Ревът се усили, гърлен баритон, сякаш дузина ферарита форсираха двигатели. Кучият му син сигурно се движеше най-малко с четирийсет възела.

Приближаваше се, носът беше насочен право към тях. След двайсет секунди щеше да ги помете. Сърфистите се пръснаха. Плувците се разкрещяха и зацапаха към брега. Хората на плажа скочиха от шезлонгите си и отстъпиха назад. Спасителят надуваше свирката, заглушаван от рева на двигателите.

Примижа с очи под блясъка на потъващото слънце и видя, че на капитанския мостик няма никой. Лодка без капитан.

— Хайде! — извика Виктория и заплува успоредно на брега.

Стив я сграбчи за глезена и я дръпна. Нямаха нито време, нито възможност за маневриране. Имаха само пет секунди.

— Гмурни се! — нареди ѝ той.

С широко отворени очи Виктория си пое дълбоко въздух.

Гмурнаха се право надолу, като махаха с все сила с крака.

Под водата Стив чу витлата, висок пронизителен звук, който заглуши рева на дизеловите двигатели. Последван от странно усещане, удар в гърдите. Сякаш някой го фрасна с чук в гръдната кост. Миг по-късно чу тракането на бутилконос делфин, но се досети, че това е сонарът на лодката, който го бомбардираше с невидими вълни. Изведнъж тягата на витлата го загреба и го повлече първо нагоре, а после го закопа надолу. Превъртя се със задника нагоре и се удари в пясъчното дъно с рамо, усети как вратът му се изви под болезнен ъгъл. Извъртя се, с широко отворени очи, отчаяно търсейки Виктория, но видя само мътния вихър на пясъка. После зърна крака ѝ, който се носеше към повърхността. Оттласна се с крака от дъното и я последва.

Двамата се показаха над водата точно когато лодката отскочи от пясъчния склон и полетя във въздуха с въртящи се витла. Стив чу писъци от плажа, видя как хората се пръснаха, когато моторницата прелетя над първия ред шезлонги, отнесе покрива от палмови листа на открития бар и помете покритата с брезент съблекалня. Дървеният корпус се разцепи по средата с трясъка на хиляди трошачи се бейзболни бухалки, двете му половини се разделиха перфектно, като черупките на добре строшен орех.

— Вик! Добре ли си?

Но тя вече плуваше към брега.

Виктория не обърна внимание на виковете на Стив да го изчака. Не, старши съдружникът трябваше сам да я настигне. Беше видяла надписа на кърмата, когато лодката излетя от водата: **ФОРС МАЖОР IV**. Веднага позна името, спомняше си първата *Форс мажор*, дори след толкова много години.

Как е възможно?

На място, където повечето яхти се кръщаваха с прозаични двусмислици като „Волен ездач“ и „Мокри сънища“, — тази лодка можеше да принадлежи само на един човек. В правото „Форс мажор“ беше нещо, което излиза извън контрол. Свръхестествена, неустойима сила. Като мощна яхта... или още по-мощния ѝ собственик.

Стив продължаваше да ѝ крещи да го изчака, когато стъпи на пясъка и се затича към разбитата лодка. Мостикът лежеше на една страна на пясъка, хромираният рул беше усукан на възел. Парчета стъкла, разкъсани възглавници, извити перила се търкаляха навсякъде. Риболовният стол, откъртен от основата си, седеше здраво забит в пясъка, сякаш чакаше да дойде рибарят.

Дузина флоридски омара пълзяха по пясъка, наблизо се виждаше разбит пластмасов живарник. Нещо мърдаше около антената на един от омарите. Трябваше ѝ секунда, за да осъзнае какво е това странно нещо.

Стодоларова банкнота! Острата антена на рака се подаваше право през носа на Бен Франклин.

После видя и останалите. Цял рояк зелени банкноти се носеше по брега като ято морски птици.

— Този диша, но здравата се е контузил.

Беше спасителят от хотела, надвесен над слаб мъж с дочени шорти и блуза с къс ръкав и яка. Лежеше на една страна, неподвижен, крайниците му бяха извити гротескно под различни ъгли, като на счупена кукла. Спасителят внимателно го обърна по гръб и ахна. От гърдите му стърчеше харпун.

— Господи!

Виктория погледна лицето на мъжа.

Слава богу, не е той!

— Още един! Насам! — чу се женски глас.

Виктория заобиколи палубата, превърнала се в гъсталак от нацепена тикова дървесина. Барманката беше коленичила в пясъка над едър мъж с бяла гуаявера. Струйки кръв се стичаха по лицето му от зейналата рана на слепоочието.

— Не мърдайте — нареди барманката. — Ще ви закараме в болницата.

Мъжът изръмжа. Беше около шейсетте, с дебел врат и изтъняваща прошарена коса. Очите му бяха затворени или от болка,

или от кръвта, която влизаше в тях.

Виктория се надвеси още по-ниско.

Възможно ли беше да е той?

— Трябва да сложите компрес на раната — каза тя.

Мъжът отвори очи и Виктория веднага го позна.

— Чичо Гриф?

— Здравей, принцесо! — С изкривено от болка лице Хал Грифин бутна барманката настрани. — Оставете ме на мира, мамка му! Трябва да говоря с адвоката си.

ЗАКОНИТЕ НА СОЛОМОН

1.

*Ако фактите не пасват на закона...
изопачи ги.*

НЕПРЕОДОЛИМАТА СИЛА

2

Медицинският център на Лоуър Кийс не беше далеч, но улиците бяха задръстени. Местни на колела, тийнейджъри по джапанки, туристи от корабите, почервенели от карибското слънце. Виктория на мястото до шофьора и Стив на волана седяха заклещени в задръстването от едно местно такси, розово като пепто-бисмол. Стив блъскаше по клаксона, но таксито не увеличаваше скоростта. И защо да я увеличава, стикерът на бронята му гласеше: „Закъде си се разбързал? Тук не си главен.“

Бяха взели ферибота от Сънсет Кий и прибраха ръждясалия оранжев елдорадо 1976 година на Стив от паркинга на Мелъри Скуеър. Старият кадилак, чието гърлено бръмчене някога беше звучало съблазняващо и кадифено, като завираща кафеварка, сега бучеше и се давеше като дедик от старчески дом.

— Кой е другият човек на лодката? — попита Стив.

— Знам само, че чичо Гриф щеше да води някого на вечерята. Не ми каза кого.

Стив изсвири на брадат блуждаещ пешеходец с татуирани змии, които пълзяха по голия му гръб.

— А сега, на плажа, не ти ли каза?

— Не беше време за запознанства — опитваше се да го накара да млъкне. Познаваше Стив достатъчно добре, за да му прочете мислите. Вече беше убеден, че в корабокруширалата яхта се крие изгоден юридически казус.

Много ясно, Стив, но казусът ще бъде мой, а не твой.

— И как, мамка му, онзи тип се е сдобил с харпун в гърдите? — не се отказваше. Беше като петдесеттонна драга, която изгребваше пристанището, Форс мажор сам по себе си.

— И аз знам колкото теб, Стив.

— Възможностите са три — продължаваше да упорства. — Първо, нещастен случай, Грифин показва на пича харпуна и той се задейства. Тогава имаме да защитаваме гражданско дело.

Ние, помисли си тя и сърцето ѝ потъна. Господи, изобщо ли не слуша?

— Второ, скарали са се за нещо. Пичът налита на Грифин и той го пронизва с харпуна. Тогава работата става напечена, може да го съдят и за убийство, ако онзи вземе та умре. Възможен вариант е самозащита, ако Грифин се е страхувал за живота си.

Пробвай да си навреш носа в делата на чичо Грифин и ти ще почнеш да се страхуваш за живота си, слънце.

— Три, повреда в лодката. Рулят се прецаква, ще съдим производителя или ремонтната база, или доставчика на части за нанесени щети. Това не обяснява харпуна, но...

— Дай да видим първо как е чичо Гриф — прекъсна го студено тя — и да оставим делата настрана.

— Много ясно, но отгук можем да изкараме големи кинти.

Пак „ние“. Когато се ядосаш на гаджето си, обичайните му дразнещи недостатъци ти се струват още по-непоносими. Ефектът се умножаваше като сложна лихва в банката. Ето че пак не слушаше какво му говори, пак не улавяше интонациите в гласа ѝ, сменящия се ритъм на настроението ѝ.

По дяволите, Соломон! Можеш да забележиш как някой свидетел мигнал, но не можеш да ме чуеш, без да се налага да крещя.

Минаха през пристанището на Гарисън Байт, стари колкото света баржи стояха килнати на една страна във водата, нерехабилитирани хипита се изтягаха по верандите и си допиваха от нощес. Туристи на скутери задръстваха улицата по средата и Стив отново наду клаксона. Сви вдясно при Колидж Роуд към Сток Айланд, мина покрай затрупаното с пластове пръст сметище и отби между двата реда кралски палми към паркинга на болницата. Но ако имаше спешен случай, то той беше журналистически, а не медицински. Хеликоптерът беше от Канал 3 на Маями.

Супер! Направо супер! Няма камера, която Стив да не е срещнал и заобичал.

Колата на шерифа на Мънроу Каунти беше паркирана накриво пред главния вход на болницата. На капака ѝ, подобно на дългокрак орнамент, беше кацнал бял ибис. Ако беше суеверна, Виктория щеше да сметне това за лоша поличба. Птицата ги наблюдаваше как влизат във фойето, главата на Виктория се замая от спомени.

Защо чичо Гриф ѝ се беше обадил след толкова много години? И защо не се беше обадил толкова много години?

Семейство Лорд и семейство Грифин.

Когато беше дете, двете фамилии бяха неразделни. Нелсън и Айрини Лорд, Харолд и Филис Грифин. Вечери, бридж, ваканции. За Виктория, преди светът ѝ да се срина, беше време на гувернантки и пътувания, тенис лагери и шотландски понита. Любимият ѝ приятел в игрите беше Хал-младши. Бяха си играли на чичо доктор, когато тя беше на четири, а той на шест, бяха се целували истински, когато тя беше на дванайсет, а той на четиринайсет. Толкова невинни. Толкова обещаващи. Докато баща ѝ не скочи от покрива на един от небостъргачите на Лорд-Грифин. После дойдоха съдебните дела, разследването на Върховния съд. Слухове за подкупи и изнудване в строителния бранш. Хал Грифин заведе семейството си в Коста Рика и се покри за няколко години.

Виктория и майка ѝ изгубиха дирите им, после чичо Гриф се появи в Сингапур и Индонезия, строеше хотели и трупаше богатство. С течение на годините си проби отново път към дома и започна да строи ваканционни комплекси по Карибите. После, преди около година, в „Маями Трибюн“ излезе статия, че си е купил Парадайз Кий, малък частен остров в Шарк Ченъл, близо до Мексиканския залив, откъм страната на Исламорада. Последваха спекулации по бизнес страниците за нов проект на Грифин във Флорида, но не излезе нищо официално. И накрая, миналата седмица, чичо Грифин най-после се обади. Извини се, че е бил извън живота ѝ всичките тези години. После каза, че не я е изпускарал от очи.

Не я е изпускарал от очи. Звучеше мистериозно. Но сигурно беше вярно. Чичо Гриф знаеше всичко за завършването ѝ с отличие в Принстън и Йейл, за кратката ѝ авантюра в прокуратурата и беше чул, че се е захванала с частна практика. Имал работа за нея, която можела да я заинтересува.

Нея.

Не старши съдружника в някоя покрита с дебели килими адвокатска фирма. Не Алън Дершовиц. Нито Стивън Соломон. А нея.

Виктория Лорд, адвокат. На свободна практика.

По дяволите! Как можеше да накара Стив да го приеме?

Е, това е то човек, който наистина изпълва болничното легло, помисли си Стив, когато зърна Харолд Грифин. С космати гърди, широки рамене, дебел врат, с бинтовано чело и превръзка на дясната ръка. Все още хубав, все още як мъж в средата на шейсетте си години, Грифин имаше светлосини очи и рунтави, изрусели от слънцето вежди.

— Боже мой, толкова си пораснала, Принцесо! — възкликна Грифин, когато Виктория се приближи до леглото му.

— Как се чувстваш, чичо Гриф?

— Рамото ми е извадено, имам няколко одрасквания и ужасно главоболие, иначе нищо ми няма. — Той погледна към Стив. — Ти сигурно си младежът, за когото ми спомена Виктория.

— Стив Соломон. — Чудеше се какво точно е казала Виктория. „Младеж“ звучеше като приятел, какъвто си беше. Но тук ставаше въпрос за бизнес, нали така? Виктория не му ли беше казала за фирмата? — Аз съм съдружникът на Виктория.

— Съдружник — повтори Грифин. — Едно време, когато кажеш, че си съдружник на някого, всеки знаеше какво имаш предвид. Като нас, двамата, с бащата на Виктория. Взимахме заеми заедно, строяхме небостъргачи заедно, покривахме си един на друг задниците. Днес може да значи и двойка дизайнери, които си играят на семейство. — Смехът му прозвуча като лай. — Като се замисля, и те си покриват задниците един на друг.

— Какво се случи там, господин Грифин? — попита Стив.

— Наричай ме Гриф. Водех Стъбс от Парадайз Кий, за да обсъдим новия проект. Бен Стъбс от Вашингтон. Агенция за защита на околната среда. Горкият нещастник е в интензивното. Не съм виждал толкова кръв в живота си, а съм бил във Виетнам.

— Какво общо има Агенцията за защита на околната среда с проекта ти? — попита Виктория.

Грифин й махна да се приближи.

— Има ли още ченге в коридора?

— Пред вратата.

— Каза ли ти случайно охранява ли ме, или пази да не избягам?

— Нищо не ми каза.

Истина, каза си Стив. Заместник-шерифът, дъвчецо дъвка клепоухо гладко избръснато хлапе, беше прекалено зает да зяпа

загорелите дълги крака на Виктория.

— Не мога да ти кажа нищо за Стъбс, докато не проверим дали няма бръмбари — прошепна Грифин. — Веднъж наддавах за един търговски център в Сингапур. Реших, че в стаята ми може да има бръмбари, затова водех телефонните си разговори от банята, като пусках и душа. Но каквато и крачка да предприемех, конкуренцията винаги ми го набиваше първа. Оказа се, че бръмбарът бил сложен в поставката за тоалетна хартия.

В Кий Уест, помисли си Стив, единствените буболечки в хотелската баня най-вероятно са с по осем крака. Не можеше да си представи Уилис Раск, шерифът, незаконно да завира подслушватели по болничните стаи. Същото се отнасяше и за прокурора Ричард Уадъл, нищо че прякорът му беше Катила.

— Можеш ли да ни кажеш точно какво се случи на лодката? — попита Виктория.

Грифин вдигна здравата си ръка и махна да се приближат. Виктория седна от едната страна на леглото, Стив — от другата. Започна да прилича на приказка за лека нощ в ранчото на Майкъл Джексън. Грифин продължи толкова тихо, че беше почти невъзможно да го чуеш.

— Не знам как Стъбс е бил намушкан с харпун в гърдите. И това е самата истина.

— Спирахте ли някъде? Да презареждате или нещо подобно? — попита Стив. Като си мислеше, че трябва да е имало трети човек, който да се е качил на борда. И русалка с харпун вършеше работа.

Грифин се огледа наоколо, сякаш някой можеше да ги подслушва. Когато не откри никого, прошепна:

— Една бърза спирка. На няколко мили западно от Блек Търтъл Кий, на един от онези безименни острови. Там си държа кошовете за лов на омари. Извадих няколко гадинки за вечерята ни.

— Мислех, че ще ходим в „Луис Бекярд“ — каза Виктория.

— Опитвала ли си омарите им джембалая, Принцесо?

— Не съм ги виждала в менюто.

— Много ясно. Правят ги само за мен. Аз нося омарите, те правят останалото, от андуйските наденички до подправките.

Вече говореше по-високо, явно не го беше грижа, че някой може да му открадне рецептата.

— Мисля, че видях вечерята ни да лази по плажа — каза Виктория.

— Сега не е сезонът на омарите — напомни им Стив.

— Ами съди ме — изстреля в отговор Грифин.

Какво очакваш от човек, който си носи сам храната в един от най-добрите ресторанти в Кий Уест? Вероятно се казва същото и за някого, който кръщава яхтата си „Форс мажор“. Човекът живееше нашироко, изпълваше заседателната зала така, както изпълваше и болничното легло. Свикнал бе да върви по свой собствен път. И какво прави той, когато нещата не щат да вървят по неговия път?

— Ами всичките тези стодоларови банкноти, които се вееха над плажа? — продължи Стив. — Те откъде се взеха?

— При Луис е скъпичко — отвърна Грифин. — Аз щях да платя сметката.

— Аха.

— Сериозно, просто държа големи суми пари в брой.

— Колко големи? На лодката днес?

— Може би около стотина хиляди. Плюс-минус.

Толкова пари в брой! Един мъж с харпун в гърдите.

Друг с цицина на канчето. И на всичкото мазало омари извън сезона. Къде да търсиш по книгите за случай като този?

— Видяхте ли някого на малкия остров, на който спряхте? — попита Стив.

Грифин поклати глава.

— Оттам тръгнахте право към Сънсет Кий, така ли?

Грифин отново сниши гласа си до сух шепот.

— На трийсет и пет взела. Аз съм на капитанския мостик, вятърът развява косата ми, или каквото е останало от нея. Карах Стъбс да ми прави компания, но мързеливото копеле си остана в кокпита да гони тена и да пие бира. Няколко минути по-късно поглеждам надолу и него го няма. Решавам, че сигурно е влязъл вътре да се опъне или да пусне една вода. След малко пак поглеждам и него пак го няма, викам го по интеркома, а той не се обажда. Почвам да се тревожа, решавам, че може да е паднал зад борда. Добре си пийваше и беше спънат в краката, особено на мокра палуба. Пускам я на автопилот и слизам надолу по стълбата.

Той замълча и прехапа долната си устна. Нямахше нужда да си водил сто дела, за да разбереш, че щеше да последва или внимателно обмислена лъжа, или болезнена истина. Номерът — проклетият почти невъзможен номер — беше да направиш разликата между двете.

— Отварям аз вратата на салона и виждам Стъбс — продължи Грифин. — На пода, подпрян на стената, кърви като заклано прасе с харпун в гърдите. Спускам се към него, после обратно нагоре по стълбата. Искях да се обадя на Бреговата охрана и да тръгна към Маратон.

— Рибарската болница.

— Точно. И тогава — бум! Светлините угаснаха.

— Кое то значи?

— Не знам. Следващото, което си спомням, е как лежа на палубата, главата ми е сцепена на две, и ту идвам на себе си, ту отново губя съзнание. Може би някой ме е цапардосал от мостика, когато съм се качвал по стълбата.

Пълни глупости. Фантомът атакува. Първо в салона, после на мостика.

— Следващото, което си спомням е как лежа на брега и главата ми ще се пръсне. После се появява Принцесата, която изглежда също като майка си преди толкова много години. — Той се извърна към Виктория. — Как е Кралицата, впрочем?

— Преди двамата да се отдадете на спомените си — прекъсна ги Стив — ще питам ти разказа ли тази история на полицията?

— Какво искаш да кажеш с думата „история“, Соломон?

— Нищо. Просто питам дали си дал показания?

— Не ме мотай, хлапе. Изплюй камъчето.

Стив си пое дълбоко въздух и изстреля:

— Това, което току-що ни разказа, е най-зле скалъпената история, която някога съм чувал. По-лоша от обажданията на Скот Питърсън до Амбър Фрей^[1].

— Стив! — обади се Виктория. Тонът ѝ беше предупредителен. — Това не ти е някой дребен мошеник в ареста.

Не ѝ обърна внимание, заби ножа докрай.

— Били сте само двамата на лодката насред залива, нали така?

— Да.

— Кой тогава прониза Стъбс?

Очите на Грифин се присвиха.

— Когато Стъбс се свести, питай го.

— А ако не се свести?

Това накара Грифин да се замисли за миг. После отвърна:

— Моята теория е, че някой се е скатал долу преди да потеглим от пристана.

— Като в онази история на Джоузеф Конрад — намеси се Виктория.

— Коя? — попита Стив.

Сега пък за какво говореше отличничката мис Принстън? В колежа Стив беше чел съкратеното ученическо издание на „Сърцето на мрака“ на Джоузеф Конрад, но не си спомняше за никакъв таен пътник.

— „Тайният пасажер“ — поясни Виктория. — Капитан на кораб скрива пътник без билет, обвинен в убийството на друг моряк. Капитанът насочва кораба към плиткото и оставя тайния пасажер да преплува необезпокоявано до брега.

— И когато корабът се разбива при Сънсет Кий — отвърна Стив, — какво става с този тайнствен пасажер?

— Не знам — каза Виктория. — Беше просто идея.

— Доколкото знам, не е имало никакви пътници без билети — намеси се Грифин. — И не съм давал показания пред полицията. За проклет глупак ли ме мислиш, Соломон?

— Не. Горко на човека, който реши, че си такъв. Или който ти излезе насреща.

— Стив, моля ти се! — Заповед, не молба. — Чичо Гриф, съжалявам. Стив се държи много оскърбително понякога.

— Няма проблем, Принцесо. Този заядливец ми харесва.

— Така ли? — Учудване.

— Повечето адвокати си завират езиците толкова навътре в задника ми, че чак почват да ме гъделичкат в носа. Съжалявам, принцесо. Майка ти все казваше, че съм недодялан. Не като баща ти. Лакирани нокти и обеди по клубовете. Естествено, ако Нелсън беше започнал живота си с мазане на горещ катран върху покривите, ръцете му едва ли щяха да са толкова чисти. — Грифин се извърна към Стив и му се ухили съзаклятнически. — Казах на ченгетата, че главата ме боли и ще говоря с тях по-късно. Добре съм постъпил, нали, адвокате?

— Много добре. Нито дума на ченгетата, докато не чуем какво има да каже Стъбс. После ще ти напишем показанията. Ако приемем, че ние ще те представляваме.

— Ще видим. Дай ми план за действие.

— Трябва да се подготвим за най-лошото. Стъбс идва на себе си и казва, че двамата сте се спречкали и ти си го набол като маслинка с клечка за зъби. Намираме лекар, който ще потвърди, че след загубата на толкова много кръв Стъбс халюцинира.

Грифин смигна на Виктория.

— Харесва ми начинът, по който мисли този заядливец.

— А кой е цапардосал чичо Гриф по главата? — попита Виктория.

— Този, който е прострелял Стъбс — отвърна Стив.

— И той е?

— Господи, тук сме от десет минути! Дай ми възможност да измисля едноръкия ни бандит.

— Стив, не можеш да си тъчеш истории от въздуха — каза Виктория.

— Много ясно, че мога. Това е един от законите на Соломон.

— Какви са тези закони?

— Стив ги създава в крачка — Виктория стисна устни в израз на неодобрение. „Когато законът не работи... изработи го ти.“ От този сорт.

— „Ако фактите не пасват на закона, изопачи ги“. Ето ти още един.

— Харесва ми това, което чувам. — Грифин явно се забавляваше въпреки травмите. — Какво още, Соломон?

— Искам да присъствам, когато ченгетата разпитват Стъбс. Или още по-добре, аз да го разпитам пръв.

— Никога няма да стане — отвърна Виктория. — Полицията няма да те допусне до него.

— Има си начини — каза Стив.

— Дори не си го помисляй.

— Какво става? — попита Грифин.

— Стив обича да ходи неканен по купони. Веднъж се престори, че получава инфаркт, за да влезе в Спешното.

— Нищо работа — отвърна Стив, — докато не получих сметката за ангиограмата.

Грифин се закашля от смях.

— Ти си пълен кретен, Соломон.

— Така ли?

— От моя тип кретени. — Той се извърна към Виктория. — Принцесо, браво на теб, че си го забила. Наети сте. И двамата.

[1] Заради връзката си с Амбър 31-годишният Питърсън удушава бременната си жена и потопява с лодка тялото ѝ в залива на Сан Франциско. — Б.пр. ↑

ИНТЕНЗИВНИ ГРИЖИ

3

Как беше възможно?

Стив пое нещата, сякаш все още бяха съдружници и той е *numero uno*.

Как позволи това да се случи отново?

Виктория беше възнамерявала да раздели фирмата и ето че Стив отново ѝ беше присвоил клиента. Беше спечелил чичо Стив с мачовските си простотии.

Стив се извини, като каза, че ще ги остави за малко насаме и ще изчака Виктория във фоайето на болницата.

Виктория замълча, докато вратата зад гърба му се затвори, за да е сигурна, че заместник-шерифът в коридора не може да я чуе. Вероятно все още имаше начин да измести Стив, или поне да го насади на втория стол.

— Чичо Гриф, за каква правна работа ставаше дума по телефона? Има ли нещо общо със Стъбс?

— Синът ми ще отговори на всичките ти въпроси. Спомняш си Хал-младши, нали Принцесо?

— Не се забравя първото момче, което те е целунало.

Грифин кимна.

— Синът ми говори само за теб, откакто му казах, че ще се виждаме. Баща ти все казваше, че животът ни винаги ще се преплита, семействата ни ще останат свързани. Нелсън даже мислеше, че двамата накрая може и да се ожените. — Очите му се бяха съсредоточили върху далечен спомен. — Светът е много странен, Принцесо, но колкото повече остарявам, толкова повече вярвам в съдбата. Сякаш има неща, на които просто им е писано да станат.

Мъжът с бяла лекарска престилка и слушалка, провесена на врата, мина забързано през летящите врати на спешното отделение,

кимна на служителя в сестринското помещение и продължи с бърза крачка напред.

Не спирай да се движиш. Дръж се уверено. Прави се, че все едно тук ти е мястото.

Правилата на Стив за влизане с взлом. Веднъж призна за въображаемо престъпление, за да се добере до ареста в полицейския участък. Друг път се промъкна в офис на една корпорация в униформата на изстребител на хлебарки и напръска бюрата с инсектициди. Дори се случи да отвлече пострадал клиент, преструвайки се на фелдшер от спешна помощ.

От фелдшер на доктор. Малка крачка за един мъж. Гигантска крачка за адвокат.

С незаклучените съблекални на докторите болниците бяха едно от най-лесните места за проникване. Панталони, престилки и стетоскопи. Мостри от най-новите амфетамини, ако си падаш по такива неща.

В момента Стив носеше бели обувки с каучукова подметка, зелени панталони и престилка с табелка, на която пишеше „Д-р Г. Кьонигсберг“.

Забеляза ченгето, което седеше пред една врата, и се насочи право натам.

— Как е пациентът ни, полицай?

— Идея нямам — отвърна униформеният. Още едно хлапе, обръснато така, че черепът му се виждаше през наболата коса. — Вашите хора не ни пускат вътре.

— Ще проверя дали може вече да говори.

Стив влезе в стаята и затвори вратата зад гърба си. Бен Стъбс лежеше по гръб с кислородна маска на носа. Целият беше оплетен в жички и тръбички. Беше дребен човек с тясно лице и впити бузи, кожата му имаше нездравия сив цвят на сериола^[1]. Гръдният му кош беше увит с бели бинтове, една машина отстрани на леглото му помагаше да синхронизира сърдечния си ритъм.

— Как се чувстваме днес, господин Стъбс?

Очите на Стъбс се отвориха, но погледът му остана разфокусиран. Явно беше в зоната на здрача, в полусъзнание.

— За нула време ще ви качим на водни ски. Стига да сте карал някога. Иначе ще ни трябва малко повече време.

Все още никаква реакция.

Стив се приближи по-близо до леглото.

— Господин Стъбс, можете ли да си спомните какво се случи?

Светлите очи на мъжа премигнаха и той леко раздвижи глава.

— Кой ви причини това?

Устните на Стъбс помръднаха. Но дума не излезе. Бавно вдигна дясната си ръка на няколко сантиметра от чаршафа. Треперейки, вдигна два пръста, като мародер, който продава на черно два билета за мач на „Делфините“. Много жалък мародер.

— Двама? Какво искаш да кажеш? Че са били двама?

Ръката на Стъбс се отпусна отново на леглото, вратата се отвори със замах. Мъж на средна възраст с костюм и вратовръзка влетя в стаята с двама униформени полицаи по петите.

— Кой, по дяволите, сте вие? — попита мъжът.

— Първо вие — изстреля в отговор Стив.

— Доктор Гари Кьонигсберг. Шеф на травматологията.

— Маркърс Уелби. Вътрешна сигурност. Медицинска служба, Флорида. В знак на професионална любезност днес ще ви съставя само предупреждение.

— Предупреждение ли? За какво говорите, дявол да ви вземе?

Стив откопча табелката с името и я хвърли на доктора.

— Имате огромни проблеми със сигурността в сградата, Кьонигсберг.

[1] *S. dumerili* — голяма риба в западните води на Атлантическия океан. — Б.пр. ↑

ЗАКОНИТЕ НА СОЛОМОН

2.

*Винаги приемай, че клиентът ти е виновен.
Пести време.*

ПРЕЗУМПЦИЯ ЗА ВИНА

4

— Невъзможен си — пушлявеше се Виктория. — Какво щеше да направиш, ако на пациента наистина му беше дотрябвал лекар?

— Хирургическа намеса — предложи Стив.

— Оставям те сам за пет минути и те арестуват.

— Не са ме арестували. По-скоро ме ескортираха извън сградата.

— Унизително е човек да ти е партньор. Не разбираш ли защо трябва да си бъда сама?

— Отпусни се, Вик. Получих информация от Стъбс.

— Проговори ли?

— Не съвсем. Но мисля, че нападателите са били двама.

Стив ѝ разказа как Стъбс е вдигнала два пръста, но тя не остана много впечатлена от детективските му умения.

— Може да означава всичко — отвърна Виктория. — Или нищо.

Минаваше девет, но вечерта беше задушна, докато пътуваха на север по магистралата със стария кадилак. Е, поне на знака пишеше СЕВЕР. Стив знаеше, че са на участъка от пътя, който водеше на изток. Кийс е архипелаг с формата на ятаган, който се простира от североизток към югозапад, от Маями до Кий Уест. Въпреки че Кий Уест е крайбрежен град, ако се тегли черта в северна посока от бара „Слопи Джо“ на Дювал Стрийт, в крайна сметка се стига западно от Кливланд. Извитата брегова линия представлява географска чудатост, така че Рино в Невада се оказва на запад от Лос Анджелис.

Виктория замълча за няколко секунди. Това винаги се оказваше лоша поличба.

Тъй като предпочиташе да получи дозата от камшика наведнъж, Стив попита:

— Нали не си ми ядосана още за болницата?

— Притеснява ме начинът, по който говори с чичо Гриф.

— Стига, на него му хареса.

— Сякаш смяташ, че е виновен.

— Винаги приемам клиентите за виновни. За повечето важи, това пести време.

— Чичо Гриф никога не би убил човек.

— Откъде знаеш? Не си го виждала, откакто си се натискала като малка в кънтри клуба с онзи... как му беше името.

— Джуниър. Прав си. Той ме научи какво е френска целувка.

— Подсети ме да му благодаря. Искам да кажа, че преценката ни за хората се изкривява от собствените ни преживявания.

— Сериозно? Виж ти кой е ходил на приложен курс по психология.

— Спомняш си Грифин като човек, който ти е подарявал огромни подаръци за рождения ден. За мен той е просто един безскрупулен клиент.

— Може да е малко груб по краищата, но отдолу е голям сладур.

— Всеки от нас е способен на убийство. Дори и ти, Принцесо.

— Не ме наричай „Принцесо“.

— Защо? Сладкият чичо Гриф така ти вика.

— Но от неговите уста не звучи като обвинение.

Нямаше голямо движение, когато прекосиха моста при Бока Чика. Над главите им два изстребителя се движеха успоредно един до друг, упражнявайки нощно кацане във Военноморската база. Стив даде газ и задмина една каравана, като даде на туристите възможност да видят регистрационния номер на елдорадото, на който пишеше „ПРОТЕСТИРАМ“. Гюрукът на колата бе свален, въздухът тежеше, наситен със соления аромат на образуваните от прилива езера. След няколко минути щяха да са на баржата на Хърбърт Соломон, за да прекарат там нощта. Стив вече се стягаше от мисълта за срещата с баща си, а сега и Виктория му набиваше канчето.

Погледна към нея.

— Направил ли съм нещо?

— Мразя, когато ми четеш лекции.

— Казах само, че...

— Самопомазаният старши съдружник раздава мъдрости. „Всеки е способен на убийство.“ От всички тъпи клишета...

— Съжалявам. От тук насетне само оригинални мисли.

— Наистина те обичам, Стив. Знаеш го, нали?

— Защо ми се струва, че ще последва едно „но“?

— Но ти си непоносим, арогантен, егоцентричен...

Реши да изчака.

— И тениската ти е отвратителна.

— Не мисля, че тениската е виновна. — Беше купил черната памучна тениска в магазин за по един долар на Дювал Стрийт. Отпред беше нарисован мъж на високо бар столче и имаше надпис „Отказват се само малодушните“. — Какво всъщност става, Вик?

— Открадна ми клиента.

— *Нашият* клиент.

— Не ме ли чу? Продължавам сама.

— Стига, имаме голямо дело. Чичо Гриф иска и аз да участвам.

— Не му викай така. Не ти е никакъв чичо.

— Колкото на теб, толкова и на мен.

— Вбесяващ. Това го прескочих. Непоносим, арогантен, егоцентричен и вбесяващ.

— И не харесваш тениската ми. Но ще водим заедно делото на Гриф. Той така иска.

Знаеше, че Стив е прав, което само я вбеси още повече.

— Добре. Но това е *последното* ни дело. Само така ще мога да израсна като адвокат. Това е и единственият начин да запазим личните отношения. Искам да бъда с теб, но не в съда.

— Сигурна ли си? Наистина ли искаш да развалиш фирмата?

— През повечето време обичам да съм с теб. Ти можеш да бъдеш топъл, забавен и любвеобилен. Но в работата направо ме подлудяваш.

— Наистина, наистина сигурна?

— Да, дявол да го вземе!

— Добре тогава. Последното ни дело. Печелим, губим или процедурна грешка.

— Аз съм първи адвокат.

— Какво?

— Чу ме, Стив.

— Добре, добре.

— Сериозно ли го приемаш? — Прозвуча подозрително.

— Разбира се, че го приемам. Ти си шефът. Това е лебедовата ни песен. После политах сама. Получавах автономията, за която толкова говориш.

— Ще уважиш чувствата ми? — Още не можеше да повярва.

— Разбира се. Мога да отстъпя началния удар в името на отбора.

Но Стив не мислеше така. Смяташе да се отдръпне леко, после да се засили и да удари топката извън трета база. Много ясно, че щеше да даде на Виктория по-голяма автономност. В началото. После, щом загазеше, щеше да се появи и да я спаси. Щеше сама да се убеди колко глупаво от нейна страна е било решението да разваля фирмата.

— Мога ли да ти имам доверие за това? — попита Виктория Лорд. — Ще уважиш ли желанието ми?

— Нима бих те излъгал? — попита Стив Соломон.

ПЕНСИОНИРАН ЮРИСТ

5

Когато стигнаха до Шугърлоуф Кий, Стив зави надясно по Олд Стейт Роуд и след две мили паркира елдорадото под една бурсера^[1].

През последните няколко минути беше мислил за нещо съвсем друго, а не за отношенията си с умната дългокрака жена на седалката до него.

— Кога ще кажеш на баща си за молбата до адвокатската колегия? — попита Виктория на слизане от колата.

Боже, чете ми мислите!

Беше завел дело, за да върне правото на баща си да упражнява професията си на адвокат, но беше пропуснал да го спомене пред стареца.

— Чак когато мога да го зарадвам с добри новини.

Вървяха по пътеката от натрошени черупки към бреговата линия на Пайрътс Коув. Кожените чехли на Виктория се плъзгаха по мокрите черупки и тя забави крачка.

— Чудя се дали е правилно да постъпиш така. Имам предвид да не му кажеш.

Стив знаеше, че това е заобиколният ѝ женски начин да му каже „Здравата си оплескал работата.“

— Имай ми доверие, Вик. Знам как да се оправям с моя старец.

Стив знаеше, че на баща му много му липсваше професията. Не само като адвокат. Не просто някакъв адвокат, а господин Хърбърт Т. Соломон, южняк по произход, със златен език, омайващ и впечатляващ адвокат. Впоследствие уважаван съдия в Маями. Преди падението си.

Сега Хърбърт прекарваше дните си, като ловеше риба, обикновено сам. Но днес се беше грижил за внука си. По пътя надолу към морската магистрала предишния ден Стив и Виктория бяха оставили дванайсетгодишния Боби Соломон. Боби живееше със Стив, вместо с майка си, размътената от наркотици крадлива сестра на Стив — Джанис, която напоследък твърдеше, че отглеждала органични зеленчуци в планините на Северна Каролина. Стив си отбеляза наум да

провери дали в държавната хранителна пирамида включват марихуаната като зеленчук.

Докато приближаваха баржата, Стив чу вятърните камбанки — кутии от бира, повесени на рибарска корда — на задната палуба. Старата развалина — лодката, не баща му — беше вързана за нацепения дървен кей с дебели въжета, натежали от зелени водорасли. Хърбърт Соломон притежаваше пет акра шубраци отстрани на стария щатски път, но закотвянето на лодката си оставаше все така незаконно, дори и според прочутото лежерно законодателство на Кийс. Дори и в мрака се виждаше, че лодката е килната надясно. Отвътре идваха звуци на балада, Хари Белафонте пееше „Мъжът е умен (Жената е по-умна)“.

— Чудя се дали е редно ти да водиш делото на баща ти — наруши мълчанието Виктория.

— Кой би се справил по-добре?

— Някой, който може да бъде обективен.

— Нямам намерение да бъда обективен. Аз съм воин, гладиатор.

— Знаеш какво искам да кажа. Трябва да отделиш истината от измислицата. Когато баща ти е бил лишен от...

— Той си подаде оставката. Има разлика.

По тентата на баржата бяха увесени коледни лампички, нищо че беше май и нищо че семейство Соломон произхождаше от племената на израилтяните. Петна от зелена боя покриваха тук-там дупките от изгнило дърво по кърмата.

Стив видя, че някой се размърда на задната палуба — баща му стана от дървения люлеещ се стол с чаша в ръка. Лъскавата бяла коса на Хърбърт беше сресана гладко назад и се спускаше по раменете му. Кожата му, забележително гладка за мъж на шейсет и шест, беше загоряла от слънцето, а тъмните му очи войнствено искряха.

— Здравсти, тате! — каза Стив.

— Не ме „таткосвай“, подмолен кучи сине!

— Сега пък какво съм направил? — Стив се качи на борда, като си помисли, че напоследък често му се случва да задава този въпрос.

— Виктория — рече Хърбърт — как търпиш тази нахална муха?

— Понякога и аз се чудя — отвърна му тя.

— Без него ще се справиш къде-къде по-добре.

— Ще ида да видя как е Боби — отвърна Виктория — и ще ви оставя да си поиграте, момчета.

— Спи — каза Хърбърт. — Умори се, цял ден кара скифа.

— Нищо, ще вляза вътре.

— Страхливка — закачи я Стив, когато влезе през вратата в задната кабина.

— На бара има ром, содата е в хладилника — провикна се Хърбърт след нея, докато ръкомахаше с чашата си от, ръба ѝ се показва стръкче мента. Потънал беше във вечерното си мохито. Обърна се към Стив и сърдито каза: — Плеви собствените си бурени, сине, и стой далеч от моята картофена нива.

Дори и когато го хокаше, гласът му запазваше сладката гъста струя на меласа, която се точи върху сладолед. Роден и израснал в Савана, Хърбърт продължаваше да говори с меденото наречие от младостта си.

Докато висеше като момче в съда, Стив беше чул баща си да говори за свидетел: „Такъв усуквач, че може да стои в сянката на тирбушон и да не види слънцето. Толкова е хлъзгав, че е все едно да хванеш змиорка в локва с масло. Такова влечуго, че си струва да пресушиш блатото, за да го пипнеш.“

Хърбърт можеше, както казваха за него, да придума котка да слезе от дървото. Въпреки че четирите години в университета във Вирджиния, последвани от правния факултет в Дюк, бяха полирали дикцията му, той бързо беше установил, че да играе цапнат в устата южняшки джентълмен си има предимствата в съда. След толкова години местните изрази, които Хърбърт още използваше, идваха не толкова от детството му, колкото от превъплъщаването в герои, излезли направо от книгите на Марк Твен.

Сега, застанал на задната палуба на потъващата си, сцепена отвсякъде баржа, Хърбърт Т. Соломон, пенсиониран юрист — казваше го провлечено — се опитваше да вразуми сина си.

— Кой ти каза да подаваш молба до адвокатската колегия от мое име?

— Откъде разбра?

— За сенилен стар крекер^[2] ли ме смяташ? — пак провлече накрая.

— Евреите не могат да бъдат крекери, освен ако не ядат само маца^[3].

— Може да съм обикновен провинциален юрист, но знам кога ми забиват секирата.

— Може съдебните заседатели да са си падали по твоите еврейски номера на мускусен плъх в мас, но на мен са ми писнали. Затова стига простотии или ще кажа на — всички за ключа ти Фи Бета Капа.

— Не сменяй темата. Имам приятели в Талахаси и ми казаха, че си вреш носа в моите работи.

— Добре, подадох документи да ти върнат правата.

— Не ги искам.

— Можем да работим заедно.

— Тук си ми е добре.

— Знаеш ли какво ще пише отгоре на некролога ти. „Опозорен бивш съдия гушва букета“.

— И какво от това? Мене няма да ме има, за да го прочета.

— Ама аз ще съм там.

— Значи трябва да го направя заради теб? Защо просто не си адвокатстваш с красивата си госпожица и не ме оставиш на мира?

— Виктория иска да се разделим, ще практикува сама.

По дяволите! Стив нямаше намерение да му го казва. Но щом като вече го направи, можеше да предизвика известна доза съчувствие.

— Ще й е много по-добре без теб — изстреля в отговор Хърбърт.
— Ако не внимаващ, ще те изрита и от леглото си.

— Ако от „Хералд“ ме интервюират по повод на некролога ти, ще кажа как винаги си ме поддържал.

— Я, не се лигави. Спомням си как онези кубинчета те бяха смазали от бой в девети клас.

— А помниш ли как се върнах с бейзболната бухалка? Как счупих няколко ребра?

Хърбърт пресуши мохитото си.

— Спомням си, че ходих да видя Роки Померанс в полицейския участък и да ти платя гаранцията. И казващ, че не съм те подкрепял?

Подкрепата на баща му, спомни си Стив, беше поделена поравно между вяло безразличие и саркастична критика. Като дете беше превърнал в идол грабващия заглавията по първа страница адвокат, уважавания съдия. Част от собствената му психология, знаеше го добре, беше детският страх, че никога няма да може да се равни със

стандартите, които Хърбърт Т. Соломон беше поставил. После, когато баща му беше въввлечен от мръсен адвокат в скандал за злоупотреби, всичко се разпадна. Сега Стив не можеше да разбере защо баща му не разрешаваше да го залепи отново.

— Няма да се откажа от делото, така че по-добре ме изслушай. Имам страхотен план за атака.

— Не ми се слуша.

— Отписан си от колегията, но никога не си обвиняван или лишаван от адвокатски права.

— Е, и какво?

— Все още минаваш теста за морал.

— Остави го, сине.

— Мога да го спечеля, тате.

— Кучетата спят, синко. Не ги разлайвай.

— Какво искаш да кажеш? Взимал ли си подкупи, за да регулираш собственост?

— Майната ти! Много добре знаеш, че не съм.

— Тогава е трябвало да се защитиш. Да си наемеш адвокат. Господи! Татко, ако си невинен...

— Невинен до доказване на разорен. Оттеглих се. Това е мое право.

— Ще призова Пинки Любер, ще го накарам да се откаже от обвиненията си.

— Синко, не ти стиска достатъчно задника, за да се захващаш с Пинки.

— Този дребен старчок? Той е... той е...

Стив се опита да измисли някакво южняшко определение, за да не остане по-назад от баща си. Как точно да опишеш Пинки Любер, бивш адвокат и бивш затворник, мазникът, който натопа баща му?

По-мек от бучка масло?

По-мазен от мазна поничка?

По-тлъст от тлъста пържола?

От това, че не беше вечерял, всичките му метафори бяха свързани с храна. Стив заключи:

— Пинки е нищо. Абсолютно нищо.

— Не се лъжи по външния вид. Пинки винаги е имал опасни приятели, дори и като прокурор. Мръсни ченгета, гангстери,

детективи. Вероятно е имал и нови запознанства в затвора.

— От това ли те е страх, татко? Пинки да не те подгони?

— Едно никога няма да научиш, синко. Почнеш ли да обръщаш камъни, по-добре очаквай змии, а не цветя.

[1] Вид тропическо дърво. — Б.пр. ↑

[2] Бедняк от бялата раса в Южните щати. — Б.пр. ↑

[3] Евр. храна, неквасено хлебче, наричат го Хляба на свободата.
— Б.пр. ↑

МЕЧТА НА ИМЕ ОКЕАНИЯ

6

Беше малко след осем вечерта, но влагата вече висеше във въздуха, като мокри чаршафи на простора. Над главите им облаците бяха пухкавобели с толкова сиво, колкото да предупредят за следобедния дъжд. Виктория, Стив и Боби се разхождаха из обраслия с шубраци плаж на Пайрътс Коув, докато чакаха самолета на Хал Грифин да дойде и да ги отведе до Парадайз Кий, където ги чакаше Джуниър.

Костенурка колкото капак на боклукчийска кофа се плъзна по пясъка към водата и отплава навътре. На Виктория ѝ се искаше да бяха имали време за едно сутрешно къпане. За предпочитане без мераци на Стив за подводно плющение. И най-добре без катастрофирали яхти и омари с банкноти по тях.

Боби и Стив мятаха камъчета в плитката вода, надпреварвайки се кой ще направи повече жабки, загубилият щеше да обели мангото за следобедното им фрапе. Въпреки безбройните си недостатъци, както служебни, така и лични, Стив беше страхотен втори баща. Ако Виктория държеше сметка на плюсовете и минусите на приятеля си — коя жена не го правеше? — грижата на Стив към Боби щеше да бъде най-хубавото му качество. Веднъж, докато си пиеше шардонето, беше написала върху листата на подложката си разни неща относно възможността да прекара живота си със Стив.

1. Страхотни родителски умения.
2. Кара ме да се смея.
3. Кара ме да свършвам.

Отрицателните му качества запълниха две страници, но въпреки всичко тези три положителни черти доста натежаваха.

Мобилният ѝ иззвъня, на екрана се изписа номерът на болницата.
— Добро утро, чичо Гриф, как се чувстваш?

— Ужасно, Принцесо. Петдесетдоларовите приспивателни не вършат работа.

— Ами главоболието ти?

— Все едно разбиват скала с бормашина.

— Как е Стъбс?

— Питам, ама не ми казват. Слушай, Принцесо, снощи, докато лежах буден, всичко ми стана ясно. Някой се опитва да потопи Океания.

— Океания ли?

— Моя мечта, която е на път да се осъществи. За това исках да говорим. Джуниър ще ти каже всичко.

— Кой се опитва да потопи Океания?

— Същият, който е пронизал Стъбс. Ето ти защитата. Някой иска да ме махне от картинката. Няма ли Хал Грифин, няма и Океания.

Каквото и да беше това. Виктория се цапна по врата, където един комар се беше настанил да закусва.

— Искам да кажа — продължи Грифин, — ако Стъбс не се оправи и ме обвинят в убийство, не можеш просто да се опитваш да пробиеш тезата на обвинението.

— Така защитаваме клиентите си в повечето дела с косвени улики. Доказваме основателно съмнение.

— Не е достатъчно. Трябва да намерите човека, който го е сторил.

О, само това ли, помисли си тя.

— Да се молим Стъбс да оживее. Той ще те оневини, нали така?

— Надявам се.

Беше очаквала уверено „Точно така, по дяволите!“. А не неясно „Надявам се“. Неопределеният отговор на Грифин повдигаше още въпроси, но не питаш клиент по телефона дали е застрелял някого. Вместо това му каза да си почива и приключиха разговора.

Настигна Стив и Боби — момчетата Соломон, — които бяха коленичили с наведени ниско над пясъка лица, сякаш търсеха изгубена контактна леща. Състезаваха се кой прилича повече на белите чапли, които шляпаха из плитчините и завираха клюновете си във водата.

Стив се изправи и изплю една малка мидена черупка, на горната си устна имаше мустак от пясък. Изглеждаше прекалено невинен за опитен съдебен адвокат, какъвто беше.

— Какво каза клиентът ни? — попита той Виктория.

— Че е натопен.

— Боже! Никога не съм го чувал досега.

Боби се изправи на крака и изтръска пясъка от голите си колене. Носеше панталони, срязани на бермуди, и жарсена фланелка на футболния отбор на университета в Маями. Беше нисък и кльощав и дори сандвичите на Стив с хляб панини, шунка и кашкавал и плодовите фрапета, не бяха сложили много месце по кокалите му.

— Къде е самолетът? Скучно ми е.

— Хидропланите здравата реват, докато излитат — каза Стив, тъй като знаеше, че момчето се плаши от силните шумове. — Не искам да се стряскаш.

Хлапето презрително се изсмя.

— Да не съм момиче!

— Не казвам, че си.

— Не ме е страх. „Гръман Малард“ са много добре обезопасени.

— Проверил си ги? — попита Виктория.

— В мрежата. Отне ми трийсет секунди. Ако искате да разберете нещо за хидропланите, просто питайте. После проверих Националната метеорологична служба. Няма бури, постоянни югоизточни ветрове — роден имитатор, момчето сниши гласа си както го правят синоптиците: — Страхотен ден за летене, риболов или просто излежаване на слънце. Още в единайсет.

Виктория се надяваше полетът да мине гладко. Стомахът ѝ се свиваше от буламача със скариди и овесени ядки, който Хърбърт беше изпържил за закуска. Ако на зазоряване нямаше достатъчно морски котки, приготвяше и печени сандвичи с наденички коризо и сирене чедар, прокарвани с подсладеното ракетно гориво „Кафе Кубано“.

— Ако имаш нужда от търсене, само кажи — инструктира я Боби. — Десет пъти по-добър съм от чичо Стив на компютъра.

Тя разроши и без това чорлавата му глава.

— Ти си най-умното момче, което познавам.

Виктория обожаваше Боби и се учудваше на напредъка му. Преди по-малко от две години Стив го беше спасил от религиозна секта, където майка му го биеше и не се грижеше за него. Първоначално му бяха поставили диагноза неизвестно заболяване на централната нервна система — някои признаци на синдрома на Аспергер^[1], плюс прояви

на аутизъм. Десетгодишното дете беше некомуникативно и уплашено, тялото му се свиваше от гърчове. Лекарите не можаха да открият органично мозъчно увреждане и под грижите на Стив момчето бързо започна да става по-общително. Освен това започна да демонстрира така нареченото от докторите парадоксално функционално улесняване, странен термин за гениалните му способности за запаметяване и ехолалия, иначе казано, можеше да възпроизвежда буквално всичко, което прочетеше или чуеше. Боби все още се изнервяше от непознати, но много бързо се привърза към Виктория. Тя заместваше присъствието на майка му и се тревожеше какво ли би се случило с Боби, ако двамата със Стив се разделят. Напоследък се безпокоеше дори още повече.

Стив си беше взел поука от критиката ѝ към вчерашната му тениска и беше облякъл нова с друг надпис: „Единствената следа, която съм оставил в живота си, е върху белъто ми.“ Дали наистина смяташе това за напредък, или просто я дразнеше? Е, със сигурност щеше да впечатли Джуниър Грифин, Господин Подготве от детството ѝ.

Виктория беше облечена с бяло горнище и къса морскосиня пола на волани, с дантела отдолу, в същия цвят като океана. Сандалите ѝ „Маноло Бланик“ отиваха на цвета на полата. Две секси каишки отстрани се закопчаваха на глезените и привличаха погледа към прасците ѝ. Това беше идеята, нали така? Сандалите ѝ бяха подарък от Стив, е, не съвсем. Беше защитавал шофьор на камион от Порт Маями, който имал навика да доставя контейнерите в своя „прибери си сам“ склад, вместо на съответните получатели. Стив загуби делото и шофьорът беше разорен и пратен в затвора. Но един контейнер, натъпкан със скъпи италиански обувки, удобно беше паднал от камиона преди произнасянето на присъдата и на Стив му беше платено в кожа, вместо в зелено. Ако работата не потръгнеше, Виктория можеше да остане гладна, но никога боса.

Преди да напуснат баржата на Хърбърт, внимателно си беше сложила сенки с цвят „коняк“, които явно добре се връзваха с червилото с цвят „тропически залез“. Секси, естествено, но не евтино. Русата ѝ коса беше небрежно разрошена. Както Стив казваше — „в стил Мег Райън“, макар че последния път, когато я беше видяла на екрана, косата на Мег не беше нито руса, нито рошава.

Сега, във влажната сутрин, докато чакаше да бъде откарана до частния остров на чичо Гриф, Виктория се чудеше защо си беше направила целия този труд. И какво беше приятното бръмчене, което усещаше? Нима кубинското кафе беше по-силно от обикновено?

Добре, нека бъдем честни. Ще видя Джуниър, пораснал, след всичките тези години.

Погледна крадешком към Стив, на него явно нищо не му бръмчеше отвътре. Беше изял две пълни чинии с пържена риба и имаше киселото изражение, породено от раздразнение в комбинация с лошо храносмилане.

— Защо спа навън снощи, чичо Стив? — Клекнал до водата, Боби събираше рачета с големината на нокът.

— Имам морска болест.

Боби се разсмя.

— Лодката не е помръднала дори.

— Обичам хамака.

— Реших, че може да те боли гърбът.

Стив изръмжа нещо нечленоразделно.

Боби погледна нагоре към него.

— Обикновено с Виктория се гушкате заедно. Но снощи...

— Ти какво, да не си доктор Фил? — прекъсна го Стив и се оригна на пържени скариди.

— Скарахте ли се? — попита Боби.

— Много ясно, че не.

Боби се изправи, килна главата си на една страна и взе да изучава чичо си през дебелиите стъкла на очилата.

— Защо възрастните винаги лъжете?

Виктория не искаше Боби да се разстройва. Непрекъснато питаше кога двамата ще се оженят. Тя още не беше казала на Боби, че развалят фирмата. Снощи сигурно ги беше чул да се карат за това: кой ще води разпита днес. Стив настояваше, че тя ще се отнесе много меко с Джуниър. Един ден мина и вече искаше да се налага, нарушаваше споразумението им. Сдърпаха се и Стив — след като не стана неговата — изхвърча от лодката по боксерки и се метна във въжения хамак, опънат между две палми. На сутринта чешеше пъпките си от комари и почти не й говореше. Наистина ли си мислеше, че Боби няма да разбере, че са скарани?

— Не лъжа — отвърна Стив на момчето.

— Ти си адвокат — каза Боби. — Дори не усещаш кога лъжеш — момчето сниши глас и зловещо занарежда впечатлението си от своя чичо: — Между господин Соломон и истината има толкова общо, колкото между синия цвят и числото три. Понякога можете да видите цифрата три, изписана със синьо, и то когато най-малко го очаквате. Същото е и с господин Соломон. Ако каже истината, то е просто случайно съвпадение.

— Страхотно, Боби — каза Виктория. — Невероятен си.

— Да, супер — отвърна Стив без ентусиазъм. — Заключениета ми реч от процеса „Робин срещу Колодий“ дума по дума.

— Само замених името на Робин с твоето.

— Не разбирам само — продължи Стив — как може някой да помни всичко, което чуе, а да забравя да хвърли боклука.

— Стив, трябва да се разберем за Джуниър. — Виктория реши да отклони разговора от далечната връзка между Стив и истината. — На една и съща страница ли сме?

— Мразя този израз — отвърна Стив. — Обзалагам се, че си го научила в прокуратурата. „Същата страница“, „играч от отбора“, „разтегли плика“. Зарежи бюрократичните клишета.

— Извинявай, ако не съм чак толкова непокорна като Стив Соломон Секирата.

— Знаех си, че сте скарани — намеси се Боби.

— Изглаждаме някои професионални различия — успокои го Виктория.

— Тогава защо чичо Стив просто не го каже?

— Защото чичо ти мисли, че най-краткото разстояние между две точки е криволичешият път — Виктория се обърна към Стив. — Аз ще водя разпита на Джуниър. Ясно ли е?

— Кой е Джуниър? — попита Боби.

— Някакъв тип, на когото Виктория раздавала френски целувки, когато и двамата били с шини.

— Понякога, Стивън, си наистина жлъчен — каза тя. Използва цялото му име, за да му даде да разбере колко е ядосана. — И за протокола, никога не съм носила шина — ухили се пресилено, за да му покаже всичките си зъби.

— Джуниър Грифин е разглезено богаташко синче — продължи Стив. — „Ла Горе Кънтри Клъб“. Платинената карта „Американ Експрес“ на татко. Пансион.

Виктория се обърна към Боби, все едно Стив го няма.

— Джуниър Грифин беше най-готиното момче в гимназията в Пайнкрест.

— В гимназията учех заедно с кубинци.

Мистър Мачо! Сякаш е служил с батальона на Великоленните Копелдаци във флота.

— Гимназията на Маями Бийч — припомни му тя. — А не в Багдад.

— Трябваше да се бия за парите си за обяд.

— Когато Джуниър се смееше, на бузите му се появяваха трапчинки и една сладка малка вдлъбнатинка на брадичката — отвърна Виктория с гадна усмивка.

— Правят се с пластична операция — изстреля в отговор Стив.

Тя се обърна към Боби, но насочи думите си като копия към чичо му:

— Джуниър беше капитан на плувния отбор и крал на абитуриентския бал. Майка ми го наричаше „мъж мечта“.

Стив изхриптя, сякаш се задушаваше.

— Приличаше на Брад Пит — не спираше тя, — рус и як.

— Истинското име на Брад Пит е Уилям Брадли Пит — отвърна Боби. Стисна здраво очи и Виктория разбра, че съставя анаграма от името на актьора. След миг се ухили и извика: — Примат, и луд, и бял!

Още не можеше да разбере как го прави. Когато го попита, той й каза само, че буквите се носели из главата му и той ги дърпал от въздуха.

— Жребците от гимназията като Джуниър — не се даваше Стив — двацет години по-късно се оказват плешиви и дебели загубеняци.

— Още не си ми отговорил. Ще се намесиш ли с Джуниър, както се намеси с чичо Гриф?

— Ти печелиш. Водиш, Вик. Топката е в теб.

— Добре. Трябва да сме в пълен синхрон. Ако делото се окаже криминално...

— О, криминално е.

— Откъде знаеш?

— Ами Уилис Раск няма да бие път дотук, за да ни пожелае „Лек път“ — Стив махна към черния път на двайсетина метра от морския бряг.

Една полицейска кола на Мънроу Каунти спря и шериф Уилис Раск слезе от нея и оправя колана си.

[1] Отнася се за хора с по-висок интелектуален, но по-нисък социален капацитет. — Б.пр. ↑

ЗАКОНИТЕ НА СОЛОМОН

3.

*Пази се от шериф, който забравя да зареди
пистолета си, но помни какво се пее в
„Маргаритавил“.*

КОЛОМБО ОТ КИЙС

7

Шерифът им махна и се запъти към тях.

— Остави го на мен — каза Стив.

Виктория избухна.

— Ето пак започваш!

— Имай ми доверие, Вик. Познавам Раск отдавна. Здравсти, Уилис, как върви бизнесът с превишената скорост?

— Здравсти, Стив — извика в отговор Раск. — Още ли гониш линейките?

Ако не беше униформата, помисли си Стив, Уилис Раск спокойно можеше да бъде сбъркан с някой четирийсет и пет годишен конк^[1], който прекарва прекалено много време на слънце с прекалено много студени напитки. Беше дебел и имаше мустаци и дълги бакенбарди. Носеше прошарената си коса, вързана отзад на опашка. Краят на ризата му се подаваше от панталоните и слънчевите му очила „Окли“, провесени на верижка от малки раковинки, със сигурност бяха в нарушение с униформата. В единия закопчан джоб на ризата ясно личаха очертанията на метална кутийка. Освен ако не беше минал на ментови бонбонки, Раск явно продължаваше да дъвче тютюн. Изгорялото му лице обикновено беше застинало в насмешлива полуусмивка. Общото впечатление, което оставяше шерифът, не беше на лъснат с плюнка пазител на закона. Плюнки имаше. Но блясък — никакъв.

Стив знаеше историята на шерифа по-добре от повечето хора. Като млад Раск имал риболовен кораб, някога, когато основният улов в Кийс били квадратните „морски костури“ — огромни бали с марихуана. Раск разтоварвал от кораба майка и на третия път го спипали. Адвокат му бил сладкодумният чаровник господин Хърбърт Т. Соломон, който го защитавал безплатно, при условие че Раск ще иде в колеж и ще бъде почтен. Някога Хърбърт постоянно го правеше. Беше научил малкия Стив, че адвокатът има дълг към цялото общество, не само към клиентите с пари. Стив Соломон беше

последвал стъпките на баща си, което обясняваше защо кара трийсетгодишна кола и има кантора във второкласна агенция за манекени с прозорец към кофите за боклук.

По онова време беше десетинагодишен, но все още си спомняше заключителната реч на баща си по време на процеса срещу Раск. Облечен в раиран костюм с тиранти, Хърбърт се носеше в съдебната зала като танцьор на бални танци, омайваше съдебните заседатели, заявявайки, че клиентът му е извършвал услуга на обществото, а не криминално деяние. Млад и наивен, Уилис Раск бил извадил подгизналия вързоп от протока, за да предпази птиците и лодките.

— Тези бали с дяволски бурени са били заплаха за навигацията — заяви Хърбърт със сериозно изражение. — За щастие Уилис е бил привлечен към мястото от ято чайки, които се виели над вързопа и се угощавали със семената. Уилис е спасил неподозиращите лодки от потъване. Без бързата намеса на младия герой всички чайки са щели да се надрусат.

Това накара съдебните заседатели да се усмихнат и след двацет минути се върнаха и го обявиха за невинен. Уилис танцуваше надолу по стълбите, целуна дървото пред съда, после прегърна адвокатата си. Удържа на обещанието си, завърши колеж в Ролинс, на север в Уинтър Парк, после право в Стейтсън.

Десетина години след това Раск излезе с нова платформа, когато се кандидатира за шериф на — както местните я наричаха — „Република Конко“. Щеше да разчисти пияните шофьори от тесните пътища и да затвори мъжете, които биеха жените си. Но нямаше да арестува никого за притежание на малки количества марихуана. Ограничените ресурси, с които разполагаше за налагането на закона, бяха прекалено ценни, за да ги прахосва по престъпления без жертви. В либералните Кийс — където песента на Джими Бъфет „Защо да не се напием и изчукаме“ беше неофициален химн — това беше великолепно тактика. Раск извоюва голяма изборна победа. Някои от гласоподавателите на излизане от кабинките за гласуване си палеха цигарка с трева.

— Радвам се, че те хванах. — Раск слезе при тях на брега. — Здравсти, Боби!

— Предпазителят на глока ти е вдигнат — каза Боби.

Раск извади пистолета от кобура и го провери.

— Боже, прав си! Как го видя?

— Боби забелязва всичко — отвърна Стив.

— Нищо чудно, че е толкова лек днес — Раск претегли пистолета, после се обърна към Виктория. — Вие сигурно сте съдружничката на Стив.

— Виктория Лорд — представи се тя.

— Заместниците ми казаха, че Стив е забил яка мацка. — Раск й смигна. — И не са ме излъгали.

— Червена светлина, шерифе — отвърна Виктория. — Държите се неприлично.

Тонът й напомни на Стив за учителката му в четвърти клас, която го биеше с линията през кокалчетата, когато се провинеше.

— О, съжалявам! — извини се Раск. — Напълнил си ръцете този път, а, Стиви?

— И нейният предпазител е вдигнат, Уилис.

— Карат се, шерифе — добави Боби.

— Млък — сръза го Стив и се обърна към Раск. — Мислех, че ще те видя вчера в болницата.

— Току-що се прибирам — отвърна Раск. — Джими имаше концерт в Орландо.

— Завиждам ти, папагалска главо^[2].

Раск се ухили и запя няколко стиха от „Пиратите изглеждат на четирийсет“, за парите от контрабанда на трева и пръскането им набързо.

Стив се разсмя.

— Ти си пират, Уилис, но изглеждаш на четирийсет само ако погледнеш в огледалото за обратно виждане.

— Официално ли сте тук, шерифе? — Тонът на Виктория изтри усмивките и на двамата мъже и отрязва всякаква възможност за пеене на нови песни.

— Не обичаш Джими Бъфет? — от устата на Раск прозвуча укорително.

— Обича Фреди Шопен — каза Боби.

Шерифът подсвирна силно.

— Можеш ли да пиеш на неговите неща?

— Препоръчвам ти го — посъветва го Стив.

— Продължавай, Стив, подигравай се — каза тя. — Сигурна съм, че смяташ тези лентяйски песни за по-хубави от един етюд за пиано.

— О! — каза шерифът. — Май някой има нужда от „Разрешение да се поохлади“.

Стив вдигна палец към Раск — допълнителни точки за включването на заглавие на лентяйска песен в отговора.

— Е, Уилис, кога за последен път двамата с Джими сте ходили за риба?

— Преди няколко седмици. Гонихме един адски як тарпон близо до Кий Ларго.

— Познаваш ли Джими Бъфет? — попита Виктория. Със същия скептичен тон на начална учителка.

Двамата мъже се разсмяха и Стив каза:

— Тази песен, дето се опитвахме да запеем — „Пиратът изглежда на четирийсет“ — е писана специално за Уилис.

— Наистина ли? — Тя се усмихна сладко и Стив разбра, че не вярва на нито една думичка.

— Стив също познава Джими — каза шерифът.

Виктория навири глава.

— Странно, че никога не го е споменавал.

— Не е голяма работа. Ловим риба по малко, пием по малко. Защо? Ти Шопен не го ли познаваш?

Чуха воя на турбодвигатели в далечината. На стотина метра над водата летящата лодка лъщеше на ранното слънце сякаш беше от сребро.

— Шерифе, трябва да вървим — рязко каза Виктория. — Така че, ако имате някаква работа...

— Само няколко въпроса.

— Внимавай, Вик — предупреди я Стив. — Имаш си работа с Коломбо от Кийс.

— Сигурна съм — отвърна тя.

— Един от законите на Соломон: Пази се от шериф, който забравя да зареди пистолета си, но помни какво се пее в „Маргаритавил“.

— Уилис Раск — каза Боби, прехапа устни и се съсредоточи за поредната анаграма. — Искал руси.

— Браво, Боби — каза шерифът. — Стиви, проучихме мъжа, който е бил намушкан с харпун. Бен Стъбс.

— Вършиш полицейска работа? — учуди се Стив. — Явно тарпоните не кълват.

— Стъбс е бил отседнал в „Пайър Хаус“. — Раск измъкна смачкан бележник от джоба на ризата си и прелисти страниците. — Купил е три карти от магазина на Чарли Симънс преди два дни, и трите на източната част на Мексиканския залив. Отбил се е до Океанографския институт, използвал е федералния си пропуск, за да влезе, и е прекарал доста време в библиотеката и на компютрите. Извадил е топографски карти на океанското дъно на няколко мили западно от Бока Чика. Две нощи поред е вечерял в „Сиенфуегос“. Спарид със салса от манго. — Раск вдигна поглед от бележника си. — Дватама знаете ли ги тези работи?

— Не — отвърна Виктория.

— Всичко — каза Стив, — без салсата от манго.

— Чичо Стив лъже — намеси се Боби.

— Знам — рече Раск. — Чичо ти лъже дори когато е по-добре да каже истината. — Обърна на следващата страница на бележника. — След вечеря Стъбс е изпил две бири в „Хогс Брет“, после е прекарал няколко часа при Дебелата Мери в Уайтхед.

— Дебелата Мери? — попита Виктория.

— Стриптиз бар — отвърна Стив. И побърза да добави: — Поне така са ми, казвали.

Раск прибра бележника обратно в джоба си.

— Добре, че се сетих, Стиви. Дебелата Мери ти праща много поздравя. Та, чудех се, какво е правил Стъбс на лодката на вашия клиент.

— Ловил е риба — каза Стив.

— Проучвал е — каза Виктория.

— Не знаят — каза Боби.

— Виждам — отвърна Раск. — Господин Грифин ще даде ли показания.

— Не — каза Виктория.

— Да — каза Стив. — По-късно.

— Ами полиграф? — попита Раск.

— При подходящи условия — отвърна Стив.

— При никакви условия — каза Виктория.

Раск се почеса по бакенбардите.

— Нарочно ли го правите, за да се отървете от добросъвестните пазители на закона като мен?

— Да — каза Стив.

— Не — каза Виктория.

Воят на витлата се усили. Хидропланът се канеше да цопне във водата с нос, насочен право към брега.

— Нещо друго, шерифе? — попита Виктория.

Раск демонстративно свали слънчевите си очила, духна на стъклата и ги избърса с края на ризата си.

— Добре, че ме подсети, бях забравил нещо.

— Знаех си — каза Стив.

Изчакаха няколко секунди, докато Раск си сложи отново очилата. Хидропланът се спусна върху водата с „пляс“ и продължи към брега. Върху резервоара имаше синьо лого с надиплени вълни и надпис „Океания“.

— Стъбс си е оставил багажа в стаята в „Пайър Хаус“. Куфар с най-необходимото. Лаптоп, правителствени документи, хапчета за киселини в стомаха. Плюс четирийсет хиляди долара в стодоларови банкноти. Какво според вас ще прави един обществен служител с толкова много пари?

— Ще дава големи бакшиши при Дебелата Мери? — предположи Стив.

Хидропланът се плъзна на плажа и пилотът махна през отвореното стъкло на прозореца.

— Трябва да вървим, Уилис — каза Стив, опитвайки се да надвика шума.

— А, за малко да забравя. Още нещо. Паметта ми изневерява...

— Хайде, Уилис — отвърна Стив. — Откажи се.

Раск поклати тъжно глава, наслаждавайки се мига.

— Стъбс почина тази сутрин.

— Мамка му!

— Да, Стиви. Знаех си, че новината ще те съсипе. И вашия човек Грифин го чака обвинение в убийство.

[1] Местен жител на Флорида Кийс. — Б.пр. ↑

[2] Parrothead — така се наричат почитателите на Джими Бъфет и неговата житейска философия за вечна ваканция. — Б.пр. [↑](#)

ПРАВО НАПРЕД

8

Светът беше само син и зелен. Наситената синева на небето, непрекъснато променящите се тюркоазени отблясъци на водата, светлозелените нюанси на безкрайния наниз от покритите с гори острови, разперени като изумрудена огърлица в благоуханието на морето.

По всичко си личеше, че само Боби се наслаждава на гледката от затъмнените прозорци на хидроплана. Стив драскаше цифри в бележника си, опитвайки се да измисли колко могат да поискат за дело за убийство, а Виктория за пореден път говореше по мобилния телефон с Хал Грифин.

— Четирийсет хиляди в брой? — каза Грифин. — Откъде Стъбс има толкова пари, Принцесо?

— Надявам се, че ти ще ми кажеш.

— Това, че е умрял, е лошо. Но парите допълнително влошават нещата. Ще кажат, че съм се опитал да подкупя копелето.

— Да направи какво? — Помисли си, че явно чичо Гриф съжаляваше повече за себе си.

— Не че Стъбс не подмяташе намеци. Като ми видя къщата, каза нещо от сорта, че си бил сбъркал професията. Повтори го и когато се качи на яхтата: „Вие, строителите, сте по-богати от Крез.“ Боже, Принцесо, точно като нас двамата с Нелсън.

Споменаването на името на баща й я сепна.

— Какво искаш да кажеш?

— Небостъргачите на брега при Броуард. Някакъв доносник ни наклепа, че сме подкупвали служителите от кадастъра, но не беше вярно. Наш конкурент платил на копелето да излъже. Това е едно от нещата, което извади Нелсън от релси.

— А другите какви бяха, чичо Гриф?

— О, боже, Принцесо! Не съм психиатър, а и беше толкова отдавна.

Чу глас от другата страна на линията и Грифин й каза, че лекарят трябвало да го прегледа.

След като затвори телефона, Стив каза:

— Чакай да позная. Съвестта на чичо Гриф е изревала и той си призна.

— Направи ми една услуга, Стив. Когато се срещнем с Джуниър, забрави за сарказма.

— Защо? Няма ли да го разбере?

Хидропланът се носеше ниско над кристалната вода, двигателите бръмчаха приспивно. Никой не беше проговорил в продължение на трийсет минути — тоест беше минал половин час, откакто Виктория напомни на Стив, че тя е първи адвокат по делото, — когато Боби извика:

— Делфини!

— Да, твоите приятели — отвърна ентусиазирано Стив.

Почуди се дали бяха по двойки. И дали женската се оплакваше: „Следващия път аз казвам кога да скочим.“ Мъжкият смущаваше ли се, когато тя му кажеше, че й е омръзнало да се държи с нея като с някой от морските си костури?

— Красиви са — каза Виктория.

— *Tursiops Truncatus*, или бутилконос делфин — каза Боби.

Детето познаваше делфините. Беше ги изучавало и беше разказало на Стив, че преди петдесет милиона години видрите се върнали в морето, където — се превърнали в сребристосиви създания, които могат да плуват с трийсет възела и да бъдат обучени от флотата да обезвреждат подводни мини. Почти цяла година Боби редовно посещаваше делфинариума в Кий Ларго. Първият ден се страхуваше от делфините. Разбира се, тогава се страхуваше и от хората. Момчето имаше всички симптоми на малтретирано дете: кошмари, гневни изблици, хранителни смущения. Но влезеше ли веднъж във водата, делфините явно го успокояваха, незабавно се приближаваха към него, изпращаха му ултразвукови вълни, които според думите на Боби го гъделичкали по цялото тяло, после го оставяха да ги язди или го подбутваха из водата с муцуните си.

Един морски биолог в делфинариума беше казал на Стив, че делфините някак усещат, когато децата са болни. Имало нещо общо с ехолокацията, присъща на всички делфини. Те излъчвали ултразвукови, честоти като магнитно-резонансните скенери в болниците, така му беше казал. Ако оставиш във водата четири здрави деца и едно страдащо от синдром на Даун или левкемия, или церебрална парализа, делфинът ще се приближи до болното дете.

Докато висеше с Боби покрай заградения канал в Кий Ларго и слушаше цвърченето и виковете на делфините, Стив беше научил всички истории за странните им възможности. Жожи, хрисим женски делфин, един ден, необяснимо защо, ръгнала едно момиченце в гръдния кош. Нараняването било толкова сериозно, че закарали момиченцето в болница, рентгеновата снимка показала тумор в корема. Лекарите отказали да повярват, че Жожи нарочно го е направила, за да извести за състоянието на момиченцето, но специалистите в делфинариума отказаха да се съгласят с тях. Въпреки че не искаше да се поддава на спиритуализма на новото време, Стив реши, че делфините все пак може и да притежават силата да спасяват и лекуват.

Влязъл веднъж във водата с гладките животни, Боби бързо се беше отпуснал. Играеше си с тях, отвърщаше на любвеобилността им, пръскаше ги, когато пляскаха из водата, за да го намокрят. Имаше си любимец — Бъки, бърз мъжкар с розови райета на корема. Боби го цапваше по перката на опашката и имитираше пронизителните му виковете и крясъци. Каза на Стив, че разбирал езика на делфините. Бъки си казвал, когато бил уморен, отегчен или гладен — и най-вече дали предпочита корюшка или херинга за обяд. Боби казваше, че Бъки също го разбирал и Стив се чудеше дали отношенията с един вид на петдесет милиона години, наречен *Tursiops Truncatus*, са по-лесни от отношенията с някоя модерна жена.

Хидропланът прелетя ниско над Мексиканския залив и временно поохлади разразилия се между Стив и Виктория скандал. Цветът на водата постоянно се променяше от тюркоазено към изумрудено, калнокафяво и ръждивочервено, в зависимост от дълбочината, водораслите и коралите отдолу. Стив наблюдаваше сянката на хидроплана, докато прекосяваха миниатюрните острови, подаващи се от морето, някои не се различаваха много от блатисти савани и зелени гъсталаци.

Все още мислеше за казаното от шериф Раск. Бен.

Стъбс беше починал, без да дойде напълно в съзнание. Нямаше да има „Грифин ме простреля“. След като Върховният съд предявеше обвинението, делото щеше да бъде основано само върху косвени показания. Стив продължаваше да се чуди какво означаваха двата пръста, които Стъбс беше вдигнал в интензивното. Дали не искаше да каже, че са били двама нападатели? Или пък беше някогашният знак за мир? Или просто му беше махнал за сбогом?

Преди Грифин да бъде обвинен официално имаше да се свърши доста работа. Изборът на съдебни заседатели не започваше в съдебната зала. Започваше в медиите и се разпростираше в кръчмите, козметичните салони и кафенетата. Стив вече планираше изявлението за своя клиент.

„Харолд Грифин, известен строителен предприемач и филантроп, дълбоко съжалява за нещастния инцидент в морето, който отне живота на един самоотвержен обществен служител.“

Идея си нямаше дали Грцифин е филантроп, но звучеше по-добре от „богат пич, който строи гигантски курортни комплекси в екологично застрашени екосистеми“.

— Още няколко минути, народе — каза пилотът по микрофона.

Беше около четирийсетте с оредяла руса коса и изгоряло от слънцето лице. Носеше къси панталони за сафари и тъмносиня риза с еполети, говореше с британски акцент и се представи като Клайв Фоулс. Произнесе го като „Фоалс“. Беше поканил Боби да седне до него в пилотската кабина, която наричаше своята „вълшебна летяща лодка“, но момчето, което се срамуваше от непознати, му отказа. После предложи да отидат заедно да се гмуркат из рифовете, ако престоят им го позволява.

— Ако имате нужда от нещо, просто потърсете капитан Клайв — каза им той, докато се настаняваха по местата си. — Мистър Джи ми нареди да се погрижа добре за вас.

— Мистър Джи-старши или мистър Джи-младши?

— Има само един мистър Джи — отвърна Фоулс. — Той е шефът.

Сега, когато наближаваха Парадайз Кий, Стив погледна към Виктория. Явно не слушаше. Вместо това зяпаше през прозореца към морето и лекичко си се усмихваше сама на себе си.

— Вълнуваш ли се, че ще видиш най-готиното момче в Пайнкрест? — попита Стив.

— Спомняш ли си първото момиче, което си целунал?

— Сара Гроповиц. Прогимназията в Бийч Мидъл.

— Сещаш ли се понякога за нея?

— Само когато пращам чек на Обединението за граждански свободи. Председател е на Комитета за равни права на лесбийките.

Виктория се извърна да го погледне.

— Не е станала такава от целувките ми — защити се Стив.

— Не си ли допускал вероятността за евентуална причинно-следствена връзка?

— Акули! — извика Боби.

Може би цяла дузина акули се въртяха из плитчините и сянката на самолета се стрелкаше над тях. Е, защо пък не? Прелитаха над Шарк Ченъл^[1] близо до Матекумбе Кий. Изведнъж две акули скочиха от водата.

— Делфините, чичо Стив! Двете тръгват след тях.

Лоша поличба, помисли си Стив точно когато Фоулс съобщи по микрофона:

— Парадайз Кийс право напред!

Право напред.

Стив се сети за Бен Стъбс. После си помисли за Виктория, която му се сърдеше за прегрешения, които той изобщо не разбираше. Спомни си и за баща си, който му беше ядосан просто защото се опитваше да му върне доброто име. Без да е сигурен вече в нищо и обзет от лошо предчувствие, Стив се опита да разбере какво точно се случва.

Защо Вик е толкова бясна?

Не беше ли обуздал своите навици, които накърняваха женската ѝ чувствителност? Беше свел до минимум чесането, оригването и пърденето. Престана да представлява проститутки и от месеци не беше прекарвал цяла нощ в игра на покер в казино „Микосуки“. Не само това, ами подминаваше с лека ръка нейните лоши навици. Каза ли ѝ нещо миналата седмица, когато използва самообръсначката му, за да си обръсне краката, и после я върна обратно на мястото ѝ върху мивката с риск да го одере като с ръждясало мачете? Нито дума, освен „Ох!“. Написа секси поема за рождения ѝ ден и вплете любовта ѝ към тениса

в последната строфа. Тя явно не оцени усилието, което се изискваше за намирането на рима на „Мартина Хингис“. Нима си мислеше, че думите са се пръкнали ей така в главата му: „кунилингус“ например.

Притисна лице до прозореца точно когато самолетът рязко се наклони и започна да се спуска. Островът изплува от водата като зелен мираж. По брега се виеше път с едно платно по частния виадукт между острова и южния Матекумбе Кий.

Хидропланът се насочи към едно заливче с формата на подкова откъм страната на Мексиканския залив. В далечния край имаше бетонен док, където щеше да е вързана „Форс мажор“, ако не се беше разбила на парчета при Сънсет Кий. До дока имаше пясъчен плаж, покрит с палми джуджета. Половин дузина бели чапли, които шляпаха из плитчините, се вдигнаха от рева на двигателя. Вълниста морава се издигаше от брега до редица австралийски борове, които ограждаха голяма триетажна дървена къща. Слънчевите батерии по покрива ослепително искряха на слънцето.

— Всички отзад закопчахте ли си коланите? — попита Фоулс по микрофона. — Здравата ще цопнем във водата.

Хидропланът беше на десетина метра от земята, когато мина през входа на залива, и Фоулс го приземи с обещаното мощно цопване. Прозорците се скриха зад талази вода. Самолетът мигновено забави ход, двете перки на крилата продължаваха да се въртят, хидропланът сега се беше превърнал в лодка, която пухтеше към брега.

— Добре дошли в Парадайз! — приветства ги пилотът. — Джуниър ще ви чака в... мамка му! Погледнете дясно на борд!

Стив вече гледаше през прозореца, така че улови цялата удивителна гледка. Може би не беше двойка делфини, които скачаха в тандем, астадо акули, тръгнали на лов. Беше по-впечатляващо и по-страховито. Без да знае защо, Стив усети, че гледката предвещава да окаже много по-голямо влияние върху живота му, отколкото чудесата на природата.

Мъж в изрязани черни плувки „Спийдо“ изскочи от водата, гладък и лъскав като балистична ракета. В едната ръка държеше омар, а с другата се хвана за понтона на хидроплана. С атлетична грация се повдигна нагоре и размаха ръка над главата си, пращайки ослепителна усмивка към люковете.

Успя ли да види Виктория през стъклото, почуди се Стив.

Тя обаче със сигурност беше успяла.

И какво точно беше видяла? Или което беше по-важно за Стив: какво беше усетила?

Мъжът беше малко над метър и осемдесет, със стройно тяло. Плосък корем, шест чифта плочки, изваяни рамене и дълги гладки мускулисти ръце. При вдигнати ръце тръбните му мускули проблясваха като скатове от двете му страни. Гръдният му кош беше направо огромен в сравнение с останалата част от тялото. Две парчета месест пекторалис, като дебели пържоли, и цялостно впечатление за самоуверена брутална сила. Беше с бронзов тен, толкова тъмен, че усмивката му изглеждаше опасно искряща. Дългата му коса беше зализана назад и потъмняла от водата, но Стив видя изруселите от слънцето кичури. Жива реклама на „Аберкромби енд Фич“, истински кошмар за нормалния мъж, реши Стив. Още по-страшното беше, че не бе някакъв мазен сервитьор, актьор или позьор модел или почернял на плажа гларус, каквито гъмжаха из хотелите на Саут Бийч като хлебарки. Не, този пич имаше закачка с Виктория и при пукнатините, които вече се бяха появили в професионалните отношения на Соломон и Лорд, Стив започваше да се чувства несигурен и за личната им връзка.

— Джуниър! — прошепна Виктория с притиснато към стъклото лице, името му прозвуча като в порно филм. — Боже, колко е пораснал!

Въобразяваше ли си, или дъхът ѝ беше замъглил стъклото?

Застанал на понтона, хванал се с едната ръка за перилата — за да изпъкне още повече релефът на мускулите му, — Грифин-джуниър се обърна с лице към резервоара и Стив забеляза един последен атрибут. Огромният пакет в банските „Спийдо“. Не беше сигурен накъде е насочен погледът на Виктория, но можеше да се закълне, че я чу да въздиша.

[1] Каналът на акулите. — Б.пр. ↑

СПИЙДОМЕН

9

Хидропланът се плъзна по бетонната рампа в края на водата. Боби с мъка се спусна по стълбите, последван от Виктория и Стив. Джуниър изникна начаса и целуна Виктория набързо по устните, после я отлепи от земята в здрава мокра прегръдка.

— Еха! Пристигна — каза той. — Наистина дойде!

Тя се разсмя на ентусиазма му, толкова искрен, без никаква ирония или сарказъм.

Постави я обратно на дока, сякаш беше от стъкло, и я погледна право в очите.

— Тори, наистина ми липсваше.

Тори. Никой не я беше наричал така от дванайсетгодишна възраст. В интерес на истината, Джуниър беше единственият, който я наричаше така. И точно сега ѝ прозвуча толкова мило и толкова любвеобилно, че усети как се изчервява.

Джуниър замени любезности със Стив и Боби, като през цялото време гледаше Виктория право в очите. И преди ли усмивката му беше толкова ярка, а очите му толкова морскосини, почти като цвета на едни от сенките ѝ — „Адриатическа синева“. Наблюдаваше го как се бърше с хавлията и нахлузва ленени шорти над банските. Плътният златист оттенък на кожата му, вкусът на солена вода от целувката му, топлината на морския бриз... толкова много усещания я бомбардираха.

Гол до кръста и бос, почти готов Тарзан, Джуниър повлече гостите си нагоре по каменната пътека, която водеше към къщата „Каса дел Сол“ — според направения с вкус надпис, вграден в стена от покрити с корали камъни.

— Татко ми каза колко красива си станала — започна Джуниър, — но... уау! Нямам думи.

— Много мило! — Виктория усещаше присъствието на Стив и долавяше неудобството му.

— И важна адвокатка при това. Уау!

„Уау“ явно беше ключов компонент от вербалния арсенал на Джуниър. Добре де, не беше отличник в Пайнкрест, но беше избран за най-популярното момче на гимназията. И сега, когато се беше превърнал в бронзов Адонис, в ума на Виктория се въртеше само едно: да станеш виден учен не е най-важното.

— Всичките тези години... — каза Джуниър, като остави изречението недовършено.

— Да — отвърна тя.

— Спомняш ли си карнавала, който Бъни Флаглър организира в „Ла Горе“?

— Ти беше Зоро, а аз Жената Чудо.

— Промъкнахме се до осемнайсетата дупка.

— И пръскачките се включиха — разсмя се Виктория, спомняйки си алкохола в пунша; бандата, която свиреше кавъри на „Игълс“ и мляскането във влажната нощ.

Стив прочисти гърлото си, звук от ръмжащо куче.

— Веднъж ходих на маскарад, облечен като Дейвид Копърфилд.

— Великия маг — отвърна Джуниър.

— Героят на Дикенс — поправи го Стив.

— А, да.

— И той е бил сирак като мен.

— Ти не си сирак, чичо Стив — каза Боби.

— Но исках да бъда.

— Защо? — попита Джуниър.

— Едва ли ще ме разбереш — рече Стив. — Ти живееш в „Каса дел Сол“. — Аз съм живял в Мрачната кула.

— Може да се е нуждаела просто от пребоядисване — предположи Джуниър и сърцето на Виктория се сви. Наистина ли литературните препратки го подминаваха като катамаран, понесен от вятъра? Но Джуниър се разсмя и те разбраха, че се шегува. — Понякога ми се иска да съм имал Дикенсов тип възпитание. Гради характер, не мислите ли?

— При Стив не се е получило — отвърна Виктория.

Какво ще кажеш сега, Стив? Най-голямото момче от Пайнкрест може да те настигне.

Наклонът леко се увеличи, докато каменната пътека извиваше покрай кокосовите палми.

— Стив, движиш се като атлет — каза Джуниър.
— Бройкаш задника ли? — изстреля веднага Стив.
— Не, сериозно. Походката ти. Грациозна е.
— Чичо Стив е играл бейзбол в Университета в Маями — гордо заяви Боби.

— Виждаш ли — рече Джуниър, — веднага ги разбирам тия работи.

Виктория направи бърза равностметка на ситуацията. От една страна беше Стив, сърдит като скункс, а от друга — Джуниър, излъчващ очарование. Безхитростен и самоуверен. Как да не го харесва човек!

— Чичо Стив все още държи рекорда за най-много откраднати начални удари в плейофите.

— Уау! — възкликна Джуниър. — Играл ли си в световните серии за коледжките?

— Да, но не обичам да се хваля с това.

— Много ясно — отвърна Боби. — Изкарали са те на трета в мач от Шампионата.

— Сериозно? Това е доста трудно, нали? Да те изкарат от трета база, имам предвид.

— Лоша топка — защити се Стив. — Паднах, затова ме удари.

— Но чичо Стив здравата си изпатил — продължи Боби. — Паднал върху девета. Това коствало титлата на „Кучетата“. Затова го наричат Соломон Падналия.

— Благодаря ти, хлапе — каза Стив.

— Много лошо, Стив — отвърна Джуниър. — Нямах представа.

Това отвори очите на Виктория. „Движиш се като атлет“, а? Джуниър нарочно беше насадил Стив. Нарочно беше решил да извади на показ най-унизителния момент от живота му.

„Нямах представа.“ Ха! Много добре знаеше какво правиш.

Значи беше проучил Стив. И нея също, предположи тя. Означаваше още, че порасналият Джуниър имаше не само бронзов тен и удивителни гръдни мускули.

— Не обичам груповите спортове — отвърна Джуниър, когато се приближиха до къщата. — Вероятно защото съм единствено дете.

— Де да бях и аз — каза Стив.

— Тогава мене нямаше да ме има, чичо Стив — намеси се Боби.

— Добър аргумент. Връщам си думите назад. И се радвам, че сестра ми е побъркана, защото иначе нямаше да живееш при мен.

Пътеката свърши пред къщата, най-високата точка на малкия остров. От едната страна имаше площадка за хеликоптер. От другата — басейн, от онези, дето единия им край все едно го няма. Надолу се спускаше частен плаж с бял пясък. Докато вървяха, Джуниър им разказа колко обичал водата. Беше уиндсърфист, кайтсърфист, плувец маратонец и леководолаз. Но най-много обичаше да се гмурка покрай Кабо Сан Лукас, да се спуска толкова дълбоко, колкото можеше само с кислорода, който човек побира в гърдите си.

Разказа им за нечовешките си тренировки, като твърдеше, че може да сдържи дъха си пет минути и двацет секунди и съзнателно да намали пулса си до двацет удара в минута. Разказа им каква страхотна тръпка е да си вържеш тежести и да се спуснеш на 1200 метра под водата — световният рекорд бил хиляда и петстотин, но водолазът умрял — и за парещата болка в гърдите, когато дробовете му се свивали колкото юмрук. Разказа им как се изстрелвал обратно на повърхността като човешко торпедо с реактивната шейна, за халюцинациите от азотната наркоза, за страха, че сърцето може да се пръсне, а мозъкът — да експлодира. Това била тръпката, електрическият заряд на спорта, да знаеш, че всеки път, когато се пъхаш в неопрена, предизвикваш ангела на смъртта.

И когато свърши, беше ред на Виктория да каже „Уау!“.

Кргато наближиха кораловите стъпала, които водеха към входната врата на „Каса дел Сол“, Стив попита:

— Какво правеше Бен Стъбс на лодката на баща ти?

По дяволите, не удържа на обещанието си, че ще остави тя да води!

— Това е дълга история — отвърна Джуниър.

— Има ли нещо общо с Океания? — попита Виктория в опит да се възползва от инерцията на Стив.

— Океания е в основата на всичко — весело се съгласи Джуниър. — Ако татко не ви е обяснил, Океания трябваше да бъде плуващ хотел.

— Не е ли това голям круизър? — попита Стив.

— Повярвай ми, няма нищо общо.

— Къде щеше да бъде построен този хотел? — Виктория изстреля въпроса преди Стив да успее да реагира.

— В Мексиканския залив. На четири мили западно от Бока Чика.

Докато Виктория и Стив се опитваха да си представят точното му местоположение, Боби направо изпищя:

— Това е морско светилище. Има огромен коралов риф и гъмжи от тропически рибки.

— Точно така — намеси се Стив. — Защитено от закона. Как можете да строите там?

— Именно затова Стъбс беше толкова важен. Той беше човекът от Агенцията за защита на околната среда, който можеше да каже „да“ или „не“.

— Кое от двете каза? — попита Виктория.

— Разреша. Вече беше подготвил черновата на доклада си. Въпреки всички предохранителни мерки за защита на рифа. Стъбс беше съгласен. Трябваше само да говори с вас да оформите правно документацията.

— Значи баща ти не е имал мотив да го нарани? — попита Виктория, когато спряха за малко на последното стъпало.

— Тъкмо обратното — отвърна Джуниър. — Стъбс беше страшно важен за одобряването на проекта. Този, който го е убил, е искал да спре Океания.

— Баща ти каза ли ти какво се е случило на лодката? — попита Стив.

— Само че е слязъл по стълбата, видял Стъбс с харпуна в гърдите, опитал се да се върне на мостика и после незначайно защо е загубил съзнание. Бил се освестил чак когато се разбили на брега.

Същото, което каза и на нас, помисли си Виктория.

— Ами всичките пари на лодката?

— Баща ми си е такъв. Обича усещането да има много пари в брой.

— Парите бяха в непромокаеми торби — обади се Стив. — Защо?

Джуниър повдигна рамене.

— На лодка са, има смисъл, нали?

— Всъщност има доста неща, които нямат смисъл. Стотина хиляди долара на лодката. Четирийсет хиляди в хотелската стая на

Стъбс. Харпун в гърдите на Стъбс.

— Трябва да ви кажа нещо — каза Джуниър. — Нещо, за което ужасно съжалявам.

— Какво? — попита Виктория.

— В известен смисъл аз съм виновен за смъртта на Стъбс.

— Как? — попитаха двамата едновременно.

— Харпунът беше мой.

ЗАКОНИТЕ НА СОЛОМОН

4.

Може да пробуташ една небивалица на съдебните заседатели. Втора обаче със сигурност няма да мине, а третата праща клиента ти право в затвора.

ЦЕЛУВАЧИ НА КОРАЛИ

10

— Има нещо, което трябва да ви покажа в и което обяснява много неща — каза Джуниър.

— Харпунът. — Стив опита да се върне отново на темата. — Как ще го обясниш?

— Без проблем. Но има много други неща, освен харпуна.

И той ги поведе през фойето на къщата, цялото покрито с каменни плочи и богата дървена ламперия. На едната стена имаше картини в ярки цветове, вероятно от Хаити. На другата бяха окачени зейнали риби, включително и най-големият морски костур, който Стив някога беше виждал. Надут и лъскав, целият на жълти райета, най-малко метър и осемдесет на дължина. До дебелака имаше още впечатляващ екземпляр, тарпон с гигантска челюст, който — според месинговата табела отдолу — тежеше 130 килограма и беше уловен от Хал Грифин близо до Куба. Яка борба е паднала, помисли си Стив, като прочете надписа: Победител в Международния турнир по риболов „Ърнест Хемингуей“. За миг Стив се почуди дали собственикът на „Фарс мажор“ някога се беше задоволявал с второто място.

— Имам голяма колекция от харпуни — каза Джуниър. — „Ексакалибур“, „Рино“, „Бьохат“ плюс някои класически ръчно направени от махагон и тиково дърво от петнайсети и шестнайсети век. И сам си правя. Направих един, с който можеш да забодеш петстотинкилограмова риба тон.

Това, което Стив наистина искаше да разбере, беше кой е забол 70-килограмовия човек, заслужил висока оценка за вярната си служба към обществото.

— Къде държеше харпуна, с който беше прострелян Стъбс? — попита го Стив.

— В една от кабините на „Форс мажор“. Стрелях по омари с него.

— Незаконно е да се стреля по омари — каза Стив и се замисли дали да не извърши граждански арест.

— Във Флорида може би, но не и на Бахамите.

Е, кой наниза Стъбс, плувецо? Това си е незаконно навсякъде.

Влязоха в просторна всекидневна, с извити като купол стени, висока колкото два етажа. Прозорците гледаха към залива, където палмите развяваха листа от океанския бриз. Беше облицована с ръчно обработено дърво. Кленов под, греди от секвоя, черешова ламперия. На Стив му заприлича на кабина от луксозна яхта.

— Баща ти знаел ли е къде си държал харпуна?

Джуниър повдигна рамене и раменните му мускули се нагънаха, сякаш някой го беше мушнал с остен.

— Харпунът беше заедно с други риболовни такъми. Сигурен съм, че го е виждал, но се съмнявам, че е знаел дори как се зарежда.

— Но ти знаеш как.

— Разбира се.

— Интересно. Много интересно. — Стив опита да си придаде дълбокомислен вид, но прозвуча като надут кретен дори и в собствените си уши.

— Голяма работа! И какво от това? — попита Джуниър.

Голямата работа беше, помисли си Стив, че му се искаше да постави оръжието, с което беше извършено убийството, в ръцете на някой друг, а не на клиента си. Дори и ако ръцете бяха на Зоро от маскарада на Бъни Флагър, колкото и да беше гадно.

— Да, Стивън — Виктория произнесе името му така, сякаш ставаше дума за стрептококи. — Какво от това?

Беше бясна, Стив го знаеше. Беше й обещал да остави тя да води, дори си го мислеше сериозно. Но щом пристигнаха, щом играта започна, просто не можеше да се отдръпне.

Боби изкрещя:

— Чичо Стив иска да лепне убийството на най-готиното момче в гимназията „Пайнкрест“.

— Знам, Боби — каза Виктория. — Просто исках да чуя Стив да го каже.

На Стив му се прииска Боби да се откаже от влудяващия навик да говори само истината — истинска аномалия в дома на Соломон. Обърна се към Джуниър и го попита:

— Къде беше, когато баща ти и Стъбс излязоха с яхтата?

— Плувах.

— Сам ли?

— Голямо момче съм, Соломон.

Боби каза:

— Чичо Стив има предвид дали разполагаш със свидетел, който да ти осигури алиби?

Джуниър се разсмя.

— Само баракудата, която реши да ме преследва.

— Супер — отвърна Боби.

— Виж, Соломон. Нямам мотив да убивам Стъбс.

— Няма явен мотив — поправи го Стив.

— Не ставай смешен, Стив — намеси се Виктория.

— Няма нищо, Тори — успокой я Джуниър. — Знам, че си вършите работата. — Докато се качваха по кленовата стълба към втория етаж, той каза: — Ако ви интересува, имам теория какво се е случило.

— Каква е тя? — Изгаряше от нетърпение да я чуе.

Да, помисли си Стив. Покажи ни нещо друго, освен потрепващи мускулни влакна.

— Мисля, че Стъбс може да е намерил харпуна и да се е заиграл с него — каза Джуниър. — Той е стар пневматичен модел. „Посейдон 3000“. Стреля с въздух под налягане вместо с тетива. Ако се е опитал да го зареди и не го е направил както трябва, харпунът може и да се е задействал.

— Защо му е на Стъбс изобщо да се занимава с харпуна? — поинтересува се Виктория.

Джуниър отново повдигна рамене, тръбните му мускули се присъединиха към раменните и изпълниха малък мускулен танц.

— Защо децата вадят револверите на бащите си от чекмеджето?

— Ако Стъбс се е прострелял сам, кой е ударил баща ти? — попита Стив преди Виктория да успее да зададе следващия си въпрос.

— Никой. След като баща ми е открил Стъбс, той се е втурнал обратно нагоре по стълбата към мостика. Бил е подпийнал — и двамата са били на градус — и развълнуван. Стълбата е мокра от пръските. Спъва се и пада, като си удря главата.

Спряха пред широка двукрила врата, Джуниър затърси ключа в джоба на шортите си. Не си заключва харпуните, помисли си Стив, но му трябваше ключ, за да влезе в стаята, която се канеше да им показва.

— Мога да продам блата на алигатори — каза Стив, — но тази история вони като вмирисана скумрия. Проблемът е, че е пълна с небивалици.

— Какво, по дяволите, значи това?

— Кажи му, Вик.

Тя прикова Стив с поглед, който значеше, че не обича да ѝ се казва какво да прави. После отвърна:

— Една от теориите на Стив.

— Не е просто теория. Закон. Законът на Соломон за сложните небивалици. Вик, ти имаш честта.

Отново го стрелна с поглед.

— Стъбс се е застрелял — каза тя, — това е едно невероятно събитие. Баща ти е паднал от стълбата и си е ударил главата, това е второ. Лодка без капитан да се разбие на същия бряг, на който е трябвало да акостира — трето. Ефектът се умножава. Всяко невероятно събитие прави останалите по-трудни за вярване.

— И улеснява съдебните заседатели да произнесат обвинителна присъда — допълни Стив.

— Например мъж излиза с лодката си за риба на Коледа, въпреки че никога не е ходил на риболов — продължи Виктория. — Бременната му жена изчезва същия ден. Месеци по-късно тялото ѝ и това на бебето са изхвърлени на брега близо до мястото, където мъжът е ловил риба. Мястото, където се е върнал, докато е твърдял, че е бил някъде другаде.

— Делото срещу Скот Питърсън — каза Джуниър, докато отключваше вратата.

— Защитата му прекали с небивалиците — напомни Виктория, когато влязоха в тъмната стая, в която като че ли беше по-хладно от останалите в къщата.

Стив се усмихна сам на себе си. Колкото и Виктория да се оплакваше от адвокатските му номера, беше започнала да прихваща от техниката му.

Защо не иска да разбере какъв печеливш отбор сме?

— Стив е извел математическа формула въз основа на тази теория — продължи тя.

— Един от законите на Соломон. Наричам го небивалици на квадрат: Ако шансът ти да убедиш съдебните заседатели в едно

неправдоподобно събитие е едно към три, вероятността при второто е едно към девет, а при...

— Едно към осемдесет и едно за третото — набързо изчисли Боби.

— Точно така. С други думи, нямаш никакъв шанс.

Джуниър включи осветлението и по периметъра на тавана се включиха малки прожектори. Намираха се в огромна зала без прозорци, потънала в сенки.

— Това, което ще ви покажа — каза Джуниър, — много малко хора са го виждали. Стъбс е един от тях.

Стив примижа, опитвайки се да различи какво точно представлява издигнатият силует в средата на помещението, но не можа да види нищо, освен сенки. Беше прекалено театрално за неговия вкус. Имаше чувството, че Джуниър прави шоу в тяхна чест. Или вероятно само заради Виктория.

— Трябва да знаете някои неща от биографията ми, за да разберете смисъла — продължи Джуниър.

Докато стояха в сумрака на хладната стая, Джуниър взе да им обяснява, че с течение на годините, прекарвайки толкова много време във водата, бил се превърнал в страстен природозащитник.

Спасете китовете.

Защитете рифовете.

Забранете мрежите за риба тон.

Целият спектър на добродетелни океански проекти. Давал купища пари на групи от природозащитници, вероятно, както си мислел вече, за да изкупи делата на баща си. Хал Грифин, според признанията на собствения му син, беше истинско цунами спрямо екосистемите. Издухваше конкуренцията от водата, буквално потопи лодка на Грийнпийс в пристанището на Сидни, като я блъсна с една баржа. Старецът — му беше грабител от висшата лига, професионален мародер, проектите му бяха позорна въртележка за правене на пари, всяване на хаос, екокатастрофи. Разрушени плажове от комплекси по крайбрежието на Филипините, масирано унищожаване на риби около бреговете на Ямайка след построяване на марина, изливане на канализационни води от заграден комплекс на остров Кайкос.

— Където и да иде баща ми, природозащитниците го погват с пушки за слонове.

А дали баща ти не погва другите с харпун, почуди се Стив. Докато синът, според скромните му твърдения, беше сър Галахад от Дълбините.

— Чували сте за прегръщачите на дървета — продължи Джуниър. — Мен пък можете да ме наричате целувач на корали. Гмуркал съм се из най-хубавите и на всичките дните им са преброени. Кораловите рифове са дъждовните гори на океаните.

— И какво общо има всичко това с Океания? — попита Стив.

— Преди няколко години спорех с баща ми и казах нещо от рода на: „Няма да мирясаш, докато не построиш курорт върху коралов риф.“ И баща ми го прие като предизвикателство. Попита къде има коралов риф минимум на три морски мили от брега на англоговорещи, близо до населено място с поне три милиона души.

— Защо три мили? — попита Виктория.

— За да е извън териториални води — отвърна Джуниър.

— Законът на оръдейния изстрел — каза Боби и всички се обърнаха към най-умното момче в шести клас. — От пиратските времена, защото оръдията са можели да изстрелят гюлето максимум на три мили от брега. Оттам идва и законът.

— Благодаря ви, господин Хистъри Ченъл — рече Стив и после се обърна към Джуниър: — Ако си извън ограничението от три мили, можеш да държиш казино. Това ли беше идеята?

— Точно. Но пак щяхме да сме вътре в двестата мили на зоната.

Стив го погледна с празен поглед.

— Изключителната икономическа зона — преведе Боби, като срамежливо добави: — Знам много федерални акроними. Както и повечето персонализирани регистрационни номера на коли, забранени от щата Флорида.

— Не започвай — предупреди го Стив.

— С-У-П-Р-П-К-А — започна Боби. — И-С-К-С-К-С.

— Боби...

— Г-О-Л-П-Н-С.

— Дай по-кратко, хлапе!

— Тъй като се намираме в изключителната икономическа зона — продължи Джуниър, — федералното правителство все още има права над дейността. Затова ни трябва доклад за оценка на околната среда, за да си извадим федерално разрешително.

— Бен Стъбс от Агенцията за опазване на околната среда — предположи Виктория.

— Да. Затова баща ми трябваше да мине през всички кръгове на ада. Не спираше да ругае, но успя. И ето го резултатът.

Джуниър натисна друго копче и огромното помещение беше окъпано от мека светлина.

— Дръж се Океания! — каза той.

Пред тях искреше триизмерна диорама, може би десетина метра дълга и около два метра висока. От пода до височината на рамото беше океан — или поне негово синьо пластмасово подобие, завършено с миниатюрни пластмасови риби. На повърхността се носеха три подобни на понички сгради, свързани с покрити галерии. От дъното на всяка сграда се спускаха стоманени въжета, които бяха закрепени на океанското дъно. От едната страна на централната сграда имаше marina с може би двеста миниатюрни яхти, малки пластмасови човечета весело махаха от палубите. Над хотела висеше по-голям модел на това, с което бяха прелетели до Парадайз Кий.

— Централната сграда е казино — каза Джуниър. — Двайсет и една хиляди квадратни метра с автомати, блекджек, рулетки, зарове, бинго, стаи за покер. И тем подобни. И за разлика от Атлантик Сити и Лае Вегас — никакви данъци. Или както баща ми обичаше да казва: „Чичо Сам да не ми е роднина!“

— Как щяхте да карате хората дотам? — попита Виктория. Практична както винаги, помисли си Стив.

— Хидроплани, частни яхти, кораби на подводни криле — на всеки половин час от сушата.

— Ами ураганите? — попита Стив.

— Щяхме да евакуираме хотела, разбира се — отвърна Джуниър. — Но конструкционният ни метод е революционен. Плетени стоманени въжета държат сградата към дъното, но са подвижни, така че сградите могат да се повдигат и да се спускат в открито море. Компютърни модели показват, че можем да издържим буря от четвърта степен по петобалната скала.

— Ами петата степен? — попита Стив.

— Статистически почти невероятна. Само две са връхлитали Щатите досега.

Хлапето гледаше и канала с прогнозите за времето.

— Не броиш онези преди изобретяването на метричната система — отвърна Стив.

— Убедени сме, че хотелът ни може да издържи на най-силната буря, която, статистически погледнато, може да ни връхлети — каза Джуниър.

Най-силната буря, която, статистически погледнато, може да ни връхлети.

Не е зле, помисли си Стив и даде на Джуниър бонус за усукания му адвокатски език. Пичът беше по-умен, отколкото изглеждаше, интелектът му надхвърляше сумата от гръдните и трапецовидните му мускули.

— Още не сте видели най-хубава част — продължи Джуниър. — Погледнете сграда номер три. Наричаме я „Атлантис“.

Заобиколиха от другата страна на диорамата. Океанското дъно се издигаше нагоре, като стигаше близо до най-голямата сграда с форма на поничка. Но не беше обикновено пясъчно дъно, а миниатюрен коралов риф, застинало пластмасово копие, пресъздадено до стряскащи подробности. Акропора, която приличаше на еленови рога; зелени морски ветрила, които махаха за „здрости“; меандрини, които наподобяваха досущ на човешкия главен мозък. Една змиорка мурена подаваше глава от коралов небостъргач. Навсякъде плуваха гигантски морски костури, ярки сини ангелски риби, пъстри риби-папагал, огромни трапони, морски костенурки и други морски създания, чиито имена Стив не можеше да назове.

— Атлантида явно е потънала. — Виктория посочи под сградата. Поничката приличаше повече на летяща чиния, част от сградата беше над повърхността, а люковете на прозорците — под водата.

— Моя идея. — Джуниър се усмихна толкова широко, че трапчинките му заприличаха на огнестрелни рани. — Триста хотелски стаи под водата. Можеш да гледаш от прозореца си как плуват рибите.

И наистина, две акули точно минаваха покрай един от люковете. Да шашнеш хората от Оклахома, без да ги караш да си мокрят краката.

— Ако погледнете по-внимателно пасажите, които свързват сградите, ще видите, че подът им е прозрачен. Разходката от ресторанта до казиното минава през най-големия аквариум в света.

— Невероятно! — промърмори Виктория. — Хотелът представлява гигантска лодка със стъкло дъно.

Джуниър се усмихна.

— Казах на баща ми, че повечето хора никога няма да си сложат шнорхел или да се гмурнат под водата с кислородна бутилка. Така че щом ще строиш хотел над рифа, защо не вкараш рифа в хотела? Или поне не го приближиш.

— Наистина впечатляващо — каза Виктория с възхищение сякаш Джуниър ѝ беше показал Мона Лиза и ѝ беше казал, че той я е нарисувал.

Голяма работа, помисли си Стив. Богаташкото синче казва на архитектите да пробият люкове на хотелските стаи. Какво иска, Нобелова награда ли?

— Именно тук баща ми ме изненада — продължи Джуниър. — Строителните разходи ще бъдат астрономически, така че първоначално се запъна. Стана доста *arriere-pensee*^[1].

— Мразя, когато стане така — каза Стив. Чудеше се какво, по дяволите, значи „териер пенис“.

— Значи да имаш съмнения — изписка Боби. — Несигурност, резервираност.

— Но баща ми е толкова умен! — продължи Джуниър. — Премисли всичко и осъзна, че маркетинговият трик е рифът с подводни хотелски стаи точно над него. Това е цвърченето на пържолата. Никъде другаде по света няма такова нещо.

Той продължи да дърдори още няколко минути за свръхмодерната пречиствателна станция, слънчевите генератори, рециклиращия завод, който смилал остатъците от вратните пържоли на храна за риби. Стив не му обърна много внимание. Вместо това се опитваше да вземе мерките на Джуниър, самородния талант от гимназията, превърнал се в гмуркач с огромен гръден кош, който изпускаше смъртоносно количество тестостерон от всяка пора.

— Така че това, което можеше да се превърне в екологично бедствие, ще се превърне в пътеводна светлина за света с оглед на безопасното строителство в район с крехко екологично равновесие.

Божке, изнася реч пред „Киванис Клуб“!

— Сигурно си много горд — каза Виктория с прочувствен тон, който Стив интерпретира като: „Ти си най-сексапилният и прекрасен мъж във вселената и ако мога да се отърва от гаджето си, искам да ти родя деца, считано девет месеца от днес.“

Стив продължаваше да се опитва да прецени Джуниър, но му беше трудно да го направи обективно, защото все повече и повече се вбесяваше на Виктория. Но изведнъж му хрумна, че може би греши. Дрънканиците му за спасяването на планетата звучаха съвсем искрено. Разбира се, когато не ти се налага да си изкарваш прехраната с труд, имаш свободно време да се посветиш изцяло на хобито си. В колежа Стив беше станал член на Обединението за граждански права. По онова време имаше някакви политически схващания, но реши, че левите съидейници по-лесно се изоставят.

Една внезапна мисъл започна да го тормози — смътно предчувствие, че има нещо неточно с Господин Точен. Какво беше то?

Отне му само миг. Толкова е явно, помисли си Стив, макар да осъзнаваше, че способността му да разсъждава трезво може да е помрачена от ревност, завист и страх.

Кучият му син беше прекалено готин, за да е истински.

Което означаваше, че е измамник. А с малко късмет — и убиец.

[1] Втори план, задна мисъл (фр.). — Б.пр. ↑

ТАЙНИТЕ, КОИТО РОДИТЕЛИТЕ КРИЯТ

11

— Помниш ли, когато баща ти ни заведе на онова място с хотдоците на виадуктите? — попита Виктория.

— „Фън Феър“ — отвърна Джуниър.

— Хванахме се на бас и ти изяде десет хотдога с чили.

— Дванайсет. С лук. Стана ми лошо на задната седалка на бентлитото на баща ми.

— А помниш ли какво направихме на четиринаisetия ти рожден ден? — подсети го тя.

— Къпахме се голи във венецианския басейн.

— Не. Издълбахме инициалите си на един бенгалски фикус.

— Да, в Брадфорд Парк — спомни си Джуниър. — Пазачът ни подгони.

— И прескочихме една бетонна ограда, за да се скрием...

— Но се оказа бент и се приземихме в дълбока метър и половина вода.

Смях. От двама от тримата обаче. Изражението на Стив беше сърдито и студено, сякаш се терзаеше за нещо, което не зависеше от него — срыващия се долар, най-вероятно.

— Мога ли да ви върна за малко в настоящето от Алеята на спомените?

— Разбира се — отвърна Джуниър.

Налага ли се, помисли си Виктория.

— Нищо не съм виждал по вестниците за Океания — започна Стив, — не съм чул никой в Кийс да говори за нея.

— Баща ми не искаше никой от хазартната, индустрия да разбере какво правим, докато не се сдобием с федерално разрешително — обясни Джуниър. — Какво щяха да направят лобистите за Атлантик Сити и казината из Залива, за да ни спрат?

— Щяха да подкупят един-двама конгресмени — предположи Виктория.

— Ами ако не дадеше резултат?

— Щяха да убият Стъбс и да натопят баща ти — отвърна Стив.
— Твърдиш, че е дело на конкуренцията.
— Кой друг би имал по-добър мотив? — рече Джуниър.

Бяха минали петнайсет минути, откакто Джуниър отново беше заключил вратите към Океания. Тримата възрастни — ако се брои и Стив — лежаха на шезлонги върху терасата с гледка към залива. Кана с коктейл „Маргарита“, плато с тортила чипс и току-що приготвено гуакамоле стояха на масата под чадъра. Изкуствен водопад се изливаше от скалите в малко езеро, пълно с риби и лебеди с дълги шии. Боби джапаше в езерото, опитвайки се да разговаря на лебедски с птиците.

Телефонът на Джуниър беше звъннал няколко пъти, обаждяха се репортери. Следвайки инструкциите им, Джуниър изразяваше съжалението на баща си за кончината на Стъбс и отказваше да коментира всичко останало. Хеликоптери от три телевизионни канала в Маями кръжаха над острова като шумни комари. Единият избръмча толкова ниско, че разпени целия залив. Екипите си направиха репортажите и отпратиха обратно на север.

Сега, когато Стив си беше задал въпросите, Виктория правеше разбор на емоциите си. Чувстваше се малко упадъчно, излегната върху плетения шезлонг, потънала във възглавниците с цвят на кокос, докато пиеше текила в работни време с двама готини мъже. Единият ѝ беше любовник и потенциален съпруг, а другият някога беше изглеждал предопределен за ролята. През годините често си беше мислила за Джуниър. Какъв мъж беше станал?

За начало страхотен мускулист тип, но в него имаше толкова много други неща, освен физиката му.

Почтен, умен, загрижен мъж. Колко време и колко пари беше похарчил за благородни каузи. И погледни само Океания, нещо, което би се превърнало в екологичен холокост, благодарение на Джуниър можеше да стане екошоу, зашеметяваща комбинация от бизнес и природа.

Е, Стив, какво ще кажеш сега за Джуниър?

Естествено, Джуниър се беше радвал на привилегирован живот. Но не беше разглезеното богатско синче, както Стив предричаше — и

злобничко му се искаше.

Сега, под сянката на чадъра, направен от същата материя като възглавниците, със своя меднобронзов тен, който подчертаваше блестящата му усмивка, с изрусялата му от слънцето коса, с шестте реда плочки на корема, които приличаха на ризница, и релефните раменни мускули, които изпъкваха при всяко движение на голите му ръце, със здравата си челюст, с дяволитата вдлъбнатинка, Джуниър беше...

О, боже, кажи си го или поне си го помисли!

Ако стоях права, досега коленете ми щяха да са се подгънали.

Не че искаше да разпалва въображението — си, но той беше най-близкото превъплъщение на гръцки бог, което някога беше виждала. Съвременен Адонис, който, ако добре си спомняше от курса „Митове и легенди“ в Принстън, се залюбил с Афродита, без значение, че божествената дама била омъжена за друг. И тя ли се чувстваше малко като Афродита, шавливата богиня на страстта, която беше хващала за гроздовете Арес, Дионисий и разни други богове, чиито имена Виктория не помнеше?

Господи, толкова ли съм повърхностна, че външността му, сочната му тотална мъжественост ме размекна цялата?!

Не, разбира се, че не. Беше просто здравословна еротична фантазия, нали така? Нима и Стив не разглеждаше манекенките с бански от фотосесията на „Спортс Илюстрейтид“ по-внимателно от което и да е решение на апелативния съд. Почуди се дали Стив долавя трепетите ѝ. Можеше ли да отгатне какво мисли — и изпитва — към Джуниър?

— Страхотна „Маргарита“! — похвалата се изплъзна от устата на Стив, докато отпиваше от чашата си.

Добре, реши тя, може и да не беше настроен на нейния канал в момента.

— Прясно изцеден лимонов сок — започна да обяснява Джуниър. — Независимо кой какво ви казва, не купувайте евтина текила за коктейлите. Най-добрата е на „Арете“. „Бланко Суаве“, ако решите да похарчите сто долара за бутилка. Ако пиете текилата чиста, вземете си „Трес, куатро и чинко“ от син столетник, но това ще ви върне назад с четиристотин долара.

— Изглеждат доста пари за нещо, което ще се превърне в пикня след двайсет минути — Стив игра контра на господин Бонвиван.

— Зависи кое е важно за теб, предполагам — отвърна Джуниър.

Кое е важно за Стив, почуди се Виктория. Племенникът му Боби, разбира се. Работата. И тя. Но колко важна беше тя? Да накараш Стив да се отвори, беше все едно да отвориш буркан с маслини за мартини. Добре е да го удариш няколко пъти по капака.

Езикът на Стив облиза едно солено кристалче от чашата. Имаше отнесен вид и Виктория знаеше, че не мисли за техните отношения. Нито за отбора на „Флорида Марлинс“. Нито дори за Боби. Вникваше в делото и изражението му й подсказваше, че нещо го притеснява.

— Все още не разбирам — каза Стив. — Такъв голям проект като „Океания“... Как сте могли да го опазите в тайна?

— Баща ми го бива да пази тайни — отвърна Джуниър, — и то не само свързани с бизнеса.

— Какво искаш да кажеш?

— След като Нелсън почина...

— Се самоуби — Виктория прекъсна гръцкия бог, предпочиташе точния език пред евфемизмите. — Баща ми се самоуби.

Това накара и двамата мъже да замълчат за миг. Виктория мигновено съжали, че беше развалила настроението на всички, особено собственото си. Но все още беше ядосана на баща си и вероятно цял живот щеше да бъде. Споменаването на името му, на смъртта му, върна отново болката.

— След като баща ти се самоуби — продължи Джуниър, като я погледна с много нежност, — не спирах да тормозя моя баща с въпроси защо го е направил. Двамата бяха неразделни. Майките ни бяха първи приятелки. Ние с теб бяхме, нали знаеш...

Предопределени да станем двойка.

Довърши тя наум изречението, докато отпиваше от чашата си.

— Какво каза баща ти?

— Нищо. Освен „Сигурен съм, че Нелсън е имал основание“.

— Дори бележка не остави — каза Виктория. — Бях на дванайсет, през всичките тези години го мразя, че дори една прощална бележка не ми остави. Не можеше ли просто да напише: „Скъпа дъще, съжалявам. Моля те, прости ми. Винаги съм те обичал.“

Нито единият, нито другият можеха дай отговорят. Стив топна парче чипс в гуакамолето. Искаше да говори за делото, но явно разбра, че трябва да изчака да приключат приказките за семейството.

След малко Джуниър каза:

— Майка ти какво ти каза?

— Почти нищо. Имало съдебно разследване. Подкупи и изнудване в строителния бранш. Татко получил призовка и се самоубил точно преди да даде свидетелски показания. — Виктория пресуши маргаритата по-бързо, отколкото възнамеряваше. — Кралицата никога не е навлизала в подробности. Така че баща ти не е единственият, който умее да пази тайни.

— Моята теория е, че баща ми е прехвърлил върху Нелсън цялата тежест, свързана с юридическите проблеми — каза Джуниър. — Дошло му е в повече от възникналите спънки. Баща ми продължава да изпитва чувство на вина.

— Затова ли стоя настрана всичките тези години? — попита тя.

— Не е стоял настрана. Изпращаше ви чековете.

— Какви чекове?

Джуниър изглеждаше изненадан.

— Предполагам, че Кралицата не ти е казала. Няколко години баща ми ѝ изпращаше чекове, но тя не ги осребряваше.

— Защо? Какво е казала на баща ти?

— Не мисля, че са си говорили след погребението. Нито веднъж.

— Вероятно не е могла да го открие. Вие се изнесохте от страната. Изчезнахте от живота ни.

— Пишеше ѝ, Тори. Опитваше се да се свърже и по телефона. Но безуспешно.

Защо, почуди се Виктория. И защо майка ѝ не ѝ беше казала? Такава си беше Айрини Лорд. Тайнственост и стоицизъм, това бяха разменните ѝ монети. Не ходиш насам-натам да се вайкаш за самоубийството на съпруга си. Не го разглеждаш. Лепваш му удобен етикет — „натиск в работата, баща ти се срина“ — и продължаваш нататък.

Кралицата беше складирала спомените си в един сандък на тавана и беше скрила ключа от собствената си дъщеря. Но чичо Гриф сигурно знаеше какво има вътре. Сега Виктория имаше още една мисия, която нямаше нищо общо с делото за убийство. Щеше да научи

всичко, което можеше, от чичо Гриф. Това означаваше да прекарва повече време с него, да го опознае отново. Същото важеше и за Джуниър.

ЗАКОНИТЕ НА СОЛОМОН

5.

„Обичам“ означава да поемеш куршума заради любимия човек. Всичко по-малко от това е просто „харесвам“.

ЧЕТИРИМА ЗАПОДОЗРЕНИ

12

Може би тропическото слънце хвана Стив или пък силната текила „Арете“ му замая главата, или несигурността — да, съмненията, породени от мускулестото присъствие на Джуниър. Дали пък не започна от момента, в който Виктория отказа да правят секс във водата и после настоя да развалят фирмата?

Захвърлен отново в Маргаритавил, той лежеше, проснат на шезлонга, на метър разстояние от жената, която обичаше. На метър от другата ѝ страна беше загорелият бифтек, който явно я сваляше. Полошото беше, че тя явно се поддаваше, очите ѝ блестяха в очакване, езикът на тялото ѝ беше свободен и подканящ.

Може би вината си е моя, помисли си Стив. Той ли я отблъсна? Но как? Идея нямаше.

В целия широк свят имаше само двама души, за които би пролял кръвта си. Виктория и Боби. Би поел куршума вместо който и да е от тях. Без колебание, без въпроси. Изправен пред вселенския избор — гласът на Господ, който настояваше за неговия или техния живот, — Стив щеше да приеме саможертвата. Дълбоко в себе си вярваше, че обича и чепатия си баща. Но щеше да се изхвърли, ако кажеше, че би дал живота си за него.

— Още една „Маргарита“? — предложи Джуниър. — Милагрос може да направи още няколко кани. — Испаноговорещата жена с бяла униформа стоеше на почтително разстояние от терасата и чакаше заповедите на господаря си.

— Не, благодаря — отвърна Стив. — Чака ни работа.

— Ако мога да помогна с нещо, просто кажете — предложи услугите си Джуниър.

Колко точно трябваше да му каже? Стив не му беше описал как винаги разглобява делото за убийство на съставните му части. Прокурорско клише беше, че всяко престъпление се състои от три елемента. В косвеното дело — дело без очевидци — получава

обвинителна присъда, като докажеш, че обвиняемият е имал мотив, възможност и средства да извърши убийството.

В „Щатът Флорида срещу Харолд Грифин“ нямаше да е проблем да се докаже възможността. Двама мъже излизат с лодка. Когато лодката стига до брега — разбива се на брега, — единият е с харпун в гърдите. Проста аритметика.

И със средствата беше лесно. Обвиняемият е знаел, че на лодката има харпун, и е имал лесен достъп до него.

Но обвинението щеше да има проблем с мотива. Грифин нямаше видима причина да убива Стъбс. По дяволите, Стъбс му беше нужен жив. Трябваше му заради положителната екологична оценка на Океания. Която явно човекът е бил готов да даде. Нямаше ли всички да празнуват с джамбалая от омари в „Луис“, да вдигат тостове за „Океания“ със скъпо шампанско и да пушат кубински пури?

И така Стив стигна до грижливо обмисленото заключение — макар че едва ли беше толкова трудно да стигне до него, — че Хал Грифин вероятно беше прав.

Който е убил Стъбс, иска да потопи Океания. И за да защитим Грифин, трябва да открием този човек.

Или хора. Стив отново си спомни как Стъбс бе вдигнал два пръста в болницата.

Премижа от слънцето и се обърна към Джуниър, който направо попиваше лъчите.

— Трябва ни списък с всички, които са знаели, че баща ти има намерение да излиза с яхтата.

— Няма проблем — каза Джуниър.

— Плюс всички, които имат финансово участие в Океания.

— Имате ги.

— И всички, които са знаели, че баща ти ще взема Стъбс със себе си.

— Лесно — отвърна Джуниър. — Хората са все едни и същи.

— Добре — рече Стив. — Дай ни имената и адресите им.

— Мога да направя нещо повече — каза Джуниър и се надигна от шезлонга си. — Хайде да идем на кино!

Хубаво е да си имаш собствен остров, помисли си Стив. И собствен хидроплан. И къщичка в залива. И собствен уютен киносалон.

Бяха влезли в — както скромно го нарече Джуниър — „медийната стая“, която се оказа напълно оборудван мини киносалон с авансцена, дорийски колони, кървавочервена автоматизирана завеса и кожени кресла, които според Джуниър скърцали и тропали за подсилване на екшън сцените. Е, не бяха дошли да гледат „Терминатор“ или „Матрицата“.

Дойдоха, за да изгледат записа отпреди двајсет и четири часа на охранителните камери, монтирани на дока. Когато потънаха в меките кожени кресла, Джуниър загаси светлините с дистанционно.

— Съжалявам за декора — извини се той, като размаха дистанционното.

— Какво има да съжаляваш? — попита Стив.

— Исках по-скоро дзен дизайн — отвърна Джуниър. — Земни тонове. Изчистени линии. Да предразполага към медитация. Но ти знаеш баща ми, Тори.

Виктория се разсмя.

— Чичо Гриф е по-скоро за римски колизеум.

— Точно така. Преди години, когато откриха „Цезар Палас“ във Вегас, баща ми реши, че салонът е прекалено скромнен.

Стив гледаше внимателно как зърнисти черно-бели образи прескачат по големия екран. Ето я „Форс мажор“, вързана за дока, няколко часа преди да излети на брега и да се сцеди като кокосов орех. Образът на екрана се оправи. По-близък ъгъл. Нямаше звук.

— Има три охранителни камери на къщата, откъм страната на дока — обясни им Джуниър. — Сменят се на всеки седем секунди.

На екрана двама мъже седяха на рибарските столове в кокпита на яхтата. Единият беше Клайв Фоулс, пилотът с британски акцент. Другият беше широкоплещест афроамериканец. Носеше хавайска риза на цветя и шорти с цвят таки. Беше възбуден, говореше и ръкомахаше с двете ръце. Фоулс кимаше, слушаше и си пиеше пиенето.

— Този до Фоулс е Лечестър Робинсън — каза Джуниър. — „Варжи и влекачи Робинсън“. — Местен конк, поне пето поколение в Кий Уест. Лечестър има договор за Океания за работници по платформите и строителни материали.

— Значи няма мотив да спира проекта — каза Стив.

— Точно обратното. Щеше да натрупа състояние.

— Щеше? — Виктория подви крака под задника си.

— Говориш така, сякаш проектът е умряла работа.

— Не е умряла работа, Тори. Но трябва да приемем фактите.

Край на извадените крадешком разрешителни. Океания ще бъде разглеждана под лупа. Хазартното лоби ще се надигне срещу нас. Индиански пари. Пари от казина. И ако баща ми го осъдят за убийство, всичко спира.

— Но ако го оправдаят...

— В проекти като този е важно да не изпуснеш момента. Чакат те банкери, чужди инвеститори и застрахователни компании и трябва да действаш бързо. Всяко разгласяване, отлагане или скандал... лошата карма се разпростира като червен прилив.

— Нещо друго за Робинсън, което трябва да знаем? — попита Стив.

— Той е голям образ — каза Джуниър. — Прави се на много корав. Носи пръстен с череп и кости, защото се предполага, че предците му са били пирати. Кара влекачи и управлява баржи, знае как да се оправя с кранове и сондажни машини. Но е завършил английска литература в Амхрест, има и магистратура по история. Ако не се беше прибрал у дома, за да поеме семейния бизнес, сигурно щеше да е преподавател в някой от елитните университети от Бръшляновата лига.

От собствен опит Стив знаеше, че преподавателите по история не могат да те убият, освен ако не те отегчат до смърт.

— Ами Фоулс?

— Служил е в британския флот. Подводничар. Бил се е при Фолкланд. Живееше на Бахамите и се опитваше да построи двуместна подводница, когато баща ми се запозна с него. Капитан на яхта. Леководолаз.

Пилот. Занимава се с какво ли не. Вече петнайсет години е с баща ми.

— Надежден ли е?

— Добър човек. Прекалява с пиенето, но по тези места кой не прекалява?

— Каква е връзката на Фоулс с Океания? — попита Виктория.

— Отстраняване на всякакви проблеми по време на строителството — отвърна Джуниър. — Учител по гмуркане на организираните обиколки на рифовете за гостите на хотела.

Отново няма мотив, помисли си Стив.

— В почивните си дни Фоулс води студенти по морска биология да се гмуркат и да чистят рифовете — продължи Джуниър. — Събират боклуците, които се изхвърлят от лодките. Веднъж годишно предприема преброяване на рибите.

— Какво прави, чука на корала ли? — поинтересува се Стив. — И пита колко баракуди живеят вътре?

— Брои рибите с група водолази доброволци. Така се преценява здравето на екосистемата. Фоулс е отличен водолаз, наистина познава морската фауна. Щеше да бъде ключовата фигура в подводните туристически обиколки.

На екрана стъклената врата на салона се плъзна и се появи Джуниър. С банските „Спийдо“. Бос и гол както винаги. Каза нещо на Робинсън и Стъбс, после се качи по стълбата към мостика, грациозен като изпълнител на скокове във вода, който се отправя нагоре към десетметровия трамплин. Като стигна до таблото, натисна няколко копчета.

— Проверяхах прогнозата за времето вместо баща ми — обясни той.

Вратата на салона отново се отвори и този път в кокпита се показва висока жена с карамелена на цвят кожа и дълга тъмна коса. Жената премигна на слънцето, после си сложи големи стилни очила. Беше облечена със светла, силно изрязана рокля с тънки презрамки и за миг, докато прекосяваше кокпита с плавно полюшващи се бедра и напираси през тънката материя гърди, Стив си помисли, че му прилича на младата София Лорен. Само с една разлика. Със София Лорен не се беше любил.

— Коя е тази? — попита Виктория, като вложи доза неодобрение в думичката „тази“ — според Стив.

— А! — отвърна Джуниър. — Това бонбонче е...

— Делия Бустаманте. — Стив мигновено съжали за трепета в гласа си.

Виктория се обърна към него и изучи профила му в сумрака.

— Познаваш ли я, Стив?

— Последния път, когато я видях — предпазливо отвърна той в опит да прозвучи равнодушно, — държеше кубински ресторант в Кий Уест.

Виктория си замълча, но можеше да прочете кръстосания разпит в ума ѝ: „И кога за последен път я видях?“

— „Хавана Виехо“ — помогна Джуниър. — Страхотна кубинска кухня. Плюс това Делия е в Съвета по опазване на околната среда на Мънроу Каунти. Татко я въведе в обкръжението си, за да си осигури подкрепата ѝ. Дори и предложи консултантска работа в хранителните заведения на Океания. Много пари, малко работа.

— С други думи — подкуп? — попита Стив.

— Добронамерена услуга — отвърна му Джуниър. Биваше си го с думите, нищо че задникът му беше пълен с пясък.

— Доколкото познавам Делия, тя не би се съгласила — каза Стив. Усети как Виктория се размърда на стола до него.

— Делия каза на баща ми, че Океания е напад — продължи Джуниър. — По-зле от нефтена сонда. Изкара всички кошмарни страхове. Замърсяването на Мексиканския залив. Задръстванията по пристанищата. Увеличаване на престъпността. Пристрастени комарджии, бедняци, които си проиграват помощите. Щеше да издуха проекта от водата. Повтарям думите ѝ дословно.

— Мога да си представя, че го е казала — отвърна Стив, — но не мога да си представя да убие някого.

— Откъде знаеш? — попита Виктория, тонът ѝ беше равен.

— Има неща, които интуитивно усещаш у хората.

— И колко добре всъщност я познаваш? — Гласът ѝ още беше неутрален, толкова чист, направо антисептичен.

— Преди да се запознаем, май две години преди да се запознаем, с Делия...

Каква беше думата? Какъв беше изразът, който се използваше напоследък? Но това беше толкова пуберско, а той в крайна сметка беше възрастен мъж, поне хронологически погледнато.

— Скъсахте се от чукане? — предположи Виктория. Услужлива както винаги.

— Ами не само това.

Ах! Сгафи. Защото в действителност отношенията му с Делия бяха ограничени предимно до споделена похот. Жадуваше за сочното ѝ

печено прасенце, точно толкова колкото и за сочното ѝ дупе. Качи пет кила за краткото време, през което излизаха. Тя пък искаше да правят секс на открито, понякога това звучеше по-възбуждащо на думи, отколкото наяве, особено след като си набодеш няколко пъти голия задник на борови иглички. Съвокупяването им на дълги разстояния — четири часа път от Маями — продължи три месеца. Или тя вече не можеше да измисли къде да си показва голия задник, или пък на него му омръзнаха печеното свинско и сладките банани. Не можеше да си спомни кое от двете. Така че думите му „не само това“, освен че подвеждаха, неминуемо водеха до следващия въпрос.

— Какво друго, освен секс? — в тона ѝ прозвуча нотка на обвинител, какъвто някога беше. — Как ще опишеш връзката ви?

— Кратка — отвърна Стив. — Ще я опиша като кратка.

— Е, може да ти дойде вдъхновението, когато я разпитваме.

Въобразяваше ли си, или Виктория натърти леко на „разпитваме“?

На екрана за няколко секунди се случиха доста неща. Делия явно се сбогува с Фоулс и Робинсън. После Фоулс ѝ подаде ръка, за да скочи на дока и да покаже лъснати от коламаската крака, докато се отдалечаваше.

След малко вратата на салона се отвори отново и от нея излезе Грифин, като подвижна нещо през рамо на човека, който го следваше. Бен Стъбс. Изглеждаше значително по-добре, отколкото в Спешното. Слаб мъж, около четирийсетте. Кльощави крака под торбестите шорти с цвят каки, издуто коремче под фланелката с якичка, обувки за яхтинг с чорапки. Наистина приличаше на бюрократ от Вашингтон във ваканция.

Още няколко превключвания на камерата и Грифин махна към Стъбс. С едната ръка, после с другата, после с двете. Сърдити жестове ли бяха?

Стив се наведе напред.

— Баща ти караше ли се със Стъбс?

— Не знам. Бях на мостика и радиото беше пуснато.

— Знаеше ли, че баща ти ще спира на острова да си наскубе омари?

В тъмнината до него Джуниър повдигна рамене.

— Изобщо не е споменавал.

На екрана Робинсън и Фоулс слязоха на дока. Така на яхтата останаха трима души, двамата Грифин и Стъбс. После Хал Грифин се качи по стълбата към мостика — капитанът поемаше командването. Стъбс остана в кокпита и се отпусна в един от рибарските столове. Фоулс отново се показва на дока, коленичи наблизо, развърза въжето от кнехта и го хвърли на борда. На капитанския мостик Грифин каза нещо на Джуниър и бащински го потупа по рамото. Джуниър стъпи на перилата и застина за миг като древна статуя, създадена с цел да обожестви човешките форми. Обърна се с лице към водата, беше в профил към камерата. Дори и на зърнистото видео едно нещо се виждаше ясно — проклетата му огромна издутина в банските му.

На екрана Джуниър вдигна ръце над главата си и присви колене. После направи идеална дъга, гмурна се във водата на сантиметри от десния борд и изчезна от поглед.

— Както ви казах и преди, отидох да поплувам.

— Наистина ли? — попита Стив. — Мислех, че се явяваш на кастинг за Ла Кебрада^[1].

— Скалите при Акапулко? Гмуркал съм се от тях, когато бях в колежа. А ти?

— И аз щях, но ме арестуваха в Дейтона Бийч — отвърна Стив. На екрана яхтата препречваше гледката и Джуниър никакъв не се виждаше. — Къде плува?

— Около острова. Пет мили. Правя го всеки ден.

— Когато си свършил с обиколката, камерите трябва пак да са те хванали, нали?

— Щяха, ако бях излязъл на дока — обясни Джуниър. — Но винаги излизам на плажа, а там няма камери.

Кое то значеше непълно алиби, помисли си Стив.

На дока Фоулс хвърли въжето от кърмата на борда й водата забълбука, когато двигателите запърпориха.

Сега вече бяха двама. Само Хал Грифин и Бен Стъбс на „Форс мажор“, докато яхтата се насочи към залива.

Грифин обърна към открито море. Стъбс стана от рибарския стол и се запъти към перилата, усмихваше се и махаше на някого на брега. След миг лодката излезе от обсега на камерите.

— Това беше — каза Джуниър. — Всички, свързани с Океания, бяха тук.

— Но всички, освен баща ти, слязоха от лодката — отвърна Виктория.

— Това не изключва възможността някой да е намерил начин да се върне на нея — намеси се Стив.

— Добре — каза Джуниър. — Тогава имате Клайв Фоулс, Лечестър Робинсън и Делия Бустаманте. Трима заподозрени.

— Всъщност четирима — отвърна Стив, като гледаше право към Джуниър.

[1] Състезание по скокове от 35-метрова скала. — Б.пр. ↑

ОТРОВНИ СТРЕЛИ

13

Старият кади току беше подминал сто и шестия крайпътен камък по пътя към Маями. Стив караше, Виктория седеше до него, а Боби четеше на задната седалка. Баща му беше купил на Боби книга за Хари Потър, но той я беше оставил и си беше взел избрани ранни разкази на Джон Ъпдайк. Малкият магьосник — Боби, не Хари — вече беше минал периода на книгите на Филип Рот.

— „Той се беше загърнал с убеждението — четеше Боби на глас, — че Боби, който беше дарил с такива умения тези нищо и никакви птици, нямаше да унищожи сътвореното, като лиши Дейвид от възможността да живее вечно.“

— Какво, по дяволите, е това? — попита Стив.

— „Гълъбови пера“ — отвърна Боби. — Момче стреля по гълъби в обора на баща си. Разказва се за неизбежността на смъртта.

— Господи, Вик, ти ли си му дала това?

— Боби искаше нещо предизвикателно — отвърна Виктория.

— Какво ще кажеш да си изчистиш стаята? — предложи Стив.
— Изглежда голямо предизвикателство.

— Не го разубеждавай да чете хубава литература.

— Или поне веднъж да си напише домашното, а, хлапе?

— Ску-ка! — извика Боби.

— Ами бележката от учителя ти по обществознание? Две мъмрения за неподчинение?

— Попитах го само, щом вегетарианците ядат зеленчуци, какво ядат презвитерианците?

— Никой не обича хлапета, които се правят на големи умници.

— Се-ри-оз-но? — изстреляха в един глас Боби и Виктория.

Хванал с една ръка волана, Стив измърмори нещо под носа си, вбесен на Боби, на Джуниър или дори на нея, помисли си Виктория. Докато гумите трополяха по пътя, се замисли за мъжа до нея. Чувствата, които изпитваше към Стив, бяха толкова объркани. Рядко

говореха за отношенията си и никога не бяха ги определяли истински. Бяха се отдали на моногамия, без да правят план за бъдещето.

Накъде вървим?

Брак? Стив никога не беше повдигал въпроса. Беше предложил да живеят заедно, но според нея по-скоро за да спестят от карането, а не за да задълбочат отношенията си. Бяха се събрали, докато защитаваха Катрина Барксдейл, която беше обвинена в убийството на съпруга си по време на извратен секс. По това време Виктория беше сгодена за Брус Бигбай, производител на авокадо и пораснал бойскаут. Беше се смяла на флиртуването на Стив и беше отблъсквала всички опити да я свали. В интерес на истината не го харесваше много. Акула в съда, умник навсякъде другаде. Идеята да тръгне с него ѝ изглеждаше нелепа.

Но нещо беше станало. В него гореше весел пламък. Нахлуваше през вратата на съда като ездач на родео, който се спуска през дървената преграда. Битката го зареждаше, несправедливостта го разяряваше.

Повярваше ли веднъж в клиента си, бе готов на всичко, за да спечели. Понякога минаваше границата на допустимото, често дори я изтриваше.

Когато законът не работи... изработи го ти.

Първоначално Законите на Соломон я обиждаха. Дори и сега тактиката на Стив можеше да накърни чувството ѝ за благоприличие. Но беше прав за толкова много неща. Не печелиш дела, като се придържаш сяпа към надписите, издълбани по мраморните корнизи над вратата. Не печелиш, като се позоваваш на прецеденти. „Ваша чест, позовавайки се на достопочтеното дело на Скучния срещу Хъркация...“

Печелиш, като намиращ слабите места на опонента и ги атакуваш. Печелиш с бляскава игра, нюх и когато е възможно — с истината. Адвокатът е воин в съдебната зала, рицар с ръждясали доспехи, който често губи кръв, но никога не се предава. Стив я беше научил да побеждава страховете си.

Не се страхувай, че ще загубиш.

Не се страхувай, че може да изглеждаш смешна.

Не се страхувай да откраднеш начален удар.

Понякога печелеше невъзможни дела. Когато клиент крадец беше спипан да вади пари от цепката на банкомата, Стив не само свали всички обвинения, но и успя да осъди банката, че клиентът му си е ударил кокалчетата.

Обикаляше в заградената галерия на съда като акула в океана, истинско проклятие за по-дебелите и по-бавни риби. По време на процес, когато тя беше напрегната и усещаше как в моменти на силен стрес цялата трепери, Стив се чувстваше съвсем удобно. Сякаш че не само залата беше негова, но я бе дал под наем на съдията, прокурора и съдебните заседатели.

Не че привличането беше чисто интелектуално. Стив безспорно беше секси, макар и далеч от общоприетата представа. Рошава тъмна коса, малко по-дълга отколкото трябва. Очи с цвета на тъмнокафява течност, с Дяволити искрички. Лукава усмивка, сякаш въртеше някакъв номер на света. Лошо момче, коварно мъжко животно, почти диво на вид. И заразителен ентусиазъм. Изглеждаше толкова ентусиазиран в сравнение с Брус Бигбай — Мъжът на годината сред производителите на авокадо в Саут Дейд.

Тогава една нощ в Маями заваля сняг. Виктория и Стив отидоха в плантацията на Брус да помагат на работниците да запазят дърветата от студа. Горящи варели вдигаха черен пушек до небето; коледни лампички топлеха дърветата; любовните песни на Бени Мур се носеха с ритъма на болерото. Толкова сюрреалистична и странна нощ, която въпреки всичко не обяснява онова, което се беше случило.

Правих любов със Стив Соломон в дървена хижа... във фермата на Брус. С годещия пръстен на Брус на ръката! Истинска мръсница!

Беше живяла напълно почтено, никога не беше изневерявала на гадже, още по-малко на годеника си. Но нещата се бяха нагорещили до червено, чувствата и працияха от електричеството. Естествено, връзката не можеше да запази заряда на първите срещи. Всяка любовна афера си има върхове и долини, напомни си тя.

И ровове и дерета, и свлачища и дълбоки, дълбоки каньони.

Запита се кога ще изпита отново същата тръпка със Стив.

Когато отново завали сняг в Маями?

После ѝ мина още по-депресираща мисъл: Вярно ли беше първото ѝ впечатление от Стив? Че не е за нея. Че една връзка с него би била ужасна грешка. От самото начало Виктория знаеше, че между

тях няма много общо. Тя беше за клуб, шардоне и пастет. Той беше за кръчма, бургери и бира. Тя беше черпила акъл от наградени книги и завърши с почетно отличие. Той беше черпил мъдрост от улицата и беше станал адвокат на третия опит. Може би различното им възпитание и таланти, взети заедно, ги правеха по-добри адвокати и по-завършени хора. Това беше козът на Стив. И наистина постигаха съвършено взаимодействие, освен ако не се изтощяха взаимно от спаринга по пътя към съдебната зала.

Анализът ѝ ставаше още по-сложен с появата на Джуниър Грифин, който беше доплувал обратно в живота ѝ. Каквото ѝ да изпитваше сега към него, със сигурност беше обвито с голяма доза носталгия, опасна и подвеждаща емоция. Реши да поддържа стриктно професионални отношения с Джуниър. Не беше целувала друг мъж от онази първа нощ със Стив и нямаше да го направи. Щеше да приключи с делото и тогава да направи преоценка на всичко. На професионалния живот. На личния живот. По дяволите, дори и на прическата!

Хвърли поглед на Стив. Говореше по мобилния със Сеси Сантяго, секретарката им. Диктуваше ѝ иска към Адвокатската колегия на Флорида по делото на баща му. Напълно в негов стил. Продължаваше с пълна пара напред, въпреки че баща му изрично му беше наредил да не повдига дело. Не слушаше, винаги мислеше, че знае повече от другите.

Погледна през прозореца и каза:

— Пропусна разклона.

Той затвори телефона.

— Ще минем по Кард Саунд Роуд.

— Оттам е по-дълго — обади се Боби от задната седалка.

— Няколко минути, не повече.

— Защо минаваш по този път? — попита Виктория.

— Искам да се отбия в „Алабама Джакс“. Да си опъна краката и да ударя една биричка.

Да ударя една биричка! Като някой студент.

— Дори не ме попита — сърдито отбеляза тя.

— Ти не обичаш бира.

Или се прави на тъп, или наистина не си дава сметка какво става, помисли си Виктория.

— Просто подкара напред. Самоволно реши да промениш маршрута.

— Какво толкова? Не сме тръгнали да обикаляме музеите в Европа. Прибираме се у дома от Кийс.

— Напълно в твой стил — каза тя.

— Чакай, Вик, чуй! — Увеличи звука. По радиото местен водещ на име Били Уаху интервюираше Уилис Раск.

— Шерифе, какво можете да ни кажете за разследването във връзка с убийството на онзи служител от Вашингтон?

— Освен ако не си от Върховния съд, Били, това не ти влиза в работата.

— Хайде, шерифе. Кажете поне на слушателите дали този мултимилионер Харолд Грифин е интересен обект.

— Искаш да кажеш „обект на интерес“?

— И така става.

— Трябва да затварям. Два елена са задръстили движението на Севън Майл Бридж.

— Много осведомяващо! — Стив натисна копчето на радиото и затърси други станции. — Докъде бяхме стигнали? За какво ми биеше канчето?

— За нищо.

— А, сетих се! Ядоса се, че ще се отбиваме за бира. Или че не съм те питал дали искаш да се отбиваме. Едно от двете.

— Не съм се ядосала. — И не е заради бирата, помисли си тя.

А заради теб. Стив си е Стив.

— Хей, Вик. Искаше да вдигна гюрука, вдигнах го. Не искаше да слушаш бейзболния мач, спрях го. Може ли сега да изпия една студена бира, преди да се качим на магистралата?

— През целия път ли ще се карате? — каза Боби и свали книгата си.

— Не се караме — отвърна Стив.

— Само изглаждаме някои неща — каза Виктория.

— Какви неща? — попита Стив. Беше озадачен.

Тъкмо се канеше да смени станцията, когато Джими Бъфет изви „Изповед на брега“. Стив се опита да пее, поредният тропически трубадур.

Какъв смисъл има, почуди се тя, от прехвалени плажове и мацки и мързеливи дни в алкохолни изпарения? От здравното министерство трябваше да им поставят предупредителни етикети: „Тези песни могат да превърнат децата ви в дебили.“

Гумите също пееха, потропвайки по моста над Крокъдайл Лейк, когато Стив се обърна към нея и каза:

— А и този път е доста по-живописен.

Защо винаги трябваше да е негова последната дума?

— Беше дълъг уикенд. Просто ме закарай у дома.

— Освен че съм жаден, някъде другаде сбъркал ли съм? Защото ако съм сбъркал, по-добре да ми кажеш сега, отколкото другия месец. Искam поне да си спомням, за да мога да се защитя.

— Никъде не си сбъркал. Просто си такъв, какъвто си. Стивън Майкъл Соломон.

— Кажи ми истината. Какво съм направил?

Отстрани на пътя един лешояд се беше надвесил над останките от опосум и кълвеше костите му. Лешоядът, безсрамен като адвокат, дори не помръдна, докато кадилакът изтрополи покрай него, а Джими Бъфет си признаваше за пропиляната младост.

— Не искам да започвам — отвърна Виктория, — но се държа непрофесионално с Джуниър.

— Не съм.

— На практика го обвини в убийство.

— Хора, вие се карате — обади се Боби.

— Извини ме, партньоре — отвърна Стив, — но мислех, че работата на защитата е да предложи на съдебните заседатели идеята, че някой друг, а не клиентът му, е извършил престъплението.

— Не й когато този някой е единственият син на клиента му.

— Това ли е? Или проблемът е, че единственият син на клиента няма как да е виновен, защото погледът ти се премрежва, когато си близо до него.

По дяволите, помисли си тя. Издаде съм се.

— Погледът ми не се премрежва от никого.

— Ох! Някой ми извади ножа от сърцето.

— Не се прави на ранен любовник, Стив. Не ти отива.

— Просто споделям наблюденията си. Така го беше зяпнала, та чак хормони ти потекоха.

— Естроген или прогестерон? — попита Боби.

Точно когато си помисля, че Стив не забелязва, реши Виктория, когато изглежда така, сякаш си мисли за „Делфините“ или за чиния с раци, или за някой мач, в който е откраднал начален удар — и вероятно малко пари, — той ме изненадва.

Нямаше да се отбранява. Като добър адвокат щеше да атакува, щом я предизвикваха.

— Приеми го, Стив. Ти ревнуваш от Джуниър.

— Това е абсурдно. Какво има той, което аз нямам?

Боби се наведе към предната седалка.

— Богат е. Готин е, има плочки и е абсолютен мъжкар.

— Хей, Боби — отвърна Стив, — какво ще кажеш да се върнеш обратно в сиропиталището?

— Никога не съм бил в сиропиталище.

— Никога не е късно, хлапе.

Караха в мълчание няколко минути. После Боби извика:

— Хей, вижте!

Над водата един орел рибар, с нокти забити в риба, прекалено голяма за него, се мъчеше да полети. Втори, по-едър орел, се въртеше като хеликоптер и се опитваше да му изтръгне рибата с нокти.

— Заложете парите си на по-малкия и по-бърз орел — предложи Стив. — Този, който все е оставал гладен като малък.

— Подхождаш с предубеждение към хората — каза Виктория, когато минаха покрай входа на „Оушън Рийв Клуб“, дом за богати наркоманчета. — Смяташ, че всеки, който е раснал с привилегии, е разглезен или мързелив, или деградира. Затова наистина те дразни, че Джуниър е свестен човек, че го е грижа за хората и природата.

— Не можеш да си обективна към него.

— А какво ще кажеш за теб и Делия Цицоранте Бустаманте? — Сними гласа си и успя доста добре да изимитира надменния тон на Стив: — „Не виждам Делия да убие някого.“

— Познавам Делия по-добре, отколкото ти познаваш Джуниър. Не си го виждала, откакто е драйфал парчета хотдог на задната седалка на бентлитото на баща си.

— Какво значение има? Видя записа. Джуниър скочи от яхтата, преди да напусне дока.

— Точно така. И после къде отиде?

— Да плува.

— Видя ли го да се отдалечава кучешката от лодката?

Тя поклати глава.

— Щом скочи, вече беше извън обхвата на камерите.

— Точно така. И така и не го видяхме да се връща.

— Защото е излязъл на плажа, а не на дока.

— Удобно, нали? Помисли само, Вик. Останалите — Делия, Робинсън, Фоулс — ясно видяхме как напускат лодката. Няма начин да са се върнали, без камерата да ги заснеме. Но Джуниър, който знае, че го снимат, нарочно се гмурка и изчезва.

По радиото „Монотоунс“ настояваха да разберат „Кой е писал книгата на любовта“.

— Какво искаш да кажеш? — попита Виктория. — Че се е качил обратно на борда?

— Дотук това е единственият сценарий, който ми хрумва и който оневинява клиента ни. Джуниър е отличен плувец. Гмурка се спокойно на сто и петдесет метра дълбочина. Той е като онзи комиксов герой...

— Аквамен — помогна му Боби.

— Точно така. Колко му е да се покатери по стълбата за плуване или да се хване за платформата за гмуркане и да се повози на стоп? — попита Стив. — Когато Стъбс влезе в кабината да пикае, Джуниър се качва в кокпита и слиза през задната палуба в котелното. Качва се през люка на кабината и застрелва Стъбс.

— Предполагам, че е цапнал и баща си по главата?

— Не знам. Може. Или може просто да е решил, че баща му ще бъде арестуван за убийство, когато пристигнат в Сънсет Кий. В такъв случай историята, че Грифин е паднал от стълбите, може да е вярна.

И как Джуниър е слязъл от яхтата?

— Лесно. Не са се отдалечавали на повече от няколко мили от брега през цялото плаване от Парадайз Кий. Джуниър е стигнал с плуване до брега, както онзи пътник без билет в разказа на Конрад, който не съм чел. Качва се на колата, която е скрил предварително, и се връща у дома.

— И мотивът за всичко това? Да натопи баща си за убийство?

Стив повдигна рамене.

— Да наследи компанията, вероятно.

— Прилича ли ти на човек, на който му се занимава с компании?

— Добре, какво ще кажеш за това? Джуниър е „целувач на корали“. Той го каза, не аз. Обича рифовете. Чуди се дали Далия няма да се окаже права. Океания ще бъде катастрофа. Когато Джуниър не успява да разубеди баща си, действа радикално, става екотерорист.

— Догадка, изградена върху спекулация и отгоре предположение?

— На това се вика адвокатстване, Вик. Кое то, нека ти напомня, изисква непредубеденост. Творческо мислене. Свежи идеи. А не ограничено мислене.

— Кой е ограничен? — изстреля тя.

— Не се сещам за ни-ко-го.

Господи, колко мразеше този саркастичен тон!

— Няма да ти позволя да го направиш — твърдо заяви тя. — Няма да провалиш делото на чичо Грифин само защото ревнуваш от Джуниър.

— Морското момче, което точеше лиги по теб, няма нищо общо. А че ти светваше като игрален автомат, когато той се приближеше до теб, наистина ме ядоса, вярно е.

— Стив, чуй ме. Единственият интерес, който проявявам към Джуниър, е свързан с делото.

— Наистина ли?

— Искам да науча повече за баща си. Причините за самоубийството му. Причините майка ми да не говори никога за това.

— И това е всичко? — попита той.

— Това е всичко — отвърна тя, без да е сигурна дали казва истината.

ЛЕКСИ, РЕКСИ... И ПИНКИ

14

Следващата сутрин беше топла и лепкава, тлъсти сиви облаци бяха надвиснали над националния парк „Евърглейдс“. Сигурен знак за следобедна буря. Стив насочи стария кадилак на изток и се спусна по Макартър Козуей към брега и кантората на „Соломон и Лорд“. Гюрукът беше свален — единственото преимущество, доколкото се сещаше, от това да пътуваш сам.

Предишната вечер Виктория беше отклонила щедрата му покана да сподели леглото му. Остави я пред апартамента ѝ на Брикуел Авеню и би обратно целия път до Къмкуот Авеню в Коконът Гроув. Боби беше събрал броевете на „Маями Хералд“, целите на червени петна от сочните плодове на бразилския пипер, и бяха прекарвали нощта сами. След като Боби заспа, Стив остана да седи сам на кухненската маса, да пие бира — не текила за четиристотин долара, Джуниър — и да си блъска главата какво ставаше, по дяволите. Три бири блъскане. Първо, Виктория искаше да развали фирмата. После явното привличане между нея и Джуниър, наричан още Мъжът, на когото най-много му се искаше да боцне вината за убийството.

Виктория грешеше в едно.

Не ревнувам от Джуниър.

Ревността е евтино, префърцунено чувство, изпълнено с юношески оттенъци и играчки, пуберски играчки. Ревността означава просто сляпо увлечение. Виктория означаваше много повече за него. Ако беше къща, Боби щеше да е основата ѝ, а Виктория — стените. Ако загубеше някого от двамата, покривът щеше да рухне. Защото истината беше, че ги обичаше и двамата и не можеше да си представи да живее без тях.

Паркира пред сградата малко след девет. Нямаше табела, изографисана с „Правни кантори“. Нито месингова плочка със „Соломон и Лорд“. Вместо това разнебитената двуетажна, покрита с избелял зелен хоросан колонада на сградата беше украсена с написан на ръка надпис „Манекените“. Побърза да влезе, твърдо решен, че ще

направи всичко по силите си, за да се добре необезпокоявано до втория етаж. Тичане на зигзаг, бягане с препятствия, дори пробиване на път с рамо, ако се наложеше.

Държеше главата си ниско и бързо мина през регистратурата, където привлекателна млада жена със слушалки и микрофон говореше с измислен британски акцент, като казваше на човека от другата страна да не ѝ изпраща албума на дъщеря си, дори и да е била капитан на мажоретките на девическата гимназия. Тя вдигна глава:

— Стивън! Лекси и Рекси имат нужда от теб.

Той направи физиономия и продължи, мина през една вътрешна врата, прекоси фотографското студио и гримьорната с ярки светлини, които биха бланширали и бадеми. Вече се виждаха стълбите, когато чу:

— Стив! — последван от втори пушечен изстрел: — Стив, чакай!

Не спря. Дори и антилопата знаеше, че не бива да спира да си бърбри с лъвовете. Ускори крачка, чувайки чаткането на обувки с марка „Джими Чу“ или някакви други тънки, но безумно скъпи токчета. Висока метър и осемдесет блондинка го настигна точно пред стълбите. Едноличната ѝ близначка беше на половин крачка след нея.

Лекси и Рекси.

Лекси носеше прилепнали ярки панталони с розови звезди по края и яркожълт потник, надупчен със стилни дупки, които разкриваха щедри порции гола плът. Без съмнение така ходеше на църква в неделя. Рекси носеше някакъв провиснал копринен парцал на цветя, който трябваше да се брои или за рокля, или за плажна туника. Имаше цепка от хълбока до глезена и се държеше само от силиконовия бюст на Рекси, който май можеше да издържи значително по-голям товар от тази гъзовейка. Доколкото можеше да прецени, отдолу Рекси нямаше нищо, освен това, което Бог и доктор Ървин Рудник ѝ бяха дали.

Близначките имаха сини като сапфири котешки очи и идеални скъпоструващи усмивки. Стив забеляза, че явно наскоро бяха подстригали много късо дългите си светлоруси коси. Сякаш някой им бе нахлупил паници на главите и беше грабнал ножиците, но вероятно това беше някаква нова парижка мода, която го бе подминала. Приличаха на клонирани руси двойници на Жана Д'Арк... само дето тя не беше анорексичка и курва.

Лекси и Рекси бяха доста попрехвърлили двајсет и пет — макар да твърдяха, че са на деветнайсет. Вероятно осъзнаваха, че никога няма

да постигнат успеха на техния идол Линда Еванджелиста, която много отдавна беше казала, че не се буди сутрин за по-малко от десет хиляди долара. Лекси и Рекси бяха спечелили десет хиляди за един уикенд, но благодарение на един боготворящ блондинки саудитски принц, който държеше постоянно апартамент в хотел „Риц-Карлтън“ в Кий Бискейн. Професията на модел нямаше нищо общо с това, разбира се, освен ако принцът не си е носел собствена камера.

— Имаме нужда от теб — каза Лекси.

— Много — каза Рекси.

— Не сега. — Стив опита да се провре през близначките, но беше възпрян от кокалестите лакти на Лекси. — Заеет съм.

— Задължен си ни — каза Лекси.

По дяволите! Щеше да бъде омотан в работа за без пари, която щеше и да го влуди.

„Манекените“ предоставяха на „Соломон и Лорд“ офис в замяна на правни услуги за рояк грациозни млади жени, които често съдеха пластичните си хирурзи и от време на време фризьорите си. Лекси и Рекси също така понякога се сблъскваха със закона за фалшифициране на рецепти, за хапчета за отслабване, паркиране на места за инвалиди — нито ниският коефициент на интелигентност, нито булимията се признаваха за вродени недъзи от щата Флорида — и веднъж за нападение над метеоролог, който предсказал слънце, а на другия ден имало гръмотевична буря, която провалила фотосесия на открито. За трите дни, в които го нямаше, кой знае какви правни катастрофи бяха сполетели тези дългокраки, мързеливи, но безумно алчни млади жени.

— Леке, Рекс, трябва да почакате. Наистина. Имам дело за убийство.

Лекси се нацупи и подпря лакът на щръкналия си хълбок, кльощавата ѝ ръка под свивката и над свивката и ръбатият ѝ таз образуваха триъгълник.

— Трябва да съдиш „Параноя“ от наше име.

— Клуб „Параноя“? Защо?

— Имената ни ги нямаше в списъка и новият портиер не ни позна — нацупи се Рекси.

— Голяма излагация — добави Лекси.

— Не сте могли да влезете — каза Стив. — Голяма работа.

— Влязохме — отвърна Лекси. — Но тъпакът ни накара да чакаме петнайсетина минути и беше толкова топло, че гримът ни се разтече — поя си с ръка, за да покаже каква адска горещина е било да седиш на Оушън Драйв и да се редиш на опашка пред някой шумен моден клуб, където надървени млади мъже се катерят един върху друг като скорпиони, за да им купуват питиета.

— И Мат Деймън беше там. — Рекси се зарази от ветрилообразните движения на сестра си и сега сякаш изпълняваха дует от театър кабуки. — Обзалагам се, че щеше да ни вземе в новия си филм, ако не се бяхме размазали така.

Стив съзря възможността и докато близначките продължаваха с пантомимата, той се промуши през тях по стълбите.

— Ще проуча закона — извика той.

— Духовно издевателство! — извика Лекси. — Най-малко шест цифри.

— Разбира се, Лекси. Разбира се. Сто хиляди долара за издевателство над мозък за петдесет долара.

— Какво искаш да кажеш? — попита ядосано Лекси.

Чу се трясък на метал върху метал, когато Стив отвори вратата на чакалнята си. Щом влезе долови пъшкане, ръмжене и въздишка: „Мамка му! Тежи!“ Сесилия Сантяго, яка млада жена с черен клин и потник, се беше проснала по гръб на лежанката. Кожата ѝ беше с цвят на мляко с кафе и имаше три обици на оскубаната си вежда с формата на тилдата върху „*mañana*“.

— Добро утро, Сеси!

— Ще ми помогнеш ли, шефе? — тя изтласка щангата и татуировката върху издутия ѝ трицепс се надигна.

— Предлагам ти сделка, Сеси. Напиши просрочените заявления и кореспонденцията и ще ти помагам с щангата.

— Робовладелец!

— Някой звънял ли е?

— Обичайните. От „Ксерокс“ казаха, че им дължиш три месечни вноски. Обади се учителят на Боби за някакви бягства. Няколко мацета отдолу. Искат да съдят „Бен енд Джери“. Открили, че в сладоледа им имало мазнини.

— Ами Вик? Къде е тя?

— Кралица Виктория ли? Откъде да знам.

— Виктория е принцеса. Майка ѝ е Кралицата.

— Много важно, шефе. Няма я и не се е обаждала.

Искаше да я види, да говори с нея. Защо се получава така, почуди се той, когато връзката се разклати, започваш да я цениш повече?

Сеси започна нова серия упражнения, издишаше при изтласкването, вдишваше при свалянето, щангата се удряше в металните стойки. Стив не я беше наел от някой правен факултет, а от женския затвор. Смяташе, че престъплението ѝ е незначително. Беше спукала от бой гаджето си, след което беше бутнала тойотата му в залива, защото го беше хванала с братовчедка си Лурдес. Сеси беше съвсем прилична секретарка, макар че прецакваше жалбите му, понеже изписваше думите фонетично, ако изобщо си направеше труда да ги изпише. Особено добре се справяше с моделите, държеше ги на разстояние, като ги заплашваше, че ще им счупи кльощавите крачета.

Стив се приближи до бюрото ѝ и прерови пощата. Сметки, молби и културистките списания на Сеси. Може би трябваше да вдига тежести, да развие малко мускули като Господин Голям Гмуркач. Отвори списание с име „Големи и яки“ и обърна на снимка на мъж по прашки: гранитното му тяло лъщеше от мазнина, вените по ръцете му се издуваха като пълзящи змии. Заглавието: „Наистина ли стероидите сбръчкват тестисите?“ Хвърли списанието настрани.

— Един човек те чака — изпъшка Сеси.

— Кой? Къде?

— В кабинета ти. Някакъв стар мазник. Каза, че е приятел на баща ти.

Стив стрелна с поглед вратата на кабинета си. Затворена. Нямаше срещи днес. Кой беше вътре и защо?

— По дяволите, не можеш да пускаш някого, когото дори не познаваш, в моята светая светих.

Тя го погледна от лежанката.

— Страхуваш се да не ти откраднат някое произведение на изкуството ли?

— Ако говориш за постерите на „Флорида Марлинс“...

— Не говоря за делата ти.

Офисът на „Соломон и Лорд“ се състоеше от приемната/фитнес залата на Сеси, и един кабинет, който гледаше към тясна уличка и ръждясал зелен контейнер за боклук. В топли дни, което значеше почти всекидневно, през прозореца се носеше острият парфюм на гнили зеленчуци, разлагащи се крокети с шунка, топящ се катран, изветряла бира и прясна пикня. На отсрещния балкон, на една плонка разстояние, улична метъл банда се грижеше за постоянната им мигрена с репетициите си, музикантите пушеха огромно количество трева и понякога печеха пиле по ямайски на открита скара.

Офис мебелите бяха от модерната серия на Армията на спасението. Две бюра, купени на полицейски търг за крадени вещи. Стойка за бейзбол ни бухалки на „Джупитър Хамърхедс“, подарък от благодарен клиент, играч от Нисшата лига, когото Стив беше спасил от обвинение за стероиди, и аквариум, обикновено натъпкан с омари, дар от клиент браконьер. На стената, вместо дипломи или табелки от „Киванис Клуб“, имаше плакати в чест на двете победи на „Марлинс“ в Световните серии.

Ферментиралата воня на боклукчийската кофа удари Стив в носа още при влизането. Още една неприятна миризма, одеколон „Бей ръм“. Стив познаваше само един човек, който го използваше, и кучият му син беше дошъл тук, закръглен и розов, целият потънал в креслото за клиенти.

— Голяма дупка, Стиви — каза Питър Любер и размаха малката си розова ръчичка.

Пинки Любер гонеше седемдесетте — никой не му викаше „Питър“ или „Пит“, — имаше кръгло тяло с къси дебел крака и кръгла плешива глава с остър нос. Лицето и скалпът му бяха розови като карамфил, сякаш имаше температура. Бузите му бяха толкова дебел, че очите му изглеждаха като цепки с неопределен цвят. Носеше лъскав черен костюм, бяла риза с грубо изработени ръкавели от самородно злато и крещяща кървавочервена вратовръзка. В скута му лежеше филцова шапка с тъмнолилаво перо и обърната нагоре периферия. Бомбето, спомни си Стив, беше запазена марка на Любер, също толкова отличително като превръзка на окото и бастун и изключително удобно за предпазване от слънцето на така и така розовата му гола глава. От устата му висеше къса и дебела незапалена

хаванска пура. На кутрето на лявата му ръка имаше пръстен с черен оникс, украсен с лъскав диамант.

Какво търси вероломното розово копеле тук?

— Ако знаех, че ще идваш, щях да напръскам за хлебарки — каза Стив. — Но ще го направя, след като си тръгнеш.

Малките очички на Любер проблеснаха свирепо, после бързо се укротиха. Стив веднага усети жестокостта, която мъжът се опитваше да скрие зад херувимската си розовина, топчестата физика и глупавата английска шапка.

— Ако бях на твое място, щях да подпаля този коптор — отвърна Любер с дрезгав глас.

— Ако бях на твое място, щях да се гръмна.

— Нямах нищо общо с баща ти на твоите години. Хърб обичаше махагона. Когато го избраха за съдия, даде свои пари, за да облицова кабинета си в Съдебната палата.

Когато чу името на баща си да излиза от устата на Любер, на Стив му се прииска да хвърли кучия син право в контейнера за боклук.

— Хърбърт Т. Соломон — взе да разсъждава Любер. — Какъв юрист беше само!

— „Беше“ е най-важната дума. Какво, по дяволите, търсиш тук, Любер?

— Стига, Стив, викай ми Пинки. Всички така ми викат.

— Няма да е честно. Но ми хрумват други названия, които ще ти паснат повече.

— Ама че си невъзпитан, хлапе! Колкото до твоя старец, остави го да си лови риба в Кийс. И аз не бих искал да се състезавам вече с плъховете в града.

— Нямах избор. Взеха ти билета, когато те пратиха на топло.

Любер извади пурата от устата си и я размаха като вълшебна пръчица.

— Осемнайсет месеца в „Иглън“. Не е кой знае какво. Оправих си тениса, станах пожизнен майстор на бридж.

— Не знаех, че на бридж може да се мами.

— Имаш ли нещо против да запаля? — Любер облиза края на пурата с розовия си език. — Може да оправи миризмата.

— Имам.

— По дяволите, Стив! Баща ти го преживя. Защо ти не можеш?

— Аз не съм баща ми.

— Помня, когато идваше в съда и си играеше с картите с бейзболни играчи в арестантските килии. — Незапалената пура на Любер подскачаше нагоре-надолу, докато говореше. — Бях шеф на „Углавни престъпления“, а старецът ти беше главен съдия по криминални дела.

Изведнъж Стив усети как в стаята става по-топло. Одеколонът на Пинки Любер беше превърнал въздуха в лепкава пот.

— Ти беше шеф мръсник. Баща ми служеше на обществото. Не мога да повярвам какво му стори.

— Обвиняваш мен за цурина^[1] на баща ти. — Пробутваше малко иврит в името на добрите стари времена.

— Ти си мамзер^[2], който лъже под клетва. — Стив добави своя порция към ин и ян на спаринг мача.

— Синко, има неща, които не знаеш, само това ще ти кажа.

Стив отиде до ъгъла на стаята и издърпа бухалката на Бари Бондс от поставката. Страхотен клен, само осемстотин грама с тънка и гъвкава дръжка. Замахна. Искаше му да се поупражнява по кръглата розова глава на Любер. За какво беше дошъл всъщност? Още не беше казал.

Пинки си играеше с лентата на бомбето си с непроницаемо изражение. Лицето му беше забележително гладко за човек на неговата възраст. Изглеждаше горе-долу така, както и преди двацет години, когато водеше дела за убийство пред съдия Соломон. Спокоен, но безпощаден прокурор, Любер беше спечелил седемнайсет максимални присъди без нито една загуба. Също като „Маями Долфинс“, 17–0, като голяма част от тях бяха смъртни. На половината от поредицата обвинения, достойни за Суперкупата, вестниците бяха започнали да го наричат Жичкаджията, а Хърбърт Соломон — Пържещия съдия. По онова време Флорида още използваше електрическия стол, известен в правораздавателните среди с милото прозвище Старата искра. Според Стив името не беше съвсем измислено, тъй като осъдените от време на време избухваха в пламъци за голямо раздразнение на управата на затвора.

После по необясними причини Жичкаджията и Пържещия съдия се разделиха. Хърбърт премина към граждански дела, а Любер, гладен за долари вместо вестникарски заглавия, се зае с частна практика.

Публично обяви, че няма да преминава „към тъмната страна“, както прокурорите наричаха адвокатите на криминални дела. Но грабителските набези със съдебни искове на Любер — лекарски грешки, автомобилни катастрофи, негодни продукти — не потръгнаха. Профука състояние за непредвидени разходи по дела, които после губеше в съда. Любер беше почти разорен и когато отново се върна в коридорите на Съдебната палата, Принцът на мрака се зае с тъмната страна на закона. Сдоби се с репутация на посредник както в съда, така и в градския съвет. Оказа се страхотен рушветчия и изнудвач. Пожизнен майстор, както и в бриджа, помисли си Стив.

Внезапна операция в антикорупционния отдел на адвокатурата помете Любер, няколко общински инспектори и двама обществени служители, организирали схема за подкупи и изнудвания. Любер се обърна по-бързо, отколкото можеш да кажеш „минимална задължителна присъда“. Подписа признания, уличаващи и други обществени служители, включително и съдия Хърбърт Т. Соломон.

Стив молеше баща си да му позволи да го защитава, но старецът се дръпна, напусна банката и професията, макар да повтаряше, че е невинен. Любер се призна за виновен, за да смекчи обвиненията, прекара осемнайсет месеца в затвор с облекчен режим и после се върна в Маями. Лишен от правото да практикува, той се зае с лобизъм. Според слуховете, които се носеха из съда, Пинки печелел повече от всякога, осигуряваше изгодни концесии на летището и продаваше флотилии от седани, но не съвсем на цени на едро — и всичко това под прикритието на мрака. Никога не вредеше на клиентите на Пинки при такива сделки да правят значителни необявени дарения на местните общински служители. Даренията бяха винаги в брой и обикновено се предоставяха от Пинки Любер. В политическите среди в Маями терминът „лобист“ беше приятен евфемизъм на рушветчия.

Видът на Любер, дебел и преуспял, окъпан в натрапчив одеколон, накара Стив да настръхне. Замахна с бухалката на Бари Бондс. Веднъж и още веднъж. Затвори очи. Представи си как топката прави дъга и полита към оградата, наближава очертанията на игрището и „пляс“ — в ръкавицата на противниковия играч. Лицето на противника се появи: кръгло и розово, джвакаше пура. По дяволите! Копелето скапваше дори фантазиите му.

— Присъствах, когато открадна база и бихте „Флорида Стейт“ — каза Любер.

Стив отвори очи.

— На кого му пука?

— Спечелих пет хилядарки.

— Залагаш на колежански бейзбол?

— Стиви, залагам дали следващата мацка в асансьора ще е блондинка или брюнетка — каза той с тъжна усмивка. — После изгубих десет на Колежанските световни серии, когато се прецака на трета база.

— Да, провалих играта.

— Голям провал. — Любер замълча, за да го прецени. Когато проговори отново, направи го мило и с тъжна нотка в гласа: — Беше арогантно малко копеленце. Това танцуване на трета база, голямата ти преднина в сериите... Защо го направи, по дяволите? Така и така щеше да бележиш точка.

— Исках мятането да е гадно. Ако прецаках питчъра, бележех точка и победата ни беше вързана.

— Изложи на риск целия отбор, за да блеснеш ти като герой. Сега постъпваш по същия начин и с Хърб. — Любер се залюля напред от креслото и стана на крака. Изтупа си панталоните, сякаш скачаше от някой мръсен кон, а не от сравнително чисто кресло втора употреба. — Трябва да вървя. В Калдер има надбягвания с понита.

Любер винаги си изглеждаше нисък, но сега с възрастта се беше и прегърбил и приличаше на педя човек.

Той се отправи към вратата, спря и се обърна.

— Да ти отмъкнат топката под носа. Така и не си взе поука от това. Не можеш да разчиташ на рефери. Както и на съдии. Отнася се и за цялата проклета система. Затова е по-добре нещата да се уреждат неофициално. Между хората.

Стив подпря края на бухалката на пода и се облегна на дръжката.

— Какво искаш да ми кажеш?

— Абсурдният иск, който си подал, за връщане на правата на Хърб. Оттегли го и мога да ти помогна.

— Как да ми помогнеш?

Бузите на Пинки се разтеглиха в розовобузеста усмивка.

— Да кажем, че имаш дело за убийство, което те затруднява.

Това хвана Стив неподготвен.

— Какво знаеш по въпроса?

— Стига, Стиви. Имам приятели, които казват, че Хал Грифин си е вадил интересни разрешения в Мънроу Каунти. Нови докове, кораби върху криле, разрешения за продажба на алкохол, за пристанище в залива. После някакъв човек от Вашингтон се качва на лодката му. Ако аз защитавах Грифин, щях да си задам един много важен въпрос.

— Какъв? Кого да подкупя, за да проваля делото?

— Въпросът, който древните римляни си задавали, умнико. *Cui bono*? Кой ще спечели от това?

— Вече го правя. Търся кой има полза от провала на Грифин.

— Позволи ми да ти помогна. Познавам хора. Чувам неща.

— И какво знаеш? Какво чуваш?

— Охо! Ще ти кажа, гонеф^[3]. — Пинки Любер се ухили и се затъркаля към вратата. — Имам още един римски израз за теб. *Quid pro quo*^[4]. — Отвори вратата към приемната и сложи бомбето на главата си. — Без *quid* няма *quo*.

[1] Проблемите (ивр.). — Б.пр. ↑

[2] Роден от незаконна връзка между омъжена жена и друг мъж (ивр.). — Б.пр. ↑

[3] Разбойник (ивр.). — Б.пр. ↑

[4] Услуга за услуга (лат.). — Б.пр. ↑

ВЪЗХВАЛА НА БЕЗДУШНИТЕ ЖЕНИ

15

— Пинки Любер се е опитал да те подкупи? — Виктория говореше някак бездушно.

— Не знам дали може да се нарече точно подкуп — каза Стив, — но намекна, че може да ни помогне за делото на Грифин, ако оттегля иска за баща ми.

Виктория искаше да пита още, но не беше удобно, толкова много хора ги гледаха.

— Толкова е неловко!

— Какъв е проблемът? — попита Стив.

Бързаха по Флаглър Стрийт, на рамото на Стив беше праметната жена с прашки. Гърдите на жената, огромни сфери, изскачаха от горнището на банския. Косата ѝ, рус водопад — Фара Фосет, 1976 — гъделичкаше Стив по врата.

— Всички ни гледат — каза Виктория.

Истина беше. Клиенти по масите на „Кафе Кубано“, продавачи от магазина за камери втора употреба, излезли да дръпнат по една цигара на тротоара, латиноамерикански туристи с куфари на колелца... Всички зяпаха, сочеха и се смееха. Вероятно защото жената по бански беше четирийсет и пет килограмова, направена по поръчка силиконова кукла с изрядни пропорции.

— Трябваше да паркираме точно пред Съдебната палата — каза Виктория.

— И да дадем двайсет долара. Без мен.

Стив беше паркирал стария си кадилак пред автомат за паркиране на ъгъла на Маями Авеню. Имаха три минути, за да стигнат до изслушването. Иск за дело по съкратената процедура — „Пулоун срещу «Адълт Ентърпрайзис»“, юридическо лице управляващо „Катеричките“. Много преди Стив да забие Виктория — професионално и лично — той беше представлявал „Катеричките“, стриптийз клуб в Сърфсайд. Делата бяха свързани обикновено с измамни клиенти: продажба на долнопробен сайдер за шампанско по

двайсет долара чашата или ново таксуване всеки път, когато песента се сменеше по време на танц в скута. Понякога имаше и по някое дело за телесни повреди като днешното. Клейтън Пулоун, женен дипломиран счетоводител на средна възраст, твърдеше, че си е изметнал хълбока, докато се боричкал с прочутата кечистка Сузи Сламазон по бикини в басейн с лимоново желе. Въпреки че блондинката на рамото му не беше Сузи, едва ли щеше да успее да намери друга, която да прилича повече на нея. Името ѝ беше Тами, поне така пишеше в книжката с инструкции, която съдържаеше и полезни съвети как да миеш различни части с топла сапунена вода.

— Колко струва блондинката? — извика на испански мъж с гуявера, докато минаваха през „Кастийо Хойерия“, евтин магазин за бижута.

— Не можеш да си я позволиш — провикна се на свой ред Стив.

В действителност Тами струваше шестстотин долара. Произведена по поръчка на клиента. Бронзов тен. Медноруса коса. Френски маникюр. Подстригано окосмяване по интимните части. Гърди размер 38DD, подрусващи се. Сгъваеми ръце, които можеха да стискат. Устна, вагинална и анална кухня... изрядни отвсякъде. Намазани и готови за всмукване, ако си падаш по такива неща. Тами беше взета назаем от Харви Лейноф, собственика на „Катеричката“, който след като години наред беше оправял персонала, сега за личните си нужди се беше обърнал към неодушевени секс предмети. Не ти отговарят, не се карат по гримьорните, не им плащаш допълнително.

Когато тримата — Стив, Виктория и Тами — се заизкачваха по гранитните стъпала на Съдебната плата, на Стив му се прииска да беше паркирал по-наблизо. Тами беше ужасно тежка и докато се подрусваше, едното ѝ щръкнало силиконово зърно се забиваше в ухото му като гума на молив за рисуване.

Виктория се опитваше да не обръща внимание на купона, който се вихреше около нея.

— И как Любер може да ни помогне за делото на чичо Гриф?

— Подметна, че знае кой е намушкал Стъбс с харпуна. Или че може да открие. Не стана много ясно.

— Вярваш ли на Любер?

Стив с мъка взе последното стъпало.

— Още малко и щях да хвърля Тами.

Бяха пред входа и докато чакаха да минат през детекторите за метал, пазачите започнаха да се подхилкват.

— Това е лудост — каза Виктория. — Няма начин да накараш ищеца да се въргаля из съдебната зала с гумената ти кукла.

— Не ми трябва ищеца. Аз ще се боря с Тами.

— О, моля те...

— Ще се съблека по гащета...

— Не онези с леопардовите шарки!

— Много ясно. Щеше да бъде проява на лош вкус.

Сложил съм си копринените боксерки на „Флорида Марлинс“. Щеше да го знаеш, ако беше останала да спиш при мен снощи.

Докато чакаше дебелият пазач да приключи с проверката си, Виктория прошепна:

— Моля те, помъчи се да не ни обвинят в обида на съда.

— Вик, адвокат, който се страхува от затвора...

— Е като хирург, който се бои от кръв — довърши тя. — Знам, знам.

Стигнаха до началото на опашката, където Омар Торес, едрият охранител на входа на съда, следеше детектора на метали, през който всеки преминаваше.

— Омар, закъсняваме за изслушване — каза Стив. — Може ли да побързаш малко?

— Няма начин, Стив — отвърна Торес. — Снощи някакъв сантеро се проврял с човешки череп и направил магия в залата на съдия Гридли.

Виктория сложи чантата си на лентата на скенера.

— Ще трябва да те претърся, скъпа — каза Торес.

— Мечтай си — отвърна Виктория.

— Не вас, госпожице Лорд. — Торес посочи към Тами Силиконова, която едва стоеше на краката си — с направен педикюр, облегната изцяло на Стив. — Трябва да й проверя всички отвърстия.

— Няма нужда, Омар — отвърна Стив. — Снощи го направих.

Виктория се опита да анализира това, което Стив й беше казал, но не се връзваше.

— Защо Пинки Любер го е грижа за иска на баща ти?

— Явно се страхува от нещо.

Седяха на черната дървена пейка, която приличаше на пейките по църквите, в коридора пред кабинета на съдия Алви Шуорц. Стив беше сложил Тами да седне помежду им, след като двама мъже с костюми мимоходом я бяха дръпнали за циците. Адвокати, които се занимаваха с дела за телесни повреди, реши Виктория. Застрахователните не бяха толкова нагли.

Стив се беше обадил на пристава — надут младеж, който щеше да е безработен, ако не беше роднина на съдия Шуорц по съребрена, а може и по кръвна линия. Разсилният носеше подложка с листове и — държеше да знае имената на всеки адвокат и свидетел, който щеше да се явява в залата на неговия прачичо. Стив услужливо каза имената им, като избра да нарече свидетелката си „Тами Степфорд“. Седнаха и зачакаха. Съдия Шуорц се бавеше — юридически термин за четене на сутрешния вестник, докато си пиеш кафето и си ядеш кифлата с мармалад.

— От какво го е страх Любер? — попита Виктория. — Излежал си е присъдата. Държавата не може нищо повече да му направи.

— Освен ако от иска през колегията не изскочи нещо ново.

— Каквото и да изскочи, вече ще е с изтекла давност.

Стив повдигна рамене и главата на Тами се плъзна от рамото му.

— Знам само, че Пинки много го е страх от иска ми.

— Каза ли на баща си за визитата му?

— Да. Баща ми каза, че Пинки имал пъп и на гърба. И ако се захвана с него, ще ме вържат на умряло муле, затънало в меласа. Или оборска тор, не помня кое от двете.

— Хърб още настоява да зарежеш иска, нали?

— Каза, че ако не го зарежа, ще ме махне от завещанието си.

— Силни думи.

— Да, ще загубя една прогнила баржа и колекция празни бутилки от бакарди.

— И какво ще правиш?

— Няма да се поддавам нито на заплахите на баща ми, нито на изнудването на Пинки. Пълна пара напред към делото, а Пинки Любер да върви по дяволите.

— Но ако Любер наистина може да ни помогне?

— Забрави. Няма да продам баща си.

— Хърб не иска пак да става адвокат. Може би трябва да го послушаш.

— Точно за това ти говорех, Вик. Прекалено близка си със семейство Грифин. Не можеш да бъдеш обективна.

— Аз ли? Няма да приемеш помощ по делото на чичо Грифин, защото трябва да докажеш нещо на баща си.

— Какво да доказвам?

— Че си добър колкото него.

— Не става дума за мен.

— Напротив. Ако си обективен, ще разбереш.

Повече никой не каза нито дума, дори и Тами.

Приставът беше извикал три други дела, чиито адвокати килимари обикновено му даваха пари за Коледа, Все светии и Деня за подкуп на общински служители. Така че в десет часа съдружниците от „Соломон и Лорд“ още седяха на твърдата неудобна дървена пейка и Виктория се чудеше дали да каже на Стив за среднощното обаждане.

Накрая изплю камъчето:

— Кралицата се обади снощи.

— Цюрих или Йоханесбург?

— Катманду. Бият ѝ инжекции от хипофизните жлези на планински кози. За подмладяване на кожата.

— Каза ли ѝ за делото?

Виктория кимна.

— Беше шокирана. За пръв път от години някоя от нас споменаваше името на чичо Гриф и трябваше да ѝ кажа, че е обвинен в убийство.

— Попита ли за Джуниър?

— Стотина пъти. Как изглежда, с какво се занимава, женен ли е.

— Още ли го смята за мъжа мечта?

— И „супер“. Каза, че Джуниър бил „готино“ хлапе, така че не била изненадана какъв е станал.

— И какъв е станал? Какво точно ѝ каза?

— Нищо кой знае какво. — Ив основни линии беше вярно, реши тя. Не беше споделила противоречивите си чувства с Кралицата.

— Нейно височество ме мрази, нали? — любопитства Стив.

— Тя почти не те познава.

— Смята, че не съм достатъчно добър за теб.

— Всички родители смятат така за децата си.

— Без моя старец.

— Ако искаш да направиш по-добро впечатление на Кралицата, престани да обличаш онази фланелка всеки път.

— Коя фланелка?

— Не се прави на застрелян. Онази с надпис „Ако не друг, тогава майка ти.“

— Опитах се да бъда мил, но тя не хареса часовника, който ѝ подарих.

— Ако беше истински „Картие“, а не менте, щеше да го обожаваш.

— Ако беше истински „Картие“, нямаше да мога да го купя от пиколото.

— Кралицата не те мрази, Стив. Просто винаги си ме е представяла с някой... — Как можеше да го каже? — ... по-различен.

— Бял англосаксонски протестант, завършил Принстън, чийто баща притежава инвестиционна банка. Лятото Саутхемптън, зимата Аспен.

— Всъщност винаги си е мислела, че ще се омъжи за Джуниър.

Стив изпусна едно „О!“ и прегърна Тами през раменете.

— Започвам да виждам преимуществата на неодушевените партньори. Няма тъщи.

Виктория никога не беше споделяла с него някоя от по-хапливите забележки на майка ѝ: „Честна дума, принцесо, не виждам какво виждаш в този преследвач на линейки.“

А сега Виктория реши да не казва на Стив и още нещо. Странната реакция на майка ѝ при новината за чичо Гриф. Кралицата не попита нищо за делото. Виктория беше очаквала да я разпитва: Кой е мъртъв? Гриф ли го е направил? Колко лошо е бил ранен? Но тя не беше задавала нито един от тези въпроси. Първата ѝ реакция беше: „Какво каза Гриф за мен, скъпа?“

Като се замислеше обаче, това може би трябваше да се очаква. В крайна сметка егоцентризмът беше запазена марка на Кралицата, също като марковите ѝ дрехи и фризури. Но въпросът не беше: „Попита ли за мен?“ По-скоро беше загрижена, разтревожена какво е казал. И после: „Гриф спомена ли нещо за баща ти?“

Отново не беше толкова важен въпросът, колкото тонът, с който беше зададен, разсъждаваше Виктория. Имаше ли нотка на страх? Сякаш Кралицата не искаше тя да говори за семейството с чичо Грифин. След всичките години на мълчание от какво толкова се страхуваше?

Виктория се замисли за тайните, които родителите криеха. И бащата на Стив, и майка ѝ криеха нещо. Себе си ли искаха да предпазят, или децата си? Но нима всички не крием тайни от хората, които обичаме? В края на краищата, и тя не беше пряма със Стив и не му беше казала колко разклатена е връзката им.

От какво се страхувам?

Струваше ѝ се, че е заобиколена от страхове.

Кралицата беше приключила разговора с още едно странно изказване, върху което Виктория още разсъждаваше.

„Гриф винаги а завиждал на баща ти“ — беше казала Айрини Лорд.

— Мислех, че е бил най-добрият му приятел — отвърна Виктория.

— Беше. Но Нелсън имаше такъв... не знам как да го кажа — продължи тя на френски. — Финес, класа. Гриф винаги е знаел, че никога няма да стане нещо повече от...

Виктория можеше да си представи майка си в апартамента в хотел „Шангри ла“ как пренебрежително маха с ръка и добавя поредния френски израз:

— Поредното забогатяло парвеню — заключи Кралицата.

Виктория се въздържа да не отбележи, че след смъртта на баща ѝ двете са се превърнали в „обеднели аристократки“.

— Не разбирам, мамо. Защо критикуваш чичо Грифин?

— Не го критикувам, скъпа. Да не приемаш всичко, което ти казва, за чиста монета. Трябва да затварям, скъпа. Закъснявам за калната баня.

Виктория си представи как майка ѝ държи с рамо слушалката на телефона и тънките ѝ пръсти свалят трикаратовите диамантени обеци от другото ухо и ги поставят внимателно в черната ѝ лакирана кутия за бижута. Имаше толкова много неща, за които Виктория искаше да я попита. Защо кралицата никога не ѝ беше споменавала за предложената от Гриф финансова подкрепа? И защо беше отказала

помощта му? Защо беше изключила чичо Гриф от живота им, когато най-много имаха нужда от него?

Реши да не споделя нищо със Стив, поне докато не откриеше някои отговори. Погледна към него и видя как натиква преливащата гръд на Тами обратно в сутиена. Дали не се бавеше повече, отколкото беше нужно.

Помисли си за баща си, спомни си красивия мъж със старомоден костюм от три части, широкоплещест, с дълбок глас и прошарена коса. Изглеждаше толкова силен. Толкова недосегаем. Но проклет да бъде, беше се оказал слаб. Беше поел по пътя на страхливците и беше изоставил семейството си. Без прощално писмо дори, помисли си за хиляден път тя. Колко трудно е било да седне и да напише на дъщеря си, че я обича?

Проклет да бъде! Проклет да бъде заради болката, която остави след себе си!

Спомни си за миг как баща ѝ я вдигаше и я завърташе, краката ѝ се вдигаха почти успоредно на земята, докато тя крещеше от удоволствие. Баща въртележка. Спомняше си го като висок човек, но години по-късно беше виждала снимки на Айрини и Нелсън Лорд заедно. Бяха горе-долу на една височина, а Айрини беше метър и седемдесет. Триковете на съзнанието, помисли си тя. Какво още се беше изкривило в спомените ѝ? И какви други тайни криеше майка ѝ в черното си лакирано сандъче за бижута.

ТАЗГОДИШНИЯТ БИГБАЙ

16

В рамките на седем минути съдия Алвин Шуорц — осемдесет и една годишен, късоглед, разсеян и заядлив като хемороид — заплаши Стив, че ще го арестува за обида на съда, нареди му да си обуе панталоните, въздържа се да се произнесе за делото по ускорената присъда, изхвърли всички адвокати от кабинета си, но нареди госпожица Тами Степфорд и целият ѝ силиконов чар да останат, докато Негова милост обмисля важните правни прецеденти, свързани с телесни повреди, нанесени по време на борба с жени по бикини в басейни, пълни с лимоново желе.

Стив излезе от Съдебната палата в приповдигнато настроение. Виктория беше изложила правните аргументи, а той беше предприел хода с разкопчаването на дюкяна и свалянето на единия крачол. Виктория не можеше да не си дава сметка, че са страхотен екип.

— Ще спечелим — предрече той весело.

— Супер — отвърна Виктория без ентузиазъм. — Ще имаме още работа от... — Не можа дори да го каже. Дори името звучеше мръснишки. — Онова място.

— Хей, „Катеричките“ плащат сметките.

— Не само в талони за танци в скута, нали?

— Стига, Вик. Знаеш, че нямам нищо общо с катеричките от бандата. — Говореше за момичетата, дето се чекнеха по пилоните, танцьорките в скутовете и сервитьорките по монокини.

Технически погледнато, беше вярно благодарение на употребата на глагола в сегашно време. Щеше да е абсолютно вярно, ако беше добавил и едно „вече“.

От деня, в който за пръв път целуна Виктория, всъщност тя го целуна на дока на яхтения клуб, докато годеникът ѝ ядеше мус от авокадо вътре — не беше спал с друга жена. Дори не беше пожелавал друга жена. През времето, което прекарваха заедно, често ѝ беше казвал, че я обича — обикновено между охкания и пъшкания, докато

краката ѝ здраво стискаха хълбоците му, — но дори и така да беше, наистина го мислеше.

— Какво ще кажеш да вечеряме в „Немо“? — попита той. — Аз черпя. Ти много обичаш сериоли на тиган.

— Ами... — запъна се Виктория. Или печелеше време, или трябваше спешно да ѝ се приложи хватката на Хаймлих^[1], помисли си Стив.

— Всъщност Джуниър е в града — призна тя след известна пауза.

— Няма проблем. Покани и него. Може да плати сметката.

— Работата е, че...

— Да?

— Вече ме покани на вечеря.

Сякаш го удари в корема.

— Искаш да кажеш — на среща?

— Не е среща. Просто възможност да си спомним за добрите стари времена, без да го подлагаш на кръстосан разпит.

— Няма начин, еба си!

Тя го погледна лошо. Знаеше, че мрази такива думички, и беше престанал да ги употребява за подсилване на определението. Вече нямаше „ебаване“. Беше намалил и глагола „еба“, както и употребата на съществителното „ебане“. И се стараяше да не използва дейната форма около думата „майка“.

Затова когато избра да зашлеви Виктория с „Няма начин, еба си!“, това беше добре пресметнат вербален шамар към целувача, за да ѝ покаже колко е бесен.

Колко беше вбесен? *Много, еби му майката!*

— Стииивън — разтегли името му, за да покаже раздразнението си, — дай по-кратко. Голяма работа, че ще вечерям с Джуниър.

— Къде ще ходите?

— „Норман“. В Гейбълс.

— Ресторант за срещи. Най-романтичното място в града.

— Тогава защо никога не си ме водил там?

— Защото не се срещаме. Вече сме заедно. Не ни трябва тъмно скъпо място с изтънчена храна.

— Какво искаш да кажеш? Край на романтиката ли?

Беше стъпил в плаващи пясъци и нямаше смисъл да се мъчи да излезе, но все пак направи опит:

— Стига, Вик. Ще те заведе, когато някой от клиентите плати.

— Кое то ще го направи ресторант за бизнес срещи, нали?

Туше. Жената беше родена за кръстосани разпити.

— Няма връзка — отвърна той, опитвайки да контраатакува. — Няма да говорите за работа. Ще си спомняте с наслада за голия покер на празненството на Бъни Флаглър.

— Преувеличаваш.

Преувеличаваше ли?

Не. Така реагира човек, когато жената, която обича, може да скочи от борда.

Спомни си деня, в който срещна Виктория — ултрапорядъчна, цялата скована дългокрака млада прокурорка, облечена в консервативен костюм с плисирана пола. Щяха да ѝ изгърмят бушоните, когато се опита да призове Господин Ръфълс, говорещ тукан, за свидетел. Цялата почервеняла, беше загубила самообладание и беше нарекла Стив неетичен и нечестен, дяволски хитър и опасен, обида за професията. Как можеше да не се влюби в нея?

Онзи ден в съда, тя беше все още новак, Стив видя как долната ѝ устна потрепери, когато се изправи да говори. Но заговори... Леле боже, както би възкликнал баща му. С шития си по поръчка костюм и велурените обувки, с властната си осанка и глас, който набираше сила и увереност с всяка минута, Виктория Лорд излъчваше интелигентност, компетентност и непоклатима увереност.

Тя притежаваше всичко, което можеше да желае един процесуален адвокат, неща, които не се учеха, купуваха или дори забравяха. Имаше присъствие. Не можеше да не я гледаш.

Въпреки това Стив Секирата се оказа по-коварен и я подмами да провали процеса, заради което я уволниха от прокуратурата. Първоначално съжаляваше. Но вече не. Ако не я бяха изхвърлили, никога нямаше да се съберат да защитават Катрина Барксдейл, която беше обвинена в убийството на съпруга си.

По онова време Виктория беше сгодена за Краля на авокадото и пресичаше всички аванси на Стив. Докато не стигна до заключението — не разумно, реши Стив, а химическо, магическо, хормонално: Соломон е мъжът за нея. Не Брус Бигбай. Кое то в момента му даваше

ценна малка утеха. Защото си заслужаваше да се замисли, че щом той беше откраднал сърцето на Виктория от Бигбай, някой можеше да направи същото и на него? Той ли беше тазгодишният Бигбай?

[1] Използва се за оказване на спешна медицинска помощ при задушаване. — Б.пр. [↑](#)

ЛЮБОВНАТА ПЕСЕН НА ГРИФИН-ДЖУНИЪР

17

Виктория усети как бузите ѝ започват да горят, докато следваше метрдотела покрай откритата пещ с дърва на път към масата. Или може би топлината въобще не идваше от пещта. Да не би да се изчерви заради силната ръка на Джуниър, която я докосна по голия гръб на покрития с пайети шифонен корсет?

Гостите по другите маси ги гледаха, докато преминаваха. Обикновено тя беше тази, която събираше погледите, но сега изглежда вниманието беше насочено към кавалера ѝ. Джуниър беше облечен в свободно бежово копrienено сако, с вдигнати до лактите ръкави, тенът му изглеждаше бронзов на приглушеното осветление. Коралово синята риза с разкопчана яка подчертаваше допълнително цвета на очите му.

Адонис в „Армани“.

Звуци и миризми изпълваха облицованата с дърво зала, която носеше атмосферата на старата испанска архитектура. От отворената кухня се чуваше цвърченето на маринованите в ром морски костури. От масите се чуваше звън на чаши и тихи разговори — на английски, испански и португалски, — които придаваха на мястото екзотично усещане.

Метрдотелът ги отведе до една от най-хубавите маси и как да не ги заведе? Изглеждаха като височайша млада двойка, изтънчена, а и преуспяла.

Само дето изобщо не сме двойка.

Почувства се смутена за миг, докато поръчваша питиетата: текила — за Джуниър и „Космополитън“ за нея. Мъчеше се да се убеди, че постъпва честно към Стив. Това не беше среща. Беше просто вечеря с приятел от детските години. Възможност да научи повече за баща си, за тайните на майка си, дори и някои важни подробности около делото за убийство.

Но не е среща. Определено не е среща.

Не беше позволила на Джуниър да я вземе от апартамента ѝ. Нямахме да има неловки моменти — Искаш ли да се качиш за едно

питие? — в края на вечерта.

Тогава защо се беше постарала толкова с дрехите? Нямаше нужда да се преоблича от раирания костюм с висока яка, който носеше в съда. Но тя си беше взела душ, беше изсушила косата си със сешоар и после смени четири тоалета. Първо, консервативен синьо-зеленикав жакет от туид с ресни по края и пола в тон с копринен шал. В никакъв случай, приличаше на Мери Попинс.

После облече предизвикателната къса рокля на „Баленсиага“ с кръстосани презрамки. Но не ѝ достигна смелостта. След това пробва една дълга до средата на прасеца бежова рокля на черни точки, която се загръщаше отпред. Забрави! Приличаше на изкукала учителка, чиято писалка е избухнала в гардероба.

Накрая реши да се спре на тоалета от „Макс Азриа“ с корсаж на къдрички и черни мъжки панталони. Когато Джуниър я видя в бара, наклони глава и каза:

— Уау! Изглеждаш страхотно!

Целунаха се по бузата и тя усети тръпка на възбуда и трескава топлина заля тялото ѝ, спускайки се от тила надолу.

Сега, когато сервитьорът донесе ордъоврите на заведението, приличащи на малки коктейлни хапки — хапка ризото, украсена с парченце лимон и тортила с доматиен сос, — Джуниър я изненада с въпроса си:

— Значи двамата със Соломон сте съдружници и още какво?

Тя му разказа историята. Как преди няколко месеца беше нарекла Стив „най-долния адвокат, когото някога е срещала“. Как си делили килиите в ареста, след като били арестувани за обида на съда заради скандал помежду им. Как я подмамил да направи процедурна грешка и делото се провалило, заради което я уволнили, и как се съюзили за делото за убийство. Не спомена как се бяха любили в градината с авокадо на годеника ѝ. Диво и романтично навремето, сега ѝ се стори пошло. Но докато разказваше на Джуниър, онази нощ не спираше да се върти в ума ѝ. Снежната буря в Маями, ураганът в сърцето ѝ. Още подушваше черния пушек на горящите варели, виждаше премигващите коледни лампички, които топлеха дърветата. И един незаличим образ: лицето на Стив. Стреснато... защото тя беше направила първата крачка. Той се беше съпротивлявал — е, по-скоро поколебал, Коравото

момче се беше уплашило да не го наранят. В края на краищата тя беше сгодена за друг.

Значи трябва да съм се влюбила в Стив, нали?

Или си търсеше оправдание за това, което беше направила? Сега се чудеше дали нещата не бяха станали прекалено бързо? И онази мисъл започна пак да я гложди: дали първите ѝ инстинктивни впечатления от Стив — режещият гърла, минаващ напреко съперник — нямаше да се окажат верни? Не бяха ли двамата прекалено различни?

Но сега друга стряскаща мисъл профуча през ума ѝ като бръснещ студен вятър. Отново ли се канеше да направи нещо пошло?

— Оттогава сме заедно — каза Виктория на Джуниър, без да издава терзанията си. Или напротив? Това че беше в приглушения романтичен ресторант, облечена в корсет с голи рамене... това не беше ли сигнал, че е свободна?

Той кимна и ѝ се усмихна леко, като повдигна вежда. Сякаш двамата със Стив никак не си подходяха. Но каза само:

— Той е щастливец.

— Чарът му не се усеща веднага. Има искрено влечение към потиснатите и от нищо не го е страх. Не го е грижа какво мислят хората за него и ако вярва на клиента, ще направи всичко възможно, за да спечели, включително ще рискува да го лишат от разрешителното му, а понякога и да го осакатят.

— Да, изглежда малко агресивен.

— В действителност има много нежно сърце. — Защо усещаше, че трябва да го защитава? За да оправдае избора си ли? — Трябва да го видиш с племенника му.

— Дай да не говорим за Соломон — каза Джуниър, макар че той сам беше повдигнал темата. — Тост.

Той вдигна чашата си и разклати текилата. Виктория хвана чашата за мартини за столчето, коктейлът изглеждаше аленочервен на светлината на свещите.

— За старите приятели! — обяви Джуниър, очите му бяха като дълбоко синьо езеро. — И новото начало!

И това да познаваш себе си, помисли си Виктория. Да разбереш кой си и какво искаш.

Усети как лицето ѝ отново пламва и отпи глътка от коктейла, надявайки се, че той ще я охлади, ще изтрие червенината от врата ѝ. После като изискан кавалер Джуниър насочи разговора към нея.

Не за Марлините, не за Делфините или за еди-какви си кучета.

Беше ѝ забавно да отговаря на въпросите му, той не спираше да я гледа право в очите.

— Разкажи ми за Принстън.

После за правото в Харвард.

— Уау! Конкуренция, а?

После в прокуратурата в Маями.

— Уау! За това се искат здрави топки.

Попита я как е запазила женствеността си.

Онези прокурорки, дето те хващат право за топките, които беше гледал в шоуто на Лари Кинг, изглеждаха като акули човекоядки. Разказа му за делото за убийство, което бяха водили със Стив, и изкара още едно „Уау“.

Когато пристигна третата му текила заедно с втория ѝ „Космополитън“, Джуниър вече разказваше колко покрусен е бил баща му от самоубийството на нейния баща. Когато семейството се преместило в Коста Рика, баща му изобщо не бил на себе си. Година по-късно майка му починала от особено коварна форма на рак на стомаха. След още една година на частично отдръпване Хал Грифин се върнал отново в играта, построил хотели на Карибите, после заминал за Далечния изток и след това отново се върнал у дома. Джуниър така и не успял да пусне корени някъде, не намерил жена, за която да се ожени. О, колко му липсвала Флорида и най-близката му приятелка от детството!

— Много си мислех за теб — изглеждаше откровен. — Знам, че тогава бяхме просто деца, но толкова естествено се разбирахме. Всичко беше съвсем лесно.

— Как да не е лесно, като единственият проблем беше вечерният час в десет часа?

Стар защитен механизъм, знаеше го добре. Използваше шегата, за да избегне сериозно навлизане в чувствата. Толкова объркано! Джуниър явно искаше да даде воля на потиснатите си чувства. Част от нея искаше да го изслуша, другата се страхуваше от това, което щеше да каже.

Той се усмихна и рече:

— „Да тръгнем тогава, ти и аз...“

Тя довърши стиха:

— „Там където вечерта в небето се простира...“

И двамата се разсмяха.

— „Любовната песен на Джей Алфред Пруфрок“ — като деца четяха поемата и се опитваха да я запомнят, но оттогава беше минало много време. Това, че Джуниър си спомняше първия стих, я трогна. Това беше *тяхната* поема. Имаше ли си поема със Стив? Но ако си имаха, вероятно щеше да бъде „Каси с бейзболната бухалка“.

Джуниър се пресегна през масата и постави силната си ръка върху нейната, палецът му правеше малки осморки върху китката ѝ.

— Това е страхотна възможност — прошепна той. — Ужасно е случилото се с баща ми, но сякаш съдбата ни събра отново заедно. — Той отпи глътка от чашата си, сякаш се нуждаеше от сили за това, което се канеше да каже: — Мисля за тези неща, откакто те видях онзи ден, и искам да знаеш, Тори, че ти си единствената...

Той замълча. От още едно питие ли имаше нужда, за да го каже? Не, гледаше към някого през рамото ѝ. Кого?

Мъжки глас, сърдечен и силен.

— Я, виж кой е тук!

По дяволите! Дяволите да го вземат!

— Моята съдружничка и браконьерът на омари! — възкликна Стив с престорено учудване.

Насочи се към масата им, хванал подръка двете блондинки близначки Лекси и Рекси от „Манекените“. Лекси (или може би Рекси, кой би могъл да каже?) беше облечена в искряща дълбоко изрязана червена копринена рокля, която щеше да бъде дълга до глезена, ако не бяха развяващите се плисета — широки колкото гумените ивици по автомобилите, — които се отваряха на талията и се усукваха около дългите ѝ крака при всяка крачка. Рекси (освен ако не беше Лекси) беше облечена със семпла права черна рокля, която стигаше на трийсет сантиметра под коляното. И двете имаха силиконови цици, които бяха прекалено големи за крехката им физика. И двете се бяха покатерили на последен модел небостъргачи „Джими Чу“ с десетсантиметрови токчета, и двете полюшваха хълбоци и кършеха бедра с походка на преуспели модели. Или гладни лъвици.

Виктория изрисува усмивка на устните си точно както главният готвач рисуваше със сос върху морския костур.

— Здравей и довиждане, Стив.

— Какво искаш да кажеш? Джуниър, нали нямаш нищо против да се присъединим към вас?

— Ами...

— Супер! — Стив се обърна към най-близкия келнер и се провикна. — *Гарсон. Камареро. Още три менюта. Пронто. Мерси.*

Забъркваше езиците така, както главният готвач бъркаше яхнията от риба.

Стив представи двете си придружителки на Джуниър, после махна на келнера да дойде за питиетата. Шампанско и естествено, пишете го на сметката на господин Грифин. Настани Лекси и Рекси от двете страни на Джуниър и седна до Виктория.

— Не е ли по-уютно? — попита Стив.

— И голямо съвпадение — отвърна Джуниър.

— Непрекъснато вечерям тук — отвърна Стив.

— Ха! — възкликна Виктория.

Джуниър я погледна и присви рамене, сякаш искаше да каже: „Какво можем да направим?“ В този момент го хареса дори още повече. Толкова спокоен, толкова уверен в себе си, нямаше нужда да се заяжда със Стив, нито да го хвърля с главата напред през бара.

— Поразголила си се, Вик. — Стив кимна към голите ѝ рамене. — Ново ли е?

— Носих го на бала на „Вискаянс Клуб“. Не помниш ли? — Гласът ѝ беше стоманен.

— Не си бърчи челото, Вики — предупреди я Лекси. — Бръчките ще се стегнат като бетон.

— Колко карбохидрати имат според теб? — чудеше се Рекси, като гледаше пръчките с розмарин, сякаш са смъртоносни копия.

— Е, дами — усмихна се Джуниър като любезен домакин, — с какво се занимавате?

— Мозъчни хирурзи са — сухо отвърна Виктория.

— Ние сме мо-де-ли — отвърна Лекси. — Мо-де-ли. Не си ли личи?

— Сладурчето тук е наш адвокат — Рекси посочи с пръчката към Стив.

— Празнуваме — отвърна Стив. — Лекси и Рекси спечелиха участие в телевизионна реклама днес.

— Вагистат — извикаха в един глас двете.

Лекси погледна Джуниър право в очите, сякаш гледаше в обектива на камерата:

— Страдате ли от вагинален сърбеж, парене или възпаление?

— С гъсто миризливо течение? — пригласяше ѝ Рекси.

— Може да имате възпаление! — заяви Лекси весело, сякаш поздравяваше приятелка, че е спечелила от лотарията. — Така че, ако не искате гъбички между нас...

И двете запяха в един глас:

*„Вагистат“ ще ви спаси,
чакат ви щастливи дни.
Тубичка купи, втората е без пари.
И ще пишкаш, без да те боли.*

— Казват такива неща по телевизията? — попита Джуниър.

— Кабелната — обясни Стив. — „Спайс Ченъл“.

Сервитърът се приближи и каза:

— Ако сте готови да поръчате, мога да ви препоръчам патица на скара.

— Я, заеби — отвърна Лекси, — аз съм вегетарианка.

Довършиха втората бутилка шампанско и цяла армия наемна ръка раздигаше празните плата с опоскани скариди, пълни с юка, риба меч на тиган, орехов скат на тиган и салата от палмови връхчета — единственото препитание на близначките, които си я поделиха, за да запазят петдесетте килограма, разпределени върху тънките им като на жерав скелети.

Стив цяла вечер преценяваше езика на тялото на Виктория и Джуниър, но какво би могъл да каже? Беше нарушил хода на процеса с нахълтването си. Може би трябваше да се дегизира и да седне на бара. Тогава щеше наистина да ги наблюдава, да долавя вибрациите им, без

да го забележат. В следващия миг си помисли дали не губи разсъдъка си.

Хей, спокойно. Вик много ме обича. Просто минаваме през труден период.

Стив слушаше как Джуниър забавлява масата с разказите си как се гмуркал в Кабо Сан Лукас — спуснал се на сто и двацет метра, но излязъл едва трети на състезанието — и как счупил рекорда с една гигантска риба меч на островите Кайкос, но я пуснал обратно, вместо да я опече и да нахрани петдесет души. Всъщност пичът изглеждаше свестен. Не си играеха на настъпванка с Виктория под масата и засега не беше промушил никого с ножа си за масло.

Права ли беше Виктория?

Издъних ли се, като се опитах да лепна две престъпления на Джуниър? Убийството на Бен Стъбс и съблазняването на моята жена — последното се смята за истинско углавно престъпление?

Когато сервитьорът запали фламбето на крема брюле, който Джуниър си беше поръчал, Стив каза:

— Това ми напомня за нещо, Вик. Сетих се за делото за пламналото тупе.

— „Кафе Жаке“ в Лодърдейл. — Тя се извърна към Джуниър. — Тупето на клиента ни се подпалило от патицата фламбе.

— Уау! — възкликна Джуниър.

— Само гордостта му пострадала — добави тя. — Годеницата му не знаела, че е плешив, и Стив ги осъди заради срама, който са му причинили.

— Десет хиляди плюс безплатни десерти до края на живота му — каза Стив.

Друг сервитьор донесе мелба от тропически сладолед. Гуава, манго, папая. Стив се впусна в разкази за правни ресторантски казуси, включително клеветническа рецензия, в която ястие се наричало „говеждо ала чума“, строшен стол, който причинил телесни наранявания на сто и четирийсет килограмов клиент, и немарлив готвач в суши бар, който сервираше част от пръста си с калифорнийско руло.

Джуниър се смееше, показвайки добронамерените си трапчинки и резката на брадичката. Разговорът се обърна към правната система, Стив нарече адвокатите „последната надежда на обикновения човек в

борбата му с мегакорпорации, некадърни доктори и застрахователни компании“.

Продължиха така известно време, Лекси и Рекси си разделиха една плодова салата за десерт, като белеха люспата на гроздето, за да пестят калории. Стив се пеняваше, че застрахователните компании били банда рекетъори и шефовете им били изчадия на сатаната, които отказвали да покриват щетите на честните притежатели на полици, и когато нямало как да минат гратис, играели нечестно срещу наистина пострадалите, докато крякали колко скъпо излизало филето миньон в ресторанта и циврели за симулантите, и недоволните, които подавали искове, защото краката им били премазани от десеттонна преса.

— Прав си за застрахователните компании — съгласи се Джуниър. — Няма да повярваш през какви мъки ни накараха да минем заради Океания.

— Мога да си представя — каза Виктория. — Застраховка за колко? За сто милиона ли?

— Триста милиона — отвърна Джуниър.

Стив подсвири тихо с уста.

От отсрещната страна на масата Лекси и Рекси изглеждаха отегчени от разговора за възрастни. Щипеха се по ръцете, за да проверят съдържанието на подкожни мазнини. Щяха да открият повече, ако стиснеха пръчици за хранене.

— И на коя компания се спряхте? — попита Стив.

Джуниър поглади брадичката си, Стив се почуди дали в малката вдлъбнатинка не се завира храна понякога.

— Чужд консорциум — отвърна Джуниър след кратка пауза.

— „Лойдс“ в Лондон?

Още една пауза, още едно поглаждане на брадичката.

— Не, един тръст на Бермудите.

— Съдихме една компания на Бермудите — каза Виктория. — Как се казваше?

— „Питс Рей Риск Мениджмънт“ — отвърна Стив, без да сваля поглед от Джуниър. — Бяха поели застраховката на един строителен проект в Сарасота, който не може да отговори на законодателните изисквания.

Стив замълча. Очакваше Джуниър да каже „Да, същата компания“ или „Не, използвахме «Хамилтън Лайъбилити Лимитид»“.

Или нещо от сорта.

— Сега като се замисля, май се отказахме от компанията на Бермудите — отвърна Джуниър. — Застраховахме се в тихоокеанска компания.

— Вероятно в сингапурската „Транс Глобал“ — каза Стив. Въобразяваше ли си, или на третия в света гмуркач очите му шареха.

— Нещо такова — отвърна Джуниър. — Да, май беше същата.

Джуниър махна на келнера за още едно бренди — четирийсет и пет годишно „Монтифо“ в четирийсет и пет доларова чаша, — спомена нещо за мъжествения му вкус на дърво. После мобилният му телефон иззвъня и той изглеждаше видимо облекчен, когато се извини и стана от масата, за да се обади.

След малко сервитьорът донесе сметката в релефна кожена подвързия, дебела колкото книга. Постави прекрасната опаковка пред Стив и той се опита да я плъзне към празното място на Джуниър, но Виктория я пресрещна като хокеист и я метна обратно към него с предизвикателна усмивка. Стив погледна четирицифреното число, закашля се, сякаш в гърлото му беше заседнала пилешка кост и затвори кожената папка.

— Не ми пука, че твоят мъж мечта ме натовари със сметката — изръмжа Стив.

— Напротив — изстреля Виктория в отговор. — Ще трябва да си направиш втора ипотека.

Стояха пред ресторанта в топлата ветровита нощ. Чакаха да им докарат колите. Сребристият хамър на Джуниър пристигна пръв. Той целуна Виктория по бузата, тупна Стив приятелски по рамото и отпраши, като зави на север по Поне де Лео Булевард с две немлъкващи блондинки отзад.

Стив предложи Джуниър да откара Лекси и Рекси до апартамента им в Саут Бийч. Така и така беше отседнал в „Астор“, само на няколко пресечки от тях. Беше съвсем логично, поне за Виктория. Стив се опитваше да го накисне. Двете бамбини щяха да му разкажат после всичко и той без съмнение се надяваше, че близначките ще си направят среднощен сандвич с Джуниър в мезонета на десетия етаж с гледка към морето.

Глупавият му план не я ядоса толкова, колкото това, че беше развалил вечерята им. Джуниър тъкмо се канеше да ѝ каже нещо, когато Стив влетя с дългокраката си кавалерия.

— Направи ми впечатление — изръмжа отново Стив, — колко уклончив беше за застрахователната компания.

— Стига, Стив. Джуниър не си пада по подробностите.

— Застраховка за триста милиона не е подробност. Не можеш да сключиш заем за строеж без застрахователна полица.

— Какво толкова? Чу го. Направили са застраховката в Транс-еди-коя-си компания.

— „Транс Глобал“.

— Точно така. „Транс Глобал“ в Сингапур.

— Няма такава компания. Измислих си името и той ухапа стръвта.

Беше втрещена.

— Защо са ти тези евтини номера?

— Да видя дали лъже. А той лъжеше.

— Просто се съгласи с теб, за да смени темата. На кой му се говори за застраховки по време на вечеря?

— На адвокати, поели защитата по обвинение в убийство.

— Не е това! — Виктория го посочи с пръст. — Прие го много лично. Какво имаш срещу Джуниър?

— Освен факта, че му се иска да се гмурне в твоята...

— Не бъди груб, Стив. Просто ми кажи. Какво правиш? Какво общо има застрахователната компания с убийството на Бен Стъбс?

— Парче от мозайката, което не пасва. Стъбс е бил убит заради Океания. Щом като Джуниър лъже за застраховката на Океания, за какво друго лъже?

АЗ СМАЗВАМ КОЛЕЛАТА, ХЛАПЕ!

18

— Моля, кажете си името за протокола — каза Стив.

— Питър Любер. — Дундакът в раиран костюм се обърна към София Ернандес, съдебната стенографка с гарвановочерна коса, чиито трикоълорни нокти потракваха по клавишите на машината ѝ. — Но ти можеш да ме наричаш Пинки, скъпа.

София извъртя очи, но като всяка добра съдебна стенографка запази блажена тишина. Беше свикнала мъжете да флиртуват с нея, включително и господин Стивън Соломон, с когото — преди Виктория — София се беше позабавлявала.

— Къде живеете, господин Любер? — попита Стив.

— Пентхаус 1–А, комплекс „Белведере“, Бол Харбър.

— А адресът на офиса ви?

— Предната седалка на линкълна ми, хлапе.

— Нямате офис?

— Поне в колата ми не мирише на боклукчийска кофа.

Пинки подуши шумно и направи физиономия. Намираха се в кантората на „Соломон и Лорд“, ако можеше да се нарече така бордеят на втория етаж. Въздухът беше натежал от мириса на гнила папая, който се носеше от контейнера за боклук под прозореца. Стив взимаше показанията на Любер във връзка с делото, което беше завел за реабилитирането на баща му.

— Опитайте да се придържате към отговора на въпросите — инструктира го Стив.

Пинки Любер дъвчеше незапалената си пура и гледаше втренчено Стив. Ядосан, че му бяха пратили призовка, ядосан, че трябваше да дава клетва; ядосан, че се налагаше да дава показания, и то такива, които щяха да разровят миналото му.

— Тогава да продължим с играта на думи, че трябва да стигна навреме за ежедневната серия в надбягванията.

— Какво работите, господин Любер?

— Консултант.

Любер беше водил достатъчно дела и знаеше, че умните свидетели отговарят колкото се може по-кратко. Изречение беше по-добре от параграф, една дума още по-добре от две.

— Можете ли да го опишете малко по-подробно? — попита Стив.

— Не.

Стив схвана намека. Нямаше да е като вадене на зъби. Ваденето на зъби беше прекалено лесно. Щеше да е като махане на камъни в жлъчката.

— Кажете ми имената на клиентите си.

Любер поклати глава.

— Поверително.

Стив се опитваше да му намекне на свой ред. Стига да можеше, щеше да му оплеска бизнеса. Без разрешително Пинки не можеше да упражнява занаята си в съдебната зала. Но той откри, че работата в кабинетите на общинските комисии и хилядите градски, щатски и правителствени агенции, е доста по-доходоносна. Ако имаш нужда от разрешително да развъртиш търговия на пристанището — коли под наем, магазин за подаръци или щанд за ядки — и искаш да избегнеш досадни усложнения като наддаване на конкуренцията, наемаш Пинки Любер, влиятелен гешефтаджия пар екселанс.

— В интерес на истината, господин Любер, вие сте посредник, нали?

— Вече ви казах. Консултант.

— Познавате много хора с власт?

— Доста време съм прекарал тук.

— Приятел сте с членове на комисии? Шефове на агенции? Съдии?

— Да, някои от тях дори ми пращат поздравителни картички за Ханука.

— Много сте скромни, господин Любер. Да кажем, че искам да опъна билбордове по 1–95. Мога ли да потърся помощта ви?

— Ако си умен, а ти не си.

— И какво точно ще направите, за да ми подсигурите билбордовете?

— Ще те запозная с някои хора и да се надяваме, че ще се харесате от пръв поглед.

— Значи сте сватовник?

— Смазвам колелата, хлапе.

— Смазвали ли сте колелата в Окръжния съд?

— Това са остарели новини. Вече съм си излежал присъдата. Какво общо има това с цената на борша?

В този миг вратата се отвори и Хърбърт Соломон влетя вътре, джапанките му шляпаха по пода при всяка крачка.

— *Cessante causa cessat et effectus!*^[1] — Говореше като римски сенатор, но изглеждаше като дърт гларус в изпоцапаните с боя срязани дънки и риза с бордюр от ярки тропически цветя по края. — Прекрати и се въздържай, синко.

— Пиян ли си, татко? — попита Стив.

— Уволнявам те като мой адвокат. — Хърбърт се обърна към Любер и кимна. — Пинки, добре изглеждаш.

— А ти изглеждаш като хавайска кука.

— Чу ли ме, синко? — попита Хърбърт. — Уволнявам те и оттеглям делото.

— Не можеш да ме уволниш — отвърна му Стив. — Нямах право.

— Това е собственото ми дело, имам и още как!

— Завел съм го като гражданско дело от общ характер. Ти не си ищец. Народът на Флорида е.

— Гадно копеле! — каза баща му. — Мислиш, че това ще ти се размине?

— На теб ти се размина, когато съди онези мошеници от сервизите за поправка на ауспуси.

— Трябваше да се сетя, че нищо оригинално няма да ти хрумне. — Хърбърт се обърна към Любер. — Кажи как си, Пинки?

— Господи, татко! Това е човекът, който ти го вкара отзад.

— „Вкара отзад“ в кавички ли да го сложа? — попита София Ернандес, която продължаваше да стенографира.

— Спри да пишеш, скъпа — нареди Хърбърт и ръцете на София се стрелнаха нагоре, все едно беше пианистка в края на концерта.

— Аз ще кажа кога да спреш — протестира Стив.

— Да пиша или да не пиша? — попита София.

— Не пиши — отвърна Стив, — но само защото аз ти казвам да спреш.

Тя повдигна рамене и отвори чантата си, за да намери пилата за нокти.

— На „Нитролонг“ съм, как да съм, Хърб? — Любер се потупа по гърдите. Плюс „Нексиум“ за язвата. И цяло чекмедже хапчета за артрит. А ти?

— Добре се чувствам, Пинки. Не се оплаквам.

— Както казах и на момчето ти, по-добре е да си извън надпреварата. Но големият играч не ще да ме чуе.

— Стив винаги е бил труден случай.

— Татко, какво правиш?

— С Пинки сме извървели дълъг път.

Стив не можеше да повярва. Това беше човекът, торпилирал кариерата на баща му, а двамата се държаха като стари бойни другари. Още малко и щяха да почнат да разменят снимките на внуците си.

— Спечелил съм седемнайсет углавни дела пред твоя старец — каза Любер.

— Да, да, знам — отвърна Стив. — Също като „Делфините“.

— Но както Джон Шула обичаше да казва, повече помниш загубите. Никога няма да забравя съдебните заседатели от последното дело преди серията от победи. Като че ли бяха дошли право от сбирка на Обединението за граждански свободи. — Пинки се разсмя и тялото му се разтресе като надуваема топка. — Чернилките от Либърти Сити и чифути от Авентура.

— Случва се понякога — отвърна Хърбърт. — Както ти се падне.

— Тези не биха обвинили дори Тед Бънди^[2] за убиец. — Любер се обърна към Стив. — Виждаш ли, момче, съдебните заседатели си правят каквото си искат. Помня, че на едно дело всичките бяха дошли по дънки и маратонки. Джийн Милър пише в „Хералд“, че времената са се променили. Едно време съдебните заседатели носеха сака с вратовръзки, рокли или хубави поли. Твоят старец ги беше помолил да не четат вестници, но на другия ден след публикуването на статията...

— Всички мъже бяха с костюми, а жените с рокли — допълни Хърбърт. — Изглеждаха така, сякаш отиваха на църква.

— Каква е поуката, момче? — попита Любер.

— Недей да ме поучаваш — сопна се Стив.

— Не можеш да имаш вяра на съдебните заседатели. От мен да го знаеш.

— Не вярваш в системата, това е проблемът, нали, Любер?

— Искаш ли да бъдеш съден от хора, които са прекалено тъпи, за да се измъкнат от това задължение?

— И ти ли вярваш в това, татко? — предизвика го Стив.

— Вече не мисля за тези неща.

— Боже, какви дела имахме! — каза Любер.

— Ние? — Стив поклати глава. — Вие не сте били партньори.

— Законът защитава обществото, затова добрият прокурор винаги печели съдията на своя страна. Нали, Хърб?

Хърбърт мълчаливо се приближи до прозореца и се загледа към отсрещната страна на улицата.

— Спомняш ли си Касапина от Лъвър Лейн? — подкани го Любер.

Когато Хърбърт не отговори, Любер продължи да дърдори:

— Бях във върхова форма. Съдебните заседатели за трийсет минути му опържиха задника. Това още е рекорд, нали, Хърб?

— Не знам. — Хърбърт продължаваше да зяпа през прозореца.

Стив се опитваше да разгадае промяната, настъпила у баща му. Първоначално изглеждаше искрено зарадван да види този розовобузест негодник. Това беше доста странно. Но сега, докато Любер разказваше бойни подвизи, настроението му се беше скапало.

Какво съобщение му праща Пинки, че аз не го разбирам?

Хърбърт се извърна и застана с лице към двамата.

— Сине, ако имаш въпроси към Пинки, защо не ги зададеш и не приключиш с това?

— Добре — отвърна Стив. — София, почвай да записваш.

Тя протегна ръце над главата си, после зад гърба си, от което циците ѝ напънаха яко плата на копринената ѝ блуза. И тримата мъже — един млад и надъхан плюс двама сдухани — зяпнаха балоните ѝ. Тя се усмихна самодоволно, сгъна пръсти над машината и зачака.

— Давал ли сте показания пред висшите съдебни заседатели във връзка с разследване за корупция, господин Любер? — попита Стив, възвръщайки си официалния тон на адвокат по време на разпит.

— Да.

— Казвал ли сте, че Хърбърт Соломон е взимал подкупи, за да вкарва в регулация селскостопански земи с цел продажба?

— Позволи ми да ти спестя малко време — каза Любер, — ако ме караш да отрека това, което съм казал за Хърб, няма да стане.

— Значи лъжите си остават, така ли?

— Чупи си главата в стената, момче.

— Синко, захващай се с делото за убийство и остави това, става ли? — помоли Хърбърт.

— Предложих да му помогна — намеси се Любер. — А виж той как се държи с мен.

— Не ми трябва помощта ти.

— Въпреки това ще ти помогна. Трябва да вървиш по зелената пътека.

Стив явно изглеждаше озадачен.

— По следите на парите, момче. Хал Грифин е имал сто хиляди в брой на лодката си, после ченгетата открили четирийсет хиляди в хотелската стая на Стъбс. Но при Океания става дума за стотици милиони долари. Така че щом се подмятат четирийсет хиляди, значи трябва да има още. Открий кой смазва колелата, момче. Следвай парите, синко.

[1] С отстраняване на причината изчезва и следствието (лат.). — Б.пр. ↑

[2] Сериен убиец, осъден на смърт през 1989 година. — Б.пр. ↑

ЗАКОНЪТ НА ЛОРД

19

— Невинен! — заяви Хал Грифин със силен и ясен глас. Точно както Виктория го беше инструктирала. Явяваха се пред съдия Клайд Федърс на четвъртия етаж на съдебната палата на Мънроу Каунти, на три пресечки от пристанището на Кий Уест. Стив беше в Маями и подготвяше делото на баща си и Виктория караше соло, сама уреждаше делото на Грифин. Щастлива, че тя командва.

Беше отхвърлила съвета на Стив Грифин да извика „Невинен, невинен. Боже всемогъщи, аз съм невинен!“, в тон с речите на Мартин Лутер Кинг. Прекалено мелодраматично за вкуса на Виктория.

После го удари на творчество с встъпителната реч с намерение да впечатли пресата и евентуалните съдебни заседатели. Веднъж беше опитала с „невинен като чист, току-що навалял сняг“ — неподходящ избор по дело за кокаин.

Но дали чичо Гриф наистина е невинен?

През последните няколко дни по предложение на Стив Виктория беше следвала „зелената пътечка“ и не ѝ харесваше къде вероятно щеше да я отведе. Докато сваляше плесенясалите регистри от архива на кадастъра, си счупи два нокътя и изчете внимателно продажбите. Сега вече беше сигурна, че чичо Грифин я беше подвел и възнамеряваше да му го каже веднага щом се приберяха обратно в хотела.

По дяволите, чичо Гриф! Казах ти да си откровен с мен. Не мога да ти помогна, ако ме лъжеш.

Цяла сутрин внимаваше да не се издаде пред Грифин, че е ядосана. Трябваше да изглежда уверен и спокоен на първото си появяване в съда. Докато го гледаше сега, си мислеше, че изглежда благонадежден и преуспял в тъмния си двуреден костюм. Но костюмът го правеше да изглежда дори още по-плещест — по-въздействащ физически — и Виктория си отбеляза наум да го накара да облече нещо, в което щеше да изглежда по-втален, когато дойдеха и съдебните заседатели.

Тя също беше облечена в двуреден костюм. Тъмнолилав „Долче енд Габана“ с огромни ревери, бюстие слонова кост и подходяща пола. Плътно прилепнала сурова вълна с няколко процента ликра. Нямаше нужда от трикове, за да изглежда по-слаба, много благодаря. Велурената ѝ чанта с преплетена кожа „Ботега Венета“ — голяма колкото ученическа раница — побираше идеално всички папки и гримове. Какво беше казала Сара Джесика Паркър в „Сексът и градът“? „Чантите за жените са като топките за мъжете. Чувстваш се гола, ако излезеш без тях.“

Точно така, момиче.

Съдия Федърс отдели малко време на формалните подробности. Виктория не настоя за официално произнасяне на обвинението. Дойде време за календара и съдията определи сроковете и насрочи процеса. После определи гаранцията на един милион долара. Никакъв проблем. Сумата беше договорена предварително и вече беше внесена. Грифин щеше да излезе от съдебната зала, без да усети срама и неудобството на оранжевия гащеризон с щампата на затвора на Мънроу Каунти... освен ако не го признаеха за виновен на процеса.

Гореща вълна мръсен въздух я удари на излизане от залата в открития коридор, който водеше директно към асансьорите. Камерите щракаха и въпросите валяха, докато Виктория превеждаше Грифин през лаещото, виещото, бутащо се стадо от вървящи на заден ход чакали и хиени, наречени още „журналисти“.

— Ще обжалвате ли? — изкрещя един.

— Каква е защитата ви? — провикна се друг.

— Защо го направи, Грифин? — извика един особено груб репортер.

— Адвокатът ми ще отговори на всички въпроси — спокойно отвърна Грифин.

Виктория надяна адвокатската си маска за вечерните новини — уверена, без да е нахакана.

— Убедени сме напълно, че съдебните заседатели ще отсъдят това като трагичен инцидент.

Трагичен инцидент.

Стив ѝ беше написал рефрена и ѝ беше казал да го повтаря колкото се може по-често. „Започни непрестанно да набиваш тезата на защитата си в общественото съзнание“, беше я инструктирал той.

Добре, трябваше да признае, че Стив беше спечелил цял куп дела с тази техника.

Сгрешена самоличност.

Немарлива полицейска работа.

Убийство при самозащита.

И сега *трагичен инцидент*. Което щеше да бъде много по-лесно, ако чичо Грифин беше казал, че е показвал харпуна на Стъбс и той внезапно се е задействал. Но Грифин държеше на версията си: бил на мостика и когато Стъбс не отговорил по интеркома, оставил яхтата на автопилот, слязъл по стълбата и го открил с харпун в гърдите. Не й оставаше нищо друго, освен да убеждава заседателите, че Стъбс си е играел с харпуна и случайно се е прострелял.

Тъгълът на проникване беше от решаващо значение за версията. Дотук Виктория се беше консултирала с двама експерти: професор по биомеханика от Техническия университет в Джорджия и специалист по безопасност от частна лаборатория. Професорът й каза, че версията за случаен изстрел е „недоказуема до приемлива степен с оглед на биомеханичната вероятност“, а специалистът каза, че тестовете са неубедителни. Нищо, което да използват в съда. Имаше още един професор, експерт от Колумбийския университет, но докладът му не беше готов.

Стив си играеше с идеята за демонстрация на живо в съда, където щеше да зареди харпуна и да опита да се простреля в гърдите, облечен в бронезащитна жилетка. Направи една тренировка в офиса и успя да изстреля харпуна през прозореца право към отсрещния балкон, където ямайските метъли печаха пиле и пушеха трева. Виктория беше абсолютно убедена, че нямаше да им помогне особено, ако нанижеха някой съдебен заседател.

Насочваше Грифин към асансьора, беше го хванала за лакътя. Странно усещане, бяха си разменили ролите. Спомняше си как ръката на чичо Грифин покровителствено я водеше през навалицата в „Дисниуърлд“ преди толкова много години. Сега тя го покровителстваше. Тя беше единствената преграда между него и доживотната присъда. Поне за момента. Когато започнеше процеса, Стив щеше да е до нея и да се бори за изгодна позиция.

Въпреки че й харесваха прожекторите и вниманието на пресата. Странно как радващото се на огромен медиен интерес дело за

убийство пораждаше мигновено уважение. Особено когато си първи адвокат. Нищо чудно, че Стив нямаше желание да се отдръпне.

Но тя беше издала закон — Законът на Лорд.

— Ти избираш, Стив. Можеш да седиш на втория стол, а може и в галерията.

— Няма проблем — беше й отвърнал той. — Ти си шефът. Нали се разбрахме.

Безпрекословната капитулация на Стив я направи подозрителна — едва ли не очакваше да влети в съдебната зала и да влезе в заглавията на първа страница, — но я беше оставил тя да се заеме с организацията и да се окъпе в петнайсетминутната медийна слава. Сега, докато си пробиваше с нокти и зъби път към асансьора, продължаваше да се чуди дали Стив не се спотайва някъде и се готви да даде собствена пресконференция.

— Госпожице Лорд! Господин Грифин! — извика след нея един рошав младеж, тя се сети, че е репортер на „Кий Уест Ситизън“. — Какво се случи на лодката?

— Всичко ще излезе в съда. — Тя се усмихна за пред камерите.

Най-баналното от всички банални клишета, помисли си Виктория. Разбира се, че всичко ще излезе наяве в съда. Само дето тя не знаеше какво, по дяволите, щеше да е то.

— И по време на процеса — добави тя — ще стане ясно, че смъртта на господин Стъбс е просто трагичен инцидент.

Стив щеше да се гордее, помисли си тя.

Ръмеше приятно и Виктория се притесни да не й се размаже гримът. Съдебната палата с откритите си коридори беше проектирана за субтропиците, където можеше да изгориш на слънце или да те намокри дъжда докато технически погледнато си вътре в сградата.

Най-сетне стигнаха до фоайето, минаха покрай стенопис на испански галеон, буканери слизаха на пясъчния бряг, пирати размахваха мечове. Необичайна фреска за съдебна палата, помисли си тя, възхвала на далечното — или не чак толкова — беззаконие на острова.

— Насам, госпожице Лорд — изкрещя един фотограф, като насочи фотоапарата си към нея.

— Не, насам, госпожице Лорд! — измуча друг.

— Грифин ще свидетелства ли? — изрева мъж с мръсни джинси и потник.

Бяха и във фойето. Тълпяха се, бутаха се и крещяха. Досадно, агресивно и мръсно племе. Но чувствайки се малко като звезда на червения килим, Виктория реши, че е по-добре да се възползва от вниманието. Прожекторите бяха ярки, но бяха фокусирани само на едно място. Бяха широки само за един. Дори и когато имаха партньори, адвокатите бяха самотни стрелци. Кой си спомняше името на партньора на Джони Кокран^[1]. Или Мелвил Бели? Или Джери Спенс?

Така беше наистина, адвокат като нея, който правеше име в голям процес за убийство, трябваше да очаква високоволтово осветление. И да си купи водоустойчиви гримове.

[1] Един от адвокатите на О. Джей Симпсън. — Б.пр. ↑

ЗАКОНИТЕ НА СОЛОМОН

6.

*Клиент, който лъже адвоката си, е като
съпруг, който мами жена си.*

Рядко го прави само веднъж.

ПО СЛЕДИТЕ НА ПАРИТЕ

20

Десет минути плюс возене в розово такси и двамата с Грифин се озоваха в главната квартира — апартамента ѝ в хотел „Пайър Хаус“. Дъбова заседателна маса и кожени столове, раkitено канапе, картини с кораби по стените. Картонени кутии, натрупани по пода; документи, пръснати по масата; макет на „Форс мажор“ на бюфета.

Виктория изрита велурените си обувки, наля си минерална вода с лед и започна спаринга с клиента си.

— Откъде Стъбс е имал четирийсет хиляди долара в брой? — попита тя.

— Както ти казах и преди, Принцесо, нямам представа.

— Обвинението ще каже, че си го подкупил, за да напише благоприятен доклад.

— Да го докажат.

— Могат да запорират банковите ти сметки и да изземат цялата ти документация.

— На добър им час!

— Моля?

— Живея в десетина страни. Дори и аз самият не помня къде са всичките ми пари.

Виктория не знаеше как да го накара да се издаде.

Да му кажеш ли какво знае, с риск да ограничи това, което той можеше да ѝ разкрие, или да остави въпросите отворени с надеждата, че той ще ѝ даде още по-пълни отговори. Отпиваше от минералната вода, за да печели време.

През прозореца влекачи вкарваха един круизър в пристанището. На паркинга на хотела бяха паркирани един до друг три новинарски камиона и с навирените си антени приличаха на гигантски насекоми. Виктория се страхуваше, и то не без основание, че телевизионна камера, прикачена върху механично рамо, ще се появи на балкона ѝ и ще навре обектив в апартамента.

— Чичо Гриф, трябва да ми кажеш истината.

— Казвам ти я, Принцесо.

— Ти ли даде на Стъбс четирийсетте хиляди?

— Не съм. Кълна се.

Тя си пое дълбоко въздух и се спусна в атака.

— Последните два дни преглеждах имотния регистър на областта. Знаеш ли какво открих?

— Все още продават блатисти терени в „Глейдс“?

— Преди два месеца Бен Стъбс е купил парцел в Кий Ларго на стойност триста хиляди долара. Без ипотека. В брой.

Тишина. Грифин седеше на заседателната маса с непроницаемото изражение на стар покерджия.

— Според теб откъде е взел парите? — попита тя.

— Може да е спечелил голяма сума от залагания.

— Парите са преведени на бизнес посредник, като гаранция по сделка, от корпоративна сметка в банка на Каймановите острови. Искаш ли да отгатнеш на чие име е сметката?

— Не. Казвай.

— „Куийн Инвестмънтс Лимитид“. — Замълча, за да види реакцията му. Нищо. — Странно име, не мислиш ли?

— Кайманите са британска територия. Може да е в чест на кралица Елизабет.

— Или Кралица Айрини.

— Майка ти ли? — той се разсмя. Но усмивката му изглеждаше изкуствена. — Какво намекваш, Принцесо?

— Чичо Гриф, намерих съдебната регистрация на корпорацията. Ти си едноличен собственик на „Куийн Инвестмънтс“. Ти си превел парите на Бен Стъбс.

Той изсумтя, стана от стола и се приближи до прозореца. Навън круизерът беше пристанал на дока, стотици пътници се бяха наредили на борда.

— Добра работа, Принцесо.

— Чичо Гриф, защо не ми каза, че си подкупил Бен Стъбс?

Той се извърна, явно я преценяваше. Може би се опитваше да разбере какво точно знае. Обикновено такъв поглед получаваше от враждебен свидетел, а не от собствения си клиент.

— Подкуп? — каза накрая Грифин. — По онова време приличаше повече на изнудване. Стъбс си поиска парите.

— Както искаш го наречи, но ти ме излъга.

— Ако знаеше, че съм платил на федерален служител, щеше ли да ме накараш да отричам пред съда?

— Разбира се, че не. Това е неетично.

— Точно затова не можех да ти кажа за парите. Исках да запазя способността си да отричам.

— Няма да се получи. Щом аз го открих, и от прокуратурата ще го намерят. Чичо Гриф, истината може да се окаже по-добра от лъжата. Да подкупиш Стъбс е много по-добре, отколкото да го убиеш. Даже може да ни помогне за защитата.

— Как?

— Хипотетично, ако си го подкупил, нямаш причина да го убиваш. Знаел си, че докладът му ще е в твоя полза. Трябвало е само да го предаде.

— Предлагаш да си призная, че съм платил на Стъбс?

— Доста е рисковано, но без мотив не могат да спечелят.

Сети се за Стив, той си падаше по скоковете с бънджи.

— Хипотетично — каза Грифин, взимайки назаем десет доларовата й дума, — да кажем, че Стъбс не е останал доволен от парцела в Кий Ларго, макар че точно за това ме е изнудвал. Място за пенсия. Да кажем, че както си вечеряме, алчното копеле казва: „Хал, ще изкараш милиони от Океания. Десетки милиони. Но не можеш да изкараш и пукнат цент без мен.“

Виктория се намръщи, като усети накъде върви лодката.

— И кога би се случило това? Хипотетично?

— Седмица преди да се качим на „Форс мажор“ и да дойдем да ви видим двамата със Соломон. Представи си, че ядем червен костур и Стъбс казва: „От сега нататък ти ставам съдружник, Хал. Искam един милион предварително и пет процента от печалбата на казиното.“ — Грифин се изсмя презрително. — Сякаш беше някой връзкаp от Вегас. Тъпото лайно беше гледало прекалено много филми. Идея нямаше какво се иска, за да построиш такова нещо, а каза, че ми бил съдружник. Можех да му разбия главата още тогава.

— Моля те кажи ми, че не си.

Виждаше как защитата й потъва на дъното на Мексиканския залив.

— Казах му да се разкара. Но не съм го докоснал и с пръст. Нито тогава. Нито на лодката. Това, което трябва да разбереш, Принцесо, е, че когато хората видят толкова много пари, всички искат дял. Един общински съветник заплаши да не ни даде лиценз за пристанището, ако не му платя под масата. Казах му, че не ми трябва скапания му лиценз. Лечестър Робинсън, човекът с платформите, каза, че щял да си свърши работата без предварително заплащане, но искал три процента от печалбата. Процента! Откъде ги учат тези работи?

— Не е престъпление да направиш Робинсън съдружник. Той не е федерален служител.

— И на него му казах да си го начука. Даде на заден и се задоволи да направи платформите на пазарната им цена плюс трийсет процента отгоре.

— Бен Стъбс — каза Виктория, връщайки се отново на темата. — След като те изнудва, след като си искал да му смачкаш главата, какво стана после?

— Успокоих се. Реших да му бутна нещо. В деня преди да го кача на лодката сложих сто хиляди в един от кошове за омари. Бях решил, като извадя коша, да кажа: „Това са най-вкусните омари, които някога си ял.“ Вадя парите и му казвам, че ще получава по сто хилядарки всеки сезон до края на живота си. Кое и направих.

— Каква беше реакцията на Стъбс? Искал е милион, а ти си му дал само сто хиляди?

— Дадох му годишен доход. Беше добър с математиката, така че ги прибра.

— Каза ли на някого, че ще подкупиш Стъбс?

— Не.

— Дори и на Джуниър ли? — Реши, че ако Джуниър е знаел и не й е казал, щяха да последват усложнения, както професионални, така и лични.

Грифин поклати глава.

— Не исках да намесвам момчето ми.

— Мислиш ли, че Стъбс е казал на някого за сделката?

— Съмнявам се. Нямаше жена. Беше самотник. А и нямаше нужда от съучастник, за да свърши работа.

— Нещо друго за Стъбс, което трябва да знам?

Грифин явно обмисляше нещо. После каза:

— Миналата седмица беше малко наплашен.

— Наплашен? — Помисли си, че иска да каже уплашен. Или нервен. Или двете едновременно.

— Доста нервен и параноичен. Започна да използва карти за телефон, за да не могат да проследят разговорите му. Всеки път, когато трябваше да говоря с него, губех сума време, защото си беше сменил номера на телефона. Беше като подплашен заек.

— Може би не е бил свикнал да взима подкупи така, както ти си свикнал да ги даваш.

Грифин гръмогласно се разсмя.

— Добре, Принцесо, хвана ме. Може би всичките тези проекти по островите са ме направили малко безскрупулен. Боже, на Карибите трябва да включиш зетя на всеки политик във ведомостта още преди да си почнал да копаяш.

Като астронавт, вързан към космическа капсула, Виктория изведнъж се почувства така, сякаш се носи в огромно, тъмно и опасно място. Опитва се да прецени щетите. Ако предположим, че ченгетата не откриеха в хотелската стая списък с неотложни задачи на Стъбс — да си изям закуската, да си купя бермуди, да изръся Хал Грифин, — все още имаше шанс обвинението да не разбере какво точно се е случило. Или поне да не може да го докаже.

Обаче възможността да призове Грифин като свидетел току-що потъна в дълбокото синьо море. Не можеше да го остави да лъже и без да знае с какво разполага обвинението, никога не би го подложила на кръстосан разпит.

— Нещо друго? Моля те, чичо Грифин. Не премълчавай нищо.

— Има нещо, което ме тревожи.

О, боже! Почна се.

— Парцелът в Кий Ларго. Парите от кошовете с раци. Тях аз му ги дадох. Подкуп. Изнудване. Наречи го както искаш. Но не съм те излъгал за четирийсетте хиляди в стаята на Стъбс. Тези пари не са дошли от мен.

— Тогава откъде ги е взел?

— Де да знаех, мамка му!

Не се връзва, помисли си Виктория. Но нямаше и защо да я лъже. Дали с два или с три подкупа — все си беше зле. Ненадейно случаят беше станал още по-заплетен. Дали следите на парите водеха към

трета страна? И ако беше така, към кого? Но можеше ли изобщо да вярва на нещо от това, което чичо Гриф ѝ беше казал?

Клиент, който лъже адвокатата си, е като съпруг, който мами жена си. Рядко го прави само веднъж.

Още един от законите на Стив. Той щеше да знае какво да направи. Заплетените мъчни дела бяха силата му. Вероятно защото предпочиташе криволичещата пътека пред правия път.

— Е, какво ще правим сега, Принцесо?

Преди да успее да му отговори, преди да успее дори да си признае, че ѝ се иска да попита Стив какво да направи, се чу тропане на вратата.

— Румсървис — женски глас с лек испански акцент.

— Не сме поръчвали — каза Виктория и се запъти към вратата.

— Апартамент 231 — настоя жената. — Шампанско и хайвер за трима.

— Объркали сте стаята. — Виктория отвори двойната врата на апартамента. Млада жена с розова униформа и табелка, на която пишеше „Евелия“, стоеше отпред с количка. Бутилка „Кристал“ в кофа с лед. Три прибора, две покрити плата и изящна ваза с лилии по средата.

— Имам поръчката — отвърна Евелия. — Апартамент 231. Виждате ли?

Една жена мина покрай тях и влезе в стаята.

— Разбира се, че това е апартаментът. Не е лошо... Но заради бриза аз бих взела онзи от югозападната страна.

Жената беше с идеална осанка. Наближаваше шейсетте, но лесно можеше да мине за фина и елегантна дама на четирийсет. Вдигната нагоре коса с цвета на шампанското, напомняше на Виктория за принцеса Грейс от Монако. Беше облечена с вталено двуредно копринено сако и дълга пола с мъниста по подгъва. Китката ѝ беше покрита — както и половината ѝ ръка нагоре — от масивна златна гривна „Джон Харди“. Малко прекалено официално за посред бял ден в Кий Уест, но великолепно за зашеметяващо появяване.

Великолепно за Кралицата.

— Гриф, надявам се, че още обичаш белуга — изгука Айрини Лорд.

— Боже, Дево и Йосифе! — лицето на Грифин застина в нещо средно между усмивка и сърдечен удар.

— Майко! — възкликна Виктория. — Мислех, че си в Катманду.

— Беше прекалено студено, скъпа. — Сякаш с това въпросът се изчерпа. Айрини опипа косата си. — Но тази проклета влага! Никога няма да свикна с нея.

— Майко, какво правиш тук?

— Трябва ли ми повод, за да посетя единствената си дъщеря и най-стария си приятел?

— Айрини! — въздъхна Грифин. — След толкова години! Колко време мина само!

Горкият човек изглеждаше като в транс.

— Двамата така ли смятате да седите — попита Айрини, — или някой ще ми налее шампанско?

ХАЙВЕР НА КИЛИМА

21

— Айрини, Айрини! — възкликна отново Грифин. — Не си се променила през тези шестнайсет години.

— Свиня! Изглеждам по-добре! — разсмя се Айрини, сякаш звън от църковни камбани проехтя. Вдигна брадичка и го остави да се наслади на прекрасния ѝ профил и изгладената кожа на шията.

— Как го правиш? — Грифин я стисна здраво в прегръдките си.

— Хранене. Упражнения. И няколко зъба — изпилени и изградени отново.

Без да споменаваме нещата, които си бяха чистак нови, помисли си Виктория. Циците на майка ѝ бяха като на тийнейджърка, а задникът ѝ — като на новородено бебе.

— Майко, още не си ни казала какво правиш тук?

— Гриф има проблеми, затова дойдох.

Виктория искаше да я подложи на кръстосан разпит: „Така ли? Кога за последен път си пресякла на отсрещния тротоар, за да помогнеш на някого, камо ли да прелетиш половината свят?“

Виктория обичаше майка си, но имаше съвсем трезва преценка за нея. Като малка се чувстваше като един от двата снежнобели пудела на Кралицата — Ван Клиф и Арпъл. На официалните вечери я викаха от стаята ѝ, за да изсвири нещо пред гостите на майка ѝ. Блестящият, роял беше реквизит, а Виктория се появяваше в епизодична роля в мелодрамата, която представляваше животът на майка ѝ.

— Нещо от Шопен, Принцесо. Ноктюрно номер тринайсет може би.

Безукорното изпълнение на Виктория, осанката и маниерите, дори изрядният ѝ външен вид се отразяваха върху Кралицата, чиито приятели охкаха и ахкаха на безценното детенце.

Заради килими и канапета, бели като пухкавата козина на Ван Клиф и Арпъл, Кралицата отказваше да сервира червено вино. Нищо чудно, че бунтарски настроената като момиче Виктория беше привлечена към „Кианти“, „Кампари“ и коктейл „Сингапур“ с

гренадин. Нищо чудно, че отчаяно беше копняла за нормална майка. Домашни курабийки, родителски срещи, може би дори и професия различна от целодневното бърхане да се правим на кралска особа. Сега, когато вече беше голяма, на Виктория ѝ се искаше да имат по-близки и по-топли отношения. Но майка ѝ беше по въздушните целувки, а не по прегръдките. И как точно можеш да прегърнеш жена, която умира от страх да не си размаже грима?

— Толкова години! — мърмореше си Грифин за пореден път.

— Прости ми, Гриф — каза Айрини. — Трябваше да отговоря на писмата и обажданията ти, но след като Нелсън умря...

— Знам, знам — отдръпнаха се на една ръка разстояние, Грифин продължаваше да я държи за кръста. Изглеждаха така, сякаш се канеха да танцуват фокстрот. — Трябваше да ми позволиш да ти помогна.

— Просто не беше редно, Гриф. Имах нужда от парите, спор няма. Но...

Кралицата го остави да виси във въздуха и Виктория се опита да си спомни дните след смъртта на баща си. Майка ѝ се беше превърнала от светска дама в отритнат от обществото парий. В кьнтри клуба си шушукаха, че разточителството на Айрини Лорд е довело семейството до банкрут. Нелсън беше гледал да мине метър в бизнеса. Потънаха в движещите се пясъци на правни проблеми, данъчни проблеми, парични проблеми.

Колко от всичко това беше вярно?

Кралицата отказваше да говори на тази тема.

Чичо Гриф и майка ѝ продължаваха да се гледат в очите. Виктория започваше да се чувства като неканен гост на романтична вечеря за двама — двама, които не познаваше чак толкова добре. Каквито и спомени да нахлуваха, оставаха си само за посветените, а тя не беше между тях.

— Толкова съжалявам за Филис! — пристраши се Айрини. — Прости ми, че чаках толкова дълго, за да го кажа.

— Благодаря ти, Айрини. Тя много те ценеше.

Отдадох се още малко на спомени преди да седнат да се наливат с шампанско и да мажат дебело хайвер, яйца и лук на тънки хрупкави парченца хляб. Айрини беше записала всичко на сметката на стаята, което значеше, че Виктория трябваше да го плати.

Разговорът замлъкна за миг и Айрини сниши гласа си до шепот:

— Не си убил онзи човек, нали, Гриф?

— Разбира се, че не съм. И Принцесата ще го докаже. Тя е забележителна, Айрини. Умна като баща си, красива като майка си.

— Надявам се, че не се е надценила.

— Майко, гледала съм дела за убийство.

— За разни отрепки сигурно — отвърна Айрини. — Но Гриф е част от семейството. Трябва да получи най-доброто.

— Не се тревожи — отвърна Грифин. — Виктория е страхотна. Съдружникът ѝ също.

— Соломон? — Айрини сбърчи нос, който беше скъпо изваян право нагоре, като бушприт на кораб. — Предполагам, че върши работа по негов си длънопробен начин. — Отпи още една глътка от шампанското и после каза: — Как е Джуниър? Виктория ми каза, че е станал страхотен пич.

— Майко! — смърри я Виктория. Нищо чудно, че майка ѝ смени темата от Стив към единственото момче — добре де, мъж вече, — смятан за достатъчно добър за малкото ѝ момиченце. О, колко обожаваше Кралицата Джуниър, или поне спомена за него! Колкото до Стив, преди няколко месеца Кралицата беше казала на Виктория, че три неща ѝ пречат на храносмилането; суров лук, мъж в лимоненозелен рипсен спортен екип и вероятността тя да се омъжи за Стив.

— Джуниър никога не е държал да прави пари — отвърна Грифин. — Но напоследък започна да проявява интерес към бизнеса. Стяга ми юздите, казва ми, че харча прекалено много пари, поемам прекалено много рискове.

Айрини навири глава и завъртя перлената си обица между палеца и показалеца си.

— Спомням си как преди години шестимата бяхме отишли да вечеряме в сърф клуба. Джуниър трябва да е бил на десет, а Виктория на осем — хранеха се един друг в устата с малки коктейл ни вилички. И някой от нас, мисля, че беше Нелсън, каза колко хубаво ще е, ако децата ни се съберат някой ден. — Замълча, наслаждавайки се на спомена. — Мисля, че всички се надяхахме на сватба между Грифин и Лорд.

— Планове... Ако има нещо, което да съм научил, то е, че надеждите на хората са играчки в ръцете на Господ.

Айрини въздъхна.

— Не знаеш, Гриф.

Виктория реши да се намеси преди разговорът да тръгне към картичките от детската градина, детските шарки или първия ѝ менструален цикъл.

— Майко, с чичо Гриф работим по делото, така че се чудех дали ти...

— Продължавайте, скъпа. Няма да ви преча. — Айрини вдигна тясната си висока чаша и допи шампанското си набързо. Наля си отново и добави: — Е, двамата говорихте ли си за мен?

— Майко, светът не се върти около теб.

— Откога, скъпа?

— Трябва да си вървиш — каза Виктория. — Обсъждаме делото. За теб не важи правото на конфиденциалност между клиент и адвокат и всичко, което чичо Грифин каже...

— О, я стига! Гриф, кажи на дъщеря ми, че не може да ме изгони.

— Ами, Айрини... — каза Гриф с подигравателно изражение.

— Не ме Айриносвай!

Двамата отново се разсмяха и очите на Айрини заблестяха от удоволствие. Начинът, по който си говореха, напомняше нещо на Виктория, но какво беше то? Опита се да го изрови от паметта си, но не успя.

Какво всъщност правеше майка ѝ? Сякаш направо флиртуваше. Но флиртуването ѝ беше втора природа. През последните петнайсет години в живота на Кралицата се бяха изредили много мъже — ту богат вдовец, ту наскоро разведен магнат. Също като ръчно кованата си златна гривна, Айрини беше много представително бижу. Стратегията на Кралицата, Виктория я познаваше много добре, беше да показва колкото се може по-малък интерес, което само разпалваше страстта на мъжете. Тя обичаше да я ласкаят, да пътува, да се вози в частни самолети и да отсяда в петзвездни хотели. Когато Виктория веднъж я беше попитала защо не се е оженила за някой от ухажорите си, майка ѝ беше отхвърлила идеята с едно махане на ръка.

— Господ ми е свидетел, че са ми предлагали, но аз съм имала една голяма любов в живота си.

Имаше предвид бащата на Виктория, разбира се. Или поне Виктория винаги си беше мислила така. Но сега друго подозрение я загриза отвътре като мишка в килера.

Този звънък смях.

Тези блеснали очи.

Нежността помежду им.

Майка ѝ и чичо Гриф? Не, беше пълен абсурд — да използва един от изразите на Кралицата.

Беше ли?

Чичо Гриф ги беше кръстил Кралицата и Принцесата. Винаги беше наоколо, винаги задоволяваше нуждите им. Когато се загуби в „Дисниуърлд“, чичо Гриф я откри, а не баща ѝ. Ами банковата сметка на Кайманите? „Куийн Инвестмънтс“? Защо не „Филис Инвестмънтс“? Защо не е на името на собствената му жена? Дали тайната сметка не разкриваше тайна връзка?

— Ами, Айрини...

— Не ме Айриносвай.

Тогава се сети. Майка ѝ и баща ѝ се разменяха тези реплики. А дали беше така? Дали не е бил чичо Гриф?

Възможно ли беше да бърка двамата мъже? И дали и майка ѝ не правеше същото?

Двете двойки бяха много близки. До самоубийството на баща ѝ. Логиката подсказваше на Виктория, че майка ѝ дори още повече се е нуждаела от чичо Грифин през онези ужасни дни. Е, при такава силна емоционална връзка помежду им защо Кралицата го беше отрязала от живота си?

Съществуваше само една причина.

Вина.

О, Боже, не!

Виктория се опитваше да овладее гласа си.

— Майко, можеш да останеш, ако ми отговориш на един въпрос.

— Стига да е от полза. — Айрини внимателно размазваше хайвер върху гофретата.

— Когато татко се самоуби, вие двамата с чичо Грифин имахте ли връзка?

Ръката на Айрини потрепери и тя изпусна гофретата с хайвера върху килима.

— О, боже! — възкликна Грифин.

Айрини се обърна с насилена усмивка, чуплива като ледена висулка.

— Какъв поразително груб въпрос!

— Татко е разбрал, нали? — Въпросът заседна в гърлото ѝ. —
Затова се е самоубил?

Грифин стисна очи и започна да масажира слепоочията си с кокалчета.

Айрини попи ъгълчетата на устата си с ленената салфетка, изискан жест.

— Мили боже! В името на горкия Грифин, надявам се, че в съда те бива повече, отколкото в клюките, скъпа.

ГОВОРЕНЕ, ПРЕГРЪДКА, ЦЕЛУВКА, СЕКС

22

По радиото на кадилака Роудкил Бил Яблонски пееше „Искам да се напия, искам да опъна някоя и понеделник ми се вижда чак след две години.“ Макар че това беше една от любимите песни на Стив, той намали звука и изкрещя в мобилния си:

— Какъв адвокат си ти!

На седалката до него Боби започна да се върти, запуши уши с ръце и после сложи пръст на устните си. Явно искаше Стив да говори по-тихо.

— Не ми повишавай тон — отвърна Виктория от другата страна на линията. Звучеше толкова спокойно, че Стив се вбеси още повече. Защо не можеше да погледне по-далеч от семейните си проблеми?

— Клиентът винаги е на първо място, Вик, а не личните нужди на адвоката.

— Тогава защо ти не си тук? Защо губиш време с делото на баща ти, когато той ти каза да го зарежеш?

— Ти не ме искаш!

— И откога това те спира?

— Не променяй темата. Мислех, че можеш да се справиш сама с една елементарна призовка, без клиентът да ни уволни.

— Чичо Гриф не ни е уволнил. Излезе и повече не се върна.

— И не отговаря на обажданията ти.

— Драматизираш — отвърна Виктория.

Стив караше на юг по морската магистрала към Кий Уест и каквото беше останало от делото им. Виктория му беше казала, че Грифин е подкупил Стъбс, но продължаваше да настоява, че не е убил „алчното копеле“ — израз, който трябваше да смекчат преди да се явят в съда.

Ако се стигне до явяване в съда.

Отношенията между клиент, обвинен в убийство, и адвокат бяха толкова деликатни, колкото между любовници. Беше ли ги развалила Виктория?

— Какво стана, по дяволите? — попита Стив. — Аз съм слонът в стъklarския магазин. Ти уж беше тази, която се разбираше с хората.

— Казах ти. Изведнъж ми просветна за майка ми и чичо Грифин.

— И не може да си затраеш? — Стив удари по волана с юмрук. — Това е минало. На кого му дреме дали са си играли на скрий салама, когато Бет Мидлър е получавала Грами?

— Трябва ли да си толкова груб?

— Не съм ли ти казвал, че няма нищо по-важно от това да запазиш доверието на клиента?

— Не обвини ли ти чичо Грифин в убийство десет минути след като се запознахте?

— Изказах *предположение*. Обвиних сина му. Пък и това е техниката ми на разпит.

Наближаваше десет вечерта, Стив го цепеше главата, а бяха още в началото на пътя. На тръгване от Маями валеше ситен дъжд, така че гюрукът беше вдигнат и вятърът свиреше през малка дупка в него, точно над главата на Боби. Криволичеха през редица австралийски борове, които приличаха на ограда от колове на дървен форт. Бледият полумесец надзърташе през тънкия слой облаци, подгонени от вятъра. От едната страна на пътя тюркоазената вода беше станала зловещо черна, преплетените мангрови дървета се сливаха в мрака и блатистите хълмове — напичани цял ден от слънцето — изпълваха с неприятна солена миризма влажния нощен въздух.

— Защо не можеш да ме разбереш? — притисна го Виктория. — Чичо Гриф и майка ми може да се окажат виновни за смъртта на баща ми. Как мога да имам отношение с някого от тях?

— Точно това се чуди и Грифин. Мисли си, че няма да имаш нищо против да го видиш в затвора. Удавници сме, Вик. До утре сутринта ще си е намерил друг адвокат.

— Не е казвал нищо подобно.

Кадилакът изтрополи по моста над Джуфиш Крик. Стив винаги се чудеше дали не трябва да се чувства обиден от името. Гиганското меру, наречена още „риба евреин“, понякога достигаше до стотина килограма и идея нямаше защо бяха стоварили етническо наследство на стария грозник. Имаше ли методистка моруна? Баптистка баракуда? Едва ли. Надяваше се, че мотивите зад името бяха добронамерени. Вероятно рибите евреи бяха докторите, професорите или комиците на

подводния свят. Но се боеше, че името отразява някакъв отрицателен стереотип, като голяма тлъста акула лихвар, която изяжда стотина миди вместо лихва. Шейлок на дълбините.

— Ще му впишеш ли в сметката времето, през което си го наричала измамник? — каза Стив в мобилния.

— Ти си удържа от „Катеричките“ времето за боричкане със силиконова кукла.

— В кабинета на съдия Шуорц! Това беше изслушване.

— Говоря за у дома предишната вечер.

— Това си беше подготовка.

Секретарката на съдия Шуорц се беше обадила следобед да съобщи, че бил подписал нареждане за прекратяване на иска срещу „Катеричките“, но щял да задържи Тами Силиконова още малко.

— Очаквах по-голямо съчувствие от твоя страна — отвърна Виктория. — Когато казах на Джуниър за тях двамата, той буквално се разплака.

— Обадила си се първо на господин Слънчев тен?

— Защо толкова се страхуваш от него?

Стив чу задавен рев зад кадилака. В огледалото за обратно виждане видя как един мотор ги застигна, приближавайки се на опасно разстояние. Пътят беше с две платна и линията беше непресечена, но мотоциклетът — виненочервен Харли — профуча покрай тях, мотористът целият бе в черна кожа с шлем а ла Дарт Вейдър.

— Трябваше първо на мен да се обадиш — продължи Стив.

— Джуниър е свързан емоционално с това. Той споделя болката ми.

— Която иска да сподели в леглото ти.

Настъпи мълчание.

Стив чу как гумите на кадилака свистят по асфалта. Харлито беше изчезнало в далечината. Още чакаше Виктория да каже: „Джуниър не ме интересува. Ти си единственият мъж за мен, макар че понякога си най-големият тъпак на света.“

Но тя не го каза, дори и това за „най-големия тъпак“. Реши да направи тактическо отстъпление.

— Виж, съжалявам, държах се гадно.

Пак нищо.

— Ще се опитам да проявявам по-голямо разбиране към това, което преживяваш.

Глуха линия.

— Трябва да поговорим за делото, Вик, ако не сме уволнени.

— Уморена съм, Стив. Ще поспя.

Бягане. Стив никога не беше ходил на терапия или на семейна консултация, нито на семинарите на Дийпак Чопра, но интуитивно знаеше, че за проблемите трябва да се говори. От опит знаеше сигурен метод от четири стъпки за сдобряване:

Говорене.

Прегръдка.

Целувка.

Секс.

От време на време можеше да се пропуснат една-две стъпки по пътя към четвъртата, но жените обичаха да говорят толкова, колкото обичаха да си купуват обувки, така че добре беше да започне оттам.

— Защо не ме изчакаш? — предложи той. — Нощта е прекрасна. Може да се разходим по плажа, да пийнем по едно отлежало уиски.

— Наистина съм уморена.

— Не сме се виждали няколко дни и наистина ми липсваш.

— Аха.

Добре, реши той, да минем направо на въпроса.

— Сърби ме и имам нужда от почесване.

— И то голяма — каза Боби.

— Опитай с пенатен крем — отвърна Виктория и затвори телефона.

ПРЕДСМЪРТНА МИСЪЛ

23

— Защо винаги се караш с всички? — заби го Боби.

— Аз съм адвокат — отвърна Стив.

— Нямам предвид в съда. С Виктория и дядо.

— Сигурно защото ги обичам, хлапе.

— Тогава защо не им го кажеш и не ги оставиш да правят каквото те искат?

— Протестирам. Това са два въпроса.

— Сериозно ти говоря, чичо Стив. Кога за последен път си казвал на Виктория, че я обичаш?

Стив сви рамене. Нямаше как да каже на едно дванайсетгодишно хлапе, че неговите „обичам те“ обикновено бяха свързани с върховни моменти, предшествващи оргазъм. И сега, като се замисли върху тази тема, бяха ограничили доста любенето напоследък. Като се започнеше от деня, в който лодката на Хал Грифин полетя във въздуха, определено беше настъпил застой в сектора на горещо-сочното. Нямаше съмнение в едно: животът щеше да е много по-хубав, ако Грифин-старши и младши не бяха се появявали въобще.

— И защо не слушаш дядо? — продължи Боби. — Той е по-стар от теб, значи трябва да знае повече, нали така?

— Старецът се заинати за делото.

— Каза, че си смучещ яйца голивам.

— Щях да отричам, стига да знаех какво е това, дявол да го вземе!

Бяха на моста, който пресичаше Спениш Харбър Ченъл. По ретро станцията „Зомбитата“ питаха „Кой е баща ти?“ и любопитстваха дали е заможен като певеца.

— Виктория казва, че минаваш всякакви граници — продължи Боби. — Какво по-точно значи това?

— Значи, че понякога толкова много я обичам, че навлизам в личното ѝ пространство.

— Затова ли метна по главата ти бухалката с автограф от Джеф Конайн онзи ден?

— Просто си подавахме топката.

— Тогава как се счупи прозорецът?

— Наведох се. Виж, хлапе. Жените понякога са странни. Веднъж месечно за няколко дни им става нещо на хормоните.

— Знам всичко за това, чичо Стив.

— Добре, но има още. Може би е време да те науча на всичко, което знам за жените.

— Давай, имам минутка.

— Сериозно говоря, хлапе. Можеш да се учиш от грешките ми.

Стив се чудеше откъде да започне, когато чу рев на мотор. В задното огледало видя още един чопър. Когато отби встрани, за да му направи път, видя, че е същият, червеното Харли „Скрийминг игъл“, само стомана и хром с Дарт Вейдър отгоре. Кога беше минал покрай тях? Сигурно беше отбил някъде по пътя. Изравни се и подкара успоредно.

— Какво му става на тоя каубой?

— Може да иска да се състезавате.

— На мост с две платна? Кретен! — Стив намали газта, Харлито направи същото и продължи да се движи успоредно. Бяха рамо до рамо, на миля от Биг Пайн Кий и сушата.

Стив даде газ и стрелката на стария скоростомер се заклати към сто, сто и десет, сто и двайсет, двигателят се закашля, после изръмжа като за последно. Моторът ги следваше без всякакво усилие.

— Идиот! — процеди Стив през зъби.

Дарт Вейдър им помахаше. Държеше нещо в ръка. Пуска го и по шосето полетяха листове хартия.

— Прави боклук — каза Стив.

Дарт бръкна в торбата под седалката и извади още нещо. Буркан или шише от половин литър.

— Какво, по дяволите, прави? — възкликна Стив.

Харлито дръпна напред, предметът полетя от ръката на мъжа и се разби с трясък в предното стъкло. След секунда прозорецът се покри с черна мазна течност.

— Мамка му! — Стив пусна чистачките. Те само размазаха мръсотията. Без да вижда нищо, удари спирачки, като се опитваше да

държи кормилото право, но предната дясна гума се удари в бордюра на тротоара и се спуска с гръм и трясък. Стив зави наляво, но джантата на спуканата гума опря в цимента и започна да пръска искри, повличайки кадилака отново към бордюра. Колата се качи върху тротоара. Задната дясна гума се спуска, предната дясна броня забърса мантинелата, чу се пробиващо черепа стържене, като от зъболекарска машинка.

— Мамка му!

— Чичо Стив!

Дясната ръка на Стив се протегна автоматично и задържа Боби на седалката. Лявата му ръка стискаше тресящия се волан. Колата скочи от тротоара обратно на шосето и полетя към насрещното платно. Чистачките бяха изчистили достатъчно от мръсотията по стъклото, за да види, че мотора го нямаше. Но нещо много по-страшно се носеше към тях. Осем лъча светлина, които, надяваше се Стив, идваха от една кола, като фаровете ѝ вместо два се виждаха осем, пречупени от чернилката.

Колата в насрещното платно надуваше клаксон и Стив изви веднага волана, но кадилакът продължаваше да поднася наляво и да стърже по асфалта. Докато се бореше с кормилото, Стив долавяше различни звуци.

Клаксона на колата, която се носеше към тях.

Стърженето на джантите на кадилака по настилката.

Собственото си дишане.

Овладея волана, но задницата поднесе наляво. Даде газ — ако удареше спирачки, колата щеше да се завърти — и се помъчи да изправи кормилото. Колата поднесе надясно и когато задницата стигна до средата на шосето, отново се плъзнаха обратно в насрещното.

Следващите пет секунди бяха като на забавен каданс.

Врълхлитащата кола зави в лявото платно и забърса кадилака отстрани.

Кадилакът се понесе със задницата напред към тротоара от лявата страна на моста и събори мантинелата.

Докато падаха към водата, Стив притискаше ръка към гърдите на Боби, за да го задържи на седалката. Кадилакът се превърта наполовина и се приземи странично с плясък, който прозвуча изненадващо тихо.

— Добре съм! Добре съм! — чу се приглушеният глас на Боби, докато колата потъваше, фаровете проблясваха зловещо, жълтеникаво-зелени в тъмната вода.

— Браво, момчето ми! — Стив се опитваше да запази спокойствие. — Ще поплуваме малко.

Колата се понесе надолу, с предницата напред. Фаровете премигнаха и угаснаха. Кадилакът глухо се удари в дъното. Гръдният кош на Стив се заби във волана и главата му се удари в металната рамка на гюрука. Усети силна болка. Чу как водата нахлува. Краката му бяха мокри. Всичко беше черно, освен звездите, които се виеха в главата му.

— Боби?

Той се пресегна към седалката. Момчето го нямаше.

— Боби!

Водата нахлуваше през дупката в гюрука. По-студена, отколкото очакваше.

— Боби? Къде си? Боби!

Стив се забави със закопчалката на колана, но успя да се освободи. Оттласна се към пробития покрив, откъдето нахлуваше водата.

— Боби!

Прехвърли се на задната седалка, търсейки опипом момчето.

Нищо.

Спокойно. Мисли. Добре, Боби е навън. Това е добре. Как, по дяволите, се е измъкнал? Защото щом един може да го направи...

Стив се върна на предната седалка, опита се да отвори вратата. Тежеше цял тон.

Надигна се и ритна затворения прозорец, но в надигащата се вода силата не му стигна.

Протегна се към гюрука. Дупката в чергилото трябваше да е тук някъде. Подаде си едната ръка. Пролуката не беше достатъчно голяма за него. Но Боби, какъвто беше кожа и кости, сигурно бе успял да се провере. Дали беше ранен? Ами течението? Към брега ли щеше да го повлече или в открито море? Опита да разкъса гюрука с две ръце, но не се получи. Страхът го полази. Трябваше да открие Боби и да го изкара на брега.

Водата нахлуваше, въздушният джоб се свиваше. Нямаше избор вече. Стив си пое дъх и провря глава през дупката.

Раменете му се заклешиха.

Опита да се провре, но не успя.

Въртеше тялото си и се извиваше с все сили. Здравно се беше заклешил. Все едно го бяха вързали в усмирителна риза.

Дробовете му горяха, отново се сети за Боби. Беше готов да сключи сделка.

Добре, Господи, вземи мен. Спаси момчето.

Помисли за баща си. Разкая се.

Татко, трябваше да бъда по-добър син.

Помисли и за Виктория и колко много я обичаше.

Вик, от първия ден...

Дробовете му се предадоха и той нагълта вода. Задави се и започна да се задушава. Когато гръдният му кош се изду и гърлото му се сгърчи, го осени друга мисъл. Ако имаше дробовете на Джуниър, можеше да поживее още няколко минути. Вбеси се, че трябва да умре с мисълта за кучия син, който щеше да утешава любимата му жена.

Сети се за въпроса на Боби? Кога за последен път беше казал на Виктория, че я обича?

Такъв глупак съм.

Е, поне предсмъртно мисля за теб.

Защо не беше казал на Виктория колко много я обича? Защо не ѝ го беше повтарял всеки божи ден?

ОРЛОВ ПОГЛЕД

24

Виктория стоеше на балкона на апартамента си в хотел „Пайър Хаус“ и пиеше коктейл „Гимлет“ с водка. Точно като еди-кой си. Кралицата пиеше „Гимлет“. Даже беше доста придирчива в това отношение.

— Винаги изцеждай пресни лимони. За да си получиш дозата витамин С заедно с водката.

Явно вършеше работа. Майка ѝ никога не беше страдала от скорбут.

Наближаваше полунощ. Камионите на телевизиите си бяха отишли от паркинга, но щяха да се върнат. От залива духаше прохладен бриз и Виктория пиеше сама. Чудеше се къде ли беше отишла майка ѝ. И чичо Гриф. Не беше виждала нито един от двамата след скандала в апартамента, секунди след като ги беше обвинила за Давид и Вирсавия^[1] и им беше казала, че са виновни за смъртта на баща ѝ.

Виктория не беше напускала стаята оттогава, с изключение излизането на балкона, за да наблюдава как облаците танцуват по лицето на луната. Обади се на Джуниър и сподели с него подозренията си.

Беше шокиран и наранен и в споделената им мъка тя го почувства по-близък от всякога. Джуниър обеща, че ще говори с баща си и ще настоява да разбере истината.

Нямаше ли ирония във всичко това? Ако баща ѝ не се беше самоубил, вероятно щеше да стане госпожа Виктория Грифин. Нали това искаха и четиримата родители. Тя също го искаше, поне като момиче. Така че, ако изневярата на майка ѝ беше довела баща ѝ до самоубийство, а то беше породило срам и вина, които бяха пратили чичо Гриф да обикаля света... ами не бяха ли виновни любовниците и за провала на предопределения брак? Ефектът на доминото на съдбата.

Главата ѝ не го побираше и определено имаше нужда от още един „Гимлет“.

Секундите минаваха. Или минутите. Или цяла вечност.

Ако съм мъртъв, помисли си Стив, ще усещам ли хода на времето?

Беше тъмно, мокро и студено.

Нещо дръпна Стив и той се раздвижи.

Или пък стоеше на едно място, а всичко около него се мърдаше. Не можеше да определи.

Чу се бълбукане на шуртяща вода. Нещо направи „щрак“ и го удари в гърдите. Или пък не.

Усети вкуса на солена вода, задави се и започна да се задушава. Тънък лъч светлина прониза мрака, сърпът на неземно красива луна.

Къде съм, по дяволите?

После отново мрак.

Виктория влезе обратно вътре, но остави вратата на балкона отворена, за да усеща бриза и да вижда бледите лъчи на луната. Преди това беше огледала менюто на румсървиса и беше решила, че не е гладна, после нападна минибара за трети път. Две малки пакетчета солени бисквити, бутилка подсладен лимонов сок — Съжалявам, майко! — и цял куп малки бутилчици водка „Белведере“. Бяха наредени като миниатюрни кегли върху заседателната маса до струпаните папки по делото „Щатът срещу Грифин“. Бутилчиците бяха празни, папките неотворени и непрочетени.

„Що за адвокат си ти?“

Въпросът на Стив отекваше в съзнанието ѝ. Лош адвокат. Както и лоша дъщеря вероятно. Може би бъркаше за майка си и чичо Грифин. Не разсъждаваше трезво. Устните ѝ бяха изтръпнали от водката и луната на нощното небе непрекъснато изчезваше. Или облаците се скупчваха, или тя се беше напила. Или пък и двете.

Чудеше се дали Стив гледа същата луна, докато кара по морската магистрала. Разкикоти се.

Няма как да гледа друга луна.

Надяваше се, че не се е напил като нея.

На бара до басейна под балкона ѝ банда свиреше песни на Джими Бъфет. Нещо за цяла камара работа и шеф темерут. Ако Стив беше тук, щеше да иска да слезе на бара и да пее заедно с тях. Почуди се дали беше вярно, че е ловил риба с Джими Бъфет. При Стив никога не се знаеше.

Спомни се деня, когато яхтата на чичо Гриф се разби на брега. Когато заяви на Стив, че иска да продължи сама. Професионално. Поне така беше казала.

Кой кого заблуждава? И за какво?

Прозрението я лъхна заедно с океанския бриз. Лъжеше и Стив, и себе си. Държеше се като страхливка. Всъщност искаше да сложи край на връзката. Да зареже Стив. Това беше, нали?

Да, по дяволите! Трябваше да следвам шестото си чувство още от началото. И трябваше да послушам Кралицата!

Нима майка ѝ — Вирсавия Лорд — не се оказа права за Стив, въпреки че беше малко груба?

Скъпа, само ти си способна да намериш евреин, който дори пари не може да изкарва.

Но не материалният успех или липсата на такъв тревожеше Виктория. А това, че Стив беше толкова... — как се казваше? Можеше ли да изрови проклетата дума след четирите коктейла „Гимлет“?

Необикновен. Независен. Непокорен. Непредсказуем. И още сто думи, които започваха с „не—“ и които ѝ убягваха в момента. *Неподходящ.* Точно така!

Една от думите на Кралицата. Докато беше момиче, колко пъти беше чувала майка си да казва за някого от приятелите ѝ: „Изглежда доста добро момче. Но е неподходящ за теб, Принцесо.“

Стив беше забавен, предизвикателен и страхотен любовник. И дразнещ, и минаващ всякакви граници и... явно неподходящ. Как изобщо можеше да мисли за него като за вечната половинка? Не, трябваше да скъса с него. Но как да го направи, какво да каже?

Неизвестно поради каква причина — може би защото беше само на няколко пресечки от къщата на Ърнест Хемингуей, или може би защото беше учила американска литература в Принстън — тя се сети за Агнес еди-коя си, милосърдната сестра, която се беше грижила за раните на Хемингуей във Франция. Когато Агнес решава да скъса, тя

му пише писмо и му казва, че сигурно са влюбени, защото много се карат.

Може би и тя трябваше да напише писмо на Стив.

Не. Това е глупаво. Утре ще го видя и ще му кажа: „Ти си чудесен. Но си неподходящ.“

После си спомни нещо друго. След като Агнес къса с Хемингуей, се жени за богат италианец. Граф или нещо от сорта. А в момента Виктория се беше събрала отново с Джуниър.

Не, това няма нищо общо с Джуниър.

Каза си, че ще стои настрана и от него. Ще движи сама известно време, поне докато си изясни нещата. После се почуди дали наистина е така.

Бандата подхвана песента на Бъфет „Да излезеш наглава с урагана“ и Виктория се поколеба дали да не затвори вратата на балкона и да спусне щорите. Вместо това отвори минибара и извади още една бутилчица водка.

— Студено ли ти е, чичо Стив?

— Мммм...

— Целият трепериш.

Стив се опита да вдигне глава, тежеше като кофа цимент.

— Ох!

Беше тъмно, но видя тънкия полумесец на луната да надзърта през облаците. Лежеше по гръб. Въздухът лепнеше от сол, влага и първичност. Водата се плискаше по пясъчния бряг. В далечината — друг познат звук, гуми свистяха по асфалта. Внимателно обърна глава на една страна. По моста в далечината присветваха фарове.

— Къде сме?

— На малък остров.

— Как се озовахме тук? — изфъфли Стив и опипа челото си. Цицината вече се оформяше.

— Бъки.

— Кой?

— Бъки делфинът.

— Не ме занасяй.

— Е, не точно той. Но вероятно някой негов приятел.

Вероятно сънуваше. Или по зле: беше мъртъв.

— Делфин ни е изкарал тук?

— Проврях се през дупката на гюрука, но ти се заклеци. Опитах се да те измъкна, но не успях. Тогава делфинът те захапа за рамото и те изтегли.

Стив опипа рамото си за всеки случай, после другото.

— Нямам следи от ухапване. Каж ми какво стана. Истината.

— Казвам ти. Когато излезе на повърхността, делфинът те избута. А аз се държах за перката му, докато стигнахме на брега.

— Стига, Боби! Ти ли ме измъкна?

Някъде изви полицейска сирена. На моста спряха две коли. Трима или четирима души се надвесиха през перилата, гледаха към тях и ръкомахаха.

— Искях да те спася, а ти спаси мен — каза Стив.

— *Tursiops truncatus* го направи, чичо Стив.

Стив знаеше, че атлетичните способности на Боби са силно ограничени. На състезанията по бягане размахваше лакти и въртеше колене като торнадо, без особен резултат. Лошите деца му викаха „хахо“. Но Боби беше роден плувец, дългите му крака и кльощавите ръце прорязваха с лекота водата в идеален синхрон. Стив беше точно обратното. Тичаше целеустремено с огромни крачки. Във водата само цапаше с ръце и крака.

Стив се надигна на лакът. Всичко отново започна да се върти и той се отпусна назад.

— Имаш цицина на главата. — Боби внимателно докосна откритата рана точно над веждата на Стив. — Надявам се да не се образува субдурален хематом.

— Какво, по дяволите, е това, докторе?

— Черепно-мозъчна травма. Става често при удар по главата.

— Щом е често, не е страшно, нали?

— Освен ако не е засегнат главният мозък. Тогава няма да дочакаш зелените банани да узреят.

— Боже!

Боби се наведе по-близо и погледна Стив в очите.

— Зениците ти изглеждат наред, чичо Стив. Мисля, че ще се оправяш.

Стив не вярваше в предназначения. Нямахме главен изпълнител, нито главен архитект на вселената. Но какво можеше да каже сега? Когато Боби се нуждаеше от някого, който да го измъкне от комуната, където го държаха затворен, Стив се беше явил и беше избягал от цяла дузина мъже с пушки, криволичейки из гората с момчето на ръце. А сега, секунди преди да се удави, беше сигурен, че е спасен от Боби, а не от трукатус-мункатус, или каквото там беше.

Някой викаше от моста:

— Линейката идва! Дръжте се!

Добре, каза си Стив. Никъде нямаше да ходи.

Във водата се чу тихо „пляс“ и Боби извика:

— Ето го! Делфинът скочи.

Стив с мъка извърна глава, но него вече го нямаше. Е, вълничките можеха да са и от скачащ делфин. Или от някоя обикновена дърта риба. Или някой малък астероид беше потънал във водата, откъде да знае човек.

— Нищо не виждам, хлапе.

— Ти никога нищо не виждаш, чичо Стив.

[1] Според библейската легенда цар Давид изпратил съпруга на любимата си Вирсавия на сигурна смърт в битка. — Б.пр. ↑

УГЛАВНО ДЕЛО

25

Главоболието отплува в морето от болкоуспокоителни и Стив замаяно се почуди защо обонянието му е толкова изострено. Когато от Бърза помощ го бяха натоварили в линейката, соленият морски бриз му се беше сторил като хубава текила. Когато вкараха количката в Спешното на болница „Фишърмен“, носът му получи сензорна свръхдоза, докато вдишваше смесицата от йод, прахоляк, счупени черупки и мокра кал. После, вътре в болницата, острата метална миризма на почистващи препарати и разтвори.

По-късно, упоен в стаята си, усети сладостта на одеколona „Инглиш Ледър“. Познаваше го още от детството си. Отвори очи и откри, че в стаята е тъмно, но чу познатия южняшки провлачен говор. Казваше, че Боби е добре.

— Няма дори драскотина. Не се тревожи за нищо. Наспи се, сине.

Сега, когато утринното слънце надзърташе през щорите, той сънуваше, че е на хавайски плаж, полинезийско момиче окичваше венец от свежи гардении на врата му, ароматът беше толкова упойващ, колкото и усмивката на девойката. Незнайно защо реши, че момичето се казва Мауна Доа, така май се казваше бурканът с ядки от макадамия в шкафа у дома...

След няколко минути Стив отвори наполовина очи и видя букет цветя на шкафчето до леглото.

Аха. Бели гардении.

Почуди се дали не може да се хване на работа като полицейско куче и да души багажа на летището. Вероятно и останалите му сетива се бяха изострили. Може да беше поумнял от удара по кратуната. После отново заспа. Миг по-късно, а може и час, нов аромат. Нещо възбуждащо, с лек привкус на ванилия. Женски парфюм. Стори му се, че чува как нежен женски глас вика името му, но може би сънуваше.

— Стив, буден ли си?

— Мауна Лоа?

Отвори очи. Виктория се беше надвесила над него. Малки вертикални бръчици бяха набраздили челото ѝ. Гледаше го толкова нежно и с такава загриженост, че за малко не се задави от вълнение.

— Кога за последен път ти казах, че си много красива? — попита той.

— Добре ли си, Стив?

— И че те обичам. Наистина те обичам. Обожавам те. Наистина те обожавам. — Запя „Обожавам е думата...“ и бръчките по челото на Виктория станаха по-дълбоки.

Глупашката усмивка изобщо не пасва на Стив, помисли си Виктория. Изострените черти на лицето му изглеждаха почти херувимски и всички остри ръбове на характера му сякаш бяха загладени.

— Красива си — каза Стив. — Скоро казвал ли съм ти го?

— Преди трийсет секунди.

— Харесвам тоалета ти — продължи той.

— Този парцал? — погледна към намачканата права рокля на райета. Беше я облякла набързо, когато Хърбърт се обади. Изобщо не се чувстваше красива. Беше си сложила капчица „Мъст де Картие“, но не беше имала време да се гримира, имаше усещането, че е бледа, и устата — ѝ беше пресъхнала от снощната река от „Гимлет“.

— Тази рокля, ми е още от колежа. Виждал си я стотици пъти.

— Отива на цвета на очите ти.

— Роклята е червена на бели райета, Стив. На кой цвят ми отива по-точно?

— Не знам. Днес всичко ми се струва страхотно.

Тя седна на края на леглото и разтревожено докосна челото му. Розово-синкава цицина се издигаше под перчема.

— Боби — каза той. — Къде е Боби?

— При баща ти. Спи. Добре е.

— Обичам хлапето. Нямах да го обичам повече, дори и да му бях баща.

— Знам. И той го знае.

— Бях изгубен и объркан, Вик. В мъгла. Но сега виждам ясно.

Моля те, недей, помисли си тя. Моля те, не пей.

Прекалено късно. Вече беше подкарал: „Сега виждам ясно...“

Сестрата ѝ беше казала, че Стив има мозъчно сътресение втора степен. Но не беше споменала, че в него са се вселили извънземни.

След като мина за дъжда и как е спрял, Стив престана с песните и изломоти:

— Ще се променя, Вик.

— Наистина ли? Как?

— Ще говоря по-малко. Ще слушам повече. Ще се съсредоточа върху теб. Ще бъда по-мил с всички.

— Мисля, че съм сбъркала стаята.

— Трябва да правим повече неща заедно. Да идем на курс по готварство. Или да се запишем при любителите на операта. Пък и на балета? Ти обичаш балет.

— Но ти го мразиш!

— Няма значение. Искам да правя разни неща за теб.

— Какво има в системата?

— Не знам, защо?

— Искам да поръчам един кашон.

Някой почука на отворената врата и в стаята влезе Уилис Раск. Пистолетът в кобура се поклащаше на хълбока му.

— Преча ли?

— Не пречите изобщо, шерифе.

— Уилис — провикна се Стив. — Обичам те, брато.

— Супер, Стив. Говорих с лекарите ти.

— Имам лекари?

— Посттравматична амнезия. Ще си спомниш всичко. — Раск им се ухили. — Направили са ти скенер на мозъка и не са открили нищо.

— Това добре ли е? — попита Стив.

— Мисля, че шерифът се шегува — отвърна Виктория.

— Виждам, че си получил цветята. — Раск кимна към нощното шкафче до леглото.

— От теб ли са? — Стив го дари с идиотска усмивка, която сякаш принадлежеше на лицето на някой друг.

— Поръчах ги и дадох инструкциите. Видя ли картичката?

Стив се надигна на лакът, но бързо се отпусна отново назад.

— Вик, ти я виж.

Виктория свали картичката от пластмасовия харпун и прочете на висок глас:

— До понеделник да си на крак. Бързо оздравявай, уаху^[1] да ловим. Подпис „Джими Б“.

— Много мило от негова страна — отвърна Стив. — Адски мило.

— Значи наистина познаваш Джими Бъфет? — попита Виктория.

— Толкова го обичам! — изгука Стив.

Под зоркия поглед на Виктория шериф Раск в продължение на няколко минути се опитваше да измъкне някакви показания от Стив, който непрекъснато се отнасяше и се впускаше в прочувствени словоизлияния колко обичал Кийс, включително рибите и птиците, както и всеки алигатор, и как Боби му спасил задника, като твърдял, че било делфин, и не е ли Боби най-страхотното хлапе и старият Хърбърт — най-страхотният баща на света, и знаел ли Уилис, че Виктория била страхотна в леглото, по-добра от гъвката малка гимнастичка от Обърн, с която се бил запознал по време на плейофите в колежа преди толкова години?

Раск си водеше записки, но Стив не му даде кой знае колко полезна информация. Не бил видял номера на мотора. Не можел да разпознае мотора. Не се виждало през космическия шлем. Не можа да каже дори дали хвърлячът на бутилки е мъж или жена.

— Цямам никаква представа кой би искал да ме убие.

— Ако е искал да те убие — изтъкна Раск, — е щял да използва пистолет, не буркан с моторно масло. Прилича ми повече на предупреждение.

Шерифът го попита дали е ядосвал скоро някого и Стив спомена Пинки Любер, но не мислеше, че малката топка за боулинг кара Харли.

Раск му каза, че на пътя, където кадилакът бил изхвъркнал от моста, били разпилени позиви и Стив си спомни, че Дарт Вейдър беше изхвърлил листове от дисагите.

— Все за Океания — каза Раск. — „Спрете замърсителите! Спрете унищожаването на рифовете!“ От този сорт неща. Всичките с

логото на „Кийс на крак“. Знаеш ли я тази група?

— Делия Бустаманте — изтананика Стив. — Сладурана, има ресторант.

— Не й ли подгрываше фасула?

— Стара история — отвърна Стив.

— Щом се разчу за Океания, Делия отвори ей такава уста. Оглави противниците на проекта.

Виктория вдигна щорите, за да влезе слънце в стаята. Навън бризът от залива си играеше с листата на извисяващите се кралски палми.

— Мислите, че Стив за малко не беше убит, защото защитаваме Хал Грифин?

Раск повдигна рамене.

— Ако отървете Грифин, Океания ще бъде построена. Ако не успеете, проектът потъва. Но момчетата от „Кийс на крак“ не са екотерористи.

— Сигурен ли си?

— Повечето са хора, които обичат да си джапат по плажа, без да си цапат краката с мазут.

— Делия Бустаманте беше на „Форс мажор“ малко преди да потегли от кея — каза Виктория. — Какво ще кажеш за това, Стив? Още ли мислиш, че не е способна на насилие?

Стив отговори със смирено хъркане. Очите му бяха затворени и идиотската усмивка все още стоеше върху лицето му.

— Мислиш ли, че след като премине действието на лекарствата, ще си получим обратно стария Стив? — попита Раск.

— Дано да не е скоро — отвърна Виктория. — Новият подобрен модел ми харесва.

След няколко минути Раск си взе довиждане — веднъж с Виктория и веднъж с хъркащото й приятелче — и си тръгна.

Виктория седна на стола до леглото на Стив и прехвърли събитията от деня. Вече беше решила, че не е моментът да къса със Стив. Беше проява на лошо възпитание да зарежеш гаджето си, докато е вързано за система. Пък и не само това — чакаше ги много работа. Чичо Гриф й се беше обадил по телефона, докато прекосяваше Севън Майл Бридж на път за болницата. Беше чул за Стив и питаше дали може да й помогне с нещо. Частен самолет да го откара в Маями или

да докара специалисти в Кийс... каквото и да е. Каза също, че искал „Соломон и Лорд“ да продължат със защитата му. Той ѝ вярвал, надявал се, че и тя му вярва.

След като се поколеба, Грифин беше добавил:

— Отношенията между мен и майка ти са много специални, Принцесо. Ние сме скъпи близки приятели. Толкова близки, колкото могат да бъдат хората, без да са любовници. Не сме направили нищо, от което да се срамуваме. Това е истината.

Вярваше ли му? Връзката на чичо Гриф с истината беше по-скоро като с далечна братовчедка, отколкото с родна сестра. Въпреки това се извини за отправените обвинения и той изшътка, като каза, че разбирал, знаел под какъв стрес се намирала.

Майка ѝ и чичо Гриф. Още един проблем, който трябваше да отложи за след процеса за убийство. После щеше да използва всичките си умения, за да разрови тези „специални отношения“. Щеше да научи точно какво се беше случило и защо баща ѝ се беше самоубил. Ако първоначалните ѝ подозрения излезеха верни, щеше хирургически да премахне и двамата — чичо Гриф и Кралицата — от живота си.

Стив също се отлагаше. Спасен временно от мозъчно сътресение втора степен. Но когато делото приключеше, щеше да помисли какво да прави и с него. Повторно, разглеждане, както се казва в съда. Нов преглед от страница първа до края. Ако трябваше да използва скалпела и за тази връзка, добре, щеше да бъде болезнено, но си имаше и хубава страна. Щеше да загуби една връзка, но щеше да спечели независимост.

Но наред дело за убийство е по-добре да не се вземат окончателни решения.

От леглото се чу сумтене.

— Каза ли нещо? — сънено попита Стив.

— Делия Бустаманте. Способна ли е на насилие?

— Само над свинските пържоли.

— Сериозно, Стив. Най-сетне разполагаме с евентуална защита. Има ли шанс тя да стои зад нападението над теб и убийството на Бен Стъбс?

Стив опипа челото си, за да определи големината на цицината.

— Делия е сладурана. Искам да кажа — емоционална е, но в добрия смисъл. Сърдечна е, забавна, готви страхотно и...

— Добре, разбрах.

Стив се отпусна назад и затвори очи. Преди да успее да заспи отново, Виктория го попита:

— Коя, по дяволите, е гъвкавата гимнастичка от Обърн?

[1] Голяма тропическа риба. — Б.пр. ↑

ЗАКОНИТЕ НА СОЛОМОН

7.

Ако се срещаш с бивше гадже, което ти си зарязал, винаги подозирай, че е въоръжено.

БОНИ ГАРАНТИРА ЗА КЛАЙД

26

Докторът беше към трийсет и пет годишен, прекалено млад и прекалено загорял на слънцето, за да се поправи на Стив. Татуировката от вътрешната страна на ръката му — уиндсърфист, който се мята на вълната — също не вдъхваше особено доверие.

— Скенерът не показва нищо. Рефлексите ви са наред. Кажете колко прави две плюс две.

Докторът явно бърза, помисли си Стив. Може би се надигаше вятър. Сети се за един стар виц. Един свещеник, един лекар и един адвокат трябвало да отговорят на въпроса колко прави две плюс две. Като сниши гласа си, Стив подхвърли репликата на адвоката:

— Колко искате да прави?

Докторът се усмихна насила и надраска набързо нещо върху подложката с листове. Пускаше Стив с уговорката да се обади, ако го заболи главата или му се вие свят. Заедно с болкоуспокояващите докторчето му даде и ценна информация: цяла хайка репортери и фотографи душеха из фойето на болницата като лешояди след пътна катастрофа. Чакаха изявление, снимки, някаква връзка между нападението на моста и делото за убийство срещу Грифин. Стив се замисли. Какво можеше да каже?

Някои сили се опитват да спрат Хал Грифин на всяка цена, включително и като убият адвоката му.

Но беше ли истина? Представа нямаше. За пръв път в професионалния си живот Стив реши да подмине възможността за безплатна публичност — майчино мляко за всеки съдебен адвокат — и се изниза през служебния вход на болницата.

Виктория го взе от паркинга на болницата, провря миникупъра си между два телевизионни камиона и се насочи на юг към Кий Уест. Щяха да направят неочаквано посещение на Делия Бустаманте.

— Защо се крием така? — попита тя. — Няма камера, в която да не си се влюбил.

— Мога да правя само догадки. Не знам достатъчно, за да дам смислено изявление.

— Обикновено това не те спира.

— Опитвам се да бъда по-благоразумен.

О! Колко още щеше да действа лекарството, почуди се отново Виктория.

Стив се обади на Боби по мобилния. Момчето се чувстваше страхотно. Отиваше да лови скариди с дядо си. Не, нямал нужда от повече почивка. Бил проспал половината ден и бил мегаотегчен. Хлапашка издръжливост.

Когато стигнаха Кий Уест, Виктория паркира на Дювал Стрийт. Първа спирка, магазинът за по един долар, от който трябваше да купят дрехи на Стив. След петнайсетина минути новият му имидж беше завършен. Черни гуменки, зелени камуфлажни панталони и тениска с надпис:

„Двайсет и четири бири в кашонче.

Двайсет и четири часа на ден.

Съвпадение?“

Облече я и се разходи важно из магазина, но от главната квартира не бяха разпоредили за фотосесия. Виктория плати сметката и настоя тя да вземе торбите, а Стив нямаше нищо против. Щеше да се възползва от сътресението, за да получи цялото съчувствие, което му се полагаше.

Минаха през Мелъри Скуеър точно преди залез слънце. Мястото беше фрашкано с туристи плюс обичайната сбирщина от жонгльори, мимове, извивачи на балони и един човек с надпис „Чета за храна“. Успяваше донякъде да развлича тълпата с откъси от „Острови на течението“ на Хемингуей.

— Как се чувстваш? — попита го Виктория за десети път.

— Малко странно, но след няколко маргарити всичко ще е наред.

— Никакъв алкохол. Чу лекаря.

Стив не спореше. Харесваше му Виктория да го глези и все още беше в посттравматично, постдемеролно просветление на добра воля и любвеобилно настроение.

Минаха по брега до „Хавана Виехо“, ресторанта на Делия Бустаманте.

На открития бар висяха няколко постоянни клиенти, а Лиз О'Конър, местна певица, свиреше на китара и припяваше: „Знам, че е време да си ходя, когато банкоматът...“

— Какво ще кажеш за малко стриди с лимон и чесън преди да говорим с Делия? — предложи Стив.

— Не чу ли, че докторът каза никаква пикантна храна?

— Да, мадам, както кажете.

Погледна го отново с питащ поглед „кой е този човек“, а Стив просто се усмихна и отвори вратата, за да влезе. Подобно на повечето места за хранене на Кийс, и в „Хавана Виехо“ преобладаваше морската тематика — котви, шамандури и челюсти на акули плюс черно-бели снимки на Куба отпреди Кастро по стените. Въздухът беше изпълнен с аромата на кърито от яхнията с рапани. На съседната маса, под снимка в рамка на яхтклуб в Стара Хавана, местни по шорти, тениски и сандали плюска риба меч със сос от манго и шотландски чушлета. Делия Бустаманте, собственичка и главен готвач, имаше страстна чувствена връзка с храната. Беше, по спомените на Стив, доста гореща и в спалнята.

— Гладна ли си, Вик? — попита той, докато се отправяха към кухнята.

— Мислиш ли, че Делия ще ти сготви?

— Защо да не ми сготви?

— Ти ли скъса с нея?

— Винаги запазвам приятелските си отношения. Част от чара ми е.

— Така ли? А останалото какво е?

Влязоха в кухнята през люлеещите се врати. Делия стоеше пред газова печка и бъркаше нарязана папая и ябълки в кастрол за сосове, от който се носеше мирис на кафява захар и канела. Ябълков сос с папая, гарнитурата към един от специалитетите ѝ: пикантна съомга на скара.

— Какво готвиш, бейби? — Стив разпери ръце, сякаш се канеше да я прегърне от двайсет крачки разстояние.

Делия вдигна глава от котлона, черните ѝ вежди се извиха. Беше облечена в прилепнало долнище за йога и розов изрязан потник с дантела отпред. Дантелата нямаше подплата и горната част на

карамелените ѝ цици лъщеше от потта. Черната ѝ коса беше прибрана назад и подчертаваше скулите ѝ.

— Копеле такова! — След което продължи на испански: — Мръсна гад, кучи син, оттрепка такава!

— Майка ми не е кучка — отвърна Стив.

— Шибано лайно! — Хвърли лъжицата по него, мина на петдесет сантиметра от главата му, но сочни парченца папая опръскаха тениската му.

— Делия, съкровище. Ти си разкошна жена. Какво ти става?

— Копеле! — Грабна сатъра и го запрати през кухнята. Стив щеше да се наведе, но хвърлянето беше високо и на дължина, сякаш някой сдал багажа от нерви кетчър хвърля топката към центъра на игрището, опитвайки се да навакса откраднатите от рънъра секунди.

Сатърът се заби в дървената колона със звучно *прас* и си остана там. Тогава Стив осъзна, че не той беше мишената. Снимката му беше закачена на колоната. Бяха го хванали на салатения бар на ресторанта, отметнал глава назад, поглъщаше една стрида. Някой беше нарисувал мустаци ала Салвадор Дали на фотографията и изглеждаше така, сякаш е шмръкнал по една мишка във всяка ноздра, като навън се подаваха само опашките им. Черна превръзка, пак дело на художника, му придаваше вид на съгрешил пират. Сатърът беше разцепил челото му на две.

— Щом така се чувстваш, ще прескоча панирания костур с гъби — каза Стив на Делия.

След пет минути тримата седяха на една маса за пикник от червено дърво на самия плаж пред вратата на кухнята. Виктория се опитваше да успокои Делия със сестрински разговор. Да, Стив можел да бъде невероятен кретен. Господ ѝ бил свидетел, че не веднъж и дважд ѝ се искало да му смачка главата.

— Но той има много високо мнение за вас, госпожице Круз, и сме дошли във връзка с делото. Затова ви молим да ни отговорите на няколко въпроса... — но преди Виктория да започне разпита, Делия я изпревари с въпрос.

— Тази цицина на главата на копелето... С тигана ли го цапардоса?

— Изкушавах се, но, уви, не.

— Жалко. Спиш ли със свинята?

— Светотатство е — намеси се Стив — да ме наричаш „свиня“.

Тя не е кашер.

— Ние сме съдружници — отвърна Виктория — и...

Как да го каже? Любовници за момента?

— Стига, Делия — намеси се Стив. — Дошли сме по работа. Остави личния багаж настрана.

Делия разкопча шнолата, която държеше косата ѝ, и тръсна глава. Дълги черни къдрици се посипаха върху голите ѝ рамене. Обърна се към Стив и го изгледа с толкова остър поглед, колкото сатъра за месо.

— Тази висока студена бира по-добра ли е в леглото от мен?

— О, Боже! — отвърна Стив. — Защо не ме попиташ кое е по-добро: раци или филе миньон?

— Защото каза, че съм най-добрата любовница, която някога си имал.

— Мисля, че казах „най-шумната любовница“.

— Каза най-добрата! — Настоя тя и повтори думите му на испански: — „Ти си най-добрата любовница, която съм имал през живота си.“

— Това беше преди да срещна Виктория.

— Значи тя е по-добра!

— Не съм казвал такова нещо.

На мен ми го каза, помисли си Виктория.

— Успокой се, Делия — продължи Стив. — Любенето не е олимпийска дисциплина. Съдиите не дават точки за артистично изпълнение. То е физическо, химическо и емоционално усещане и чувството ти идва отвътре.

— Ти пък какво разбираш от чувства? — попита Делия.

— Казвам само, че всеки е най-добрият любовник за този, с когото е. В даден момент дори не можеш да си представиш да бъдеш с някой друг. Но нещата се променят. Хората продължават нататък.

Делия съчувствено погледна към Виктория.

— Ай, и твоето сърце ще разбие, чика.

— Делия, не съм ти разбил сърцето.

Тя притисна с ръка пищната си гърд.

— Дадох ти всичко.

— Даде ми плодова пита с манго. Какъв е този театър сега?

— Стив, защо не отидеш да се поразходиш и не ни оставиш да си поговорим по женски? — предложи Виктория.

— Делия, бъди честна — настоя Стив. — Просто се забавлявахме. Никога не сме си казвали, че се обичаме дори.

— Когато ти правех буйабес^[1], това не беше ли любов? — очите на Делия искряха.

— Правиш буйабес за осем души.

— Не и с домашно приготвени кротони.

— Добре — намеси се Виктория. — Да се разберем за нещо: Стив е безчувствен кретен.

— Не, не съм.

— Виж се само — каза Делия с отвращение. — Лижеш задници! Вършиш мръсната работа на Грифин. И съдебните заседатели ли ще излъжеш така, както излъга мен?

— Никога не съм те лъгал — отвърна Стив. — Нито веднъж.

— Каза, че цял живот си можел да ядеш моите пържоли на скара.

— Мога, пържолите ти са страхотни. Ситно нарязаното лукче отгоре... никога не съм опитвал подобно нещо.

— Тогава защо ме заряза?

— Пътят беше дълъг. Тръгнахме в различни посоки — присви рамене, сякаш търсеше какво да добави. — Започнах да ям суши.

— Копеле!

Виктория искаше да отклони разговора от кухнята на Делия, а също и от спалнята ѝ — по възможност.

— Госпожице Бустаманте, вие сте потенциален свидетел по дело за убийство и наистина трябва да разберем какво знаете.

Един пеликан кацна на кея и се втрени към тях над торбата под клюна си.

— Знам само, че вашият човек е убил с харпун онзи мъж от Вашингтон — изстреля Делия в отговор.

— Сериозно? — отвърна Стив. — Знаеш ли какво би казал на това един добър адвокат?

Делия се разсмя, без да се усмихне.

— Ти откъде би могъл да знаеш?

— Един добър адвокат би казал, че ти си имала много по-основателна причина да убиеш Бен Стъбс, отколкото Грифин. Сложи си го в буйабеса.

— Стив, млъкни — заповяда Виктория. Явно болкоуспокоителните бяха престанали да действат.

— Ако аз бях тръгнала да убивам някого, щеше да е Грифин, а не онзи мухльо от правителството — отвърна Делия. — Грифин иска да унищожи рифа и да замърси крайбрежието. Казиното му ще краде парите, с които преживяват отрудените хора.

— Напълно легално е. Грифин си е бил извадил разрешения и лицензи.

— Лиценз да краде!

— Била си на яхтата на Грифин, преди да отплава от кея онзи ден — настоя Виктория.

— Гости ме с евтино шампанско и подгизнали ордъоври. После се опита да ме подкупи с работа в хотела си. Сто хиляди на година, без да си мръдна пръста, стига да си мълча. Казах на Грифин какво може да направи с работата си и слязох от яхтата.

— Къде отиде?

— Питаш дали имам алиби? — лукаво се усмихна Делия. — Любовникът ми ме чакаше у дома. Доставяхме си взаимно удоволствие през целия ден. Посред нощ изядохме петдесет стриди и изпихме две кани със сангрия, после се любихме до зазоряване.

— Явно няма предвид мен — обърна се Стив към Виктория, — така че ще трябва да разпитаме и него.

— Ще ни трябва име и адрес — каза Виктория на Делия, — за да го разпитаме.

— Стига да не е прекалено изтощен — добави Стив.

— Той е най-страхотният любовник, когото познавам! — Делия си повя с ръка. — Понякога губя съзнание от екстаз.

— Сигурно слага дрога в сангрията ти.

Виктория хвърли пронизителен поглед към съдружника си и каза:

— Делия, познаваш ли някого, който би убил Бен Стъбс и би опитал да го припише на Хал Грифин?

— Не.

Виктория плъзна един от позивите по масата:

— Виждала ли си го някога?

— Разбира се. Брошурата на „Кийс на крак“ против Океания. Аз съм я писала.

— Имаш ли представа кой може да е хвърлил тези брошури по моста на канала Спениш Харбър?

— Никой от приятелите ми. Би било чисто замърсяване.

— Ами някой на мотор, който ме избута снощи от шосето?

Делия повдигна рамене, изглеждаше озадачена.

— Племенникът ми беше с мен. Можеше да умре.

— Боби? — каза Делия. — Ако беше наполовина толкова човечен, колкото него, Соломон, Щеше да си светец. Светец. Никой от познатите ми не би застрашил Боби. Нито теб, въпреки че си пълен скапаняк.

Виктория изгледа изпитателно Делия Бустаманте и веднага стигна до две заключения. Първо: явно казваше истината. И второ: все още беше влюбена в Стив.

Как успява да въздейства така на жените?

— Здравей, любов моя! — мъж излезе през кухненската врата на плажа. Изглежда познат, помисли си Виктория и британският акцент го потвърди.

Клайв Фоулс.

Пилотът, капитанът на яхта и учителят по гмуркане на чичо Гриф. Фоулс беше облечен със синя риза с къси ръкави и еполети и шорти за сафари. Светлата му кожа, която вероятно никога не се сдобиваше с истински тен, беше яркорозова.

— Брей да му се не види! Това са адвокатчетата. Добре ли си, Соломон? Говориха за теб по радиото.

— Нищо ми няма, Фоулс.

Делия скочи от масата и се увеси на врата на по-хапващия стриди британец, притисна цици към гърдния му кош и го целуна по устата, малко по-дълго от необходимото, като мъркаше като котка. Виктория реши, че нарочно го прави пред Стив.

— Госпожице Лорд, виждам, че сте се запознали с моята кукла — каза Фоулс. — Знам, че с господин Соломон се познават отдавна — каза го с усмивка, без грам злоба.

— Господин Фоулс — отвърна Виктория, — бихме желали да минем при вас утре и да ви разпитаеме.

— Утре ще оборудвам новата яхта на мистър Джи. Ама вдругиден може.

Делия още не го пускаше, като леопард антилопа.

— Ще ни извините ли — измърка тя, — трябва да сготвя нещо много специално за моя мъж.

— Изчакай секунда, преди да сипеш масло в тигана — спря ги Стив. — Фоулс, Грифин знае ли за любовта ти към кубинската кухня?

— За Делия ли? — Фоулс вдигна рамене. — Не питам мистър Джи кого клати, нито той мен.

— Гадината пита — намеси се Делия — дали не съм те накарала да натопиш Грифин за убийството?

Англичанинът се задави от смях.

— Добра си в леглото, скъпа, но никоя не е чак толкова добра — обърна се към Стив, очите му бяха престанали да се смеят. — За идиот ли ме взимаш, Соломон? Мистър Джи е бил винаги добър към мен. Купи ми собствена яхта. Отнася се с уважение към мен.

Стив го прониза със соломоновия поглед. Придружен от мълчание, той беше предназначен да накара свидетеля да продължи да говори. Вместо това Фоулс отново се разсмя.

— Какво има, готин? Да не получи слънчев удар?

— Просто си мисля колко любопитен случай е Клайв Фоулс. В деня, когато се запознахме, предложи да ни водиш да се гмуркаме. Правиш преброяванена рибите всяка година. Водиш студенти на подводни обиколки. Обичаш рифа. Може би обичаш и Делия. Тя мрази Грифин, мрази това, което е намислил, и мога само да си представя какво ти шепне на възглавницата. Ти си нейното алиби, а тя — твоето. Все едно Вони да гарантира за Клайд. На това съдебните адвокати му викат „основателен алтернативен сценарий“. Знаеш ли какво значи това, Фоулс?

— Разбира се, готин. Кървяща изкупителна жертва. А сега се разкарайте, ще говорим в другиден. Изгладнял съм, и то не само за пържен костур.

Делия се разкикоти и гушна Фоулс през врата. Дори и да се бяха разтревожили от това, че можеше да ги обвинят в убийство, не го показваха.

Виктория се изправи на крака.

— Доскоро, господин Фоулс. Радвам се, че се запознахме, Делия.

Делия продължи да виси на ръката на Фоулс, докато двамата се отпращаха към кухненската врата.

— Лека нощ на влюбените! — провикна се Стив.

— Адиос, гадино! — отвърна Делия. — Достатъчно ли си мъж, за да признаеш, че умираш за друг вкус?

— Не говори мръсотии, Делия.

— Имах предвид плодовата ми торта с манго.

— Печката ти е прекалено гореща — извика в отговор Стив. — И кремът винаги става на бучки.

Няколко минути по-късно Стив и Виктория вървяха мълчаливо покрай кейовете и морските птици крякаха над главите им.

— За какво си мислиш? — попита тя. — Освен за кулинарните специалитети на Делия.

— За теб.

— Така ли?

— Опитвам се да разбера какво те мъчи.

— Забелязал си. И какъв е „основателният ти алтернативен сценарий“ за мен.

Пробваше го. Изобщо не си беше дал сметка какво изпитва Делия към него. Дали интуицията му по отношение на нея действаше по-добре?

— Нещастна си от известно време — продължи Стив. — Но така се бях увил в собствените си грижи, че не го забелязах.

— Топло, топло. Продължавай.

— Правиш преоценка на всичко в живота си. Включително и на мен.

— Горещо — отвърна тя. — И какво ще направиш във връзка с това?

— Ще работя върху отношенията ни, преди да си хвърлила сатъра по мен. Или по-лошо — преди да си тръгнеш, без да си го хвърлила.

— Тревога! Пожар! — отвърна Виктория. И се почуди възможно ли е пламъкът на една връзка да гори точно колкото трябва. Достатъчно, за да сготви, без да направи крема на бучки.

[1] Френско рибено ястие. — Б.пр. ↑

ДА ДУШИШ, ИЛИ ДА НЕ ДУШИШ

27

В кухнята на баржата си Хърбърт Соломон късаше пресни листа мента и засипваше Стив с въпроси.

— Знаеш ли, че Били Уаху говори за теб по радиото?

— Били Уаху е кретен.

— Някакъв човек се обади и попита защо не си бил изяден от акулите, когато си паднал в канала и Били отвърна, че било от професионална солидарност.

— Кретен, който има нужда от свежи теми.

Беше на другия ден след посещението им в „Хавана Виехо“ и мозъчният тръст на Стив — баща му и племенникът му — разменяха мнения. Докато говореха, Хърбърт използва ръчна преса, за да изцеди сока от стъблата на тръстиката, сладката гуарапо капеше в стъклена чаша, пълна с ледени кубчета.

— Били попита слушателите си дали според тях е било злополука, или някой се е опитал да те убие заради делото на Грифин.

— И?

— Болшинството смятат, че си поредният некадърен шофьор от Маями. — Хърбърт наля здравословна порция ром в чашата, добави малко прясно изцеден лимонов сок, една капка газирана вода и ментови листенца. — Това кубинско момиче има ли нещо общо с нападението срещу теб?

— Няма начин — отвърна Стив.

— Няма начин, Хосе — съгласи се Боби.

— Делия е емоционална, но не би прибегнала до насилие.

Хърбърт опита коктейла си и кимна в знак на одобрение.

— Какво мисли Виктория?

— Казва, че много жени с удоволствие биха ме избутали от пътя.

— Затова ли не остана тук снощи?

— Вик спи по-добре в хотела.

— Аха. Колко време мина?

— От какво?

— Откакто не сте се чукали?

— Боже, татко! Има дете.

— Когато аз бях на твоята възраст, с майка ти го правехме всеки ден. Някои мъже се измъкваха по обяд, за да идат при любовниците си. Аз си отивах у дома за обяд и за един бърз тек със собствената си жена.

— Ако нямаш нищо против, татко, предпочитам да не си ви представям с мама в спалнята.

— Нямаше време за спалнята. Правихме го прави в кухнята. — Хърбърт пресуши мохитото. — Синко, внимавай да не загубиш момичето.

Седнал на масата пред лаптопа си, Боби се правеше, че не чува. Беше открил сайт със сателитни снимки на живо от Флорида Кийс и търсеше нудистки плажове. Стив се беше изтегнал на двойното канапе. Главоболието му се беше превърнало от ревяща лавина в тъпо пулсиране. Над главата му перката на вентилатора раздвижваше влажния въздух.

— Каза ми, че Пинки Любер имал страшни приятели — каза Стив. — Някой от тях да кара „Харли“?

— Копаеш в погрешна леха — отвърна Хърбърт. — Пинки никога няма да застраши живота на дете.

— Има предвид мен, чичо Стив, а не теб. — Боби щракна с мишката и увеличи една сателитна снимка.

— Виж намерих снимка на Пайрътс Коув. Вижда се палубата на дядо.

За миг Стив се зачуди дали Боби не можеше да намери снимка на „Пайър Хаус“, да надзърне през прозореца на стаята на Виктория и да проникне в най-дълбоките кътчета на сърцето ѝ. Щом технологията не можеше, почуди се Стив, как можеше той? Но сега не искаше да размишлява за личния си живот.

— Татко, как така си се лепнал за този боклук Любер?

— Няма да говоря за Пинки. — Хърбърт подаде на Стив питието. — Това ще изцери всичките ти болести.

— Малко честност ще ми дойде по-добре от мохито.

— Няма нищо по-хубаво от мохито. — Хърбърт надникна през рамото на Боби към екрана на компютъра.

— Гледай само! Ето го каналът. Боби, дали скаридите ще вървят довечера?

— Скаридите не могат да вървят, дядо.

— Добре, дали ще се хващат по-лесно. Изключи това чудо и върви приготви мрежите и фенерите.

Сменя темата, помисли си Стив. Цял живот го беше правил. Удря и бяга. Първо ударът, че ще загуби Виктория, после измъкването за Любер.

Какво толкова криеше старецът?

— Чичо Стив, ще дойдеш ли с нас да ловим скариди? — попита Боби.

— Не — отвърна Хърбърт, преди Стив да успее да отговори. — Чичо Стив има нужда от почивка.

Да души, или да не души.

Това беше въпросът пред Стив.

Заедно с по-големия въпрос.

Защо баща ми толкова защитава Пинки Любер, човека, дал лъжливи показания и съсипал целия му живот?

Въпросите идваха по-бързо от отговорите. Отпуснат от рома и демерола, Стив се облегна на пластмасовия шезлонг на кърмата и се загледа в топлата вода. Невидима птица сипеше трели от едно дърво и забележително наподобяваше джиясем мелодия. Хърбърт и Боби бяха взели ферибота към Шугър Кий. Закотвеха ли се веднъж до колоните на моста, щяха да ловят скариди в продължение на часове.

Подобно на прииждащия прилив, мисловният процес на Стив течеше бавно, но неизменно в една посока. Можеше да се разрови като ченге без заповед за обиск.

Не... не мога да душа из нещата на татко.

Но... ако татко не разбере... какво толкова!

Така че... откъде да започна?

Ако старецът му някога е бил въвлечен в нещо непочтено, със сигурност не беше изкарал пари от това. Иначе защо щеше да живее на това старо тринайсетметрово корито, правоъгълен кютук от

фибростъкло, който стоеше и дремеше в мочурищата на Пайрътс Коув?

Стив започна от горната палуба. Беше открита с извит мостик. Нямаше къде да се скрие нищо. На главната палуба сандъците бяха пълни с рибарски такъми, куки, фенери и навити въжета. Чу извънбордов двигател да бръмчи в залива. Няколко хлапета в моторна рибарска лодка се носеха към открито море като самолет.

Стив се спусна в кабината на Хърбърт, претърси вградените шкафове, разрови купищата таки шорти и избледнели тениски.

Какво всъщност търся?

На стената беше монтирано малко бюро. В дървените отвори бяха натъпкани сметки. В чекмеджето имаше кутия с канцеларски принадлежности и чековата книжка на баща му. Стив прегледа цифрите. Малки суми. Електричество, спиртни напитки, телефонна сметка.

Телефонна сметка.

Платена вчера.

Стив изпразни кошчето за боклук под бюрото. Рекламни материали. Дипляни на недвижима собственост. Известие от Мънроу Каунти за пръскане срещу комари. И... списъкът с телефонните разговори.

Прегледа номерата, разпозна някои. Неговият, естествено. Телефон от Корал Гейбълс, номерът беше на Тереса Тораньо, клиентка и приятелка, която беше наследил от баща си. Имаше доста обаждания до неизвестен за него номер в Маями. Пет обаждания в деня, в който беше взимал показанията на Пинки Любер. Ако се съдеше по времето на разговорите, два бяха преди показанията и три след. Вероятно нищо, но...

Стив набра и зачака.

Жена отговори кратко и ясно:

— Офисът на господин Джоунс.

Джоунс. Това стесняваше кръга.

— Мога ли да говоря с господин Джоунс?

Който и да беше той, по дяволите!

— Кой се обажда?

— Господин Дароу. Кларънс Дароу.

— Господин Джоунс знае ли за какво се отнася?

Съмнявам се. Дори и аз не знам за какво се отнася.

— Въпросът е личен — отвърна Стив и реши, че е вярно.

— Ако не е съдебен въпрос, ще отговори на обаждането ви чак след шест часа.

Аха, съдебен въпрос!

— Получих призовка да се явя като съдебен заседател...

— И се обаждате на началника на администрацията, за да ви освободи от задължението ли?

Началник на администрацията. Едно име изскочи в ума на Стив. Реджиналд Джоунс. Началник на администрацията на Окръжния съд на Маями-Дейд. Беше виждал името му стотици пъти. Беше изписано на всяка призовка, административна заповед и всеки официален документ, който излизаше от съда.

— Искях да кажа на господин Джоунс, че са ми сбъркали името.

— Ще му предам, господин Дароу! Приятен ден!

Стив изпи още едно мохито, макар да се съмняваше, че се казва така, когато пропуснеш захарта, содата, лимона и ментата. Докато пиеше чист ром, се чудеше какво става между баща му и Реджиналд Джоунс.

Джоунс беше един от онези анонимни бюрократи, които управляваха местната власт. Началник с приятен шестцифрен доход на година, името му рядко се появяваше по вестниците, освен ако имаше заплаха за бомба в съдебната палата или приставите стачкуваха. Работата на Джоунс беше да ръководи няколкостотин заместник-секретари, разсилни и ниското ниво на администрацията. Те на свой ред задвижваха целия скърцащ механизъм на съдебната система. Граждански съд, наказателен съд, съд за малолетни, събиране на съдебни заседатели, осиновявания, брачни свидетелства, нотариални актове, данъчни запори. Всички ежедневни правителствени намеси в живота ни.

Хърбърт Соломон нямаше да решава съдебни въпроси. Сега не. Но преди...

Стив си спомни нещо. Беше още дете, обичаше, да ходи в съда, обичаше да се топли от блясъка на властта и авторитета на баща си. Хърбърт Соломон беше главен съдия на единайсети окръг. Пинки

Любер беше шеф на Углавни престъпления в щатската прокуратура, главен прокурор в залата на Хърбърт. И заместник-секретарят, който стоеше пред банката, подпечатваше доказателства, ръководеше съда много ловко, беше строен двайсинагодишен афроамериканец с идеални мустачки. Съдия Соломон явно харесваше младия мъж, канеше го до банката си и в кабинета си. Стив дори си спомняше как баща му даваше напътствия на мъжа в кабинета си.

— Реджи, най-добре кажи на съдебна заседателка номер три да си обува гащи в съда.

— Реджи, тези свидетелски показания имат повече дупки, отколкото пътя към Локсахатчи.

— Реджи, намери господин Любер и му кажи, че ако още веднъж закъснее, ще го пратя на топло.

Младият Реджи трябва да беше Реджиналд Джоунс, сега административен директор на съда. Беше в живота на Хърбърт Соломон много преди съдията да се сгромоляса. Но какво, по дяволите, правеше сега в него?

ГРУБО СЪБУЖДАНЕ

28

Подобно на крилата богиня, Виктория изви гърба си, разпери ръце и потъна в дълбокото, солено, притеглящо море. Тюркоазената вода се уви като топло кадифе между голите ѝ крака и обгърна голите ѝ гърди.

Изведнъж един мъж — гладък и гол — се гмурна под повърхността и я обгърна със силните си ръце.

Грифин Джуниър.

Беше в полубудно състояние, смътно усещаше, че това е сън. Нямахше значение. По-добре да си го спомня на сутринта. Съдейки по трейлъра, щеше да е страхотен. Само за възрастни.

Стив щеше да прекара нощта на лодката на баща си и тя беше сама в огромното легло в хотел „Пайър Хаус“. Е, почти сама.

Къде, по дяволите, се дяна Джуниър?

А, ето го, гмуркаше се към дъното. Изпъваше ръце, размахваше крака и... о, Боже!... Чукът между краката му. Прорязваше водата, оставяше собствена дيريا — същински кил на едномачтов платноход.

Върни се, Джуниър. Скоро ще съмне и спящото ми аз е адски възбудено.

Виктория се замисли как точно диша, като е под водата. После реши, че най-вероятно е сирена и всичко беше наред.

Джуниър се показва в едър план — изстреля се като торпедо от дълбините. Държеше нещо в ръка. Стрида.

Умът на Виктория се носеше като водорасли по течението. Стив обичаше стриди с бира. Кралицата обичаше стриди с перли.

По дяволите, забрави ги, остави се на съня да те носи.

Джуниър отвори стридата с голи ръце. Каза ѝ нещо. Гъла-гъла, от устата му се понесоха балончета. В стридата имаше страхотен пръстен. Изящни триъгълни скъпоценни камъни ограждаха огромен четвъртит диамант.

Достоен за принцеса. Естествено.

Джуниър отвори уста и изгългука още нещо. Скапана подводна акустика!

— Какво казваш, Джуниър? Искаш да се ожениш за мен ли?

— Искам да те изплюя под водата — отвърна ясно Джуниър, само че с гласа на Стив.

По дяволите, Стив! Промъкваш се и в съня ми.

Тогава чу нещо. Плясък. Не от скачаща риба, която се мята обратно във водата. Нещо от сушата, познат звук. Тихо тупване, сякаш нещо плоско падна на килима.

Нещо се раздвижи. Леглото ѝ беше в издигнатия край на стаята. Едно стъпало и десетина метра я деляха от работната ѝ маса, покрита с папки. Отстрани беше плъзгащата се врата на балкона. Видя силует на човек да се очертава на стъклото, осветен отзад от лампите на басейна отдолу.

Боже, будна съм и това се случва наистина!

Фигурата се наведе, вдигна една папка от пода и я постави обратно на масата.

Трябва ли да викам? Да скоча и да се отбранявам?

Сърцето ѝ щеше да изскочи. Беше парализирана от страх. Сдържа дъха си, после издиша толкова шумно, че натрапникът със сигурност я беше чул.

Оръжие. Трябваше ѝ оръжие. Ножици. Химикалка. Каквото и да е. Но какво имаше? Часовник с радио. Книга с меки корици. Възглавница.

Беззащитна. Лежеше под чаршафа, облечена само с копринена камизола до кръста.

Шумолене на хартии. Натрапникът отвори една папка. Малък лъч от миниатюрно фенерче.

Давай! Открадни каквото искаш. И си върви.

Очите ѝ бяха станали като котешки, слухът ѝ се беше изострил до краен предел. Леглото се беше превърнало в пещ. За миг се обля цялата в пот. Капчици пот като солени сълзи се стичаха по лицето и врата ѝ. Едвам си поемаше въздух, гърлото ѝ беше пресъхнало и свито.

О, боже! Не кашлай!

Неволен спазъм я разтrese и тя се изкашля шумно. Миниатюрното фенерче угасна. Цяла вечност — ни движение, ни звук.

Силуетът стоеше като статуя до масата, Виктория лежеше замръзнала под чаршафите.

Дишай. По дяволите, дишай! Или пак ще се закашляш.

Видя как фигурата тихо се приближава към леглото.

Олеле! Ами сега какво?

Мускулите ѝ бяха толкова стегнати, та чак се уплаши, че няма да може да помръдне. Ставите ѝ се бяха вкаменили като дърво.

Хайде, трябва да се отбраняваш!

Нямаше да се остави да я изнасят. Или пребият. Или убият. Побесня. Натрапникът беше само на няколко крачки разстояние. Когато се приближеше достатъчно, щеше да скочи върху него. *Цели се в очите! Издери ги!*

Сви пръсти като нокти на граблива птица.

Още една стъпка. Оставаха още две и...

Викай и скачай.

Щеше да изкрещи, за да го стресне, и после да издере лицето му.

Нападателят спря на една крачка разстояние. Чу дишане, този път не беше нейното. Можеше ли да види в тъмното, че очите ѝ са отворени?

Обърна се и мина покрай масата. Чу как балконската врата се плъзга отново. Преброи пет секунди, после скочи от леглото и се затича към вратата. Затръшна я и я заключи, пусна резето в дупката на жлеба.

Задъхана надникна през стъклото. Зелени светлинки горяха около пустия басейн. Листата на палмите се полюшваха от океанския бриз. Нищо друго не помръдваше. Нападателят можеше да се е спуснал от балкона ѝ на втория етаж — или направо да е скочил? — на земята.

Приливът на адреналин беше спрял, но умът ѝ се движеше със скоростта на светлината. Чакаше я много работа. Да се обади на полицията. Да се обади на Стив. Да си измие лицето. Да се облече. Да пишка... да не забрави да се изпишка.

Добре, успокой се. Дай по-кротко.

Мисли.

Цифровият часовник на нощното шкафче показваше 3:17 сутринта. Светна лампите и огледа работната маса. Като че ли нищо не липсваше. Смразяваща мисъл.

Някой си тръгна. Това не означаваше, че някой друг не е останал.

Затича се към гардероба и отвори със замах вратата. Нямаше никой освен Келвин Клайн и Дона Каран. О, и Вера Уанг!

Почуди се дали да не събуди майка си. Беше само на няколко крачки в съседната стая. Не. Утре нямаше да прилича на нищо. По-добре да оставеше Кралицата да се наспи, за да е красива сутринта. Щеше да ѝ каже, като се събуди.

Виктория седна на края на леглото, вдигна телефона и набра мобилния на Стив. Трябваше да му го повтори три пъти преди да се разсъни достатъчно, за да разбере. Страшно се разтревожи.

— О, боже! Добре ли си?

— Нищо ми няма. Ще сляза до рецепцията веднага щом се облека.

— Не, не, не! Остани си в стаята. Провери отново дали си заключила навсякъде. Ще се обадя на Раск у дома. Ще прати ченгетата до десет минути. Сигурна ли си, че си добре?

— Сигурна съм.

— Само се успокой — вече викаше.

— Спокойна съм.

— Успя ли да видиш как изглежда?

— Не.

— Трябваше да съм при теб. Щях да го размажа с бухалката на Бари Бондс.

Вярно беше, Стив спеше с бухалка под леглото си, но единственото нещо, което беше размазвал, беше някой и друг дървояд. Чу тряскане на чекмеджета и приглушени ругатни в слушалката.

— Какво правиш, Стив?

— Търся ключовете за колата на баща ми. По дяволите! Къде са, мамка му?

— Стив...

— Да?

— Успокой се.

Пет минути по-късно Виктория издърпа памучна фланела от чекмеджето, но понеже лепнеше от пот, реши да се изкъпе преди да се

облече. Свали камизолата и влезе в банята, за малко не се спъна в сандала, който беше оставила на пода до мивката.

Отвори вратата на душ кабината и пусна водата, по-топла от обикновено, парата се вдигна като пречистващ облак. Влезе вътре и остави водата да се стича по нея.

Вода. Морето. Сънят ми. Джунитър.

Или наполовина Джунитър, наполовина Стив. Минотавърът любовник. Ако сънищата представляваха потиснати желания, както беше учила по психология, кой мъж всъщност искаше тя?

Грабна сапуна и се насапуниса, докато мислеше по въпроса.

Изведнъж нещо се уви около босия ѝ крак.

Змия!

Усука се около прасеца ѝ и започна да се вие нагоре, стигна до коляното ѝ.

Изпищя, викът ѝ отекна от плочките, най-силният звук, който беше издавала някога. Дебела колкото китката ѝ, змията се уви около бедрото ѝ. Главата ѝ беше тъмnochерна. Жълти, червени и черни райета се сменяха по дългото ѝ метър и половина тяло.

Коралова змия!

Пълзеше по-крака ѝ и езикът ѝ се стрелкаше ту навън, ту навътре.

Извика още веднъж.

По дяволите! Направи нещо!

Протегна мълниеносно с ръка и сграбчи змията близо до главата. Стисна я и опита да я махне от крака си. Проклетата гадина беше невероятно силна. Опря крак в стената на кабинката и дръпна с все сила. Змията се откъсна от крака ѝ и се нави около ръката ѝ, опашката ѝ се разлюля във въздуха. Разтърси ръка, но змията не помръдна, а зина с цяла уста. Можеше да глътне цял портокал. Зъбите се показаха, главата се стрелна към лицето на Виктория. Тя се дръпна встрани, плъзна се на мокрите плочки, разби на парчета вратата на душ кабината и падна на пода.

Хълбокът ѝ пое удара и болката прониза крака ѝ. Змията излетя от ръката ѝ, плъзна се по плочките и се нави на кълбо пред вратата на банята. Препречи ѝ изхода. Главата на влечугото се въртеше ту наляво, ту надясно, езикът се стрелкаше, предизвиквайки я да се приближи.

Гола. Мокра. С пулсиращ хълбок. Уплашена. Виктория стоеше върху покрития с пяна под и търсеше оръжие с очи. Какво имаше? Сапун? Кърпа? Малки бутилчици с парфюм.

— Обувка!

За малко не се беше спънала в нея. Сандал с каишка през глезена и яркорозови помпони. От крадената пратка „Маноло Бланик“. Няколко кожени каишки, тежащи стотина грама. На нея ѝ трябваха подковани работни ботуши.

Но мерна тока. Деветсантиметров, здрав. Можеше да забиеш пирон с него. Обувката беше на три крачки разстояние, по средата между нея и проклетата змия.

Змията полюшваше глава напред-назад и явно преценяваше разстоянието, което ги делеше. После се приведе към земята и се плъзна към нея.

— Принцесо! Принцесо! Добре ли си?

Гласът на майка ѝ. От спалнята. Сигурно беше минала през свързващата врата. Змията спря. Обърна глава към звука.

Сега!

Ръката на Виктория се стрелна, сграбчи сандала и замахна с все сила. Токът улучи змията по устата, проби кожата и я прикова към плочките. Змията се нави на кълбо и цялото ѝ тяло се разтресе, но сандалът не помръдна.

— Принцесо! Вътре ли си? — Майка ѝ се приближаваше.

— Не влизай! — изкомандва Виктория, докато с мъка се изправяше на крака.

Змията се гърчеше на земята и сандалът падна. Виктория я сграбчи за опашката и я размаха като камшик. Чу се хрущане от счупен хрущял. Отново замахна със змията и главата ѝ се разби в плочките. После я пусна безжизнена на пода.

— Принцесо! Какво става? Защо крещиш?

Кралицата се появи на прага. Беше отделила време да облече ефирна бяла копринена роба и пухкави чехли. Маската ѝ за сън беше вдигната над челото.

— Боже мой! — Майка ѝ се дръпна назад, не посмя да се приближи към змията. — На червени райета. Това е коралова змия.

Виктория се отпусна върху студените плочки на пода, цялата разтреперана.

— Да, така е.
— Добре ли си?
— Паднах лошо, но съм добре. — Виктория разтърка бедрото си, щеше да стане мораво до няколко часа.
— Слава Богу! Отивам да донеса малко лед...
— Няма нужда, мамо. Не се тревожи за мен.
— Не за теб. За змията.
О! Майка ѝ разсъждаваше по-трезво от нея самата.
— За доказателство. Добра идея, майко.
— Доказателство ли? Какво доказателство? Имам един кожар в Маями, който ще направи страхотна чанта от тази красавица.

Двайсет минути по-късно майка ѝ беше заспала отново, а Виктория си беше облякла розов памучен спортен екип и беше обула маратонки. Навън полицаите от участъка на Мънроу претърсваха басейна отстрани и паркинга на хотела. Вътре в апартамента шериф Уилис Раск стоеше до мъртвото влечуго и претегляше сандала с помпони на Виктория.

— Убила си чудовището с този нищо и никакъв сандал? — Шерифът я гледаше изпитателно.

Виктория присви рамене.

Когато Стив пристигна от баржата, прегърна я здраво и даде израз на всичките си опасения, като каза, че ако пипне нещастника, ще го направи на пух и прах. Няма да му остави здраво кокалче по тялото, като започне от коленете. Раск каза на Стив да се успокои, после накара Виктория да му разкаже всичко, което се беше случило през нощта. Тя го направи, като пропусна съня с голото гмуркане в тюркоазена вода.

— Змията под душа е нещо ново за мен — призна Раск. — Виждал съм тоалетна, пълна със саламандри и гущери. Мъжката тоалетна на бензиностанцията на Чарли Харпър на Тортуга Драйв. Момчето на Моли Алтър беше навряло вътре горките създания, след като Чарли го хванал да краде лепило за гуми. Оказа се наркоманче.

— Гущерите и саламандрите не хапят — каза Стив.

— Така е, ама ако някой те оближе отзад, може да се спънеш в крачолите си и да си удариш главата в стената. Както стана с Чарли.

Виктория посочи с върха на маратонката към тялото на змията.

— Това не е саламандър, шерифе. Това е коралова змия. Някой се опита да ме убие.

— Може и така да е, а може и да не е така — взе да разсъждава Раск.

Прекалено добродушно, за да се понрави на Виктория. Около шерифа се носеше мирис на канабис. Или Раск току-що беше заловил цял товарен кораб с марихуана, или беше изпушил една цигарка по пътя.

— Уилис, трябва да се съглася с Вик — каза Стив. — Някой е влязъл и е пуснал змията в банята.

— Вероятно е така — съгласи се Раск, — но госпожица Лорд е можела да стигне до болницата за десет минути. Има бая време, а и там са свикнали да се оправят с ухапвания от змии. Ако го е сторил някой местен, е бил наясно с това.

— Какво искате да кажете, шерифе? — попита Виктория. — Че на практика е било шега? Като гущерите в тоалетната?

— Виждали ли сте някога жена, ухапана от малък алигатор по задника? — попита Раск.

Зашеметяващ, лишен от всякаква логика довод, помисли си Виктория. Тревата беше виновна.

— Парка на остров Сток. — Раск кимна, докато си спомняше. — Жената сядва във ваната, решава да се понакисне малко, за да си изреже мазолите. Мъжът забравил да ѝ каже, че е хванал малък алигатор сутринта. Не се знае дали е искал да го яде, или да си го гледа. На задника ѝ имаше трийсет шева, помня го добре.

— Шерифе, някой изхвърли Стив от моста. Сега някой друг пуска отровна змия в банята ми. Има някаква връзка, не мислите ли?

— Връзка — да. Опит за убийство — не. Както казах и на Стив преди, ако някой е искал да го убие, нямало е да хвърли масло по стъклото му. И този, дето се е промъкнал в стаята ти, със сигурност е можел да те убие, ако е искал.

— Искат да ни объркат — каза Стив. Запъти се към минибара и се опита да го отвори, но Виктория беше скрила ключа, за да не може майка ѝ да пие алкохол за нейна сметка. — Искат да объркат защитата на Грифин.

— Което означава — прекъсна го Виктория, — че същият човек се опитва да накисне и чичо Гриф.

— И най-вероятно е истинският убиец — допълни Стив.

— Не мога да коментирам — отвърна Раск. — Моята позиция трябва да е, че вашият човек е виновен.

— Вик, повече няма да спиш сама — предупреди я Стив.

— Баржата е прекалено малка — отвърна тя. — Трябва да работя някъде.

— Тогава аз ще се пренеса тук.

Не му отговори веднага.

Как да му го каже?

— Имам нужда от лично пространство, Стив.

— Добър опит, тигре — жегна го Раск.

— Тогава й осигури полицейска закрила, Уилис. Двама полицаи всяка нощ. Един в коридора, един под балкона.

— Не знам, Стиви. Бюджетът ни съвсем е орязан...

— Уилис, това е важно за мен, ясно?

— Господи, Стив!

— Баща ми също би настоял.

Изигра си коза, помисли си Виктория. Нали Уилис Раск дължеше кариерата си на Хърбърт Соломон, който го беше измъкнал преди много години?

Раск въздъхна.

— Добре, да бъде както искаш.

— Аз не искам — каза Виктория.

— Не ме е грижа — отвърна Стив.

— Чуваш ли какво ти казвам? Не искам полицейска закрила.

— Нямах думата, сладурано.

— Как ме нарече?

— Дръж полицаите тук, Уилис — инструктира го Стив. — Прати и Националната гвардия, ако се наложи.

— Не може да командориш така — правеше се на ядосана, но дълбоко в себе си беше доволна от начина, по който Стив беше поел нещата в свои ръце. Загрижеността в гласа му. Въпреки всички съмнения, които хранеше по отношение на връзката им, в едно винаги щеше да бъде сигурна: Стив я обичаше искрено и дълбоко.

Шерифът се наведе и опъна змията по дължина.

— Дали кожата ще стигне за едни ботуши, а Стиви?

— Аз си мислех по-скоро за куфарче — отвърна Стив и клекна до него.

— Забравете и двамата — нареди Виктория. — Някой друг вече си я заплю.

ЗНАКЪТ НА ПОБЕДАТА

29

Час по-късно шериф Раск прибра мъртвата змия в хладилна чанта и обеща да я изпрати по „Федерал Експрес“ до кожаря на Айрини веднага щом бъде премерена, фотографирана и анализирана като веществено доказателство. В девет сутринта Виктория и Стив вече пътуваха на север към Парадайз Кий.

На Стив му кипеше отвътре, разтърсваха го противоположни емоции. Облекчение, че Виктория е добре. Вина, че не беше там да я защити. Вина и за още нещо. За измамата.

Не ѝ беше казал, че е преровил боклука на баща си. Знаеше, че нямаше да одобри; фразата „нарушаване на неприкосновеността“ веднага изникна в ума му. Така че нямаме да каже нито дума за тайнствените обаждания на баща си до Реджиналд Джоунс, административния шеф на Областния съд. Трябваше да проведе разследването сам.

Джоунс към Любер към Соломон.

Звучеше като двойна комбинация, като неговият старец имаше началния удар. Но какво, по дяволите, се беше случило в съда преди двайсет години с всичките тези смъртни присъди? По онова време съдът приличаше на кошер, изпълнен с малки битки и мазни адвокати, алчни агенти, отпускащи гаранции, и корумпирани ченгета, пъплещи из коридорите. Председателстващи над мръсните дела, кацнали на повисоко ниво във всяка съдебна зала, бяха господарите на имението, облечени с роби — някои почтени, други некадърни и трети открито подкупни.

— Бърлога на измама и лъжа, която аз ще разчистя — това беше провъзгласил Хърбърт Соломон, когато един колега юрист го беше предложил за главен съдия на Окръжния съд.

Но какво се беше случило? Какво беше сторил Хърбърт тогава, че сега се страхуваше от Любер? Реджиналд Джоунс беше връзката между двамата мъже, буквално седеше между тях в залата. И какво

общо имаше Джоунс — проходящ заместник-секретар — с всичко това?

Днес Стив възнамеряваше да открие. Беше решил да наеме кола, да иде до Маями и да се отбие до кабинета на Джоунс. Да удари по масата и да получи някои отговори. Или пък не. След случката в хотелската стая на Стив не му се искаше да оставя Виктория сама. А тя настояваше да разпитат Клайв Фоулс. Джоунс трябваше да почака.

Според Стив и Фоулс си имаше вътрешни конфликти. Разкъсван от любовта си към Делия Бустаманте и кораловия риф, от една страна, и дълга си към Хал Грифин — от друга. Но Стив нямаше представа кой беше спечелил при дърпането на въжето.

Виктория изключи мобилния си телефон, когато с нейния металик миникупър наближиха виадуктите към Парадайз Кий. Репортери се обаждаха от ранни зори с въпроси за нападението на змията. Радиото беше настроено на шоуто на Били Уаху, самопровъзгласилия се министър-председател на република Конко.

— На двамата адвокати от Маями явно хич не им върви. Първо Соломон пада от моста, после Лорд за малко не е ухапана от змия. Двата са адвокати на авантюриста Хал Грифин и бедите ги следват като мухи потна свиня. Питате дали на Соломон и Лорд няма да им се види малко нанагорно, когато започне делото.

— Това копеле опорочава избора на съдебни заседатели — оплака се Стив.

— Не се тревожи. Ще отсея тези, които не стават, при подбора.

Стив я погледна и се разсмя.

— Какво? — попита тя, без да сваля очи от пътя.

— Беше страхотно. Каква увереност само! Ако има проблем при избора, ще го оправиш. Хареса ми.

— Научила съм го от теб. Не знаеш ли?

— Знам, разбира се. Просто се радвам да го чуя.

По средата на сутринта в този ветровит слънчев ден Фоулс разказваше разпалено за смелия си дядо и Стив се преструваше, че го слуша с интерес. Класически адвокатски трик. Не отиваш направо да

питах: „Видя ли клиента ми да държи димящ пистолет над трупа на жертвата?“ Намазвах свидетеля като препечено хлебче, докато остане убеден, че човекът с пистолета изобщо не е приличал на клиента ти, а дори и да е бил той — действал е в самозащита, а дори и да не е, жертвата е била кучи син и е заслужавала да умре.

Постигах го, като си наденеш физиономия на добър слушател и се опитвах да не задремеш, докато свидетелят скача от една нелепа тема към друга. Наградената му колекция с пеперуди. Слюнкоотделящата ѝ рецепта за бисквити с мармалад. Или в конкретния случай: геройските подвизи на Хорас Фоулс, подводничар от флотата на Нейно величество по време на Втората световна война.

Виктория много я биваше в играта. Вероятно защото наистина проявяваше разбиране към хората и не трябваше да се прави, че я интересуват баналните им житейски истории. В колата беше заявила, че тя ще води разпита на Фоулс. Стив още бил замаян от лекарствата и така нататък. Искаше да каже по заобиколен начин, че повече я бива да кара хората да се разприказват. Стив не ѝ противоречи. Трябваше да разберат как така Фоулс, довереният морски капитан на Грифин, удобно е отсъствал, когато шефът му е предприел фаталното пътуване със Стъбс. Колко солидно беше алибито на англичанина? Наистина ли е ровел в стридите на Делия — с чесън или не, — когато харпунът е пронизал Бен Стъбс?

Откриха Фоулс в хангара от другата страна на острова. Открита, подобна на гараж постройка, разположена над тесен проток, хангарът за лодки улавяше източния бриз и беше пълен със светлина. В гащеризон на петна Фоулс беше с маска на очите и дебели ръкавици и беше насочил електрожен към нещо, което приличаше на старо ръждясало торпедо с две седалки вътре. Приспособлението висеше на метална стойка, хванато с две вериги. Хвърчаха искри, докато Фоулс заваряваше опашката със син пламък.

Когато забеляза посетителите, спря кислорода и вдигна маската си.

— На бас, че не знаете какво е това?

Дори и да знаеше, Стив щеше да си замълчи. Винаги оставяй свидетеля да се позабавлява.

— Каретата на дядо ми — гордо отвърна Фоулс. — Без бойната глава.

Карета? Бойна глава?

— Де да имах и малката му подводница — продължи Фоулс. — Но тя се намира на дъното на един фиорд в Норвегия.

— Сигурно е цяла история — каза Виктория.

Фоулс им предложи по една гинес от хладилника.

Стив прие, Виктория се намръщи и отказа. Русата коса на Фоулс беше разрошена. Изгорялото му лице беше по-червено от обичайното, вероятно от горещината на оксигена. Като се облегна на магарето за рязане на дърва, Фоулс започна да разказва истории за дядо си.

Хорас Фоулс помогнал за построяването на военноморската кралска торпила, всъщност било торпедо с тристакилограмова бойна глава отдолу. Двама мъже седели отгоре в торпилата, в корпуса имало две седалки. Хорас бил жива торпила, вероятно най-опасната работа по времето на Втората световна война, освен пилота камикадзе. Облечен в огромен скафандър, Хорас спускал приспособлението под водата, насочвал го към германския боен кораб, после изскачал от него, надявайки се да бъде прибран от някой съюзнически кораб или подводница. После се издигнал от торпилата до четириместна подводница, наречена X-CRAFT. Дядо му кръстил своята „Фоулс Фарфарата“.

— Плуващ ковчег, ето какво представлявала подводницата — каза Фоулс на Виктория и Стив. — Или още по-точно „потъващ ковчег“. Уплътненията пропускали, акумулаторите се скапвали, помпите за нищо не ставали. Дядо запуснал пробойните с дъвка и кълчища. В сравнение с това моята служба на Фолкланд изглежда бледа като пикня. Не е като да се биеш с нацистите в Северно море.

Фоулс довърши историята си. Хорас водел смелчаците, които преследвали най-голямата военна цел — „Тирпиц“, боен кораб от класа на „Бисмарк“. За да се добере до норвежкия фиорд, където бил пуснал котва немският кораб, Хорас се спуснал от „Фарфарата“ в леденостудената вода и срязал мрежите за подводници с нож. Моряците на „Тирпиц“ видели подводницата, но я взели за морска свиня.

— Ето колко малка изглеждала, погледната от палубата на боен кораб с водоизместимост петдесет хиляди тона — поясни Фоулс. —

Дядо се проврял обратно и доближил „Фарфарата“ до кораба. Представете си сега: три британски момчета гледат нагоре към този бегемот с две хиляди и шестстотин германски моряци на борда. С достатъчно въоръжение да вдигне цял Лондон във въздуха. Но чудовището не можело да стреля с оръдията си право надолу, затова швабите използвали пушки и пистолети, докато дядо ми във водата прикачвал мини към корпуса. Върнал се обратно и се оттеглили, бум тряс, „Тирпиц“ подскочил на метър и половина от водата. Докато се опитвали да си спасят задниците от фиорда, „Фарфарата“ се оплела в мрежата и един немски круизър ги потопил.

Клайв Фоулс удари една глътка от бирата, явно си представяше как малката подводница потъва в подводния си гроб.

— Наградили дядо ми с Викториански кръст. Посмъртно, разбира се.

Бръкна в гащеризона и извади медала, който висеше на верижка. Кръст с корона, лъв и надпис „За храброст“.

— Самият Чърчил го връчил на баба ми. — Фоулс вдигна ръка над главата си и разтвори два пръста като някогашния министър-председател. Знакът на победата.

— Сигурно много се гордееш — отвърна Виктория.

— Съмнявам се, че някой друг по време на войната е показал повече смелост от моя дядо. — Фоулс сниши глас, имитирайки плътния баритон на Чърчил. — „Не мога да предложа нищо друго, освен кръв, тежък труд, сълзи и пот.“ — Усмихна се тъжно и продължи: — Такъв е бил Хорас Фоулс. Голям късмет съм извадил. Мъжът, който ми е служил за пример, е от моята плът и кръв.

Беше много повече от това, помисли си Стив. Клайв Фоулс явно се мереше с дядо си. Отчаяно му се искаше да бъде герой. Но как можеше да се състезава с тези спомени? Какво трябваше да направи човек в топлата тюркоазена вода на Мексиканския залив, за да спечели собствен медал?

Десет минути по-късно седяха на края на бетонния вълнолом и поглъщаха лъчите на утринното слънце. Виктория беше облечена в оранжев корсет без презрамки и панталони на цветя, които се връзваха отпред и стигаха до средата на прасеца. Дългите ѝ бронзови крака се

полюшваха над водата. Стив носеше срязани дънкови панталони и фланелка с надпис: „Можеш ли да се върнеш за няколко бири?“

Фоулс беше навил крачолите на гащеризона си и сега приличаше на изгорял от слънцето Хък Фин. Беше донесъл хладилната чанта от халето и Стив прие втора студена бира, макар че още нямаше дори обяд. На половин миля навътре една яхта се носеше по вятъра, оранжевият ѝ спинакер се беше издул като чадър по време на буря.

— Знаеше ли, че Грифин ще води Стъбс в Кий Уест? — попита Стив.

— Разбира се, че знаех — отвърна Фоулс. — Изчистих лодката и я заредих с гориво.

— Пил си по едно на дока — включи се Виктория. — После си слязъл на брега. Защо не си карал ти яхтата?

— Когато мистър Джи има компания, обича сам да кара „Форс мажор“. Да се изфука.

— Дори и когато е спирал, за да вади омари? — попита Виктория.

— Най-вече тогава. Обичаше да се прави на Големия бял риболовец. Пускаше котва, дърпаше кошове и си вадеше вечерята. Истински мачо.

— Имаше ли чувството, че Грифин не те иска на борда? — попита Стив.

— Не, готин. Мистър Джи просто ми даде почивка. Бях се спугнал от работа предишния ден. Разкарах си задника до Блек Търтъл Кий да заложа кошове за раци, плюс останалата работа, която си имах тук.

Виктория и Стив си размениха погледи. Трябваше да зададат един въпрос, без да се издадат прекалено. Кошове бяха пълни не само с раци. Но дали Фоулс знаеше за това? Виктория внимателно подбра думите си:

— Мислех, че Хал Грифин сам е заложил стръвта.

— Така ли ти каза? — разсмя се Фоулс. — Да, мога да си представя как го казва: „Хвъркнах до Насау“ или „Оправих мотора“. В крайна сметка си е истина, защото мистър Джи плаща за всичко, но добрият стар Клайв Фоулс хвърчи и оправя двигателите.

— Ами стръвта? — подхвана Стив. — Какво използвате? Червеноперки? Раци?

Пак смях.

— Не се ебавай, Соломон. Питай направо. Да, рачета и голяма торба с пари.

Мърлява работа, помисли си Виктория. Чичо Гриф е замесил и Фоулс. Сега капитанът щеше да бъде главен свидетел на обвинението. Фоулс можеше да помогне на прокурора да докаже подкупите или поне един от тях.

— Грифин каза ли ти за какво са му парите?

— Не.

— Ти не го ли попита?

— Не ми плащат, за да задавам въпроси.

— Но си се зачудил — отвърна Стив. — Чуденето е без пари.

— Реших, че Бен Стъбс ще слезе от лодката по-богат, отколкото се е качил.

— Ядоса ли се, като разбра, че шефът ти му плаща?

— Само затвърди убеждението ми за света, Соломон. Парите говорят. Лайната ходят.

Фоулс хвърли празната кутия от бира обратно в хладилната чанта. Хвана пластмасовите ленти, които придържаха шестте бири. Лежеше на бента, иначе вятърът щеше да я духне във водата. Лентите удушаваша рибите, които се омотаваха в тях.

Няма начин Фоулс да хвърли боклук във водата, реши Виктория. Или да толерира хора, които го правят. Сърцето му беше на страната на Делия в битката за опазването на кораловия риф, но чековата му книжка оставаше при чичо Гриф. Така че на чия страна беше?

— Имаш ли представа кой би искал да натопи шефа ти за убийство? — попита тя.

— Вероятно някой, който иска да спре Океания.

Виктория зададе въпроса съвсем небрежно.

— Някой като Делия ли?

— Стига простотии! Още ли продължавате? Делия е любовница, а не убийца. Питай съдружника си.

Стив се усмихна любезно. Дразнещо.

— Казвал ли си на господин Грифин какво изпитваш към Океания? — попита Виктория, без да обръща внимание на Стив.

— Казах му как застрояването унищожи големите рифове в Хонолулу, Сингапур и Хонконг. Казах му, че приближаването толкова

близо до рифа ще води до отделянето на утайка, която ще запуши корала. Как газопроводът и тръбите за водата и електричеството ще съсипят океанското дъно. Но той можеше да обори научно всеки от аргументите ми. Както казах на Делия от самото начало, решението е на мистър Джи, не на човека, който му кара яхтата и самолета. В края на краищата мнението ми не тежи повече от това на Джуниър.

— Тоест? — намеси се Стив. — Какво беше мнението на Джуниър?

— Казвам само, че баща и син не винаги са на един акъл.

— Господин Грифин те е предупредил да бъдеш откровен с нас — напомни Виктория на Фоулс. — Но ти криеш нещо.

Когато англичанинът продължи да мълчи, Стив каза:

— Какво общо има Джуниър с това?

Фоулс разви крачолите на панталоните си.

— Нищо особено, но когато финансирането се провали, господин Грифин и Джуниър здравата се изпокараха.

„Когато финансирането се провали...“

Какво означаваше това? Грифин си беше осигурил голям заем за строителството. Имаше финансиране. Какво, по дяволите, искаше да каже Фоулс? Стив стрелна Виктория с предупредителен поглед, който казваше: „Не го оставяй, докато не разберем за какво става дума.“

Сякаш щеше да го остави. Помъчи се да си спомни нещо, което Джуниър ѝ беше казал. Боже, какво беше? Толкова ли ѝ бяха омекнали коленете от срещата, че не можеше да си спомни? Думата „кръгове“ изплува. Джуниър се оплакваше от „всички кръгове на ада“, през които застрахователните компании ги били накарали да минат, за да си осигурят финансирането. Не даде да се разбере кой е дал гаранцията, говореше с недомлъвки за някакъв чуждестранен консорциум. Тогава Стив спомена измислена компания от Тихоокеанския регион и Джуниър май се съгласи.

Виктория предпазливо закачи нова стръв и я хвърли:

— Финансирането се е провалило заради проблем с гаранцията, така ли?

— Точно така.

— Но Грифин е успял все пак да си намери застраховка отнякъде — додаде Стив, — или не е могъл да изтегли заема?

Фоулс се изсмя с цяло гърло.

— Не знаеш нищо, нали, готин?

— Кажи ни — отвърна Стив.

— Океания не можеше да бъде застрахована. Компютърните модели показваха, че хотелът ще се прекатури от ураган пета категория. Мистър Джи се опита да ги убеди, че вероятността ураган пета категория да засегне едно малко място в залива са нищожни, но не помогна. Никой не искаше да застрахова мястото.

— Е, как се е сдобил със заем тогава?

— Заложи всичко, което притежаваше, като гаранция. И последното парче недвижима собственост. Всички акции, всички свободни пари. Затова се изпокараха. Джуниър вилнееше и крещеше, че егото на баща му било ненаситно. Че си издигал сам на себе си паметник, който бил истинска лудост, и че щял да изгуби всичко.

Виктория си спомни нещо, което чичо Гриф беше казал в деня, когато се появи Кралицата: „Напоследък Джуниър се интересува от бизнеса. Упреква ме непрекъснато, че харча прекалено много пари, поемам прекалено големи рискове.“

— Значи на Джуниър му се е дръпнало лайното, че може да загуби наследството си — натърти Стив, сякаш Виктория не беше разбрала. Сякаш тя не разбираше, че вече буташе Джуниър към началото на редицата от заподозрени в „основателния алтернативен сценарий“, които най-вероятно биха предизвикали основателно съмнение у съдебните заседатели.

— И мистър Джи не му оставаше дължен — продължи Фоулс, — здравата го настъпи, нарече го примадона и плейбой.

— Плейбой — повтори Стив, в случай че Виктория беше пропуснала.

— Мистър Джи каза, че парите били негови и щял да прави каквото си иска с тях. Така че, ако питате мен, Джуниър има много повече причини от Делия или от мен да потопи Океания. Милиони повече, бих казал.

Усмивката на Стив беше толкова самодоволна, че на Виктория ѝ се прииска да му шибне един.

ОТ ДРУГАТА СТРАНА НА МОСТА

30

— Джуниър не е убиец — каза Виктория, когато наближиха Биг Пайн Кий.

— Няма откъде да си сигурна.

— Но ти знаеш, че Делия е невинна, въпреки че хвърля сатъри.

Виктория беше зад волана на миникупъра си и двамата се отправяха на юг по магистралата. Колата щеше да се побере в багажника на елдорадото на Стив, макар че той сега сигурно вече бе пълен със семейства костури и скариди. Бяха тръгнали към Джуниър. Стив настояваше да го притиснат с обвиненията на Фоулс.

— Погледни фактите — каза той. — Джуниър е бил сърдит, че баща му ще строи хотел върху коралов риф. Но нещата се влошават. Старецът трябва да заложи всичко, което има, за да си осигури финансирането. Сега вече Джуниър се стряска, че не само рибите ще останат бездомни. Двамата се карат, но таткото не иска да промени решението си. Джуниър иска да спре проекта, но как? Няма да убие баща си. Вероятно не е искал да убива и Стъбс. Може просто да е искал да го сплаши, но нещата да са излезли извън контрол.

— Няма как да стане, освен ако Джуниър по чудо не се е върнал на яхтата в движение.

— Няма проблем за Аквамен. Видя го да се качва на хидроплан в движение.

— Записът на охранителните камери ясно показва как Джуниър се гмурка във водата от „Форс мажор“.

— Но не и как се отдалечава от лодката. Може да се е качил по стълбичката за плуване, без никой да го види. Скрива се вътре, после издебва Стъбс в салона, опитва се да го накара да промени доклада си. Стъбс отказва. Платили са му цяло състояние да се нагъзи за Океания. Джуниър заплашва да го изобличи за подкупите, но Стъбс решава, че блъфира. Ако Стъбс е виновен за взимането на подкупи, Грифин е виновен за това, че ги е давал. Стъбс не е повярвал, че Джуниър ще предаде стареца си.

— Изсмукваш си го от пръстите.

— Така правят творчески настроените адвокати, Вик. А сега ме изслушай докрай. Джуниър заплашва Стъбс с харпун. Може Стъбс да се е опитал да му го вземе и изстрелът да е станал случайно. Или пък Джуниър най-хладнокръвно го е застрелял. И в двата случая Джуниър скача от яхтата и доплува до брега.

— Прекалено много „може би“. Ами чичо Гриф? Него кой го е ударил?

— Не знам още. Но помниш ли онова туристическо корабче, което беше застигнато от десетметрова вълна в спокоен ден?

— Да.

— Може би голяма вълна да е ударила „Форс мажор“, докато Грифин е слизал по стълбата. Пада на палубата и си удря главата.

— Пак прекалено много „може би“.

— Господи, Вик! Просто играя покер с идеите. Казвам само, че може да хвърлим плувките на Джуниър на съдебните заседатели и да всеем основателно съмнение.

— Чичо Гриф никога няма да се съгласи.

— Смяташ ли, че вече не си го е помислил?

— Ако си го е помислил, защо не ни го е казал?

— Защото иска да спечелим делото, без да замесваме сина Му.

Когато стигнаха до Бйг Пайн Кий, Виктория зави наляво по Лонг Бийч Роуд. Преди да си тръгнат от Фоулс Стив се беше обадил на Джуниър, който оглеждаше лодки за гмуркане на разпродажба в Маратон. После щеше да ходи в „Полинезия Бийч Клуб“ да разпусне.

Да разпусне от какво, почуди се Стив. Пичът не работеше. Какво го беше напредило толкова?

Джуниър ги беше поканил да обядват в клуба, където според думите му сервирали страхотен албакор на скара. Така че сега Стив очакваше с нетърпение рибата тон, последвана от кръстосан разпит.

Джуниър беше казал, че до клуба се стига само по частен мост от южния край на Биг Пайн Кий. Беше снишил гласа си, за да му каже паролата „Контики“, която трябваше да кажат на пазача на пропуска. Беше малко прекалено черепно-костно за вкуса на Стив. Частно убежище за богати мъже, тлъсти котараци, които се поздравяват над

чашите с ром и кола. Джуниър се изкиска по телефона и им каза, че „атмосферата“ щяла да им допадне.

Атмосферата си я заври в гъза. Лицемерно копеле!

— Какъв е планът ти? — попита Виктория.

Стив й се усмихна.

— Ще кажа на Джуниър да постъпи мъжки. Да спаси баща си, като се предаде. Да признае непредумишлено убийство. Десет години, ще излезе след седем. Не е много зле. Е, ще загуби тена си.

Мъжът на пропуска беше с колонизаторски шлем и военноморска униформа с еполети. Усмихна се широко, когато Стив прошепна „Контики“.

— Приятен ден, сър, мадам — отвърна той. — И внимавайте да не изгорите.

Прекосяха моста и Виктория паркира миникупъра си до бял линкълн навигатор с теглич. Бил на Джуниър, така каза на Стив, докато той се разгъваше от малката кола. На задната броня на колата имаше стикер: „Гмуркачите го правят дълбоко.“

— Простотия — каза той. — Голяма простотия.

— Ти ли го казваш? С пуберските си фланелки.

— Моите имат подтекст. Не са тъпи хвалби.

— Всичките сте недорасли — до един.

Насочиха се към клуба с бамбукови стени и тръстиков покрив. До входа беше издълбан двуметров дървен тики, полинезийският бог. Дълъг червен език висеше от отворената му уста и определено изглеждаше мръснишки.

Стив чу удар на ракета в топка. Погледна по-внимателно, мерна раздвижване, после мерна гола плът. На скрития зад ред палми тенис корт играеха две двойки на средна възраст.

— Мисля, че работниците от пералните стачкуват.

— Какви ги говориш?

— Тенисистите са без тениски и без шорти.

Виктория надникна между дърветата.

Единият мъж извика:

— Аут? Друг път е аут!

После се чу женски глас.

— Стига, Ал. Беше аут, четирийсет, скъпи.

— Голи са — прошепна Виктория, сякаш тики можеше да ги подслушва.

— Нали това ти казвам. Джуниър ни иска със смъкнати гащи. Теб най-вече.

— Не се пали. Сигурно е от онези курорти, дето разрешават да се ходи и без дрехи.

— Никакви дрехи! — каза младата жена зад ратановия тезгях. Рогозки от тапа висяха по бамбуковите стени, а в ъгъла една майна^[1] беше кацнала върху изкуствено дърво. — Всички са голи. Членове, гости, персонал.

Жената имаше усмивка от филмчетата на Уолт Дисни, сякаш се беше надишала с азотен окис. На табелката с името ѝ, висеща между огромните ѝ бронзови гърди, пишеше „Сладурана“. По преценка на Стив — основана на опит от първа ръка и защита на доктор Ървин Рудник по обвинения за нанасяне на телесни вреди — големите колкото грейпфрут цици на Сладурана бяха увеличени с операция.

— От моста нататък всички са голи — натърти Сладурана. — Дори и на бюфета за обяд.

— Имаме среща с член — каза Виктория и Стив се въздържа да не направи гнусен каламбур.

— Кой е той? — попита Сладурана.

— Грифин Джуниър.

— О, господин Грифин! — измърка Сладурана. — Той е голяма клечка тук.

Стив отново си прехапа езика.

— Аз съм стажантка — додаде Сладурана. — Уча хотелски мениджмънт в университета във Флорида. Господин Грифин ми е ментор.

— В добри ръце сте — каза Виктория.

— И двете — отбеляза Стив. Човек може да издържи само донякъде на изкушението.

Сладурана посочи към съблекалнята. След като си свалиха дрехите, Сладурана сподели, че менторът Джуниър я е посъветвал никога да не казва „съблечени“. Трябвало да тръгнат по таитянската

пътека през вулканичния мост и лагуната. Като минели покрай басейна, щели да видят Джуниър Грифин на игрището за крокет.

— Господин Грифин размахва най-добре чука в клуба — замечтано каза Сладурана.

— Боже, има ли нещо, което този човек да не може да прави? — любезно отвърна Стив.

— Когато има чист удар, винаги бележи точка — каза Сладурана с пламнал поглед.

[1] Тропическа птица от вида на скорците. — Б.пр. ↑

ЗАКОНИТЕ НА СОЛОМОН

8.

Ако някой умен, красив и богат мъж те покани заедно с гаджето ти в нудистки клуб... повече от сигурно е, че има гигантски шмекел^[1].

РАЗМЕРЪТ ИМА ЗНАЧЕНИЕ

31

— Мислиш ли, че съм плоска отпред? — попита Виктория.

— Не, изобщо. Много добре си сложена.

— Все едно да кажеш на невзрачно момиче, че е с добра душа, а?

— Ти си висока, стройна и атлетична и циците ти са съразмерни с останалата част на тялото.

— Но са малки.

— Нито са малки, нито са големи. Точно такива харесвам.

— Сигурен ли си?

— Повече от шепа е живо разхищение.

— Тогава защо зяпаше огромните бомби на Сладурана? — попита тя като на кръстосан разпит.

— Защото ако бях отвърнал поглед, щях да изглеждам като мухльо.

Голи и смутени минаха покрай редица каменни тикита, които според Виктория представлявали божества от Великденския остров. Пътекката минаваше през горичка с мангрови дървета и им осигуряваше прикритие и усещане за безопасност, поне за момента.

— Ако една жена е нудистка, иска да я гледаш — продължи Стив. — Според етикета трябва да я погледнеш. Не да я зяпаш продължително, а да я огледаш достатъчно, за да я оцениш и поласкаеш.

— Страхотно извинение. Ти наистина си добър адвокат. — Тя гледаше право напред, но сега се обърна към него. — Откъде взе вестника?

— Беше в съблекалнята.

— И защо го държиш над чатала си.

— Просто така. Искях да видя докъде са стигнали световните дела.

— Сериозно? — сграбчи вестника. „Диарио Лае Америкас“. — Какви са новините от Тегучигалпа?

Сепна се от шума. Малко встрани от пътеката гол дървар сечеше един калистемон. Виктория се опита да диша дълбоко и вдиша влажния въздух, натежал от солта на приливните езера наоколо.

Никога не се беше смятала за екхибиционистка. Даже се срамуваше от тялото си. Но това беше предизвикателство, сякаш се състезаваше за място в юридическия журнал. Беше решена да преодолее задръжките си, да спечели, независимо колко висок беше залогът.

Имам хубаво тяло. А и в нудизма няма нищо лошо, нали така?

Започваше да се самонавива. От какво толкова се срамуваше?

Джуниър.

Джуниър също щеше да е гол. Великолепен мъжкар. Дали щеше да хареса тялото ѝ?

Боже, защо мисля за него?

Виктория хвърли вестника в една боклукчийска кофа и погледна към Стив, а той побърза да сложи ръце върху слабините си.

— Сега пък какво? — попита тя.

— Сви се.

— О, я престани!

— Мислиш ли, че ми е малък? — Спомни си Аквамен по бански. Знаеше, че ги делят секунди от срещата с огромния Джон на Джуниър.

— Мисля, че е съразмерен с тялото ти.

Туше.

— Сериозно говоря, Вик. Не ми ли е малко... малък?

— Нямам достатъчно опит, за да отговоря. Но си е добре. Сладък е.

— Сладък? „Сладък“ е за котенце. Мъжът иска да е чудовище. Левитан. Колос.

— Добре де, сладък малък колос.

— Не съм чувал по-добър оксиморон.

— Добре си е. Имаш страхотно дупе. Изглеждаш страхотно в дънки.

— Бих убил за чифт дънки в момента — каза Стив.

Пътеката стигна до въжен мост, опънат над тиха лагуна. Лилии и водни цветя на повърхността, дебел японски шаран отдолу. От скрити колони звучеше музика. Мрачна и тайнствена, с много барабани. Звуци от джунглата.

Мъж и жена, и двамата голи, около шейсетте, но стегнати и почернели, крачеха по моста насреща им. Трябваше да се разминат.

Добре, добро изпитание, помисли си Виктория. Дръж се нормално. Чувствай се съвсем удобно.

— Здравейте! — провикна се мъжът.

— Здравсти! Здравсти! — почти изкрещя Виктория.

Жената ги огледа от главата до петите и Виктория усети, че се изчервява.

— Имате нужда от малко тен — посъветва ги тя.

Виктория си каза, че трябва да държи погледа си над нивото на кръста, но може би Стив беше прав. Ако си гол, очакваш хората да те огледат. Докато се извъръщаха настрани, си позволи да огледа мъжа. Въженият мост разлюля огромния му скротум. Увиснала отпусната торба, която приличаше на конопена кесия с две глави лук. Виктория толкова рязко извърна глава, че можеше да ѝ се сецне вратът.

Какво правя тук? Това не съм аз.

От другата страна на моста пътеката минаваше през огромна морава. Басейнът беше на двајсетина метра и чуваха виковете и плясъците от волейболния мач във водата. Минаха покрай голи двойки на шезлонги, които поглъщаха лъчите на следобедното слънце.

Панорама от голи задници. Шведска маса от голи пъпове и лъщящи слабини. Натезали и увиснали гърди, щръкнали и стегнати, кръгли и конусообразни. Набъбнали зърна и гладки зърна, големи колкото грозде или колкото малина. Гора от косми, някои буйни и рошави, други внимателно постригани като английска ливада. Следваха увиснали пениси, сгърчени на бедрата като мъртви катерички на дънер. Армия от спящи мъжки органи, абсурдни в своята уязвимост. Дали Господ не си беше направил шега с човечеството с тези разтеглени парчета увиснала мека плът?

Когато приближиха басейна, от открития бюфет ги лъхна мирис на кокосово масло, примесен с месо на скара от барбекюто. Аромат едновременно чувствен и хищен.

Тогава Виктория усети пронизително главоболие.

— Май не беше толкова добра идея.

— Нали и аз това казвам. Джуниър се опитва да ни разкара. Как можем да проведем кръстосан разпит, когато...

В същия момент две дребни жени на около дваайсет със стегнати тела на гимнастички притичаха покрай тях. Перфектни тела, помисли си Виктория. Лъскави от маслото, с очертани мускули, малките им гърди леко се полюшваха при всяка крачка. Стив, разбира се, беше като хипнотизиран.

— Когато какво? — попита тя.

— А?

— Говореше нещо. Как можело да подлагаме на кръстосан разпит Джуниър, когато... нещо си. Когато какво?

Стив се обърна, за да проследи как свършените стегнати задници на жените изчезват в гората. Десет милиона години еволюция, помисли си Виктория, а мозъкът на мъжа продължава да реагира така, сякаш собственикът му току-що е изпъзлял от блатата с ципи между пръстите на краката.

— Всичко ще е наред, Вик. Не бой се.

Няколко двойки играеха карти на маси около басейна. Други се плацикаха в плиткия му край до бара. Хората ги зяпаха, установи Виктория. Най-вече нея. Оценяваха я.

Това беше лудост.

— Стив, не се чувствам никак удобно тук.

Той оглеждаше голите жени, проснали се по шезлонгите.

— Вече не ми се свива. Даже май нараства.

— Чувствам се толкова странно.

— Чака ни работа.

Но гласът му изобщо не беше делови. Беше по-плътен и размекнат.

Как можа да се отпусне толкова скоро? На нея ѝ се струваше, че хиляди очи се впиват в тялото ѝ и усещаше как се изчервява.

— Добре че майка ми не може да ме види сега.

— Принцесо! Ето те и теб.

Този глас! Не може да бъде!

— Ела да изпиеш едра пиня колада с нас, скъпа. И после вземи хвани малко тен.

Ето я и нея, излегнала се величествено на втория ред с шезлонги. Кралицата държеше кокосов орех, в който бяха забодени две сламки и

малко пурпурно чадърче.

Гола! Пред всичките тези непознати хора.

Виж я само! Равномерен тен. Прибравеният ѝ корем — гладък като дъска за гладене, силиконовите ѝ гърди, издути като плажни топки, кожата ѝ опъната като барабан. Голите крака на Кралицата, изтегнати на шезлонга, бяха стройни и бронзови, чак до...

Боже мили! Майка ми, петдесет и осем годишната ми майка, е обръснала космите си и е оставила само една тясна шампанена ивица колкото пила за нокти. В спа центъра си имаше име за това. Как се казваше?

— Събуди се! Виж кой е тук — Кралицата издаваше заповеди на едрият по-възрастен мъж с широки рамене на съседния шезлонг. — Гриф, събуди се и кажи здрасти!

Чичо Гриф! Боже, не може да е истина!

Виктория усети как гърлото ѝ се свива. Можеше ли изобщо да говори?

— Майко, какво правиш тук?

— О, не се прави на толкова изненадана. Разхождала съм се гола в Монако, когато ти още си била в пансиона.

„Ивица за кацане“. Така се казваше подравненото малко парченце от косми. Изрядно поддържана във всяко отношение, майка ѝ гордо излагаше на показ ивицата си за кацане, докато тя все още имаше джунгла, рошава дъждовна гора.

Хал Грифин се събуди и сънено се почеса по чатала. Със същата ръка понечи да се здрависа със Стив, който подаде юмрук — да си чукнат кокалчетата вместо ръкостискане.

— Здравсти, Соломон, много ли висят?

Стив се затрудни да отговори и Грифин избухна в гръмогласен смях.

— Спокойно. Радвай са на това, което имаш сега. Колкото повече човек остарява, толкова по-малка му става пишката.

— Но яхтата му става по-голяма — жизнерадостно изчурулика Айрини Лорд.

Грифин изглеждаше изгорял и здрав, розовата лепенка на челото му беше единственото доказателство за катастрофата с лодката.

— Добре дошла в Полинезия, Принцесо!

Отново се пребори с желанието си да се прикрие.

— Имаме среща с Джуниър, чичо Гриф.

— Ще се срещнете. Но първо трябва да ви кажа нещо, и то много важно.

— Току-що дойдох, Гриф — каза Айрини. — Защо не оставите деловите разговори за после? — Тя се надигна на лакът и прибра крака под стегнатия си задник. — Принцесо, надявам се, че няма да се обидиш, ако ти кажа нещо...

Боже господи! Нямам целулит. Коремът ми е стегнат от пилатеса. Нямам нужда от пластична хирургия. Какво толкова имаше да казва?

— Не си ли мислила за кола маска, скъпа?

[1] Пенис (жарг.) — Б.пр. ↑

АДИОС, СТИВ!

32

Грифин започна да раздава заповеди. Каза на Айрини да иде да поплува, на адвокатите да седнат и на сервитьорката да донесе на всички по един плажен коктейл.

Айрини се потопи в плиткия край на басейна, като даде възможност на всички да се възхитят на новото ѝ ремонтирано дупе. Стив и Виктория седнаха на маса с бамбукови крака, под сянката на сламен чадър. Голата сервитьорка разлюля цици да им донесе лимонади във високи чаши, подправени с ром и кюрасо.

— Клайв Фоулс ми се обади веднага след като сте си тръгнали оттам — каза им Грифин. — Всичко е наред. Страхувам се, че ви е изградил погрешна представа за Джуниър.

— Може би вие ни изградихте погрешна представа за Джуниър — отвърна Стив. — Защо не ни казахте, че двамата сте се карали за Океания?

— Някога да си спорил с баща си, Соломон?

— Само последните трийсет години.

— Да си го убил в резултат?

— Още не.

Непознато усещане, помисли си Стив, бризът между краката му. Но не неприятно. Тези нудисти може и да имаха право. В басейна две млади жени — достатъчно големи, за да пият — пляскаха с ръце, докато се спускаха по ролбата. Можеше да им остане време и за малко колежански волейбол, преди да тръгнат.

Грифин се обърна към Виктория.

— Принцесо, ти не вярваш в тези глупости, че Джуниър може да е убил Стъбс, нали?

— Опитвам се да разсъждавам логично.

Браво, съдружнико! Не смяташе, че Джуниър го е направил, но нямаше да напусне редиците на малкото им сплотено семейство. Адвокатите и мафиотите следваха уроците на Кръстника.

— Но не виждам смисъла, чичо Гриф.

Толкова за правилото на Сони Корлеоне.

— Защото е пълна глупост — отвърна Грифин. Джуниър няма нищо общо със смъртта на Стъбс.

— Бих искал да ме изслушате — отвърна Стив.

— Здравейте на всички!

Към масата се приближаваше самият мускулест убиец. Въртеше чука за крокет, с изпъчени гърди, изпънати рамене, усмивка от паста за зъби. И между краката му...

Ужас! Чудовището.

Малко на една страна, заобиколен от кичури руси косми, висеше щастливият, самоуверен, подканящ „хей погледни ме“ салам. Кучият му син можеше да играе крокет и без чук.

— Как си, синко? — провикна се Грифин.

— Супер, спечелих — Джуниър се ухили и размаха дървения чук за синята му велурена дръжка. — Двайсет и шест на четиринайсет на финала.

— Браво!

— Здравсти, Тори! — Джуниър се наведе към масата и целуна Виктория по бузата.

Господи, дали огромното му махало не се отърка в голото й рамо?

— Здравсти, Джуниър! — усмихна му се тя.

— Стив — кимна му Джуниър.

— Хубав чук — отвърна Стив.

— Синко, защо не направиш няколко дължини, докато говоря с адвокатите си? — предложи Грифин.

— Няма проблем, татко. Ще поплувам петстотин метра бъртерфлай.

Джуниър се затича към басейна, Виктория се загледа след него.

Грифин отпи от лимонадата си.

— Давай, Соломон. Кажи каквото мислиш.

— За да спечелим делото, трябва да посочим с пръст някой друг.

— Не и сина ми, забрави. Боже, Джуниър дори не беше на яхтата.

— Сигурен ли сте?

— Нали бях там, по дяволите!

— На мостика. Няма как да сте видял какво става долу.

— Не ми минават такива, Соломон.

— Джуниър е мислел, че Океания може да ви доведе до банкрут — продължи Стив. — Ако е смятал, че като убие Стъбс, ще спре проекта...

— Глупости! Само аз бях достатъчно бесен, за да убия копелето. Виктория сбръчка чело.

— Чичо Гриф, не те разбирам.

— Какво не разбираш? — изстреля Стив. — Иска да предпази сина си.

— Изслушай ме поне веднъж, Стив — заповяда тя. — Не за това говоря. Онзи ден на лодката, чичо Гриф, за какво беше толкова ядосан на Стъбс?

— Както ви казах и преди, изнудваше ме за един милион.

— Не, това е било предишната седмица. На лодката сте уредили всичко. Дал си на Стъбс стоте хиляди от кошовете с раци и си му обещал още. Каза ми, че бил приел.

Във влажния въздух увисна един неизречен въпрос, Стив го знаеше.

„Ако си казал истината, ако си сключил сделка със Стъбс, защо още си бил бесен, та чак ти се е искало да го убиеш?“

Браво, Вик! Стив усети чувство на гордост. Използваше уменията, на които той я беше научил. Винаги уточнявай времето, беше хванала несъответствие, което на него му беше убягнало. Сега щеше да се облегне удобно на стола и да следва заповедите ѝ, щеше да мълчи и да слуша.

— Излъгал ли си ме, чичо Гриф? Карали ли сте се на лодката за пари?

Грифин махна на Айрини, която се беше хванала отстрани на басейна и правеше упражнения за крака. Несговорчивият свидетел печелеше време. После въздъхна и каза:

— Това, което ти казах, е истина като цяло. Стъбс взе стоте хиляди. Но след като се опита да ме притисне за още, тъпото лайно ми каза, че имал по-добро предложение.

— По-добро предложение за какво? — попита Виктория.

— Друг участник в търга, както се изрази. „Още един човек наддава за услугите ми.“ Някой му бил обещал един милион, ако напише отрицателен доклад. Да убие Океания.

— Кой?

— Не ми каза, колкото повече отказваше да ми каже, толкова повече побеснявах. Извадих стария харпун на Джуниър от сандъка и го насочих право към гърдите на Стъбс.

Ръката на Виктория се стрелна към собствените ѝ голи гърди.

— Чичо Гриф, не.

— Чакай, Принцесо. Развиках се на Стъбс, че е по-добре да ми каже името на врага ми, или ще окача кожата му до бизонската глава. Той ми се изсмя. Погледнах и видях, че не беше зареден. Това уталожи малко напрежението и двамата се поуспокоихме. Говорихме и аз му казах, че ще му плащам по сто хиляди всяка година. Той го предъква известно време, после каза, добре, щял да е лоялен към мен. Като че ли копелето знаеше какво значи лоялност! Както и да е, споразумяхме се, тогава се върнах обратно на мостика и се насочихме към Сънсет Кий, за да се срещнем с вас. Може би половин час по-късно включих на автопилот, слязох по стълбата и го видях пронизан в гърдите.

За миг настъпи тишина и се чуваха само радостните викове на голите волейболисти.

Виктория стисна устни. Свикнал с изразенията ѝ, Стив знаеше, че подготвя дипломатичен отговор. Докато той направо щеше да извика „Пълни глупости!“, тя подбираше думите, както цветарка вадеше розите, за да им отреже гнилите листа.

— Това малко трудно ще мине, чичо Гриф — спокойно отвърна Виктория.

— Малко ли? — наруши своя обет за мълчание Стив. — Ако ще разказвате тази история в съда, по-добре си вземете и четката за заби, защото ви чака дълга ваканция.

— Какво искаш да кажеш? — попита Грифин. — Че ни ми вярвате, или че съдебните заседатели няма да ми повярват?

— Вярвам, че не можете да прозрете истината, защото сте заслепен от любовта към сина си.

— Пак ли?

— Стивън, недей — предупредителният тон на Виктория.

Стив ги дари с победоносна усмивка.

— Не разбирате ли? Разрешихте случая. Джуниър е бил другият участник в търга. Дал е на Стъбс четирийсет хиляди предплата, но му е нямал доверие. В деня, когато идвахте към нас, Джуниър се е

гмурнал от лодката, после се е върнал обратно на борда и се е скрил отдолу. Когато чува, че Стъбс приема предложението ви и го прецаква, изчаква да се качите обратно на мостика. Излиза и убива Стъбс.

— Това е абсурдно! — Грифин се разсмя, но в смеха му нямаше радостна нотка.

— Има още една възможност.

— Дано да има, по дяволите!

— Едва ли ще е нова за вас. Слизате по стълбата и заварвате Джуниър да стои над окървавения господин Стъбс. Много ясно, че сте ядосан. Синът ви току-що е изкарал от играта единствения човек, който ви е трябвал, за да построите Океания. Но той е ваш син и го обичате повече от плуващото казино. Затова сваляте Джуниър на брега, инсценирате удара по главата, насочвате яхтата към плажа и се надявате, че адвокатите ще ви отърват. И защо да не го направят? Вие сте невинен.

Стив се облегна триумфално назад. Прииска му се да запали цигара, само дето не пушеше. Но се наслаждаваше на момента, накърнен единствено от неудобството, причинено от кедровите дъски, които се бяха залепили за голия му задник.

Грифин се наведе напред, вратът му сякаш стана по-дълъг, като на костенурка, която подава глава от черупката си.

— Как ще ме представляваш, като не ми вярваш?

— Непрекъснато защитавам лъжци. Просто обичам да знам истината.

— Чичо Гриф, Стив беше подложен на доста голям стрес. Имаше мозъчно сътресение.

— Не се извинявай вместо мен, Вик — нареди й Стив.

— Просто така работи мозъкът му — продължи тя, без да му обърне внимание. — Измисля различни сценарии. Може Джуниър да е убил Стъбс. Може да е било нещастен случай. Може да си бил там. Това са само догадки и теории.

— По дяволите, Вик! — Стив не се нуждаеше от помощта й. — Знам какво правя.

— Тогава го прави някъде другаде — изрева Грифин.

— Какво значи това?

— Значи, че си уволнен.

— Може да решите да размислите — отвърна Стив. Процесът е насрочен и няма да получите отсрочка.

— Не ми пука! Уволнен си.

Стив се изправи, съзнаваше, че интимните му части бяха на нивото на очите.

— Добре. Хайде, Вик. Да се махаме оттук.

Грифин размаха пръст към него.

— Казах, че ти си уволнен, Соломон. Виктория остава мой адвокат.

— Не става така, Грифин. С Вик сме съдружници. Тръгне ли си единият, тръгва си и другият.

Стив долови смразяващата тишина на масата. От басейна чу пляскане, Джуниър пореше дължините.

— Вик? Идваш ли?

— Чичо Гриф е мой клиент. Аз те оставих да се качиш и да се повозиш.

— По дяволите, не прави така!

— Ти обеща да си втори адвокат, да ме оставиш аз да водя. Но вместо това ме помете. Както обикновено.

— Ние сме един отбор. Рут и Джериг, Гилбърт и Съливан, Бен и Джери.

— Дадох ти толкова шансове, но ти...

— Голяма грешка, Вик. Имаш нужда от мен.

— Какво!

— Добра си, но никога няма да бъдеш велика сама.

— Край. Приключих с теб. — Гласът й режеше като острие. — С нас е свършено. Няма повече Соломон и Лорд. Довиждане, Стив!

— Не го мислиш сериозно.

— Коя част от адиос не разбра?

На Стив му причерня. Трябваше да си отмъсти. Последната дума трябваше да е негова. Търсеше нещо, което да изравни резултата. Да им покаже, че Стив Соломон е Мъжът. Че Виктория ще се провали, а Грифин ще бъде осъден. Но не можеше нищо да измисли, така че остана да стои така в продължение на един дълъг съкрушаващ егото момент, докато...

— Хей, Соломон — Грифин го сочеше с пръст, — патката ти се сви.

РОВЕНЕ В МИНАЛОТО

33

— Какъв задник! Какъв проклет глупак!

— Благодаря, татко.

— Ти си пуц^[1] — словесната атака на Хърбърт Соломон премина на идиш с южняшки акцент. — Как съм могъл да отгледам такъв шмендрик^[2]!

Стив знаееше, че развързването на езика беше цената, която трябваше да плати за прибирането обратно до Маями. Хърбърт управляваше стария си крайслер по магистралата, връщайки Стив и Боби у дома. Колата — ръждясала отдолу и мухлясала отвътре — смърдеше на стръв за риба. Нощният въздух миришеше на морски водорасли и строшени черупки. Изпълнената на три четвърти луна хвърляше млечнобяла светлина по гладката мастилена вода на залива.

— Да ти е хрумвало случайно, че може би ревнуваш от това момче? — вкара пръст в раната баща му. — Как му беше името?

— Грифин Джуниър — дори произнасянето на името му оставяше гаден вкус в устата. — Не ревнувам, просто не мога да го понасям.

Хърбърт имаше тридневна брада. Носеше карирани таки шорти и сива тениска с петна от пот под мишниците, бялата му коса беше сплътена от солта на ранното утринно гмуркане с шнорхел. В момента баща му имаше вид на кръстоска между пират и сериен убиец.

— Страхуваш се, че ще ти вземе момичето — каза Хърбърт, — и без да мислиш го обвиняваш в убийство.

— Логиката и доказателствата са на моя страна.

— Лайната са на твоя страна.

— Има вероятност убиецът да е или Джуниър, или Грифин. В дело за предизвикване на основателно съмнение етиката ме задължава да го кажа на съдебните заседатели.

— Откога те е грижа за етиката? — Хърбърт се изхрачи и изплю храчката през прозореца. — Виждам право вътре в теб. Уплашил си се

за Виктория и затова си се нахвърлил на Грифин. Слушаш ли какво ти говоря? Не си се научил да се владееш. Отваряш си голямата уста и бум! Губиш гаджето си и клиента си.

— Но все още имам принципите си.

— С тях ли ще спиш?

— Хей, може Вик да не иска да работи с мен. Иначе не е скъсала с мен.

— Катил — продължи с обидите Хърбърт.

— Чичо Стив, ти не разбираш жените.

Сега се съюзяваха срещу него сърдитият стар съдия и гениалният малък умник.

— А ти ги разбираш, келеш такъв?

— Двамата с Виктория сте много различни — каза Боби. — На нея това ѝ харесва, но донякъде.

— Откъде знаеш?

— Тя ми го каза.

— Какво! Кога?

— Когато си говорихме за връзки, секс и така нататък.

— Прекалено малък си за такива разговори.

— На дванайсет съм!

— Ще я обадя на Семейни грижи.

— Шът! — изкомандва Хърбърт. — Млъкни и изслушай момчето. Може да научиш нещо.

Боби се облегна на предната седалка.

— Жените не могат да разделят мисленето на категории.

— Какво, по дяволите, означава това?

— Мъжът се скарва с приятелката си и след десет минути иска да ѝ го вкара — търпеливо обясни Боби. — При жените не е така.

— Виктория ли ти го каза? — Стив се обърна с лице към племенника си.

— Доктор Фил.

Хърбърт удари с ръка по волана:

— Нямах нищо, синко. Нито кола, нито клиент, нито съдружник, нито момиче.

Кралицата ровеше из гардероба на Виктория в хотел „Пайър Хаус“, правеше физиономии, докато местеше закачалките и критикуваше стила на дъщеря си.

— Къса дънкова пола! — Айрини повдигна вежди. — Сигурно слушаш и кънтри музика.

— Не мислиш ли, майко, че може да проявиш малко по-голямо съчувствие?

— Накара ме да се лиша от хавайския обяд и аз го направих. От колко съчувствие още имаш нужда? — Айрини вдигна полата и зацъка с език. — Разръфан подгъв и камъчета. Не съм ги виждала от „Градски каубой“.

— Майко, трябва да поговорим.

— Ами говори. Дали румсървисът ще ни донесе по едно картини?

— По дяволите, изслушай ме! — Виктория смачка на топка един бежов потник и го хвърли по нея.

— Този цвят не ти отива, скъпа — отвърна Кралицата. — Избирай по-ярки цветове, или ще изглеждаш като умита.

Виктория въздъхна и седна на края на леглото.

— Толкова унижена се чувствам.

— За това, че си била гола ли? Намирам го освобождаващо.

— Не е за това. Наблюдавах ви с чичо Гриф днес. Знам, че сте любовници.

— Е, и?

— Ти ме излъга. Каза, че не си изневерявала на баща ми.

— Не съм. С Гриф се любихме за пръв път снощи.

Виктория поклати глава.

— Да не ме мислиш за дете.

— Мисля, че се държиш като дете. Между другото беше чудесно. Гриф е изключително всеотдаен.

— Очакваш да повярвам, че двамата не сте имали връзка, докато татко е бил жив?

— Не ми дръж такъв назидателен тон.

— Защо просто не го признаеш? Татко е разбрал и се е самоубил.

— Пак старата песен? — Кралицата вдигна едно шафранено памучно сако. Явно беше срещнало одобрението ѝ, защото не направи

физиономия. — Баща ти имаше проблеми. Емоционални проблеми. Делови проблеми. И разбира се, проблема с хапчетата.

— Татко се е дрогирал? Измисляш си!

— Баща ти злоупотребяваше с барбитурати. Най-вероятно имаше маниакална депресия.

— Не си го спомням такъв.

— Беше прекалено малка. — Айрини се усмихна печално. — И той беше по-щастлив около теб, отколкото около мен.

Под прозорците оркестърът от патиото загряваше. Пак Джими Бъфет, да ги вземат дяволите! „Просто сложно“, певецът се жалваше от предизвикателствата на семейния живот.

Виктория си помисли за Стив. Може би се беше отнесла грубо с него, но така беше най-добре. Не трябваше изобщо да го допуска до делото на чичо Грифин. Само проблеми създаваше. И без това беше решила да развали фирмата след приключването на делото. Така че не беше станало кой знае какво? Колкото до останалото — връзката им — е, да бъдем честни. И тя не вървеше кой знае колко добре.

След като Стив напусна нудисткия бийч клуб, Джуниър я беше поканил да пренощува в едно от бунгалата. Хамак, опънат между две палми, нежната ласка на морския бриз, бахамски омари, задушени в палмови листа.

Не, благодаря. Не още. Не скачам от хамака на един мъж в хамака на друг.

След като видя майка си — от главата до петите — изтегната до чичо Грифин, се убеди, че е била права за тях двамата. Тази вечер Виктория се надяваше, че майка ѝ ще си признае всичко. Ще си разголи не само тялото. Но не, тя продължаваше да твърди, че е била вярна съпруга, невинна вдовица.

— Стив ми каза да престана да те питам за взаимоотношенията ти с чичо Гриф — заяви Виктория, по-сърдита от всякога.

— Веднъж и аз да съм съгласна с него.

— Каза, че когато ровиш в миналото, не знаеш какво може да излезе оттам.

— Не е глупав твоят Стив. Арогантен и недодялан, но не и глупав.

— Той не е *моят* Стив! — Виктория вдигна телефона и набра румсървис. Може пък и да приготвяха мартинита.

Три поколения Соломон пътуваха мълчаливо, докато не стигнаха до грозната улица на Кътлър Ридж, осеяна с магазини за ауспуси, складове за преоценени мебели и вериги за бързо хранене. Хърбърт беше настроил радиото на станция за симфонична музика, излъчваха безкрайно интервю с един обоист от филхармонията в Сиатъл. Затрогващ разговор как да си направиш сам свирка.

Раздразнението на Стив нарастваше с всеки изминал момент. Яд го беше на Грифин, баща и син. Яд го беше на Виктория, че беше избрала тях, а не него. Яд го беше и на Айрини Лорд. Можеше да си представи в каква посока тласкаше единственото си дете.

„Принцесо, не върши нещата наполовина. За бога, изритай го и от леглото си.“

Но най-вече го беше яд на Хърбърт. Защо поне баща му не застанеше на негова страна? Естествено, старият мишелов беше подкрепил Виктория. А и делото за реабилитирането му! Можеше все пак да покаже някаква благодарност. Вместо това се опитваше да го саботира. Като не си даваше сметка, че така само още повече нахъсваше Стив.

Може би просто трябва да зарежа цялата работа. Но ако го направя, никога няма да разбера истината.

Какви тъмни тайни бяха заровени в съдебната зала на съдия Хърбърт Соломон? Залата, в която работеха Пинки Любер и Реджиналд Джоунс. Какво беше сторил баща му, че се отказа от съдийството и адвокатската професия без бой?

И сега, две десетилетия по-късно, от какво толкова се страхува моят старец?

Което повдигна и друга мисъл. *Защо удрям с глава стената?* Отговорът дойде бързо и го накара да се почувства неловко. Дълбоко в себе си Стив знаеше, че иска да е герой в очите на баща си. Неутолимата да за одобрение.

По дяволите, не, няма да оставя делото на баща ми. Ще му покажа. Ще му върна разрешителното и непрекъснато ще внимавам да не пострада.

Без процеса за убийство можеше да удвои усилията си за делото на Хърбърт Соломон.

— Тате, какво прави Реджиналд Джоунс?

— Кой?

— Момчето, което стоеше пред банката ти, подчертаваше, подпечатваше, прошнуроваше.

— А, Реджи. Добро момче.

— Момчето е станало административен началник на окръжния съд.

— Браво на него! Какво прави?

— Нали и аз същото те питам?

— Откъде да знам аз, по дяволите? Да не би да съм повдигал дела наскоро?

По радиото пуснаха реклама за набиране на средства, говорителят настояваше, че цивилизацията щяла да се срина, ако всеки слушател не даде петдесет долара за чаша кафе. Стив се пресегна да го смени, но баща му го плесна по ръката.

— Какво общо има Реджиналд Джоунс с теб и Пинки Любер? — попита Стив.

Хърбърт Соломон гледаше право напред, а Стив изучаваше профила му. Дълбоки бръчки около устата, лунички от слънцето, гъсти кичури бели косми стърчаха от ушите.

— Не знам за какво говориш, синко.

— Тогава защо още се чуваш с Джоунс? Пет обаждания в деня, в който взимах показания от Любер.

— Пикльо такъв! Ровил си в нещата ми.

— Преди двацет години, когато Любер спечели всичките процеси за убийство, Джоунс ти беше секретар. Какво сте направили тримата, дявол да ви вземе?

— Нищо. И ако бях на твое място, нямаше да си бъркам носа в чужди работи.

Алтернативно пледиране. Стар адвокатски трик. Никога не съм ти взимал назаем косачката. Но дори и да бях, беше си счупена, когато ми я даде.

— Ще призова Джоунс и ще му взема показания.

— Защо не си гледаш своята градина и не престанеш да влизаш в моята?

— Защото ми дължиш отговори.

— Нищо не ти дължа. Това е моят живот, не твойт.

— Това е наследството, което ми остави. Аз съм Стив Соломон, син на опозорен съдия.

— Преживей го. Аз го преживях.

— Каж ми защо не искаш да ти върна разрешителното. Ако си мръсник като Пинки, искам да знам.

Хърбърт удари спирачки и зави към една бензиностанция, колата спря със скърцане на сантиметри от колонките.

— Слизай!

— Какво?

— Чу ме. Ще се прибираш пеш.

— Луд ли си? До Гроув има петнайсет километра.

— Гадна работа. Щом не ме уважаващ, махай се оттук!

Стив се огледа наоколо. Шест платна с коли. Нудистки бар и магазин за тасове — от едната страна на улицата, магазин, закусвалня плюс гледане на ръка, видеотека и фризьорски салон за кучета — от другата. Не беше модерен морски курорт.

Отвори вратата, обърна се към баща си и каза:

— Ще разбера какво си направил.

— Защо? Каж ми защо, по дяволите.

Стив не му отговори. Не можеше да го каже на глас. Но си го помисли.

За да ти докажа, че мога.

[1] Глупак, идиот (ид.). — Б.пр. ↑

[2] Кретен (ид.). — Б.пр. ↑

ЗАКОНИТЕ НА СОЛОМОН

9.

*Хората, които познаваме най-дълго, често
познаваме най-малко.*

СЛУГА НА ОБЩЕСТВОТО

34

На волана на новата си кола Стив се състезаваше с Рекси и Лекси по Оушън Драйв. Караше яйцевидния смарт — по-голям от айпод, по-малък от задника на нападател, — а близначките се носеха с кънките си. Нечестно състезание. Лекси с Рекси го водеха с две дължини на колата.

Беше на другия ден след като Стив се беше прибрал на автостоп у дома с любезен, но ухаещ на септична яма шофьор на камион. Сега на път за офиса Стив натисна педала до метала — или пластмасата? — и малката немска кола се изравни с дългокраките кънкьорки.

Стигна до сградата на „Манекените“ пръв благодарение на един полицаи на колело, от типа на спасителите по плажа с къси панталони и риза с еполети, който спря близначките. Официалното нарушение беше пързаяне с превишена скорост, но ченгето явно искаше среща с дългокраките нарушителки, които бяха облечени със срязани дънки и горнища на бански.

Стив спря смарта перпендикулярно на бордюра, побра се чудно на мястото за паркиране, без да пречи на движението. Двуместният автомобил беше взет назаем от Пепе Фернандес, клиент, чието основно занимание беше да краде карго контейнери със замразени скариди от пристанището в Маями. Начинанието беше губещо, защото Фернандес рядко успяваше да продаде плячката преди да се е разтопила в гадна ракообразна слузеста каша. Напоследък Фернандес с още двама авери беше започнал да задига вносни коли, като буквално ги вдигаше от дока и ги мятал на чакащите коловози. Това, естествено, ограничаваше големината на колите, които можеха да откраднат, и в резултат се бяха снабдили с цял склад смартове. По принцип Стив щеше да се чувства виновен да кара крадена кола, но смартът харчеше пет пъти по-малко от стария му кадилак, така че прие действията си в полза на околната среда.

Миг по-късно беше в офиса си на втория етаж с гледка към контейнера за боклук. Беше възнамерявал да сложи табелка на вратата:

СОЛОМОН И ЛОРД
АДВОКАТИ

Но така и не стигна до нея. Сега беше прекалено късно.

— Имаше да разписваш чекове — осведоми го на влизане Сеси Сантяго.

Сеси беше в обичайната си поза, правеше набирания от лежанката пред бюрото, което рядко използваше. Беше с униформата си — шорти от ликра и потник, реквизитът включваше три обици на едната вежда.

— Какви чекове? — попита Стив.

— Съдебен репортер. Кредитни карти. Заплатата ми.

— Не ти ли плащах скоро?

Тя остави лоста на стоянката и седна.

— Преди два месеца. За работа отпреди два месеца. Дължиш ми един милион долара.

— Уреди ли ми среща с Реджиналд Джоунс?

— Не, не можах. Секретарката му каза, че е на конференция целия ден.

— Ами утре?

— Среща на окръжната комисия.

— В четвъртък тогава?

— Обществени дела в новата съдебна палата в Суйтуотър.

— Страх го е.

— Зает е. — Сеси легна на лежанката и започна коремни преси.

— Тримата са замесени. Баща ми, Пинки и Реджи.

— В какво, шефе?

— Не знам. Нещо лошо.

— Лошо? Не и баща ти.

— Не съм толкова сигурен. Но започвам да си мисля, че родителите ни — хората, които познаваме най-дълго, познаваме най-малко, Сеси.

— Колко силно си удари главата, когато смрадливата ти трошка падна от моста?

— Не започвай и ти.

— Искаш да загубиш и баща си ли?

— Какво значи това „и“?

— Виктория. Прогони я. Глупак! Много глупаво, шефе.

Следобеда Стив седеше в приемната на шефа на съдебната администрация и четеше вълнуващата статия „Как да се справим с кубичните форми в офиса на 21 век“ в списание, наречено „Общински администратор“. Стените бяха покрити с грамоти от „Ротъри Клуб“ и „Киванис Клуб“ и снимки на грееция от щастие Реджиналд Джоунс с разни политици, всичките с дежурните лентопрерязващи властотраздаващи усмивки. Губернатор Джеф Буш тук, сенатор Кони Мак там. Местни деятели също. Джоунс беше афроамериканец, който явно си падаше по италиански костюми и копринени жакардови вратовръзки, с кърпичка в горното джобче и подбрана в тон риза. Веднага се сецаш за думата „елегантен“.

Беше търкал секретарското бюро в залата на съдия Соломон преди толкова много години. Пинки Любер се беше разполагал на прокурорската банка много преди да стане мошеник и лъжесвидетел. Сега Хърбърт Соломон тайно се обаждаше на Джоунс и беше адски бесен, че Стив го изобличи. Какво, по дяволите, ставаше с тези тримата — Бермудския съдебен триъгълник?

Стив вече беше ударил две чаши машинно масло от кафе машината в коридора. Провери телефона си за съобщения от Виктория. Нищо. Нямахте уговорена среща, но репетираше какво щеше да каже на Реджиналд Джоунс, ако имаше честта да го види. Можеше да започне веднага да блъфира.

— Знам всичко за теб, Пинки и моя старец.

Или може би да се направи на добрия син:

— Можеш да ми се довериш, Реджи. Просто се опитвам да помогна на баща ми.

Или дори заплаха:

— С мен ли искаш да говориш или със съдията?

Но досега не му се беше отворила възможност да говори с никого. Господин Джоунс беше на конференция според секретарката, чиято работа беше да не пуска безделници, терористи и случайни адвокати в светая светих на шефа си.

След като мина достатъчно време и карантината падна, една привлекателна жена с бежов бизнес костюм се появи и помоли Стив да я последва. Минаха набързо през един коридор, натъпкан със

заместник-секретари, паркирали задници пред компютрите, които правеха там каквото правеха, за да работи местната съдебна система. В края на коридора жената го остави в една заседателна зала с източно изложение. Когато влезе, пред Стив се разкри Бискайският залив с остров Фишър и Маями Бийч в далечината. Видя и два лешояда. Единият беше кацнал на перилата пред прозореца, другият беше вътре, седнал на заседателната маса.

— Пинки, какво, по дяволите, правиш тук?

— Същото, което правя от години — отвърна Любер. — Помагам на приятелите си.

Лешоядът навън разпери крила и отлетя. Стив седна на един стол.

— Къде е Реджи Джоунс?

— Забрави за него. Той няма нищо за теб. Но аз имам. — Пинки се наведе през масата. — Имам име. Чери Конклън.

— Кой е той?

— Онази вечер е бил в „Алабама Джак“, напил се е като свиня и е хвърлял стотачки.

— И какво от това?

— Споменах ли, че краката му са криви, щото не слиза от червеното харли, което бил паркирал отвън?

— Продължавай нататък.

— Разправял наляво-надясно за най-лесните десет хиляди, които бил изкарал в живота си. Да прекара някакво копеле със стар кадилак.

— Чери Конклън — промърмори под носа си Стив. Опитва се да открие нещо в името, което да му навее някакъв спомен. Нищо не се получи.

— Освен ако родителите му не са били кретени, което не изключвам — допълни Любер. — Предполагам, че Чери е прякор.

— Нещо друго?

— Да. Хвалел се колко бързи били ръцете му.

— Бързи ръце? Не разбирам.

— Разправял, че ловял змии с голи ръце и ги продавал на развъдниците. Бил хванал цяло гнездо коралови змии миналата седмица в Краб Кий.

— Кучият му син! — Ако беше вярно, Конклън го беше избутал от моста и бе сложил змия в хотелската стая на Виктория. — Нещо

друго? Опиши ми как изглежда?

— Трийсетинагодишен. С брада. Почернял. Защото работи навън, а не защото ходи на плаж. Не е постоянен клиент в „Алабама Джак“. По-скоро живее някъде на юг от Кийс.

— Откъде знаеш всичко това?

— Както и преди ти казах, смазвам колелата, хлапе.

— Кой е наел Конклън?

— Давам ти луната, ти искаш да ти сваля и звездите ли? Това е всичко, което знам.

Стив щеше да се обади на шериф Раск, да му даде информацията и да види какво щеше да излезе от нея.

— Пинки, защо ми казваш всичко това?

— Защото те помня като сополиво хлапе, преди да станеш сополив адвокат. И обичам стареца ти.

— Какво искаш в замяна?

— Ти как мислиш?

— Няма да оставя делото на баща ми. Ще му върна разрешителното.

Пинки въздъхна.

— Хърб смята, че си адски добър адвокат.

— Не, не смята.

— Може би не го казва. Но ти се възхищава. Проклетата ти упоритост вероятно му напомня за него самия. Проблемът е, че си прекалено вътре в това дело. Прекалено много чувства влагаш в него.

— Пинки пусна една усмивка, от което бузите му се набръчкаха, а очичките му заприличаха на цепки. — Също както и в делото на Хал Грифин.

— Явно знаеш доста за човек, изгонен от всички съдилища в щата.

— Знам, че Грифин те е уволнил. И си го заслужил. Гледаш на делото през онази си работа и не виждаш по-далече от сина плейбой. Нищо не обърква така мозъчните клетки както една жена.

— Откъде знаеш? — Но тогава се сети: Имаше само един начин. — По дяволите, баща ми е говорил с теб!

— А, не закачай Хърб. Той те обича повече, отколкото заслужаваш. — Любер извади кубинска пура „Робусто“ и облиза

връхчето ѝ с розовия си език. — Какво те кара да мислиш, че този подгизнал гларус е убиец?

— Иди питай баща ми — прозвуча сърдито. Чувстваше се объркан. Баща му снасяше информация за делото Грифин, Реджи Джоунс отказваше да го види, но викаше Любер да му подхвърли кокал. Какво, по дяволите, ставаше?

— Знам теорията ти — продължи Любер. — Синът се страхува, че богатият му стар баща ще загуби семейното имане, ако Океания потъне. Това е негативен мотив. Много ще ти е трудно да убедиш съдебните заседатели. Някой без криминално досие премахва човек, за да попречи на евентуално бъдещо събитие, което може да се случи, а може и да не си случи. Прекалено неопределено. Съдебните заседатели обичат доказателства, които могат да пипнат с ръце.

— Тогава кой според теб е убил Бен Стъбс?

— Де да знаех! Проследи ли зелената пътечка, както те посъветвах?

— Опитах. Все още не се знае откъде са дошли четирийсетте хиляди в хотелската стая на Стъбс.

— Ако питаш мен, малкия, който е дал на Стъбс сухото, е наел и Конклън да те бутне от моста и да накара гаджето ти да се разтрепери от страх. И който и да е този човек, мотивът му е положителен, не отрицателен.

— Някой, който ще изкара купища пари, ако Океания потъне — каза Стив.

— Точно за това говоря.

— Ако открия кой е наел Конклън, ще намеря кой е убил Стъбс.

— Обзалагам се.

— И не искаш нищо в замяна на тази информация?

Пинки се ухили и бутна стола си назад.

— Естествено, че искам, малкия. Когато му дойде времето, искам да постъпиш умно.

КУКЛА, ПРОСЯК И ПИРАТ

35

— Знаете ли колко пари ми коства лудият ви клиент! — избоботи Лечестър Робинсън. — Милиони!

— Смятате, че Хал Грифин е виновен — каза Виктория.

— Кой друг може да го е направил? Не ми пречи това, че Грифин е подкупил хартиения плъх Стъбс. Такива работи стават всеки ден. Но да го убие? Какво си е мислил, да се продъни вдън земя дано?

— Кой е казал нещо за подкупи? — Искаше да разбере какво точно знае.

— Така е по тези места — каза Робинсън. — Не можеш да се изпикаеш в Таверние, без да се чуе по тръбата в Маратон.

Виктория беше виждала Робинсън на записа от охранителните камери в дома на Грифин. Заедно с Делия Бустаманте, Клайв Фоулс и Грифин Джуниър, беше на борда на „Форс мажор“ преди да отплава за Кий Уест. Технически погледнато, това превръщаше Робинсън в заподозрян в убийството на Стъбс. Но също както и останалите, той беше заснет да напуска лодката преди тя да се отдели от дока.

Четирийсет и пет годишен, Робинсън носеше тежки работни обувки, оцапани с масло шорти и хавайска риза на цветя. Афроамериканец с червеникавокафява кожа като полиран махагон, с добре поддържани мустаци и силно прошарена коса, която се виеше на ситни къси къдрици. Докато говореше, пореше с пръст въздуха, все едно поставяше препинателни знаци.

— За мен нямаше значение дали Океания щеше да докарва пари. Щеше да ми плати разходите плюс трийсет процента отгоре за платформите — махна към таблото, на което висяха скици на плавателно средство подобно на танкер. — Сега какво имам? Заради всичките пари, които потроших за планове, и цялата работа, която отхвърлих, ще извадя голям късмет, ако не фалирам!

Присви широките си рамене, сякаш искаше да каже: „Но какво може да направи човек?“

Намираха се в склада, в който се помещаваше офисът на компанията на Робинсън „Шлепове и влекачи“, близо до доковете на Кий Уест. Дълга, ниска сграда от нагъната ламарина, вътре миришеше на бензин и метал, беше пълно с машини, които Виктория не познаваше. Освен това складът беше претъпкан със стотици малки предмети като антикварен магазин. Антични морски артефакти, скулптури, произведения на изкуството. Покрай едната стена от пода чак до тавана имаше библиотека. На другата висеше карта на Карибите с Куба — много по-голяма от реалната, надхвърляща мечтите дори на Фидел Кастро. Отстрани маслена картина на огромна розова къща с кули и бойници. Зад бюрото на Робинсън висеше колекция от ръждясали мускети, ятагани и саби.

По средата на склада стоеше древно издълбано кану, подпряно на две подпори. Приличаше на индианско и явно в момента го реставрираха. Пръсната по бетонния под еkleктична колекция от морски предмети: фенер от фар, обрасла котва, която изглеждаше поне на сто години, отворени кофи със смола, кутия със старовремски компас. И изгнила малка лодка, като оная на капитан Ахав^[1]. Виктория се надяваше, че шлеповете и влекачите на Робинсън бяха по-модерни от реликвите, които явно колекционираше.

— Преди да се съгласите на трийсет процента плюс разходите, сте поискал дял от печалбата на Грифин?

— Човек, може да иска, нали така?

— Чудя се дали е обичайна практика във вашия занаят.

— Имам кредитна линия в корабостроителницата. Нямам нужда от аванс. Можех да свърша работата и да чакам процент от печалбата от хотела и казиното. Но Грифин каза, че не дава нищо. За мен нямаше значение. И така, и така, щях да изкарам пари. Но сега... — махна месестата си ръка към плановете на платформите на стената. — Мога да ги изгоря.

Виктория погледна към лавиците с книги. Биографии на Теодор Рузвелт, Александър Хамилтън, Джон Адамс. Книги за пирати и колонизирането на Карибите. Плюс художествена литература. Кафка, Дикенс, Юго. Дори няколко тома с английска поезия. Плещестият, строител на шлепове явно си падаше пр Тенисън.

Джуниър ѝ беше казал, че Робинсън има бакалавърска степен по английска литература и магистърска по история от Амхерст. Най-

образованият мъж с мазоли по ръцете в Кийс. Може би най-образованият човек на фона на цялата измет, на която се натъкваш по тези места.

— Видяхте ли нещо необичайно на лодката онзи ден? — попита тя.

— Грифин и Стъбс спореха. Дотогава не ги бях виждал да спорят.

— За какво спореха?

— Не мога да ви кажа. Бяха вътре. Видях ги през прозореца. Но Грифин мушна с пръст гърдите на Стъбс. Бутна го доста грубиянски.

— Само това ли? Бутане с пръст?

Робинсън се изсмя подигравателно:

— Ако някой ми го направи на мен, ще се храни през сламка.

— Ами Клайв Фоулс? Виждал ли сте го някога да спори със Стъбс?

— Не.

— А с Грифин?

— На Фоулс не му стиска. О, чух го веднъж как казва на Грифин, че може би трябвало да се задоволят само с туристически обиколки до рифовете. Да забравят за хотела и казиното. Естествено, Грифин не го послуша. Ако питате мен, Фоулс мислеше прекалено на дребно, а Грифин се изхвърляше.

— Защо му е на Хал Грифин да убива Бен Стъбс?

— Не мога да измисля основателна причина.

— И въпреки това вярвате, че го е направил.

— Двама мъже са сами на яхта в морето. Единият е убит.

Обобщение на тезата на обвинението, помисли си Виктория.

— Може да е имало пътник без билет.

— Тогава Грифин трябва да го е оставил на брега надолу по крайбрежието. Като в романа на Конрад.

„Тайният пасажер“. Виктория се усмихна. Да, доста начетен корабостроител. Беше споменала книгата на Стив, но той не беше чувал за нея. Е, ако беше написана от Джими Бъфет и в нея се разказваше за шляене по острова и наливане с ром, щеше да цитира цели пасажери.

— Да разбирам ли, че знаете историята? — Робинсън изглеждаше доволен. Обичайните посетители в „Шлепове и влекачи“

явно не са учили английска литература в елитен университет, реши Виктория.

— Капитан крие пътник, обвинен в убийство — каза тя. — Капитанът се отъждествява до известна степен с пътника без билет и рискува кораба си, за да го свали на брега.

— Става дума за дуализма между доброто и злото у всички нас — обясни Робинсън. — Може би клиентът ви прилича на него.

— Хал Грифин не е убиец.

— Бих искал да извия врата на този, който го е направил. — Робинсън направи усукващо движение със силните си ръце. — Знаете ли историята ми, госпожице Лорд?

— Знам, че семейството ви е живяло в Кийс поколения наред.

Робинсън се изсмя гръмогласно.

— Това не е нищо. Тук е имало черни Робинсъновци много преди Томас Джеферсън да започне да се натиска със Сали Хемингс. Мога да проследя родословието си — до кораб с роби, нападнат от сър Хенри Морган. Потопил кораба и хванал най-силните роби да се присъединят към екипажа му. Моят много далечен прапрапрадядо станал първа дружка с него.

— Спасен от пирати — каза Виктория. — Каква ирония!

— Морган е щял да ви посече с меча си, ако го бяхте нарекли „пират“. Предпочитал да го наричат „капер“. Имал позволение от Англия да напада испански кораби и градове.

— Позволение да краде — разсмя се Виктория. — Така нарече Делия Бустаманте разрешението на Агенцията за опазване на околната среда за построяването на Океания.

Робинсън се усмихна сдържано.

— Вероятно може да се направи паралел. Може би тези, които помнят миналото, имат правото да го повтарят.

Перифразираше стих от Сантаяна. Лечестър Робинсън, помисли си Виктория, може наистина да е прочел всички тези книги в библиотеката. Но със сигурност не цитираше Конрад и Сантаяна, докато работеше. Какъв всъщност беше този човек?

— Имате впечатляващо образование, господин Робинсън — беше начинът да каже „Разкажете ми още“.

— Родът ми е бил богат и беден, на едни острови е държал замъци, на други е бил хвърлян в тъмници. Както в онези песен на

Синатра: „Бил съм кукла, просяк и пират...“

— „Поет, пионка и крал“ — довърши стиха Виктория.

Робинсън се усмихна.

— Точно така, всичките до един. Преди повече от сто години в Кий имало Робинсъновци, които притежавали собствени платноходи за вадене на потънали кораби. Имали разрешение от федералното правителство. Товарен кораб се разбива на рифовете и спасителните кораби се втурват към него. Робинсън имали най-бързите платноходи и стигали преди конкуренцията до корабокрушението. Стигнеш ли пръв, получаваш четирийсет процента от всичко, което успееш да спасиш.

— Като адвокатите комисионери — каза Виктория.

— Още по-нечестни. Някои поставяли фалшиви фарове, за да привличат корабите към рифовете.

— Робинсън правили ли са такива неща?

Той се усмихна и стана от стола си.

— Нека ви покажа нещо, госпожице Лорд.

Той си сложи очила с метални рамки и я поведе към един документ, окачен в рамка на стената. Написано на ръка с калиграфски почерк разрешително за спасителни действия, подписано от федерален съдия през октомври 1889 година.

Прочете надутата юридическа фразеология на глас:

— „С настоящата грамота се дава правото на Уолтър Джей Робинсън, собственик и капитан, да използва платнохода си «Насита» за спасяване на корабокруширали плавателни съдове по крайбрежието на Флорида.“

— Моят прапрадядо. Знаете ли защо кръстил кораба си „Насита“? Така се казвал бойният платноход на сър Хенри Морган. Онзи, който спасил първия Робинсън и поставил началото на рода от черни пирати, който води право до Уолтър Джей Робинсън. Питайте ме дали прапрадядо ми е бил костелив клиент? Да кажем, че не е отстъпвал на конкуренцията. Хората разправят, че спасявал балите с памук и оставял моряците да се удавят. Жесток занаят е бил.

— Жестоки времена.

— Нима са се променили?

На Виктория ѝ се искаше Стив да беше тук. Щеше да прозре неща за Робинсън, които на нея ѝ убягваха. Мъжът изглеждаше обезоръжаващо откровен. Знаеше, че се опитва да създаде

впечатление. Дали играеше? Един от уроците на Стив беше за прекалено бързивите свидетели.

„Ако се опитват да обират всяка неловка пауза, значи искат да контролират разговора.“

Робинсън продължи с прегледа на фамилната история. Уолтър Робинсън оглавявал борбите с петли в града и държал бардак и кръчма, които обслужвали и бели, и черни. Построил и най-голямата къща в Кий Уест. Ето я, на маслената картина на стената. В стил Кралица Анна, с двойна веранда, балюстради и френски прозорци, розовата къща била екстравагантна забележителност с гледка към океана. Съществували противоречиви версии как къщата била разрушена. Според баща му била срината от ураган. Но после бил чул, че дядо му, внукът на Уолтър, бил загубил фамилното богатство и подпалил къщата заради застраховката. От тогава насетне нещата тръгнали надолу. Бащата на Робинсън бил моряк на кораб за скариди и успял да събере достатъчно пари, за да си купи един пробит влекач. Лечестър отишъл в колеж в Нова Англия с намерение да преподава история, но се върнал у дома, за да спасява бизнеса след смъртта на баща си.

Мощното семейно притегляне.

Нейното. На Стив. Може би Джуниър Грифин се е страхувал да не загуби семейното богатство и може би Лечестър Робинсън беше обсебен от мисълта да възвърне своето. Но дори и така да беше, пак нямаше ни най-малка представа кой може да е убил Бен Стъбс. А колкото до Лечестър Робинсън — не знаеше дали е пират или поет.

[1] Герой от романа на Херман Мелвил „Моби Дик“. — Б.пр. ↑

МАКСИМУМ БОБ

36

Стив се беше притаил като наемен убиец... стига убийците да дебнеха жертвата си от предната седалка на ултрамалък автомобил смарт.

Оглеждаше тревистия терен с бинокъл. Ето я жертвата му, със спортни панталони, черна спортна фланелка с яка и черни кожени ръкавици. Стив можеше лесно да го уцели с пушка с оптически мерник. Или да го гръмне с деветмилиметров пистолет. Или да му звънне на пейджъра. Реджиналд Джоунс караше кола за голф. На седалката до него се мъдреше някакъв дебелогъз бизнесмен. Трътльото му изглеждаше познат, но не можеше да се сети откъде.

Рано сутринта, докато смесваше пюре от папая и кисело мляко в миксера, за да приготви плодовия крем на Боби, Стив прегледа набързо спортния раздел на „Хералд“. „Марлинс“ бяха загубили, треньор по футбол беше хванат да продава стероиди и в Дорал щеше да се проведе благотворителен голф турнир. Атлети, полузнаменитости и местни политици щяха да се състезават. Включително и Реджиналд Джоунс, административен директор на окръжния съд.

Телефонът на Стив иззвъня точно когато се канеше да тръгне към Дорал. Обади се Уилис Раск. Шерифът беше пуснал името „Чери Конклън“ в компютъра.

— Истинското му име е Честър Лий Конклън — каза Раск. — Викат му Чери, защото главата му е кука като черупка. И то според най-близките му приятели. Пичът има досие. Няколко сбивания. Няколко шофирания в нетрезво състояние. На изпитателен срок е заради нанасяне на тежка телесна повреда. Разрешил спор със счупена бирена бутилка.

— Щом е на изпитателен срок, значи трябва да знаеш къде е — каза Стив.

— Би трябвало, но последните два пъти не се е появил. Наблюдаващият го полицаи е ходил до караваната, която бил наел в

Таверние. Нито следа от него. Съседите казват, че не са виждали нито него, нито харлитото му от месец насам.

Раск каза, че е пуснал докладна за нарушаване на изпитателния срок и ще види дали няма да успее да го хване и да го завре на топло.

Сега, когато обедното слънце вече се беше издигнало високо, небето беше пълно с дебели къдрави облаци, които се скупчваха над Евърглейдс. Стив беше целият вир-вода, отчасти заради влагата, отчасти заради напрежението. Колата му беше скрита в палмова горичка край тясната окосена част с осемнайсет дупки на игрището за голф в Дорал. Докато дебнеше Джоунс, беше минал покрай други четирима играчи и им беше махнал, сякаш беше управителят на клуба с кола, малко по-голяма от количките им за голф.

Джоунс и партньорът му оставиха стиковите си по средата на тясното игрище. Осемнайсетата дупка се виждаше ясно на стотина метра право напред, но зеленото островче беше отвсякъде обградено с вода. Вторият удар на Джоунс беше същинска красота, топката падна на двайсет крачки от знаменцето и не мръдна като пъдпъдък, улучен от ловец. Точният синковец явно беше кръшкал от съда, за да се упражнява. Дебелият му партньор цопна три топки във водата и изруга достатъчно високо, така че Стив успя да чуе всяка сричка от замаскираната си позиция.

Двамата играчи на голф се качиха обратно на количката си и се отправиха напред. Стив излетя от палмите след тях. Мъжете приближаваха мостчето към островчето, когато Стив наду клаксон и ги настигна.

— Какво, по дяволите... — Джоунс даде вдясно и излезе от пътеката, като се спусна право към гьола.

Стив веднага си спомни как любимият му кадилак премина перилата и заби нос на дъното на канала при Спениш Харбър. Количката за голф се плъзна странично по мократа трева и цопна в плитката вода.

— Мамка му! Мамка му! — Джоунс слезе от колата и потъна до коленете в тиня. Не изглеждаше толкова елегантен, колкото на поставените в рамка снимки по стените на кабинета му.

— Съжалявам, господин Джоунс — извини се Стив. — Но нямаше друг начин да се видя с вас.

Джоунс се добра с мъка до брега, обувките му се хлъзгаха в тинята. Спътникът му, дебелакът, шляпаше към Стив и заплашително размахваше метален стик за голф.

— Побъркано копеле! Ще ти смажа главата...

— Чакай, Джак! — Джоунс вдигна ръка да го успокои и се обърна към Стив: — Ти си синът на Хърб Соломон, нали?

— Признавам се за виновен.

— Познавам те! — дебелакът размаха стика за голф в лицето на Стив. — Ти си мошеникът, дето търчи след линейките!

— Преди да наричаш някого мошеник, искам да ти видя картата за отбелязването на резултата — изстреля Стив в отговор.

— Какво намекваш?

— Ако вземеш да претендираш за някоя от наградите, ще се обадя на ченгетата.

— Обади се де!

— Господин Соломон — прекъсна ги Джоунс, — запознайте се с началника на полицията Джак Макалистър.

В края на краищата шефът на полицията и шефът на съда се оказаха доста благоразположени, щом им предложи да им купи нови обувки. След като Джоунс успя на втория път да вкара топката, а шерифът си написа пет, вместо девет удара, без да броим наказателните точки, Стив седна в бара при деветнайсета дупка заедно с шефа на съда.

— Баща ти беше мой учител — заяви Джоунс.

— Винаги се е държал страхотно с децата на другите — отвърна Стив.

Пиеха бира и дъвчеха сандвичи. И обядът беше от Стив. Доволен беше, че нямаше да им плаща поне таксите за клуба.

— Ходех в общински колеж на половин ден, когато започнах да работя като секретар при баща ти. Съдията ме накара да си взема бакалавърската степен и после ми помогна да изкарам щатска стипендия за магистърската. Държавна администрация. Все ми повтаряше, че мога да стана каквото си поискам, стига да положа нужните усилия.

— Странно, на мен пък винаги ми е казвал, че няма да стана и наполовина толкова добър, колкото него.

Джоунс се разсмя.

— Половин Хърб Соломон пак значи адски добър адвокат.

Когато приключиха с общите приказки, Стив каза:

— Трябва да разбере в какво е бил въвлечен баща ми, когато Пинки Любер е бил главен прокурор на углавни престъпления.

— Съдия Соломон беше въвлечен във въздаването на правосъдие.

— Не сме ли всички там?

— Ще ти кажа едно: ако продължиш да драпаш за разрешителното на Хърб, ще отвориш буркан с червеи. Откажи се.

— Не и докато не разбере какво има в буркана.

Джоунс пийна глътка бира и погледна през прозореца към другите играчи, които привършваха.

— Спомняш ли си в началото на осемдесетте как кубинците бягаха към Флорида с лодки и салове?

— Бил съм още дете. Но си спомням филма с Пачино „Белязаният“.

— Ами филмът не е далеч от истината. Кокаинови каубои. Бидонвили под магистралите, пълни с лудите и престъпниците на Кастро. Стрелба с автомат в търговски комплекс „Дейдланд“. По брой убийства сме на първо място в страната. Туризмът запада. Бизнесът си отива.

— Какво общо има това с моя старец?

— Хърб беше главен съдия на криминалния отдел. Реши да направи нещо по въпроса.

— Какво повече е можел да направи? Максимум Хърб винаги е бил суров в присъдите си.

— Преди да ги пратиш в затвора, трябва да ги осъдиш.

— Какво значи това? Съдията трябва да бъде безпристрастен.

— Ако прегледаш присъдите, произнесени от баща ти, ще видиш, че е безпристрастен. И апелативният съд явно е бил на същото мнение. В единайсети окръжен съд има най-малко отменени дела.

— Какво не ми казвате? Какво ще рече това — че баща ми решил да направи нещо срещу престъпността?

Джоунс бутна чинията си настрана.

— Съдията винаги е бил с чисто сърце. И с по-чисти ръце от болшинството съдии.

— Говорите с недомлъвки, господин Джоунс.

— И още нещо. Баща ти те обича и уважава.

— Всички така казват. — Не и той, добави Стив наум.

ЗАКОНИТЕ НА СОЛОМОН

10.

Съдебния заседател избирай така, както си избираш любовник.

Да не очаква съвършенство и да ти прощава простотиите.

ПЕЧЕЛИВША ПОРЕДИЦА

37

„Делото се печели при подбора на съдебните заседатели.“

Така беше казал Стив на Виктория, докато водеха първото си дело заедно и защитаваха Катрина Барксдейл по обвинение в убийство.

„Адвокатите си мислят, че печелят със заключителната си пледоария. Шашкат съдебните заседатели с ораторските си умения. Но тогава вече е прекалено късно. Подборът на съдебни заседатели е най-важното нещо в един процес. Не излагането на фактите. Не кръстосаният разпит на главните свидетели на обвинението. И не заключителната пледоария. Подборът на съдебните заседатели! Правилен избор, печелиш. Погрешен избор, губиш.“

Една от многото му лекции. Нервираше я, когато започнеше да я назидава. Но обикновено беше прав. Кое то беше още по-влудяващо. Откакто беше напуснала прокуратурата, винаги бяха избирали съдебните заседатели заедно. Сега, в един дъждовен ден в Кий Уест, тя стоеше сама. Е, не съвсем. Майка ѝ беше кацнала като белоснежна чапла на първия ред в галерията. Девственият цвят преобладаваше в тоалета ѝ. Кралицата явно се опитваше да излъчва подсъзнателни сигнали за почтеност и невинност към евентуалните съдебни заседатели. Пола от „Макс Мара“ на бели жасминени цветя и асиметричен подгъв, бял ленен жакет, който се връзваше отпред, и сребърни сандали. Велурената чанта, поръбена с гущерова кожа по края, се връзваше със сандалите и придаваше така наречения от нея „акцент“.

Кралицата през цялото време записваше впечатленията си от всеки потенциален съдебен заседател, после подаваше изискания ленен бележник на пристава и той го Донасяше на Виктория. Полезните съвети се свеждаха до критики за къси поли, излезли от мода обувки и смъртния грях да носиш чанта „Прада“ менте от изкуствена кожа.

Хал Грифин стоеше на банката на защитата и се мъчеше да се усмихва на всеки потенциален заседател, без да изглежда сервилен. Синът му се беше отпуснал на единствения ред със столове пред преградата между съда и галерията. Джуниър беше предупредил Виктория, че не може да седи дълго на едно място, защото не е свикнал да стои затворен. Дали щяла да има нещо против, ако направел осемдесет лицеви опори по средата на избора? Да, имаше. Не искаше синът на обвиняемия да се върти на стола си, затова посъветва Джуниър да тича нагоре-надолу по стълбите, ако започне да го подпира отвътре.

И той й прати бележка. Канеше я на вечеря. Тя поклати глава и посочи чантата си. „Имам работа.“ Джуниър й се усмихна тъжно, сякаш беше разбила сърчицето му.

Има ли изобщо представа колко е напрегнато да защитава обвинен в убийство?

След като баща му беше на пангара, не можеше ли да прояви малко повече разбиране?

Сега вече беше бясна и на двамата — и на Стив, и на Джуниър. Май на всички мъже.

Репортерите бяха заели първите два реда в галерията. Една обща телевизионна камера и един-единствен фотограф, толкова се разрешаваше по закон. Щяха да използват видеозаписа и снимките общо.

Виктория се насили да слуша, докато Ричард Уадъл, главният прокурор на Мънроу Каунти, се обръщаше към заседателите. Наричан Катила от адвокатите на защитата, прокурорът беше зъбат мъж, тънките мустачки в комбинация с раирания костюм му придаваха вид от 40-те години на миналия век.

— Съдебните заседатели са крайпътният камък на справедливостта, скалата на свободата — каканижеше Уадъл. — Самюъл Адамс наричал съдебните заседатели „сърцето и дробовете на свободата“.

Всъщност го е казал Джон Адамс. Виктория много добре го знаеше. Братовчед му Самюъл беше патриотът, който подпалил така нареченото „Бостънско пиене на чай“^[1], най-вероятно за да пие народът от неговата бира.

Уадъл се разхождаше пред съдебните заседатели и спираше пред всеки стол — като кондуктор, който проверява билети във влака.

— И когато старият Бен Франклин написал Декларацията на независимостта...

Томас Джеферсън, Катил!

— ... ни е гарантирал правото да бъдем съдени от съдебни заседатели.

Това всъщност го пишеше в Конституцията. Но беше близко за държавен чиновник.

Кога беше станала толкова саркастична? Лесен отговор.

Когато се хванах със Стив.

— Съдебните заседатели ни различават от нецивилизования свят — дрънкаше Уадъл.

Аз пък си мислех, че е платеният канал за кеч по телевизията.

Да. Определено влиянието на Стив.

— Ако вие не идвате тук, добри хора, няма да имаме съдебна система. Затова от името на щата ви поднасям най-любезни благодарности. Благодаря ви, че сте напуснали работата и домовете си, приятелите и семействата си, откъснали сте се от живота си, за да въздадете справедливост.

Раздава го простонародно. Остава да започне да дъвче сламка.

— За да сме сигурни, че нито едно престъпление няма да остане незабелязано, нито едно убийство...

— Протестирам! — Виктория скочи на крака. — Това не е целта на системата от съдебни заседатели.

— Приема се. — Съдия Клайд Федърс не вдигна поглед от кръстословицата си. След трийсет и две години на съдийската банка той бе овладял до съвършенство изкуството да слуша с едно ухо. — Нямам нищо против славословията ви, господин Уадъл, но запазете аргументите за обвинителната си реч.

— Благодаря, Ваша чест! — Уадъл леко се поклони, сякаш съдията току-що му беше отправил комплимент за кройката на костюма. Съдебният протокол изискваше да благодариш на съдията, дори и ако те беше скастрил, предупредил за обида на съда или нарекъл антихрист.

— Вие, добри хора, сте съдии без мантии — продължи да бръщолеви Уадъл, изливайки чара си върху съдебните заседатели като

шоколад върху вафли.

Виктория се съсредоточи да запомни имената на заседателите, за да не се налага да гледа към подложката си, когато ги разпитва. Пак Стив.

„Дай им да разберат, че ти пука и си си направила труда да им научиш имената и къде живеят. «Добро утро, господин Андерсън. Оправиха пътя към Сток Айлънд, нали?»“

— С какво се занимавате, госпожо Хендрикс? — попита Уадъл.

Хелън Хендрикс, най-дебелата жена, която седеше на стол номер четири, се усмихна в отговор:

— Дик, виждаш ме всяка сутрин как вадя камиона от общинския гараж. Много добре знаеш какво работя.

— Това е за протокола, Хелън.

— Пръскам против комари от името на общината. Правя го вече двайсет и две години.

— Имала ли си някога проблеми със закона?

— Уилис няколко пъти ме е арестувал за шофиране в нетрезво състояние — и погледна към галерията, където седеше шериф Уилис Раск. Той и махна с ръка. — Казах му, че пия алкохола като лекарство. Когато се потя, прочиства порите от проклетите инсектициди.

Час по-рано шерифът беше поздравил сърдечно Виктория във фойето пред залата.

— Много здраве на Стив. Няма ли го, няма и купон.

Виктория отвърна, че не е виждала Стив от няколко дни, но ѝ се бил обадил да ѝ каже за издирването на Чери Конкълън. Благодарил му за двамата полицаи, които, се навъртаха около хотела и държаха стаята ѝ под око. После Раск потърка мустак с кокалчетата на ръцете си, сниши глас и се престраши да каже, че съжалявал, ако между нея и Стив имало проблеми.

— Двамата сте като уиски със сода.

Или риба и велосипед, помисли си тя. Спомни си курса по история на американския феминизъм в Принстън и есето ѝ за Глория Стейнъм^[2].

— Кажи на Стив, че и Джими пита за него — добави Раск. — Иска да ходят за риба скоро.

Раск се отдалечи, припявайки си „Ела, понеделник“, стария шлагер на Бъфет за това колко ти липсва любимата и после как се

събирате отново. Лобираше за приятеля си.

Сега Виктория се съсредоточи върху езика на тялото на Хелън Хендрикс. Още нещо, което беше научила от Стив. Жената явно се чувстваше удобно, докато отговаряше на въпросите на Уадъл, беше леко прегърбена, с отпуснати ръце. Ако се свиеше на топка, когато дойдеше ред на Виктория, следобед щеше да си пръска срещу комари.

— Фактът, че работиш в общината — попита Уадъл, — ще те накара ли да наклониш везните в полза на властите?

— Не ми плащат чак толкова много — отвърна госпожа Хендрикс.

Виктория погледна към бележника на Хал Грифин. Беше написал голямо „Не!“ срещу името на Хелън Хендрикс. Не му се нравеше, че е от другата страна на общественно-икономическата скала. Проблемът беше, че трудно щяха да намерят събрата мултимилionери за съдебни заседатели.

Първите хора, които се бяха записали за предварителния подбор, бяха типични жители на Кий Уест. Пенсioniран морски офицер, туристическа брокерка, навивачка на пури, ловец на скариди, собственик на магазин за цигари, инструкторка на танцьорки на пилон и някакъв тип, който се беше записал като „фармацевтичен изпитател“.

— Това е ново за мен — каза Уадъл на младия мъж. — Не знаех, че в Кий Уест има фармацевтични компании.

— Няма — отвърна младежът, — пробвам това, което приятелите ми правят в гаража си.

После имаше една „закрилница“, която вземаше комисионни за да придружава мъже по баровете и да ги запознава с други жени. Или с други мъже.

Имаше един градски отстрелчик, който поддържаше популациите от птици в разумни граници. Също като госпожа Хендрикс, и той беше общински служител. Следваха двама неуспели бизнесмени, единият с фалирал щанд за лъскане на обувки на брега, а другият, загубил всичко с недоизмислен ресторант за бързо хранене, наречен „Бързите охлюви“.

Уадъл се обърна към всичките:

— Делото е свързано с косвени доказателства. Това означава, че няма очевиден престъпление. Никой няма да влезе в съда и да каже: „Видях как обвиняемият прониза горкия Бен Стъбс с харпуна.“

Може и да не го знаете, но показанията на очевидци почти винаги се пропукват. Докато косвените доказателства са значително по-неоспорими. Да, така е, косвените доказателства са бонфилето, а показанията на очевидци са плешката.

— Протестирам! — Виктория реши, че Уадъл я пробва. Или пък си мислеше, че е заспала. — Погрешно тълкуване на закона.

Съдия Федърс кимна в знак на съгласие.

— Приема се. Погрешното тълкуване на закона е моя работа.

Същата вечер Виктория стоеше сама в стаята си, хрупаше салата „Коб“ и подготвяше встъпителната си пледоария. Съдия Федърс беше казал на всички да дойдат сутринта точно в осем, за да продължат подбора. Джуниър я беше целунал по бузата за довиждане и ѝ каза, че ще е в бара на „Каза Марина“, ако размислела дали да не се присъедини към него. Чичо Гриф и Кралицата се наслаждаваха на семеен масаж в спа центъра на хотела.

Виктория вярваше, че Кралицата я беше излъгала за връзката си с чичо Гриф в миналото, но какво можеше да направи? Ако задълбаеше в това — или ги преследваше с въпроси, — щеше да оплеска работата си в съда.

Помъчи се да се съсредоточи върху делото и се върна към полицейския доклад на Уилис Раск. Само че вкара Джими Бъфет в главата си и скоро вече си тананикаше „Ела, понеделник“, което ѝ навя мисли за Стив. Какво ли правеше? Гуляеше по нощните заведения в Саут Бийч? Коя песен се въртеше в главата му?

Застанал до барплота в кухнята на малката си къща на Къмкуот Авеню, с Боби от едната страна, Стив се чудеше дали Виктория е на вечеря. В „Луис Бекярд“? Най-романтичния ресторант на света, вълните плискаха по брега на метри от масите. С Джуниър Грифин Големия Чеп?

Дали пиеха шампанско и си шепнеха нежно? Стив за миг се замисли дали да не иде с колата до Кий Уест и да не им развали празненството... пак. Този път без Лекси и Рекси. И без това нямаше да се поберат в смарта.

Не. Виктория нямаше да го направи. Служебната етика нямаше да ѝ позволи, сигурно се беше усамотила и се подготвяше за съда. Почуди се как ли върви подбора на съдебни заседатели. Беше научил Виктория на много неща за избора на съдебни заседатели.

Но тя притежаваше едно качество, което нямаше нужда от инструкции. Умееше да предразполага хората. Съдебните заседатели я харесваха. Повече отколкото него, Въпреки това той можеше да отсее неискрения заседател по-добре от нея.

По дяволите, трябваше да съм там!

Той беше най-големият фен на Виктория и част от него искаше тя да спечели делото на Грифин. Но друга част искаше да попадне в беда и да потърси помощта му. Дотогава щеше да остане в Маями, и да работи по делото на баща си.

Още една натрапчива мисъл. Личните им взаимоотношения.

Къде, по дяволите, сме ние? Скъса ли с мен и аз не разбрах?

— За какво мислиш, чичо Стив?

— За работа.

— Аха! — Боби надникна под капака на тостера, където цвърчаха печените сандвичи със сирене. — И на мен ми липсва.

— Кой?

— Виктория. Мислиш си за нея, нали?

— Понякога ме плашиш, хлапе. — Стив обърна сандвичите на 180 градуса, за да се получат перпендикулярни линии. — Написа ли си домашното?

— Ску-ка.

— Стига, Боби. Трябва да си напишеш домашното по математика.

— Обзалагам се, че не знаеш единственото четно просто число.

— Мене ме остави. Писна ми твоят учител постоянно да ми звъни.

— Две. — Боби вдигна капака на скарата. Ако хлебчетата изгоряха, дори едно мъничко черно петънце, нямаше да хапне от сандвичите. — Кое е най-голямото число, което се дели на всички числа, по-малки от неговия корен квадратен?

— Виждам те как ходиш на училище и през лятото.

— Двайсет и четири.

— А къде са ти обувките? — Кльощавото хлапе беше облечено с фланелка на Шакил О'Нийл, която му стигаше до коленете. Може да имаше шорти отдолу, а може и да нямаше. — Помниш ли правилото? В кухнята не се ходи бос.

— Тъпо правило. Нямам мръсотия между пръстите.

— Много правила са тъпи, но въпреки това трябва да ги спазваш.

— А ти не. — Боби използва дървена лопатка, за да махне печените си сандвичи от скарата. — Кое е най-голямото просто число?

— Сто милиарда. Чуваш ли какво ти говоря? Тревожа се за училището — Стив реши, че говори като баща си, само дето Хърбърт никога през живота си не беше проверявал бележника му.

— Има над шест милиона цифри, така че всъщност си няма име. Но мога да ти го покажа на компютъра.

— А аз през цялото време си мисля, че разглеждаш анатомията на Парис Хилтън.

— Знаеш ли какво учим в училище? Алгебра за бавноразвиващи се.

— Първо си напиши домашното, после измисляй нови теории на относителността.

Боби си взе сок от ананас от хладилника и седна на кухненската маса.

— Мога ли да помогна за делото на дядо?

— Разбира се. — Стив си взе парче сирене чедар с люти чушлета, много вървеше на текилата. — Какво според теб имаше предвид Реджиналд Джоунс, когато каза, че дядо ти решил да направи нещо за цялата тази престъпност?

— Може дядо да е бил като Брус Уейн. През нощта да е ставал Батман.

— По-скоро Бакардиман.

— Знам какво си мислиш. Мислиш, че дядо е мамел.

— Мина ми през акъла. Затова трябва да прочета старите протоколи.

— Вече ги прочетох, чичо Стив.

— Кога?

— Тази седмица. Вместо да ходя на училище, взех рейса и отидох в съда.

— Боже! Бягаш и от училище, така ли? Ще ни се стъжни и на двамата.

— Прочетох делата за убийство на господин Любер. Седемнайсет присъди, нито една загуба. Всичко е правомерно.

— „Всичко е правомерно“? Кой говори така?

— Румпол от лондонския криминален съд по Пи Би Ес.

— Добре. Значи Пинки Любер е водил седемнайсет дела за убийство и ги е спечелил до едно. Ето как си е спечелил репутация на главорез.

— Поискала е смъртно наказание в единайсет от делата и съдебните заседатели искали смърт всеки път.

— Адски силна серия.

— Дядо потвърждавал присъдите. Единайсет смъртни. Шест доживотни.

— Максимум Хърб. Трябва да погледна обжалванията.

— Няма отменена присъда. Нито една.

Удивително. Боби разполагаше с всички цифри. Де да беше толкова старателен и към домашните си!

— Значи каквото и да е направил дядо ти, Трети окръжен и Върховният съд на Флорида не са успели да го разберат.

— Каза, че господин Любер е бил добър юрист преди да се корумпира. Може просто да се е разгорещил.

Стив си наля два пръста „Сианко Бланко“ и си взе още един резен сирене. Добре балансирана вечеря. Протеини от сиренето. А текилата се правеше от агаве, значи можеше да мине за зеленчук, нали така?

— Никой не печели седемнайсет углавни дела поред. С по дванайсет заседатели всяко. Това прави...

— Двеста и четири.

— Трябва да убедиш двеста и четири съдебни заседатели, без нито един против. Не е възможно.

— Може би ако включиш и поредицата от загуби, всичко ще се изравни.

— Каква поредица от загуби?

Боби отхапа една хапка от сандвича си, разтопен кашкавал полепна по устата му.

— В последните пет дела преди да започне успешната серия господин Любер е загубил три, едно е отложено от съдебните заседатели и има само една присъда.

— Мамка му! — вестниците изобщо не споменаваха за загубите. Винаги се говореше за „Серията от победи на Любер за Суперкупата“. Седемнайсет спечелени дела, без нито една загуба. Как беше обърнал нещата? — Може би търсим не в делата, в които трябва, хлапе. Трябва да прегледаме тези, които Пинки е загубил. Да видим какво е различното. Да видим какво е правил книжният плъх Реджи Джоунс. И най-вече да видим какво е правил дядо ти.

[1] Инцидент, при който американските колонисти изхвърлят цели товари с чай в Бостънското пристанище, разярени от новите данъци, наложени от Короната. — Б.пр. ↑

[2] На младини е била зайче на „Плейбой“, по-късно става символ на феминисткото движение. Нейна е фразата „Жената се нуждае от мъж, колкото рибата от велосипед“. — Б.пр. ↑

ПРЕБРОЯВАНЕ

38

— Гледате ли шоуто на Лено или на Летерман? — попита Ричард Уадъл.

Старата песен? Феновете на Лено са на страната на обвинението, феновете на Летерман — на защитата.

Щатският прокурор трябва да осъвремени репертоара си заедно с гардероба си, помисли си Виктория, когато започна вторият ден на подбора.

— Не стоя до късно — отвърна Анжела Пачеко, временно настанена на седмо място в ложата на съдебните заседатели. Омъжена жена, около четирийсетте, която продаваше право за временно ползване на ваканционни имоти от офис в Исламорада. — Но никога не пропускам „Отчаяни съпруги“.

Виктория се замисли над информацията. Дали госпожа Пачеко се отъждествяваше с Бри, праволинейната съпруга републиканка, сигурен съдебен заседател на обвинението, или с Гейбриъл, изневеряващата измамница — а оттам ориентирана към защитата домакиня?

Но Уадъл сигурно не беше гледал сериала и продължи нататък.

— По колата ви има ли стикери, госпожа Пачеко?

Стикери за броня. Директно от чантата с клишета на прокуратурата.

Съдебните заседатели на обвинението се хвалеха: „Детето ми е отличен ученик в началното училище.“ Заседателят на защитата: „Моето дете може да натупа твоя отличник.“

— Само един — отвърна госпожа Пачеко.

— И какво пише на него, госпожо?

— „Щом се казва туристически сезон, защо не можем да ги гръмнем?“

О, супер! Защитник, нищо че само се шегуваше. Всъщност всеки с чувство за хумор беше вероятен кандидат на защитата.

— Това е процес за убийство — каза Уадъл. — Обвинението е непредумишлено убийство. Ако бъде осъден, подсъдимият ще получи

доживотна присъда.

„Това е процес за убийство — беше казал Пинки Любер. — Обвинението е за предумишлено убийство и прокуратурата иска смъртно наказание. Затова трябва да задам на всички ви един много труден въпрос. Ако докажем, без всякакво основателно съмнение, че обвиняемият е виновен за извършването на жестоко предумишлено убийство, ще можете ли да издадете присъда, която може да доведе до екзекуцията му?“

Думите в протокола започнаха да се сливат пред погледа му. Стив се беше усамотил в ъгъла на мухлясалия съдебен архив от два дни. Беше прегледал хиляди страници протоколи. Думите се стопяваха като сиренето върху сандвича на Боби. Нищо от написаното със студени черни печатни букви не показваше някаква разлика между изгубените дела и спечелените дела. Нищо забележително в присъдите на Хърбърт Соломон. Съдията се отнасяше безпристрастно към протестите и напътствията му към съдебните заседатели бяха като по учебник. Що се отнася до Реджи Джоунс, в протоколите рядко се споменаваха името му, освен когато отговаряше на въпроси, свързани с веществените доказателства.

Точно както беше казал Боби, нямаше нищо неправомерно.

Имаше само едно странно нещо, но то едва ли беше от значение. Един от обвиняемите беше съден два пъти. Казваше се Уили Мейс, родителите му без съмнение се бяха надявали, че ще стане бейзболна звезда, а не наркодилър, извършил серия убийства. Мейс беше последният обвинен в убийство, който беше излязъл от съдебната зала на съдия Соломон като свободен човек, последният оправдан преди успешната серия на Любер. Година по-късно Любер прави втори опит. Повдига ново обвинение — убийство на бивша приятелка и невръстното ѝ дете. — Мейс е признат за виновен и осъден на смърт. Нищо чудно, реши Стив, след като прегледа якото му досие. Уили Мейс беше арестуван точно два пъти и четири пъти. Върховният съд на

Флорида единодушно беше потвърдил както вината, така и присъдата на съдия Соломон.

Вторият процес срещу Мейс беше предаван по телевизията, когато това все още беше рядкост. Местните и обществени канали бяха го допълваха с експертни коментари на различни юристи, изгарящи от желание да се появят на телевизионния екран. Във времената без съдебната телевизия и двайсет и четири часовите кабеларки това беше голяма работа, поне за света на правото.

Сега Стив преглеждаше документите по обжалването. Един от аргументите на защитата беше, че камерите лишили клиента им от справедлив процес. Съдебните заседатели били заплашвани; върху обвиняемия бил оказан голям натиск; съдебната зала била обърната на театър. Съвсем рутинни аргументи през 80-те години на миналия век, съвсем рутинно отхвърлени от съда на Флорида.

Стив прегледа доказателствата, прикрепени към жалбата. Цял куп снимки от процеса. На няколко се виждаше как телевизионните техники нагласяват апаратурата си. На други адвокатите се усмихваха — или за пред съдебните заседатели, или за пред камерата. Една снимка, направена точно преди началото на процеса, привлече вниманието на Стив. Всички съдебни заседатели от предварителния подбор седяха в галерията и чакаха да бъдат призовани да отговарят на въпроси. Тогава му направи впечатление.

Къде бяха черните лица?

Преброи петима афроамериканци. Доста слабо представени.

В процес за убийство, в който подсъдимият е черен и е обвинен, че е убил бившата си приятелка и невръстната им дъщеря, защитата се нуждаеше от черни съдебни заседатели.

Стив намери снимка на заседателите, които бяха участвали в делото. Дванайсет редовни плюс двама заместници. Двама афроамериканци бяха успели да се вредят, третият беше резерва. Добре, това решаваше проблема, изравняваше статистиката донякъде.

Хубав номер, да избереш трима от петимата чернокожи, помисли си Стив. Върна се към протокола от предварителния подбор. Ханк Адорновиц, адвокатът на защитата, беше ветеран сред обществените защитници. Беше се пенсионирал отдавна, но по онова време го смятаха за най-добрия защитник по углавни дела в списъка със защитници на обществени начала.

Стив се зачете по-задълбочено в протоколите и съпостави имената на съдебните заседатели с лицата на снимката от местата им в ложата. Съдебен заседател номер две, афроамериканец с риза с къс ръкав и вратовръзка, без сако, се оказа Ленард Джаксън. Имаше собствен дом, работеше като охрана в търговски комплекс в центъра и беше служил в армията като военен полицаи.

Мамка му! Яено защо беше черен. Но човек не можеше да иска по-осъдително настроен съдебен заседател.

Освен ако не намериш пряк роднина на някоя жертва на насилие. Съдебен заседател номер седем Марта Патърсън, афроамериканка, готвачка в ресторант в северната част на Маями, изгубила сестра си като дете при стрелба от кола. Заместничката ѝ, Чарлийн Морис, работеше в бърза помощ и ходеше с ченге.

Като изключим цвета на кожата, прокуратурата можеше да сънува мокри сънища за такива съдебни заседатели.

Какво излизаше? Защо Адорновиц ги беше оставил? Стив имаше само един отговор — при морето от бели лица, с които трябваше да работи, общественият защитник е трябвало да се радва, че има и няколко черни кандидати.

Въпреки че имаше нещо, което му убягваше, в първата снимка. На Стив му се искаше да проучи расовия състав на седемнайсетте процеса в победната серия на Любер. Но снимките в папката на Мейс бяха приложени само за да онагледят вредния ефект на камерите в съдебната зала. При обжалванията на следващите дела този аргумент липсваше и в тях нямаше снимки. А нямаше как да се определи цвета на кожата на съдебните заседатели само по описанието.

Но протоколите от набирането на заседателите щяха да разкрият нещо. Домашните им адреси.

Маями е един от градовете с най-голяма сегрегация. Преди двайсет години, ако си живял в Либърти Сити, Оувъртаун или в отсечката на Гранд Авеню на Коконът Гроув, имаше много голяма вероятност да си афроамериканец. Боби, малкият статистик, можеше лесно да събере данните вместо него.

Оставаше да провери още едно нещо. Видеозаписа на втория процес на Мейс. От начало до край по обществената телевизия. Зловещо надничане в миналото. Шанс да погледне баща си отпреди двайсет години през ключалката. Това накара Стив да се замисли.

Защо всъщност го правя?

Много ясно, че искаше да върне разрешителното на баща си. Отчасти да възвърне репутацията му. Нека хората да го наричат отново „Съдия“ без ирония или бележки под линия. И отчасти, за да докаже на баща си, че може. Нямаше нужда от психиатър, за да стане ясно на какво беше готов един син, за да заслужи одобрението на баща си. Но имаше и още нещо.

Ако баща му беше корумпиран, той искаше да го знае.

Ако трябваше да има пукнатина между тях, предпочиташе да е достатъчно широка и дълбока, за да няма как да се хвърли мост през нея.

ЧУЧЕЛО

39

Ричард Уадъл подпря лакът на перила та на ложата със съдебни заседатели.

— Това е история за алчност и корупция, за подкуп и убийство.

Силно начало, помисли си Виктория, докато седеше с идеална стойка зад масата на защитата и си водеше бележки. Използваше правилото на първенството. *Съдебните заседатели запомняха най-добре това, което чуеха най-напред.*

Алчност и корупция. Подкуп и убийство.

Четиримата конници в един процес за убийство. Уадъл щеше да набива тази фраза в главите на заседателите при всеки удобен момент. Някои адвокати вярваха в академичното правило. *Каквото чуеш последно, го запомняш за най-дълго.* Стив беше научил Виктория да използва и двете правила, защото добрите адвокати започват силно и завършват силно.

— Това, което ще ви кажа, не е доказателство — продължи Уадъл. — Това е предварителен преглед какви ще бъдат доказателствата. Съкратена версия на историята, която ще чуете.

Излагането на фактите. Или както адвокатите обичаха да го наричат — повдигането на завесата. Дванайсетте им съдебни заседатели вече бяха налице, плюс двамата заместници. Всички до един бяха вдигнали ръце и се бяха заклели да следват закона и доказателствата и да издадат честна и справедлива присъда.

— За какво става дума в тази история? — риторично попита Уадъл.

Виктория си помисли, че знае отговора.

— Алчност и корупция, подкуп и убийство — отговори си той сам.

Да, така си и знаех.

Историята е за един богаташ, който няма нищо общо с Кийс и няма никакво отношение към нашия красив архипелаг, тази изумрудена огърлица, разпростряла се в морската шир. Вие, които

живеете тук, знаете, че трябва да пазим плажовете и мангровите горици, тюркоазената вода и крехкия подводен живот. Но обвиняемият е дошъл с друга цел. Той е голям човек с големи планове и не позволява на никого да му се изпречи на пътя. Закони за опазване на околната среда? Ще намери начин да ги заобиколи. Закони против корупцията? Ще ги наруши безнаказано. Това е начинът, по който винаги е правил бизнес.

Виктория никога не беше чувала подобно предварително излагане на факти. Уадъл още не беше стигнал до обвинението в убийство, а вече беше прекрачил линията и отправяше лични нападки. Можеше да протестира, но в ушите ѝ прокътят съветът на Стив.

„Вбесяваш съдебните заседатели, когато протестираш по време на първоначалното излагане на фактите. Те искат да чуят версията и на двете страни. Стой спокойно. Усмихвай се мило. Ще дойде и твоят ред.“

Уадъл се приближи до масата на защитата и посочи с пръст клиента ѝ.

— Това е Харолд Грифин, седнал до адвоката си от Маями. Той връхлетя града ни като вълна от напалм.

Шок и паника. Това е Харолд Грифин. Той взриви Кийс с частните си самолети, скъпите си яхти и купищата си пари и каза: „Правилата не важат за мен. Аз съм Харолд Грифин. Правя каквото искам. Подкупвам обществени чиновници, развъртавам ги с мангизи и когато не правят това, което искам, ги убивам!“

Съдебните заседатели стояха като вцепенени. До нея Грифин неловко се размърда на стола си. Виктория отпусна ръка върху неговата, за да го успокои.

Уадъл се запъти към масата на секретаря, вдигна харпуна с едната ръка и стрелата с другата. Изглеждаше страшен, докато ги размахваше във въздуха. Това беше целта, предположи Виктория.

— С това смъртоносно оръжие Харолд Грифин е пробол живо човешко същество. Според нашите закони човек няма право да простреля дори рак. Но Харолд Грифин е използвал това, за да прободне жизненоважни органи на друг човек. Човек на име Бенджамин Стъбс, лоялен обществен служител, който е бил първо корумпиран, а после грубо премахнат от обвиняемия, след като отказал да свърши мръсната му работа.

Уадъл започна монотонно да рисува портрета на починалия мъж, за да му придаде човешки черти. Опитваше се да предизвика съчувствие, разбра Виктория, още щом каза: „Не търся съчувствие. Търся справедливост.“

Докато Уадъл бръщолевеше, Виктория внимателно огледа съдебната зала. Шериф Раск беше на обичайното си място на първия ред. Джуниър си беше взел почивен ден. Трябваше да упражнява свободно гмуркане в Тортуга, каза, че бил почнал да губи форма. И Кралицата беше фъснала нанякъде. Трябвало да купи нещо, но тъй като в радиус от 250 километра нямаше марков магазин, Виктория знаеше, че до обяд вече ще е в спа центъра на хотела.

— Сега защитата ще каже, че господин Стъбс може случайно да се е прострелял с харпуна. Ще призват за свидетел вещо лице със схеми и диаграми, за да ви разкаже за ъгъла на влизане и скоростта и още куп врели-некипели, които според тях повдигали основателно съмнение.

— Протестирам! — Може би Стив щеше да го остави, но на нея й стигаше толкова. — Ваша Чест, предпочитам сама да обсъждам доказателствата ни. Вероятно знам малко повече за тях от господин Уадъл.

Любезен начин да му каже „Гледай си в куфарчето“.

— Отхвърля се. Господин Уадъл има право да прави предположения и съдебните заседатели имат право да го оборят, ако не е прав.

По дяволите!

— Знаете ли какво е „вещо лице“? — Уадъл се усмихна на съдебните заседатели. — Наемник. Е, може би не можеш да си купиш вещо лице, но със сигурност можеш да си наемеш. Съгласно подадената молба към съда защитата е наела „професор по безопасност“...

Прозвуча като „шарлатан с титла и служба“.

— ... от Колумбийския университет в Ню Йорк Сити. Не знам защо е трябвало да бият път чак до Ню Йорк Сити, освен ако не са успели да намерят някого във Флорида, който да им играе по свирката.

О, по дяволите!

Виктория знаеше, че трябва да възрази. Трябваше да удари по масата и да се направи на възмутена. Но се страхуваше, след като

загуби първия път.

— В случай че не знаете, експерт по безопасност е човек, който ви казва, че този бордюр е прекалено висок или че перилата са прекалено ниски. Не съм сигурен какво този професор от Ню Йорк знае за харпуни, така че имам няколко въпроса към него, когато пристигне тук за малката си платена ваканция.

Уадъл продължи нататък, изказвайки предположения, че професорът не можел да различи Манхатън от Грийн Търтъл Кий. Грифин започна да барабани с пръсти по масата и се намръщи. Погледът му, помисли си Виктория, съчетан с дебелия му врат и широкия гръден кош му придават доста войнствен вид. Виктория написа „усмивка“ върху подложката си и я плъзна пред клиента си.

Областният прокурор се справяше по-добре, отколкото очакваше. Да, Стив я беше предупредил за това.

„Не оставяй Катила да те заблуди с изтърканите си фрази. Той е по-умен и по-подмолен, отколкото изглежда.“

Някъде чак по средата на пледоарията си Уадъл спомена, че по харпуна не са открити използвани отпечатыци. Умно, помисли си Виктория, насочи прожектора към мястото, където обвинението евентуално можеше да започне да издиша. Разпространяването на сериали за вещи лица по телевизията беше създадо така наречения „научен фактор“, заседателите очакваха власинки, косми и кръв във всяко дело, придружени от техно-хип-хопаджийски компютърни графики.

— Няма пръстови отпечатыци — великодушно обясни Уадъл, — защото дръжката на харпуна е направена от особен полимер, върху който не остават отпечатыци.

Докато Уадъл продължаваше монотонно нататък, един от помощниците му влезе с едно чучело в ръце и го постави на празния стол зад масата на обвинението. За разлика от Тами Силиконова, този чувал със стърготини нямаше нито име, нито пол. Приличаше на онези манекени за изпитания на коли, дето си набиваха лактите в задника, когато ги удареха силно отстрани.

— Да, дами и господа, ще чуете доста за този харпун. Това е стар пневматичен модел, задвижван чрез въздушна струя от помпа с въглероден двуокис. Зарежда се ето така — като вдигна цевта към тавана, Уадъл се наведе и натика стрелата в дулото, докато не щракна.

— Никак не е трудно. Както виждате, почти невъзможно е да се самонараните. Но да улучите някой друг — е, това е лесно като...

Уадъл се завъртя към масата на обвинението и дръпна спусъка. Стрелата изсвистя през съдебната зала и се заби в гърдите на чучелото с гадно *тун!* Ръцете му се разтресоха и главата му увисна. Заседателите стояха с отворена уста.

— Представете си чупенето на кости и разкъсването на кръвоносни съдове. Представете си болката и ужаса. Представете си как Бен Стъбс гледа как кръвта му изтича, докато губи съзнание.

Виктория беше бясна. Можеше да протестира. Но щетите вече бяха нанесени. Сега, до края на процеса, винаги щом се споменеше за харпуна, заседателите нямаше да слушат. Умовете им щяха да са приковани към ужасната гледка и звук. Стрелата, която пронизва гърдите на Бен Стъбс.

— Сега ще седна — заяви Уадъл, докато стрелата още потрепваше. — И искам да слушате толкова внимателно госпожица Лорд, колкото слушахте мен. Обвинението иска само справедливостта да възтържествува. Справедлив процес за всички.

„Обвинението иска само справедлив процес — казваше Пинки Любер. — Справедлив за обвиняемия, но справедлив и за народа на Флорида.“

Стив натисна паузата и картината замръзна. Видеозаписът беше отпреди двайсет години, но Пинки не се беше променил много. Плешив, дебел, розовобузест. Като всички добри юристи, той се чувстваше удобно пред ложата на съдебните заседатели. Беше на своя почва и преди да отстъпеше и сантиметър от нея на обществения защитник, щеше здравата да го притисне. Дори и при предварителния подбор на съдебни заседатели.

Стив вдигна краката си на малката масичка, — наля си в голяма чаша „Джак Даниълс“ — чакаше го дълга нощ — и пусна записа.

— Господин Уили Мейс е обвинен в ужасно престъпление — продължи Любер. — Жестоко двойно убийство, убийството на невинна жена и нейното бебе. Сега имам няколко въпроса, които искам да задам

на всеки от вас, за да изберем заседатели, които да са справедливи и към двете страни.

На екрана Любер стоеше на една ръка разстояние от ложата, достатъчно близо, за да може да гледа всеки в очите, без обаче да навлиза в личното му пространство.

— Съдебен заседател номер едно. Господин Конот, да започнем с вас.

На екрана се показва банката на съдията и самият съдия Хърбърт Соломон. За разлика от Пинки, той се беше променил значително. На екрана се виждаше красив мъж около четирийсетте със скъпа подстрижка и авиаторски очила. Челюстта му още не беше омекнала, косата му още не беше побеляла, но имаше и още нещо по-различно. Изражение, което Стив едва си спомняше. Когато съдията се обърна към съдебните заседатели, на лицето му сияеше спокойна и уверена усмивка. Той изглеждаше щастлив. Това беше неговата съдебна зала, упражняваше професията, която обичаше. — Какво ли значеше да загубиш всичко това? Колко дълбоки бяха раните му?

Реджиналд Джоунс седеше на подобното на подкова бюро под съдийската банка, молител пред своя крал. Сечивата му бяха стриктно подредени пред него. Бележници, стикери за доказателства, уред за запечатване и самото дело „Щатът Флорида срещу Уили Мейс“.

Стив отпи от уискито си, докато гледаше как съдебен заседател номер едно обяснява, че няма морални или религиозни възражения срещу смъртното наказание.

— В Библията пише око за око.

Боби, бос както винаги, влезе във всекидневната, с подложка с листове в едната ръка и с фрапе от гуаве в другата.

— Проучих всички данни, чичо Стив, но не знам дали ще ти помогнат.

— Да видим какво имаш.

Докато Любер задаваше въпросите си на видеозаписа, Боби взе да му обяснява как обобщил демографските данни на съдебните заседатели от седемнайсетте процеса. Понякога самите въпроси разкривали расовата принадлежност. „Като афроамериканец, който живее в Либърти Сити, някога бил ли сте тормозен от бели полицаи?“ Понякога ключът се криеше в отговора. „Това, което ченгетата сториха на горкия господин Макдъфи, е престъпление, но аз не излязох на

улицата да вдигам бунтове като онези глупаци?“ Други неща, като принадлежност към Африканската методистка църква, граждански организации и постоянен адрес, също помагаша.

— От двеста и четиримата съдебни заседатели във всичките процеси двайсет и трима са афроамериканци — каза Боби. — Това прави около единайсет процента, което е по-малко в съотношение с населението, но не е скандално.

— Не е достатъчно ниско, за да говори за систематично изключване.

— Точно това имам предвид, чичо Стив. Всеки процес има поне по един чернокож съдебен заседател, някои и по двама.

— Но никога повече от двама?

— Не, освен ако не броиш и заместниците.

— Нещо друго?

— Почти няма отхвърлени афроамериканци. Включените в предварителния подбор се приемат и от двете страни.

— Както и при процеса на Мейс. При подбора са само пет. Трима от тях са избрани, а един е резерва. Невероятни съвпадения.

— Може би защото афроамериканците са солидни пичове.

— Какво искаш да кажеш?

— Изглежда всички, черни съдебни заседатели са имали добра работа.

Боби подаде на Стив бележките си. До името и адреса на всеки племенникът му беше написал и професията на чернокожите заседатели. Пощенски работник. Зъболекар. Счетоводител. Строител. Фелдшер. Зъболекар. Надзорник.

Надзорник?

— Това не е подбор на съдебни заседатели! — извика Стив. — Това е среща на „Ротъри Клуб“. Събрание на републиканци. Тези хора карат буици. Къде са безработните? Хората на социални помощи?

— Гледа ли началото на касетата, чичо Стив?

— Какво да гледам? Празна зала. Превъртах до началото на подбора.

— Трябваше да го пуснеш поне малко. Господин Джоунс дойде и започна да прави нещо, но не можах да разбера какво.

Стив пренави касетата до началото. Както и първия път, камерата беше включена, но залата беше празна. Минаха няколко минути.

— Кой казва, че съдебните процеси са скучни? — попита Стив.

— Остави я.

След няколко секунди един униформен съдебен пристав въведе няколко десетки души в залата. Носеха пластмасови табелки, на които пишеше, че са съдебни заседатели. Въпреки че за момента бяха още *вероятни* съдебни заседатели. Изборна група. Минаха още няколко минути. Гражданите седнаха на твърдите пейки, някои четяха вестници, но болшинството изглеждаха отегчени.

Влезе Реджиналд Джоунс, буташе нещо като зарзаватчийска количка, пълна с папки. Седна на мястото си под съдийската банка, усмихна се към галерията и започна да говори. Звукът не беше пуснат още, така че Стив не можеше да чуе какво точно казва. Но скоро пред бюрото на Джоунс се нареди опашка и Стив разбра какво става.

— Джоунс пита кой иска да бъде освободен от задължението по неотложни причини — каза той на Боби.

След няколко минути половината народ се изви пред бюрото на заместник-секретаря. Явно много хора се бяха затъжили за умиращите си лели. Само след няколко секунди схемата се избистри.

— Пуска чернокожите съдебни заседатели да си вървят — каза Боби точно когато един младеж с плитчици излезе тичешком от залата.

— Не всички. Задържа по-старите и по-добре облечените, както и повечето бели.

— Ето и един бял пуска. — Боби посочи към следващия на опашката. — Толкова е голям, че сигурно господин Джоунс се страхува от него.

Така беше, мъжът беше огромен, раменете му почти изпълваха екрана. Джоунс се усмихна широко, енергично раздруса ръката на здравеняка и после му подаде лист хартия. Мъжът кимна и се запъти към вратата. Съдебните заседатели от галерията го аплодираха и мъжът им махна с ръка, спря, когато някой му подаде химикалка и листче. Явно за автограф. Тогава Стив го позна.

— Ед Нюман — каза Стив. — Бранител на „Делфините“ през осемдесетте. Сигурно е имал мач в понеделник вечерта и не е можел да остане за заседанието.

— Гледай. Става интересно.

Следващият на опашката приличаше на латиноамериканец, носеше син работен гащеризон и Стив успя да види логото на

някогашните непрежалими „Истърн Еър Лайне“. Съжалявам, не се приема. Зад него добре облечена бяла жена на средна възраст. Съжалявам, мадам. И вие трябва да — останете. После бял мъж на средна възраст в костюм. Пак усмивка от Реджи Джоунс. Подпечатва лист хартия, мъжът се покланя признателно и излиза. Камерата хваща черното кепе на главата му.

— Този е равин или нещо от сорта — каза Боби.

— Както и Ед Нюман. И той е евреин, искам да кажа.

Нюман, един от умните футболисти от предишното поколение, беше завършил право и беше станал съдия. Но не това си мислеше Стив. Схемата добиваше нови измерения.

— Футболист евреин, супер! — каза Боби.

— Делфините имат няколко. Стив Шул е защитник по времето на Нюман. Чуval ли си за Джуй Фидлър?

— Полузащитника ли? — попита Боби. — За нищо не ставал!

— Както и Ей Джей Фийли, макар да не е от същото племе.

— Е, какво по-точно прави господин Джоунс? Защо пуска евреите и черните?

Черните и евреите.

Нещо изплува в съзнанието на Стив, беше от деня, в който взимаше показания от Любер. Мазното копеле се оплакваше от съдебните заседатели на първия процес срещу У или Мейс — последния, който беше загубил.

„Сякаш бяха дошли право от сбирка на Обединението за граждански права. Всички чернилки от Либърти Сити и чифути от Аventura.“

Тогава не се замисли, но сега вече не беше така. Любер беше казал и още нещо същия ден.

„Не можеш да имаш доверие на съдебните заседатели.“

Сега вече Стив знаеше точно какво са правили Любер и Джоунс.

— Боби, коя е най-важната част от всеки съдебен процес?

— Подборът на съдебни заседатели. Ти така казваш винаги.

— Реджи Джоунс помага на Пинки Любер в подбора на заседателите. Отсява черните и евреите, свидетелите, настроени в полза на защитата. Черните, които оставя, са все улегнали хора. Адвокатът на защитата няма друг избор, освен да ги приеме. Иначе ще

има само бели и един господ знае какво ще стане по време на съвещанието им.

Поведението на Джоунс беше незаконно, разбира се, нарушаване на гарантираните от конституцията права на защита. Но защо го правеше? Нямахме начин младият заместник-секретар да е измислил сам цялата схема. Тук личаха потните ръчички на Пинки. Но поне засега нищо не водеше към бащата на Стив.

Трябва да има още нещо. Нещо, което татко е направил. Иначе от какво се страхува?

Стив превъртя записа напред към началото на подбора. Този път нямаше да свали очи от баща си. Щеше да го наблюдава внимателно, да следи всеки негов жест, да слуша всяка негова дума. Искаше му се баща му да не е замесен в конспирацията, която течеше под чукчето му. Но едно тъмно място на потиснат гняв и отчуждение у него копнееше за нещо съвсем друго — да докаже, че той е прав, а не баща му. Да докаже, че многоуважаемият Хърбърт Т. Соломон е нещо много по-малко от това, на което се прави, а синът му е нещо много повече от това, което изглежда.

ПРИНЦЕСАТА СРЕЩУ КРАЛИЦАТА

40

Плъзгащата се врата на балкона беше отворена и нощният бриз, влажен и изпълнен със соления мирис на морето, развяваше пердетата. Някъде из стаята изжука комар.

При басейна под прозореца един полицай се беше облегал на палмово дърво, друг седеше на стол пред вратата. Личните охранители на Виктория, осигурени с любезното съдействие на шериф Раск.

Краката я боляха, а главата ѝ пулсираше. Черните ѝ обувки „Прада“ бяха с половин номер по-малки, когато ги купи, и след като цял ден беше валсирала напред-назад в съдебната зала, се чувстваше като китайка, на която ѝ бяха деформирали краката, за да останат малки. Главоболието идваше от седенето на масата на защитата със схванати рамене.

Ако Стив беше тук, щеше да ми разтрие раменете. И краката.

Но тя беше сама в апартамента си в „Пайър Хаус“, самотен воин в бойна зала, пълна с папки, книги и остатъци от миди и салата „Цезар“, донесени от румсървиса. Съседният апартамент беше тъмен и тих, майка ѝ беше излязла да вечеря с чичо Грифин. Минаваше полунощ. Къде бяха? Паркирали на плажа бентлито на чичо Гриф, слушаха шлагера на Вари Уайт „Не мога да ти се наситя, бейби“ и се целуваха с езици. Стомахът ѝ се сви от тази мисъл.

Беше ядосана, и на двамата. Чичо Гриф трябваше да е тук и да ѝ помага да се подготви за съда. Майка ѝ трябваше да е тук само заради емоционалната подкрепа. Вместо това те...

Господи, защо това ме тормози толкова много? Те имат право да си живеят живота, нали така?

Отпи от чашата с каберне и се опита да се съсредоточи върху папките със свидетелите, пръснати пред нея. Утре обвинението щеше да започне да движи фигурите по шахматната дъска. Шест души на борда, трима напускат сцената отляво, един се гмурка във водата и оставят обвиняемия и жертвата сами за последното плаване на „Форс

мажор“. „Мъртвешкото плаване“, така го беше нарекъл Уадъл. Израз, който беше добавил към „алчност и корупция, подкуп и убийство“.

Знаеше реда, в който прокурорът щеше да изгради косвеното си обвинение. Клайв Фоулс щеше да опише сцената — партито с коктейли на борда, после Лечестър Робинсън щеше да опише вероятното спречкване между Грифин и Стъбс.

Виктория още не беше решила колко агресивно да подходи към Робинсън. Щеше да възрази, ако Уадъл се опиташе да го разпитва за впечатленията му за станалото.

„Господин Робинсън, според вас обвиняемият беше войнствено настроен към господин Стъбс? — Протестирам. Подвеждащ въпрос. Това са предположения.“

Но не протестираш за всичко, за което може да се протестира.

„Не оставяй съдебните заседатели с впечатлението, че криеш нещо.“

Пак Стив. Щеше да знае какво да направи, както щеше да знае и как да освободи врата ѝ от напрежението. Липсваше ѝ.

Не, по дяволите, нямам нужда от Стив. От никого нямам нужда.

Чувстваше се като гладиатор. Самотен изпълнител на бойно правно изкуство. Разгледа листовете, пръснати по заседателната маса. Обзе я странно чувство. Винаги се гордееше с предварителната си подготовка. За разлика от Стив, тя вярваше, че печелиш делото благодарение на търсене, разследване, организация и предварителна подготовка. Овластяване на детайлите. Цветни лентички на веществените доказателства. Показалец на показанията. Да знаеш делото отначало докрай. Стив беше по-голямата картина. Дай му бегла представа за фактите и той ще спечели в съда. Затова двамата бяха такъв добър екип, нали все това ѝ повтаряше. Уменията им бяха толкова коренно различни, че взаимно се допълваха.

— Вие двамата удвоявате ефекта на грехопадението — беше им се ядосал веднъж един прокурор.

Не че не мога да го направя и сама.

Но точно сега можеше да се възползва от импровизаторските умения на Стив, особено след като подготовката липсваше. След всичко случило се напоследък — необичайната поява на майка ѝ,

атаките на Джуниър, нахлуването в стаята ѝ, раздялата със Стив — не работеше на пълни обороти.

Виктория чу как вратата в съседната стая се отвори и след миг майка ѝ надзърна през общата им врата.

— Принцесо, още ли си будна?

— Ще работя почти цяла нощ. — Опитва се да погледне зад рамото ѝ. — Ти сама ли си?

Айрини влезе в стаята.

— Гриф отиде директно в леглото, ако това питаш. Горкият човек е толкова напрегнат, че и без това няма да ми свърши никаква работа.

— Колко си празноглава! Човекът се бори за живота си, а ти се ядосваш, че няма да те огрее тази вечер.

— Разбра го наопаки. Мислех, че за него ще е добре, ако го накарам малко да се поотпусне.

Айрини се приближи и се отпусна на един стол до работната маса. Копринената ѝ шифонена рокля на цветя беше дълбоко изрязана и очертаваше формите ѝ. Колко жени на нейната възраст можеха да си го позволят? Неясно поради каква причина мисълта, че майка ѝ изглеждаше прекалено млада, я плашеше.

— Налей ми чаша вино, Принцесо. И ако искаш, сипи си и на теб.

— Налей си сама. На мен ми стига.

— Изглеждаш толкова напрегната, скъпа.

— Нима? Като нищо може да се дължи на това, че гледам процес за убийство.

Айрини разкопча каишките на глезените си и изрита златистите еспадрили с танк подметка.

— Подуват ли ти се краката от тази проклета влага? Моите много.

— Следващия път, като идеш на поправка, направи си липосукция на глезените.

— Нещо лошо ли съм направила, Принцесо?

— Напоследък ли?

— Боже, станала си толкова заядлива! От кога не си се чукала?

— Не помня някога да си била толкова груба.

— Ти също не беше такава голяма моралистка. Всъщност, като се замисля, винаги си била. — Айрини стана и затвори балконската врата.

— Тук е като сауна. На колко е климатикът?

— Не си ли прекалено стара за горещи вълни, майко?

— Станала си още по-голяма кучка, откакто заряза онзи невъзможен Соломон. — Тя се върна боса до масата и си наля чаша вино. — Колкото до хапливата ти забележка, аз съм едва на средна възраст.

— Само ако живееш до сто и шестнайсет.

— Знам какво те мъчи, Принцесо, и имам предложение. Излез с Джуниър. Той здравата е хлътнал по теб и се обзалагам, че е страхотен в леглото.

— Имам си друга работа. Защо ти не обслужиш и двамата Грифин?

— Ако бях на твоите години, като нищо щях да изчукам Джуниър. Видя ли му инструмента?

— Майко, защо не идеш да си вземеш един студен душ?

— Не че размерът винаги е равен на представянето. Спомням си един испанец, с който се запознах в Монако. Мучо гранде. Като шпеков салам.

— Няма да водя този разговор.

— Но в леглото никакъв го нямаше. А, пък имаше един французин, на който му беше като кисела краставичка, но о-ла-ла!

— Правиш го само за да ме дразниш, нали?

— А ти се заяждаш, защото съм щастлива.

— Това е жалко.

— Но аз съм щастлива, скъпа — успя да въздъхне и да се усмихне едновременно. — Двамата с Гриф заедно след толкова много години!

— Искаш да кажеш отново заедно.

— Пак започваш? Казах ти истината. Никога не сме имали връзка.

— Но баща ми е помислил, че сте имали, нали?

— Не, по дяволите! Не виждаш ли какво става? Изпитваш гняв към баща си през всичките тези години. Но не можеш да му се развикаш, затова си го изкарваш на мен.

Виктория замълча за миг. Замахна безсилно към проклетия комар, който бръмчеше до ухото ѝ.

— Да, ядосана съм му. Това е вярно.

— Разбираемо е, скъпа.
— Знаеш ли какво ме побърква?
— Това с предсмъртното писмо ли?
— Хиляди пъти съм се питала. Защо не е могъл да напише нещо?
„Съжалявам, принцесо. Прости ми. Обичам те.“
Айрини се пресегна и стисна ръката ѝ.
— Той наистина те обичаше, скъпа. Много те обичаше.
— Малка бележка. Толкова много ли искам, дявол да го вземе!
Гласът на Айрини беше малко по-висок от шепот:
— Беше написал бележка.
— Какво?
— Пишеше, че много те обича.
— Измисляш си го. Лъжеш, за да ме накараш да се почувствам по-добре.
— Глупости! Лъжа само когато искам аз самата да се почувствам по-добре. — Тя отпи от кабернето и направи физиономия. — Наистина нищо не разбираш от вина.
— За бога, майко! Наистина ли имаше бележка?
— Баща ти беше написал, че те обича повече, отколкото може да изрази с думи, и най-много съжалява, че няма да доживее да види в каква жена ще се превърнеш.
Изведнъж майка ѝ се оказа права: в стаята беше станало много горещо.
— Всичките тези години! Защо не ми каза?

— Имах си причини. — За пръв път, откакто се помнеше, Кралицата ѝ се видя почти толкова стара, колкото беше в действителност.
— Защо? Какво друго пишеше? Обвиняваше ли те, че си имала любовна връзка с чичо Грифин? Защо просто не си го признаеш след толкова много години?
— Нямах връзка.
— Тогава защо си унищожила бележката?
— Кой казва, че съм я унищожила? Тя е в банковия ми сейф. Реших, че някой ден ще си достатъчно голяма — достатъчно пораснала, — за да я прочетеш. Явно този ден още не е дошъл.

Айрини се изправи, приглади роклята си и се понесе с плавна стъпка към стаята си с обувките в ръка. Без да се обърне или да каже лека нощ, тя затвори вратата между двата апартамента и пусна резето.

Два часа по-късно Виктория лежеше в леглото и слушаше как листата на палмите се удрят в парапета на балкона. Копнееше да поговори със Стив, но беше прекалено късно да му се обади. Въпреки проблемите между тях той си оставаше най-близкият ѝ човек. В този миг, в този ужасен сърцераздирателен миг почувства, че никога не е била толкова сама.

Чу отново бръмченето — проклетият комар! Сега пък къде беше?

Ох! Усети как я жилна по врата.

НЕУДАЧНИК НА ИМЕ СОЛОМОН

41

Калинки самоубийци, съвкупяващи се във въздуха, се размазваха върху предното стъкло и умираха разпльокани в пристъп на разтърсващ оргазъм. Така бяха осеяли смарта, та Стив буквално можеше да се закълне, че колата се накланя при всеки откос от размазани мушици.

Минаваше два, когато наближиха Шугърлоуф Кий. Боби спеше на седалката до него, хитър номер в това миниатюрно купе. Докато пътуваше на юг, Стив репетираше какво ще каже на баща си, но все още не му беше много ясно как ще го направи.

Как по-точно казваш на стареца си: „Пипнах те!“

Отне му няколко часа и три превъртания на записа с предварителния подбор, за да върже Хърбърт Соломон към конспирацията. Първо направи грешка да следи само баща си. Както и при футбола, не може да гледаш само защитника.

Ролята на баща му в машинацията беше почти незабележима. От него не се искаше да каже нито дума. След разпита на всеки евентуален съдебен заседател Пинки Любер правеше пауза и си записваше нещо. Нищо необичайно дотук. Повечето адвокати си нахвърляха впечатления, преди да започнат да отхвърлят или приемат. Докато наблюдаваше Любер, Стив откри „нишан“. Подобно на покерджия, който опипва чиповете или се втренчва в противника преди да блъфира, Пинки също имаше тик. Преди да започне да пише винаги хвърляше поглед към съдийската банка. Хърбърт Соломон никога не отвърщаше на погледа му. Неизменно, в същия този момент, съдията си наливаше чаша вода. Баща му явно имаше железен мехур, защото я изпиваше всеки път, когато Пинки приключеше с някого от евентуалните заседатели.

Чак на третото гледане Стив разбра какъв е сигналът.

Капакът на каната за вода.

Когато Хърбърт оставеше капака отворен, Пинки избираше заседателя. Когато Хърбърт затвореше капака, заседателят си отиваше.

Повтаряше се всеки път.

Стив помнеше каната. Стоеше на банката на баща му години наред. Имаше си поднос отдолу с надпис: От Юридическата конференция във Флорида. *Почетен окръжен съдия на годината.* Може би не беше късно да му отнемат наградата.

Хърбърт Соломон беше затънал до кръста в конспирацията. Пинки Любер беше спечелил седемнайсет процеса за убийство с помощта на секретар, който тайно пресява съдебните заседатели, и съдия, който свежда и без това кръвожадната група до отряд за линчуване.

Беше брилянтна, но абсолютно незаконна схема. Хърбърт Соломон беше председателствал стотици углавни дела. Можеше да преценява заседателите по-добре от всеки прокурор и помощта му беше безценна за Любер. Горкият адвокат на защитата нямаше никакъв шанс, трима срещу един.

Шансът за разкриването на конспирацията беше минимален. След като сред избраните съдебни заседатели имаше афроамериканци, кой би заподозрял, че подборът е бил манипулиран? Най-малко непрекъснато променящият се състав на защитата. За нея знаеха само съдията, прокурорът и секретарят, понеже я бяха измислили. Но защо го бяха направили? И защо след години Пинки Любер беше обвинил Хърбърт в корупция? Нямаше никаква връзка между опорочените процеси за убийство, в които Хърбърт беше участвал, и скандалите с подкупни общински чиновници, с които нямаше нищо общо. И каква беше свързващата брънка между тези две неща и делото за реабилитирането на Хърбърт?

Като начинаещ адвокат Стив се беше оплел в едно дело и баща му го беше посъветвал: „Когато видиш отнякъде да виси конец, дръпни го да видиш накъде води.“ Стив постъпи точно така. Всичко водеше към манипулацията със съдебните заседатели и изненадващата готовност, с която баща му беше нарушил закона. При все това Стив имаше повече въпроси, отколкото отговори. Докато завиваше с малката кола по чакълестия път към баржата на баща му, настроението му съвсем се скапа. Нямаше да се зарадва, че щеше да каже: Хванах те! Хърбърт така и така беше съсипан. Но защо беше поел по този път? Защо беше нарушил клетвата си? Защо беше рискувал всичко?

За Бога, татко! Защо?

— Защо! — Хърбърт Соломон си играеше с връзките на протрития си стар халат. — Би целия път дотук и ме събуди, за да попиташ защо съм го направил? Що за неудачник си ти?

— Неудачник на име Соломон.

— Върви си. Остави ме на мира.

— Тихо. Ще събудиш Боби.

Стив беше занесъл момчето в хамака, където то спокойно хъркаше.

— Знам какво се опитваш да направиш — изпуши Хърбърт. — Искаш да ми покажеш колко си умен. Добре, поздравления. Най-добрият си!

— Не съм чак толкова умен. Все още не мога да разбера защо си подбирал ти съдебните заседатели. И защо след толкова години Любер те е натопил, че си взимал подкупи в дела за презониране?

Бяха влезли вътре. Хърбърт си наля малко ром върху леда, но не предложи на сина си.

— Заради сина си Бари, затова излъга.

— Не знаех, че Любер има син.

— Бари умря от свръхдоза. По онова време беше боклук, все се забъркваше в нещо. Съдеха го за наркотици по същото време, когато вътрешният отдел се беше развихрил около Пинки. Ако не сътрудничеса, синът му щеше да получи най-тежката присъда. Пинки подхвърли разни дребни риби от общината, но от правителството искаха още. Проблемът беше, че Пинки нямаше друго.

— Затова им даде главния съдия на окръга. — Стив вече разбираше за какво става дума. — Пинки те е натопил, за да защити сина си.

— Бари Любер беше осъден условно, Пинки получи осемнайсет месеца, а на мен се падна, както ти би го нарекъл, „доживотна присъда“.

— Кучият му син! — изригна Стив.

— Кръвта вода не става, синко. Никога.

И двамата се замислиха над това за миг. После Стив каза:

— Тогава остава само един въпрос. Защо го направи? Преди двайсет години защо участва в пресяването на съдебните заседатели?

Хърбърт отпиваше от рома си. След третата глътка въздъхна:

— Две думи. Уили Мейс. Не бейзболистът, а хладнокръвният убиец.

— Четох протоколите и гледах записа. Пинки имаше повече от достатъчно доказателства, за да спечели. Нямаше нужда да мами.

— Така ли мислиш, умнико? — Тогава защо Мейс си излезе първия път, когато имаше очевидец? Ще ти кажа защо. Беше точно след бунтовете по повод убийството на Макдъфи. Всички в Либърти Сити смятаха, че белите ченгета убиват черни за кеф. Черните съдебни заседатели нямаше да повярват на „добро утро“ от някой бял, камо ли да изпратят чернокож на електрическия стол, ако срещу него свидетелства бяло ченге. Не мога да кажа, че ги обвинявам, но моята работа беше друга.

— Трябвало е да си съдия, а не прокурор.

— Прокурорът имаше нужда от помощ. Върховният съд на Флорида точно се беше произнесъл по „Щатът срещу Нийл“. „Кентъки срещу Батсън“ се задаваше на хоризонта на Щатския върховен съд. Прокурор не можеше да отхвърли съдебни заседатели само заради расовата им принадлежност. Направих това, което трябваше да направя. Ако не бяхме осъдили Мейс, щеше да излезе и да убие още някого.

— Щом си се чувствал така, трябвало е да зарежеш съдийството и да станеш ченге. Или доброволен патрул.

— Видя ли снимките от местопрестъплението? Копелето беше прерязало гърлото на бившата си приятелка и беше удушило бебето им. После излязъл на улицата и започнал да се хвали с убийствата.

— Значи Пинки те е помолил да подбереш заседателите?

— Не, по дяволите! Планът си беше мой от самото начало. Щом второто дело срещу Мейс попадна при мен, извиках Пинки и Реджи в кабинета си. Изложих им всичко. Реджи щеше да припадне, когато го чу. Но той беше добро дете и направи всичко, което му казах. Беше идеален за тази работа. Познаваше половината семейства от централните негърски квартали. Не само изваждаше негрите, които не искахме. Намираще ни чернокожи, които можеха да помогнат на обвинението.

— Не виждам как е възможно.

Хърбърт гаврътна наведнъж останалото от питието си.

— Реджи подбираше списъка преди да е пратен от администрацията. На мен ми пращаше хора, които смяташе, че ще подкрепят обвинението. Всички, които решише, че може да попречат за издаването на присъда, отиваха в окръжния съд за дела за дребни провинения. Пресяваше ги и непосредствено преди първоначалния подбор. Изхвърляше всеки, който искаше да си иде, ако не му беше симпатичен. И тогава точно преди да подберем състава за първото дело Пинки каза: „Така и така сме се заели, да разкараме и евреите.“

Хърбърт се разсмя, сякаш Пинки беше новият Били Кристъл.

Стив поклати глава.

— Много смешно. Съдия евреин и прокурор евреин действат като нацисти.

— Обади се на „Бней-Брит“^[1] и ми спести възмущението си. Знаеш не по-зле от мен, че евреите гласуват в полза на защитата. Някога да си се опитвал да убедиш евреи да гласуват за смъртно наказание? Мечтай си, всезнайко.

— И дори след като сте пресели заседателите, пак си продължил да даваш на Пинки знак кои да отстрани?

Хърбърт си наля още едно питие.

— Той ме помоли. Бях по-добър в избора от него и Пинки го знаеше. Странното беше, че щяхме да престанем, след като осъдим Мейс. Но се получаваше адски добре...

— И го направихте още шестнайсет пъти.

— Като се обърна назад, от разстоянието на времето...

— Ти се иска никога да не си го правил?

— По дяволите, не! Иска ми се да бяхме започнали по-рано. Всичките бяха виновни, синко. До един.

— Сигурен съм, че и тълпата, която линчува, се чувства по същия начин.

— О, престани! Чувствам се много по-добре от онези проклети глупаци, които оставиха О’Джей Симпсън да се измъкне. Тъпанарите водиха процеса в центъра на Ел Ей, защото искали разнообразен състав на съдебните заседатели. Искали да бъдат политически коректни. Накрая имаха деветима чернокожи, вместо максимум един или двама, и то в Санта Моника. Процесът свърши преди да е започнал. И с Мейс можеше да стане така, ако не се бяхме активизирали.

— Активизиран? Така ли се казва вече „корумпиран“?

— Майната ти, Стиви! Знам правилата, по които играеш, и те нямат нищо общо с тези на маркиза на Куинсбъри.

— Не сравнявай това, което правя аз, с тази гнус.

— Както и да е, радвам се, че знаеш. Вече не трябва да ходя на пръсти. И можеш най-сетне да свалиш глупавото дело.

— Защо да го правя? Стореното от теб е гадно и те прави недостоеен за съдия, но ти няма да се връщаш на банката. И няма нужда никой да научава.

Хърбърт избухна в смях.

— Говориш като истински адвокат. Проблемът е, че грешиш в едно. В това „няма нужда никой да научава“.

— Не те разбирам.

— Как възнамеряваш да ми върнеш разрешителното?

— Като докажа, че Пинки е излъгал, когато те е обвинил, че взимаш подкупи в дела за презониране.

— Излъга, така е. Но когато Пинки сключи сделката с прокуратурата, те го накараха да подпише, че уговорката отпада в случай на лъжесвидетелстване. Ако докажеш, че е излъгал, ще иде в затвора. Така че няма да ти позволи да вкараш делото ми в съда.

— И как ще ме спре?

— Ще се върне в миналото, сине.

— Какво искаш да кажеш?

— Колко от седемнайсетте обвиняеми, които осъдихме, са още живи?

— Осем са били екзекутирани. Трима още чакат изпълнението на смъртните си присъди. Шестима са с доживотни присъди — Стив се справи с аритметиката може би не толкова бързо, колкото Боби. — Значи деветима още дишат.

— И Пинки си е направил сметката. Прочете ми имената. Каза ми, че ако го изправиш в съда, ще раздуха какво сме направили преди двайсет години. Какво мислиш, че ще стане тогава?

— Деветимата получават право на нов процес.

— Деветима убийци. От гадни по-гадни. Не мога да оставя това да се случи, синко. Починали свидетели. Унищожени доказателства. Загубени папки. Колко от тях мислиш, че ще се отърват?

— Няма как да се каже. Вероятно — само част.

— Дори и един е прекалено много. Особено ако се казва господин Уили Мейс.

[1] Еврейска неправителствена организация. — Б.пр. [↑](#)

РАЗВРЪЗКАТА Е В ЦУНАМИТО

42

Бързо, ясно и ефикасно. Така Ричард Уадъл излагаше обвинението си и това разтревожи Виктория. Некадърните прокурори губеха прекалено много време, излагаха прекалено много доказателства, успиваха съдебните заседатели с повторения и подробности. Неоспоримостта на доказателствата се губеше в многото приказки. Но Уадъл явно беше осъзнал, че продължителността на съсредоточаване у съдебните заседатели беше като при осемгодишните деца. Като добър прокурор, с явно добре изградено обвинение, той задаваше директни въпроси и получаваше ясни отговори.

— Детектив, какво открихте в хотелската стая на господин Стъбс?

— Куфарче с точно четирийсет хиляди долара в стодоларови банкноти.

— Разследвахте ли скорошните му финансови операции?

— Купил е парцел на брега в Кий Ларго за триста хиляди в брой три месеца преди да го убият.

— А източникът на парите?

— Парите са изпратени от сметка на фиктивна корпорация на Каймановите острови?

— Чия собственост е корпорацията?

— Единственият акционер е обвиняемият Харолд Грифин.

Прас, трас, благодаря ви, детектив.

Седнал до Виктория, мълчаливият Хал Грифин не изглеждаше много весел. Румените му бузи бяха леко посивели. Беше казал на Виктория, че не могъл да спи.

Добре дошъл в клуба, чичо Гриф.

Делия Бустаманте се понесе в съда с дълга до глезените свободна рокля с цвят на еспreso, която би изглеждала скромна, ако не беше развързаната връзка на деколтето. Кръшната готвачка и активистка се запъти с полюшваща се походка към свидетелската скамейка и когато вдигна дясната си ръка, за да положи клетва, дясната

й цица се показва изпод навървеното горнище. След няколко встъпителни слова Уадъл попита дали Грифин й е предлагал работа и отговорът повдигна Виктория от стола й.

— Господин Грифин се опита да ме подкупи, за да си мълча за Океания.

— Протестирам. Да се заличи от протокола! Госпожица Бустаманте не може да говори за намеренията на клиента ми.

— Приема се. Съдебните заседатели да не обръщат внимание на последното изказване на свидетелката. Госпожице Бустаманте, кажете ни само какво направи господин Грифин и какво направихте вие.

— Добре, съдия. Предложи ми повече пари, отколкото някога съм мислила, че струвам. Но не бих взела и цент от този човек.

Лечестър Робинсън, начетеният строител на платформи, свидетелства, че е видял Грифин и Стъбс да се карат. През прозореца на кабината не можел да чуе какво си говорят, но по оживените им ръкомахания си личало, че и двамата са ядосани. И Грифин бил блъснал Стъбс. Виктория го подложи на кръстосан разпит.

— Това, което наричате „блъсване“, всъщност е било бутане с пръст, нали така?

— Стъбс залитна назад. Наричам го „блъсване“.

— Но не е имало удар с юмрук, нали?

— Там откъдето аз идвам не вдигаш ръка срещу друг мъж, освен ако не искаш да го удариш. Освен ако не си готов на всичко. И може би вашият клиент е бил готов на всичко.

— Ваша чест, това не е отговор на въпроса, нека да бъде заличен от протокола.

Клайв Фоулс свидетелства, че Грифин му наредил да постави непромокаема торба, пълна с пари — не знаел колко точно са на брой, — в кош за омары близо до Блек Търтъл Кий един ден преди Стъбс да бъде прострелян. Обикновено стриктно делови, сега Ричард Уадъл реши да се позабавлява с Фоулс.

— Сега ли е сезонът на омариите, господин Фоулс?

— Не, сър. Сезонът трае само два дни през юли.

— Значи, освен всичко друго, шефът ви е и браконьер, омаро мафиозо?

— Протестирам. Това е заяждане.

— Приема се.

— Толкова пари са доста необичайна стръв за омари, нали, господин Фоулс?

— Вероятно.

— Господин Грифин каза ли ви за какво са парите?

— Не, сър.

— Но вие решихте, че са за Бен Стъбс, нали така?

— Протестирам. Това е предположение.

— Отхвърля се.

— Реших, че парите може би са за него, сър.

— Значи вместо сезонът на омарите, е било сезонът на обществените служители?

Уадъл се опита да накара Фоулс да потвърди версията на Робинсън за спречкването между Грифин и Стъбс, но морският капитан беше развил остра форма на свидетелска слепота, болестта на трите маймуни: нищо не чух, нищо не видях, нищо не казвам.

— Стига, господин Фоулс, искате да кажете на съдебните заседатели, че не сте видял размяната на реплики между двамата?

— Имам навика да си гледам моята работа.

— Харесвате господин Грифин, нали?

— Той е добър човек.

— Добър човек, който ви подписва чековете за заплата, нали така?

Добре, отбеляза точка, помисли си Виктория. Фоулс се държи лоялно към шефа си и съдебните заседатели го разбраха.

И тримата свидетели потвърдиха, че всички останали са слезли преди яхтата да потегли. От кея Лечестър Робинсън и Делия Бустаманте бяха видели как Джуниър скача от мостика и се отдалечава с плуване.

Оставаха само няколко минути до обедната почивка, когато Виктория забеляза Стив в галерията, беше седнал до шериф Раск. Не знаеше, че ще идва. Не се беше обадил, появи се просто ей така.

След като съдията обяви прекъсването за обяд и Грифин се втурна към патиото да изпуши една цигара, Стив се изправи до масата на защитата.

— Здравсти, Вик! Как, върви?

Тя повдигна рамене.

— Знаеш как е. Има и добри, има и лоши моменти.

— Разпъват те на кръст, а?

— Май добре се разбираш с противниковия лагер.

— Уилис ме държи в течение за Чери Конкълън.

— Открили ли са го?

— Изчезнал е. Но ако е още в Кийс, ще го хванат. Броят на баровете е ограничен.

— Но голям ограничен брой.

— Да обядваме?

— О, имам среща с Джуниър.

— А!

— Трябва да го подготвя.

— Подготовката никога не е достатъчна. Особено когато свидетелят е несигурен.

Беше прекалено уморена, за да спори.

— Работиш ли по делото на баща си?

— Не ми се говори за него. — Като истински джентълмен Стив взе куфарчето ѝ и излезе след нея от залата. — Как е майка ти?

— Не ми се говори за нея.

Не сега, помисли си тя. После, когато процесът свърши, щеше да разкаже на Стив за последните изпълнения на майка си. Прощалното писмо на баща ѝ и мистерията около него.

Вероятното прощално писмо на баща ѝ. Почуди се дали може да вярва на нещо, казано от майка ѝ.

Мълчаха в асансьора. Във фоайето Стив явно искаше да ѝ подаде куфарчето, но не знаеше кога и как да го направи. Беше като неловка първа среща, която нито единият, нито другият знае как да приключи. Напуснаха сградата и когато минаваха покрай огромния капък^[1] на моравата пред съда, Стив каза:

— Това е абсурдно. Ако имаш нужда от помощ...

Тя спря под сянката на дървото, цъфнало с червени цветове.

Разбира се, че имам нужда от помощ. За процеса. За майка ми, за живота ми.

— Благодаря, Стив. Аз...

— Извинявай, готин! — Фоулс се приближи, изглеждаше някак притеснен, че ги прекъсва. — Госпожице Лорд.

— Свободен сте, господин Фоулс — отвърна Виктория. — Можете да си вървите, ако искате.

— Знам, просто... — Чудеше се къде да си дене ръцете, сякаш не знаеше за какво служат. — Как върви според вас?

— Прекалено рано е да се каже. Но вие се справихте отлично. Наистина.

— Надявам се всичко да е наред. За мистър Джи, искам да кажа. Няма начин да е убил този задник.

— На това се казва заключителна пледоария — отвърна Стив.

— Успех, тогава! — Фоулс вдигна дясната си ръка и разтвори два пръста като Уинстън Чърчил. — Победа, госпожице Лорд.

— Благодаря ти, Клайв.

Фоулс явно нямаше какво повече да каже.

— Тогава аз отивам да изпия една бира.

— Барът е отсреща — заяви Стив. — „Зеления папагал“.

— Знам го добре. — Фоулс си позволи да се усмихне. Като по поръчка камбанката в стария бар издрънча: сигнал, че някой беше дал бакшиш на бармана.

Фоулс кимна за довиждане и пресече улицата.

— Какво му става? — попита Стив.

— Ще си загуби работата, ако чичо Грифин бъде осъден.

— Да, вероятно. — Стив видя как Фоулс изчезна в бара, минавайки под табелата на вратата: „Без хленчене от 1890“. — Та както ти казах, Вик, ако имаш нужда от нещо, разчитай на мен.

Имам ли нужда от нещо? Чакай да направя списък. Спокойствие. Самоувереност. И един убийствен кръстосан разпит няма да навреди.

— Добре съм — отвърна тя.

— Какво ще кажат експертите ти?

— Професорът от Колумбия ще каже, че е възможно Стъбс да се е прострелял сам, докато е зареждал харпуна. Тъгълът на влизане е малко проблематичен, но може и да мине.

— Освен ако?

— Това, което каза първия ден. Можем да пробутаме една небивалица на заседателите, но започнем ли да ги трупаме една след друга, губим делото.

— Ударът по главата и изпадането в безсъзнание на Грифин е втората.

— Не можем ли да го обясним, свършено е с нас. Ако кажем, че Стъбс се е прострелял, тогава нямаме нападател, скрит на борда, който да е ударил Грифин. Не ни остава друго, освен да се придържаме към версията, че Грифин е паднал по стълбата и удобно за нас си е цапнал главата. Никой няма да ни повярва. По дяволите, и аз не го вярвам.

— Провери ли какво е било времето този ден?

— Спомням си какво беше времето — топло и ясно. Стояхме в плитчините и ти се опитваше да влезеш в бикините ми.

— Аз пък помня, че ти ми пускаше ръце.

— Както в повечето случаи мненията ни се разминават.

— Наистина трябва да провериш какво е било времето в Националната океанографска и метеорологична служба.

— Трийсет и осем градуса, шейсет и девет процента влажност. Югозападен вятър от десет до дванайсет възела. Леко вълнение по крайбрежието. — Дари го с най-лъчезарната си всезнаеща усмивка. Усмивката, която беше взела от него. — Искаш ли да ти кажа и атмосферното налягане?

— Ами бреговата охрана?

— Какво за бреговата охрана?

— Има ли преобърнати лодки? Спасени хора в района? Може да е имало голяма вълна. Миницунами.

— Миницунами? Защо Мойсей да не е разделил залива? Искаш да добавиш поредната небивалица? Знам, че се опитваш да помогнеш, Стив. Извинявай, че се заяждам.

— Няма проблем.

Взе куфарчето от ръката му.

— Благодаря. Трябва да вървя. Имам...

— ... среща с Джуниър за обяд — прекъсна я Стив. — Знам.

[1] Тропическо дърво с камбановидни цветове. — Б.пр. ↑

ПОГЛЕД В МИНАЛОТО

43

— Бреговата охрана е спасила двама рибари близо до Ракун Кий, друго няма през този ден — отвърна Боби.

— Рибарите споменали ли са нещо за голяма вълна? — попита Стив.

— Споменали са, че са изпили една каса бира и единият е пробил ухото на другия с кукичка. — Хлапето му се усмихна със самодоволна усмивка, която трябваше да рече „нали ти казах“. — После заседнали с лодката в пясъчен нанос.

— Струваше си да опитаме.

Бяха в продънената баржа на Хърбърт, Боби работеше на лаптопа си, пред него беше просната хартиена карта на източната част на Мексиканския залив. Веднага щом Стив стъпи на скърцащото корито, Хърбърт си би камшика с оправданието, че имал да пазарува. Стив се чудеше дали баща му не го избягва, но в интерес на истината бакардито в бара се беше свършило.

— Прегледах сателитните снимки, чичо Стив. Няма приливни вълни, няма цунамита, няма летящи чинии.

— Не започвай и ти. Виктория достатъчно ми лази по нервите.

— Може би господин Грифин просто е паднал по стълбата.

— По дяволите, недей да се отказваш толкова лесно.

— Сърдиш ли ми се за нещо, чичо Стив?

— Съжалявам, не съм обядвал. Просто съм гладен.

— Загорял си. Липсва ти Виктория.

— Гледай си работата! — Стив надникна през рамото на Боби. — Какво е това на екрана?

— Сателитна снимка от Националната океанографска и метеорологична служба на западната част на залива. От деня на катастрофата. — Стив се вгледа в екрана от зелени острови и тюркоазено море. Боби посочи към бялата точица по средата. — Ето я „Форс мажор“.

— Стига бе?!

— Яко, а? Проследих я по целия път към Кий Уест, губи ми се само около Биг Торчи Кий, защото има облаци.

— Тази снимка сега откъде е?

— Малко на запад от Блек Търтъл Кий. Този остров тук... — посочи една малка точица — си няма име. Именно на него господин Грифин е спрял, за да извади омарите.

— И парите. Не забравяй парите. — Стив внимателно разгледа снимката. На екрана се виждаше още една лодка. По-тясна и почти толкова дълга, колкото „Форс Мажор“. — На какво разстояние е тази лодка?

— На малко повече от миля. Виж координатната мрежа.

— Можеш ли да запазиш тези снимки? И да проследиш „Форс мажор“ по целия път от Парадайз Кий?

— Знам какво, си мислиш, чичо Стив. Дали другата лодка не ги е проследила и някой не се е качил и не е прострелял господин Стъбс. Но лодката идва първа и остава на едно място за съвсем кратко време.

Стив напрегна очите си, вглеждайки се внимателно в дългата тънка като острие лодка във водата. Не беше типична рибарска лодка. Приличаше на моторница. „Фаунтийн лайтнинг“, „Магнум“ или „Сигарет“. Можеше да развие страхотна скорост. Какво търсеше закотвена или полюшваща се наред тази пустош? Разбира се, отговорът можеше да е най-невинен. Екипажът може да си е правил пикник, оргия или да спинка следобед.

— Откъде се взе тази лодка? Проследи ли я отначало?

Боби поклати глава.

— Казах ти, че идва тук преди „Форс мажор“, така че според мен това не значи нищо.

— Направи го сега.

Боби направи кисела физиономия, натисна няколко клавиша и на екрана се отвориха десетина изображения. Времето течеше обратно, дългата тясна лодка се връщаше там, откъдето беше дошла. Последно се виждаше въздушна снимка на яхти, вързани на няколко успоредни дока.

— Къде сме? — попита Стив.

Боби свери координатите с тези на картата.

— Марина на южния Матекумбе Кий.

— Колко е часът?

В ъгъла на екрана имаше цифров надпис: „14:51 GMT“.

— Десет и петдесет и една сутринта наше време — отвърна Боби.

— „Форс мажор“ е тръгнала от Парадайз Кий преди четиринайсет минути — каза Стив. Спомни си таймкода на охранителните камери. — Дай пак, Боби. Да видим колко близо до Парадайз Кий се приближава тайнствената лодка.

Изображенията пак започнаха да се отварят бързо едно след друго и лодката се приближи до единия край на острова на Грифин.

— Спира ли някъде? — попита Стив.

— Не знам. Само ги прещраках преди. Не ми се сториха важни. Няма начин да е проследила „Форс мажор“.

— Не се оправдавай. Свършил си страхотна работа, хлапе. Дай сега малко по-бавно.

Боби натисна още няколко клавиша. Моторницата продължаваше да си стои в един от квадрантите. После започна отново да се движи.

— Ето, чичо Стив, спира, но само за трийсетина секунди.

— А това е Парадайз Кий — дори от тази височина можеше да види лагуната с огромната къща на малкия остров. — На около две мили е, нали така?

— Знам какво си мислиш, чичо Стив.

— Така ли?

— Да. Мислиш си, че Джуниър Грифин е доплувал до моторницата. Тя го е прибрала и го е закарала до безименния остров. Изчакал е „Форс мажор“, качил се е незабелязано на борда и е прострелял господин Стъбс с харпуна.

— Мина ми през акъла. Продължавай нататък.

Боби даде на бърз ход. След серия размазани изображения снимките забавиха ход. Сега и двете лодки се виждаха на екрана.

— Тук моторницата се разминава с „Форс мажор“.

— Колко бързо се движи?

— Много бързо. Може би с петдесет възела.

— Доста бърза, нищо че не стига до никъде.

Тайнствената моторница забави, когато наближи Блек Търтъл Кий. Точно до безименния остров, където бяха спуснати кошовете за омаи на Грифин. Боби беше прав до известна степен. Лодката не беше проследила „Форс мажор“. Нямаше нужда, беше дошла първа.

— Виж това. — Стив посочи монитора с пръст. — Копелетата спряха, точно както и при Парадайз Кий — наблюдаваше как секундите тиктакат на цифровия часовник на екрана.

Двайсет и три секунди.

Стигаха някой да се спусне във водата. Някой като Джуниър Грифин, който можеше да изчака пристигането на „Форс мажор“. Тайнствената лодка се отдалечи от безименния остров, после спря на около миля разстояние. На екрана се появи „Форс мажор“ и се приближи към острова.

И изведнъж Стив разбра.

— Мамка му!

— Какво?

— Джуниър не е доплувал до моторницата. Не са качили него. Не са спуснали него.

— Но нали каза...

— Искаше ми се кучият син да го е направил, но не е.

— Как разбра?

— Защото Джуниър не е знаел, че „Форс мажор“ ще спре там. Грифин се кълне, че изобщо не е казал на Джуниър. И няма за какво да лъже. Четирима души са слезли от „Форс мажор“ преди да тръгне от Парадайз Кий. Всичките са знаели, че отива към Кий Уест. Но само един е бил наясно, че ще спрат да вземат омари и пари.

— Кой?

— Човекът, който залага стръвта в кошовете и слага пари в тях. Човекът, влюбен в жена, която прави бананово соте с морски костур. Човекът, който може да се измъкне незабелязано от Парадайз Кий с торпедото си.

— Клайв Фоулс? Сигурен ли си, чичо Стив? Може Джуниър и Фоулс да са го направили заедно. Помниш ли, когато те изхвърлиха от болницата? — Боби вдигна дясната си ръка и разпери два пръста, точно както Стъбс беше направил в спешното. — Двама мъже са атакували Стъбс, не е ли искал да ти каже точно това?

— По-високо!

— Какво?

— Стъбс се опита да вдигне по-високо ръка, но не успя.

Боби вдигна ръка над главата си.

— Така ли?

Момчето не приличаше кой знае колко на Уинстън Чърчил, но и това свърши работа.

— Знакът на победата — каза Стив. — Любимият номер на британския подводничар. Стъбс се опита да ми каже, че Фоулс го е убил.

— И сега?

— Трябва да поговоря с един човек за едно торпедо.

ЧОВЕКЪТ ТОРПЕДО

44

Приспособлението изглеждаше като двуместно торпедо. Шейсетгодишната подводница на Хорас Фоулс. Внукът му Клайв Фоулс беше прикрепил ръждясалия цилиндър върху платформа на кърмата на лъскавото си ново корабче, с което ходеше да се гмурка из рифовете.

— Нужда от помощ? — Стив се качи на дока на Парадайз Кий.

— Благодаря, готин. Няма да е лошо.

Стив скочи на задната палуба на корабчето и хвана с две ръце носа на цилиндъра. Фоулс завъртя винча и две въжета се размотаха от двойния кнехт и спуснаха старата ламарина към платформата за гмуркане.

— Леко — каза Фоулс, като отпуснаше въжето по малко, докато Стив наместваше торпедото. Приспособлението се плъзна върху стойката гладко като пистолет в кобур.

— Пасна идеално — обади се Стив.

— Няма как, мистър Джи потроши толкова пари, за да стане всичко, както аз го искам.

— И както го е искал дядо ти. — Стив посочи към надписа на кърмата: „Фоли Фарфарата“. — Не се ли казваше така подводницата на дядо ти?

— Да. След като го повишили от торпедото. Помниш, значи.

— Трудно се забравя. Норвежки фиорд. Дядо ти командва малка консервна кутия, която взривява огромен немски боен кораб.

— „Тирпиц“.

— Давид и Голиат.

— Цяло чудо е било, че изобщо е стигнал до фиорда. Казах ли ти, че дядо е трябвало да излезе от подводницата и да използва ножа си, за да пререже минирана мрежа за подводници? Можеш ли да си го представиш, Соломон?

— Не и без да ме избие студена пот.

— Северно море е пълно със сладководни течения, така че е адски трудно да балансираш. „Фарфарата“ непрекъснато е изскачала на повърхността като малък кит. Когато стигнали до „Тирпиц“, дядо ми пак влиза във водата, за да постави експлозивите върху корпуса на голямото копеле, докато германците стрелят отгоре по него. Как би описал такъв човек?

— Думите „храброст“ и „кураж“ явно не са достатъчни.

— Адски си прав, Соломон. Разбираш ги тия работи — натегна с винча и обра въжетата, които висяха, после подаде на Стив ръка, за да го свали на дока. — Някои хора изобщо не разбират за какво става дума, когато им разказвам тази история.

— Предполагам, че и аз по някакъв начин съм свързан с наследството, оставено от бащите ни. Както и от дедите ни в случая.

— Опитях се да последвам примера му. Служих във флотата на Нейно величество.

— Но както каза и по-рано, Фолкланд и аржентинците нямат нищо общо със Северно море и нацистите.

Фоулс седна на края на дока и извади малка пура. Сложи я в уста, но не я запали.

— Какво искаш, Соломон?

Стив седна до него.

— Вчера, когато излязох от съда, ти искаше нещо.

— Студена бира в „Зеления папагал“, готин.

— Попита за делото. Изглеждаше разтревожен за Грифин.

— Много ясно, че съм разтревожен. Надявам се да отърве кожата.

— Защото знаеш, че е невинен.

На Фоулс му отне малко време, докато запали пурата. От морето подухваше бриз и пламъкът гаснеше.

— Мисля, че мистър Джи е невинен, но откъде бих могъл да знам?

Стив едва не се изпусна. Беше на езика му да каже: „Знаеш, защото си се спуснал с торпедото точно като дядо ти с подводницата. Знаеш, защото някой с моторница те е взел и е следвал указанията ти как да стигне до безименния остров малко преди Блек Търгъл Кий. Знаеш, защото си бил там.“

Но интуицията му подсказа да не бърза да атакува челно бойния кораб. Имаше и още един проблем. Този почтен човек, който боготвореше паметта на храбрия си дядо, явно гледаше на Хал Грифин не само като на щедър шеф, а и като на баща. Но както се възхищаваше на Грифин, така ненавиждаше Океания. И дали морският капитан, човекът, който обичаше всички риби в дълбокото синьо море, беше способен да убие някого и да натопа за това Грифин?

— Мисля, че си добър човек — каза Стив.

Фоулс се разсмя.

— Откъде знаеш?

— Такава ми е работата. Да преценявам хората. Фоулс отново се опита да запали пурата. Стив се наведе и сложи ръцете си отдолу, за да спре вятъра. Припламна. Фоулс дръпна силно и погледна към залива.

— Извинявай Соломон, но днес ми е почивен ден и ще изляза с лодката си.

— Към рифовете.

— Реших да се потопя малко.

Стив посочи ръждясалата ламарина:

— С торпедото ли?

— Да, щом стигна с „Фарфарата“ дотам, ще спусна торпедото. Искаш ли да дойдеш с мен?

— Аз? Под водата?

Фоулс издуха струйка дим в натежалия от влага въздух.

— Не те ли е страх?

— Не. Обичам океана и всичко в него. С изключение на акулите.

Една бяла чапла с крака като кибритени клечки крачеше по дока и наблюдаваше как „Фарфарата“ излиза в открито море. След като лодката се отдалечи от дока, един кафяв пеликан се стрелна право надолу от другата страна на пристана, превъртя се във въздуха и с плясък се заби във водата. Хвана една риба и я налапа цялата.

Стиснал пурата със зъби, Фоулс държеше кормилото, вятърът рошеше изтънялата му руса коса. Стив стоеше отстрани и наблюдаваше искрящото като диамант море, слънцето бягаше по вълните.

— Можеш да се гмуркаш с бутилка, нали? — Фоулс се надвикваше с вятъра и двата дизелови двигателя.

— Не се тревожи. Изкарал съм курсове.

— От онези еднодневните в басейна на хотела ли? Дето дигаш задника нагоре няколко пъти и се мислиш за Жак Кусто?

— Стига де! Гмуркал съм се на Бахамите. Може малко да съм ръждясал, ама и торпедото на дядо ти е ръждясало.

Фоулс се разсмя и кимна към хладилната чанта.

— Вземи си бира, ако искаш.

Стив отказа. Мразеше да се оригва.

— Е, готин, защо всъщност дойде да ме видиш днес?

— Казах ти. Реших, че искаш да ми кажеш още нещо. Нещо за теб и Грифин. Може да сте си развалили отношенията.

— Може да не си толкова добър в преценката си за хората, колкото си мислиш.

— Яд те е било за Океания. Обзалагам се, че си направил нещо.

— Чувствата ми не бяха тайна за никого. Казах на мистър Джи, че Океания е грешка.

— Но не си успял да го разубедиш.

Фоулс погледна компаса, зави леко на северозапад и даде газ.

— Както ти казах и преди, шефът ме изслуша. Посъветвах го да размисли за хотела и казиното. Евентуално да останат само туристическите разходки до рифовете. С лодки със стъклени дъна и катамарани. Мистър Джи каза, че говоря за гребни лодки, а той щял да построи „Куийн Мери“.

— Сигурно много си се вбесил.

— Човекът винаги е бил добър с мен. — Фоулс прокара ръка по полираното кормило от тиково дърво. — Направена по поръчка дванайсетметрова лодка лично за мен. Всичко последна дума на техниката. Карам целувачите на корали на Делия из рифовете да чистят и да си изкарват изпитите за водолази. Не се оплаквам.

— Хрумвало ли ти е, че Грифин те е подкупил, за да не му пречиш?

Корабчето мина през канала между два малки острова.

— Човек прави известни компромиси.

— Какво каза Делия, когато разбра за корабчето? — попита Стив.

— Каза да не го взимам. Доста се сдърпахме заради него.

Нищо чудно. Делия Бустаманте никога нямаше да вземе подкуп, както и никога нямаше да сготви банан с маргарин.

Стив реши да хвърли въдицата:

— Нарушил си принципите си. След това си се почувствал виновен и си се опитал да спреш Океания.

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш?

Бяха в открито море, лодката се носеше гладко и пореше малките вълни. Стив сякаш беше на „Тирпиц“ и нямаше къде да иде.

— На дока онзи ден, след като всички са слезли от „Форс мажор“, мисля, че си излязъл с торпедото. Мисля, че някой те е прибрал с моторница и ти си го завел до онзи малък остров близо до Блек Търтъл Кий, където си знаел, че Грифин ще се отбие.

— За какво? За да убия Стъбс ли?

— Ако си мислел, че така ще спреш Океания, защо не? Имало е шанс следващият, който дойде, да не може да бъде подкупен толкова лесно. И тъй като вече ще го гледат под лупа, Грифин вероятно дори не би и опитал.

— Слънчасал си, Соломон.

— Добре, какво ще кажеш за това? Може не ти да си прострелял Стъбс. Може човекът, който те е взел, да го е направил.

— Подготвяш защитата ми вместо мен? Искаш да ми станеш адвокат ли?

— Стига, Фоулс. Ти самият искаш да ми кажеш. Кой те прибра? Кой стреля?

— Съвсем си превъртял, готин. — Забави лодката, когато приближиха плитчините, които проблясваха в червено от коралите под водата. — Може рифът да те охлади.

Фоулс спря, изключи двигателите, отвори един сандък и почна да вади неопрени, маски и плавници.

— Бутилките са отдолу. Сам ще си ги носиш. Не съм ти слуга.

Облякоха се мълчаливо. Фоулс си беше променил държанието, усети Стив. Нищо чудно. Току-що го беше обвинил, че е съучастник в убийство, ако не и убиец.

Развързаха торпедото от платформата за гмуркане и Стив каза:

— Някакви последни инструкции?

— Внимавай за акули — предупреди го Клайв Фоулс.

ЗАКОНИТЕ НА СОЛОМОН

11.

Ако те е страх да поведеш, никога няма да те извадят от играта... но и никога няма да откраднеш начален удар.

ОТ ЛЮБОВ ЛИ ГО НАПРАВИ?

45

Стив направи задно салто от платформата и в продължение на няколко секунди размахваше плавници под повърхността, за да разкара оранжевите водорасли, които се оплитаха около краката му. Отви една врътка на компенсатора, изпразни жилетката си и остави колана с тежестите да го повлече надолу. Водата се процеди в маската и го погъделичка по носа. Издиша през ноздрите си и водата се изцеди през клапана.

Хей, не съм забравил как се прави.

Чу звука от собственото си дишане, усети балончетата, които се вдигаха около него, и се отпусна. Спусна се на десет метра, наслаждаваше се на водата, загрята от топлината на собственото си тяло в плътно прилепналия неопренов костюм. И ето че пред него се разкри гледката, заради която явно Фоулс го беше довел.

Стив знаеше всички клишета. Кораловите рифове бяха каменни замъци. Градове на дъното на морето. Подводни дъждовни гори. Живи същества, милиони, растяха върху вкаменелости на животни, живели преди тях — рифът вероятно беше на дваисет хиляди години.

Беше се гмуркал с шнорхел в резервата в Кий Ларго. Беше се гмуркал с бутилки на Бахамите и по крайбрежието на големия Кайманов остров. Възможно ли беше да е забравил безкрайната красота или този риф просто беше по-живописен от останалите?

Беше хипнотизиран от цветния калейдоскоп. Жълти морски ветрила се развяваха от течението. Скалари пулсираха с неонов синьо и зелено, докато се стрелкаха около могилите със сиви, наподобяващи човешки мозък корали. Издигащи се от пясъка, величествени катедрали от корали наподобяваха колоните на древен храм в миниатюрна Атлантида. Пурпурни горгони размахваха пипала.

Риби навсякъде. Стотици... не, хиляди. Обитатели на коралови небостъргачи. Хлъзгави риби-папагал с жълтото, червеното и зеленото на перата на истинските папагали. Пасаж сребристи сафриди го гледаха с огромните си очи. Грухтящи риби с малки устички, които

трябваше да правят грух-грух, но Стив не може да чуе нищо от собствения си дъх и балончета. Сребриста змиорка провря глава през една цепнатина, не ѝ хареса гледката и изчезна обратно вътре.

Над него премина огромна сянка. Най-големият и най-дебелият костур, който някога беше виждал. Дето му викаха „костур евреин“ за най-голям ужас на Стив. По-голям от Ариел Шарон и Харви Уейнстейн взети заедно. Може би два метра дълъг и поне триста килограма тази увиснала джука. Мина, после се обърна, опашката му разпъди дузина по-малки риби. И се насочи право към Стив. Не че беше опасен. По-скоро приличаше на дебел адвокат, който се размотава по коридорите в съда. Заема мястото, което му се полага, и твоето също. Стив не знаеше дали рибата ще го цапне с огромната си опашка, или ще му връчи призовка, така че се дръпна настрана.

Спусна се по-надолу по склона, водата ставаше по-студена, а пейзажът все по-тъмен. Беше на двайсет метра, когато му прещрака.

Фоулс. Къде, по дяволите, беше Фоулс?

Погледна нагоре, но не можа да види лодката. Щеше ли да чуе двигателите, ако беше потеглила?

Ами ако Фоулс ме остави тук?

Дишането му стана по-високо, по-тежко. От колко време беше долу? Колко въздух му беше останал? Провери бутилките. Имаше още много време, стига да не получи сърцебиене.

Добре, успокой се. Фоулс е добър човек, нали така? Сам го каза. Да, каза още, че може и да е убиец.

Наблизо една сребристосива баракуда премина покрай него, завъртя се и започна да го обикаля. Стив доплува до една коралова издатина, която приличаше на еленови рога. Баракудата го последва като частен детектив на смяна.

Изведнъж Фоулс паркира торпедото до него и направи знак на Стив да скочи вътре. Задвижвано с акумулатор, торпедото се беше приближило безшумно. Нечуто от немските подводници в Северно море, нечуто от Стив над рифа. Две седалки бяха изрязани в подобното на пура тяло, една зад друга, като кабина на стар самолет. Стив се качи на втората седалка, гърбът му се подпря на баласта близо до кърмата.

Фоулс даде газ и двуместното торпедо потегли. Минаха покрай рифа и се спуснаха по-надълбоко. Колкото по-студена ставаше водата и намаляваше светлината, толкова по-тънки ставаха коралите и по-малко

рибите. После рязко се понесоха нагоре по един склон към по-топла и по-ярка вода. Бодливи рачета лазеха по дъното и покрай тях се стрелнаха цял пасаж медночервени малки рибки. Коралите отново станаха по-дебели. Стив не можеше да каже дали същият риф продължаваше, или беше друг.

Нищо чудно, че Делия и хората ѝ искат да го защитят. Хайде, Фоулс, кажи ми какво стана онзи ден. Уби ли Стъбс, защото Делия искаше да спаси рифа? От любов ли го направи?

Фоулс се извърна от предната седалка и извади магнитна плоча. Надраска нещо с писалото, после го тикна под носа на Стив. „12 часа нагоре. Стой спокойно.“

Стив погледна право нагоре. Четири акули кръжаха на десетина метра над тях. Не можеше да различи тигровата акула от сивата, макар че беше повече от сигурен, че тези не бяха от яките гадини, които атакуваха плувци. Почуди се как ли им изглеждат двама души, яхнали стара метална тръба.

Фоулс изтри плочата и написа нещо друго.

„Няма проблем.“

Стив се зарадва на морската поща. Сивите акули обикновено не бяха агресивни. Фоулс се освободи от част от баласта и дръпна лоста, а торпедото рязко се стрелна нагоре. Право през стадото акули — *Стига, Фоулс, не е нужно!* — но сивите акули се отдръпнаха и ги оставиха да минат.

Миг по-късно бяха на повърхността, двамата дръпнаха маските си и изплюха мундщуците. Макар че гмуркането беше кратко, Стив го заболя челюстта. Беше стискал здраво зъби, докато минаваха през акулите.

— Е, готин, какво ще кажеш?

— Впечатляващо. Разбирам защо го обичаш и защо искаш да го запазиш.

— Знаех си, че ще ме разбереш. Делия ми каза.

— Говорила ти е за мен?

— Каза, че си почтен човек, но ужасен любовник... наистина я обичам, готин.

— Така си и помислих.

— Ако живееш като мен, скачаш от остров на остров и се разправяш само с разни пачаври, когато срещнеш жена като Делия...

— замълча, когато леки вълнички разлюляха торпедото. — Опитвах се да и помогна.

— Как, Фоулс? Какво направи?

Хайде, Фоулс, разкажи ми за теб, Делия и Океания.

Но англичанинът само поклати глава и каза:

— Знаеш ли къде се намираме сега?

Не сме в Канзас, помисли си Стив.

— Насред Океания, ако някога бъде построена — отвърна Фоулс.

— Сграда номер две, казиното, щеше да е точно тук с кабели, които се спускат под ъгъл на триста метра дълбочина. — Фоулс махна в далечината. — Кабелите щяха да са вързани към колони, забити в океанското дъно. Знаеш ли колко сондиране и копаене се иска, колко пластове ще бъдат разместени?

Стив си спомни диорамата в къщата на Грифин. Хотелът и казиното приличаха на три летящи чинии, закотвени на дъното на морето. Чинията, която се намираше най-близо до рифовете, имаше подводни стаи с люкове. На диорамата рибите бяха от плексиглас. Тук бяха живи същества.

— Според проучванията на Грифин теченията ще отнесат отлаганията далеч от рифа.

— Това е в най-добрия случай. Без бурите и разлетия нефт. А Делия разполагаше с противоположни данни.

Пак Делия. Добре, разбрах. Не можеш ли да поведеш, не може и да откраднеш начален удар.

— Делия излъга, нали? — каза Стив. — Не си бил с нея онзи ден да ядеш стриди и да пиеш сангрия, нали?

За миг не се чуваше нищо друго, освен пляска на вълните в торпедото. Фоулс каза:

— Не исках никой да бъде убит. Реших, че ако някой друг плати на Стъбс повече, отколкото му дава Грифин, той ще спре Океания, но не стана точно така.

— А как стана?

Тогава, и двамата чуха моторницата в далечината. Стив прислони очи от яркото слънце. Едва можа да различи силуета.

— Е, как стана? — повтори той. — Кой плати на Стъбс да се обърне?

Фоулс примижа, опитвайки се да различи лодката.

— Към нас се движи, нали? — Явно се мъчеше да остане спокоен.

— Чакаш ли някого?

Фоулс погледна назад към „Фоли Фарфарата“, която беше закотвена на около миля. Явно преценяваше разстоянието и времето, за което щеше да стигне до корабчето.

— Какво става, Фоулс?

Торпедото се повдигаше и спускаше от лекото вълнение. При всяко спускане приближаващата лодка изчезваше. С всяко издигане се приближаваше по-близо.

— Кажи ми, Фоулс.

— Малко съм късоглед. — Фоулс посочи към лодката. — Какво виждаш?

— Движи се с огромна скорост и се е изправила. Дълга и тънка. Направо за състезания.

Точно като лодката на сателитните снимки, която следеше „Форс мажор“.

— Трябва ли да се връщаме на корабчето, Фоулс?

— Няма значение. Не можем да избягаме. — Гласът му изчезваше.

Ревът се засили. Стив си спомни как „Форс мажор“ приближаваше плажа на Сънсет Кий. Звукът от приближаваща лавина. По-скоро вой, като от реактивен двигател.

— Господи, Фоулс! Какво става, по дяволите?

— Затвори си устата и ме слушай. Нямаме много време. Стана горе-долу както ти каза. Излязох с торпедото в залива. Моторницата ме прибра. „Сигарет Топ Гън 38“. После ме остави близо до Блек Търтъл Кий. Останах във водата, докато дойде „Форс мажор“. Докато мистър Джи теглеше кошовите за омари, се качих на борда. Спуснах се в машинното. След няколко минути ги чух как си говорят в салона. Мистър Джи му даде стоте хиляди, а Стъбс каза, че били малко. Някой друг бил предложил повече за услугите му. Някой щял да плати десет пъти повече, ако потопял Океания.

Точно както каза Грифин, когато най-сетне си призна истината.

— И двамата се наливаха цял ден и се вдигна адска разправия. Мистър Джи настояваше да разбере кой е другият играч, но онази мижитурка не искаше да каже. Крещяха си здраво. Мистър Джи явно

беше извадил харпуна, защото Стъбс се изсмя и попита дали не е забравил нещо. Тогава мистър Джи се разсмя. Харпунът нямаше стрела. И двамата се поукротиха и Стъбс каза, че щял да откаже на другия и ще вземе парите на мистър Джи плюс сто хилядарки всяка година. Това явно реши проблема. Мистър Джи се качи обратно на мостика и насочи яхтата към Сънсет Кий.

Отново точно както Грифин им го беше разказал, помисли си Стив, като погледна към „Фарфарата“. Моторницата се беше изравнила с корабчето за гмуркане. Може би човекът, който я караше, още не ги беше видял как подскачат по вълните.

— Значи когато Грифин си тръгна, Стъбс е бил в добро здраве и още е дишал?

— Но стана бял като призрак, когато ме видя да влизам през капака отдолу. Питам го дали не е забравил, че току-що е взел четирийсет хиляди долара като предплата от някой друг.

— Парите, които полицията откри в хотелската му стая.

— Точно така. Тъпото животно ми каза, че щял да ми ги върне. Мислеше си, че подкуп се връща като панталони. — Фоулс се извърна, видя как моторницата се отдалечи от „Фоулс Фарфарата“ и се насочи право към тях. — Казах му, че съм дошъл, за да се убедя, че няма да се отметне и че иначе ще го изхвърля през борда.

— Кой ти нареди? За кого работеше?

— Няма значение кой. Такива бяха заповедите ми, но аз блъфирах. Никога нямаше да го убия.

Моторницата беше на петстотин метра разстояние и пореше право към тях.

— Малката гадина полудя — продължи Фоулс. — Грабна харпуна и натъпка стрелата вътре, но явно не я беше сложил както трябва. Започна да го размахва и аз го сграбчих. Сборичкахме се и проклетията гръмна. Стрелата се заби право в гърдите му. Панирах се. Веднага побягнах и се хвърлих през борда. Стоях и чаках, докато моторницата не ме прибра.

— Щом не си имал намерение да убиваш Стъбс, можеш да кажеш, че е било при самоотбрана.

— Морално погледнато, виновен съм. Убих Стъбс, все едно аз дръпнах спусъка.

И двамата погледнаха към приближаващата се моторница, вдигнала нос във въздуха, пореше право към тях с най-малко десет възела. „Сигарет Топ Гън 38“ с гладък бял корпус, изрисуван с оранжеви и червени пламъци. В кокпита се виждаше мъж, на кормилото беше опряна пушка.

— Това е мъжът, който те взе, нали? — попита Стив.

— Да, това е.

— Защо е с пушка?

— За да ме убие. Теб също най-вероятно.

— Боже, Фоулс! Имаш ли някакво оръжие?

— Нямам дори харпун — каза британецът с тъжна усмивка.

Гърмежите от автоматичните изстрели отекнаха над водата.

Стив се сви на седалката си.

— Ами сега?

— Колко въздух имаш?

— Петнайсет минути. И по-малко, ако ми се спече задникът от страх, което вече стана.

Изстрелите рикошираха в стоманения корпус на торпедото.

— Екипаж, готови за гмуркане! — нареди Фоулс, без съмнение точно както дядо му в норвежкия фиорд.

Стив нахлузи маската и подготви мундщука и регулатора си.

— Така и не ми каза. Кой е този човек?

— Казва се Чери Конклън.

Фоулс налапа мундщука, отвори баласта и натисна ръчката напред. Торпедото ги понесе надолу точно когато нов изстрел изсвистя покрай старото ръждясало корито.

ЖИВОТ В МИНАЛО ВРЕМЕ

46

Кой, по дяволите, е Чери Конклън?

И защо иска да ме убие?

Да убие Фоулс, това можеше да го разбере. Британецът беше сварено яйце, готово да се спуска. Когато го направеше, щеше да разобличи Конклън и човека, който ги беше наел и двамата. Според Уилис Раск Конклън беше безмозъчна отрепка, която не можеше да измисли толкова подмолен план за подкуп. Шефът му искаше да види Грифин обвинен в убийство и Океания погребана в морето. Но кой беше шефът му? Фоулс така и не каза.

Когато торпедото се спусна, куршумите продължиха да се сипят във водата. И да правят *вун-вун* над главите им. Стив усети как сърцето му се разтупва и устата му пресъхва от бутилката. Още един звук — рева на витлата на моторницата, която се носеше отгоре.

Бяха на десет метра дълбочина и се спускаха отвесно надолу. В безопасност, докато не им свършеше кислородът. Но нямаше начин да изпреварят моторницата. Или да се изплъзнат. Мехурчетата им можеха да бъдат проследени както пътечката от тропици на Хензел.

Когато стигнаха до дъното, Фоулс грубо приземи торпедото. Щайгата се удари два пъти в пясъка и разгони няколко бодливи рака. Шумът над главите им утихна, моторницата беше спряла. Конклън чакаше отгоре следващия им ход.

Но такъв нямаше. Нямаше какво да направят. Торпедото беше металният им ковчег. Не трябваше ли целият ти живот да се изниже на бърз ход пред очите ти, когато се изправиш пред смъртта? Но Стив си мислеше, че трябва да опитат нещо. Каквото и да е.

На предната седалка Фоулс беше извил врат и гледаше нагоре. Стив го чукна по рамото, после започна да жестикулира с двете ръце. Посочи към лодката отгоре, после докосна гърдите на Фоулс и посочи в една посока, след което посочи себе си и махна в друга.

Прати торпедото нагоре, а ние с теб да тръгнем в различни посоки.

Фоулс сякаш присви очи под маската. После поклати глава.

Стив провери бутилките. Стрелката беше под червената линия. Боже, оставаха му само още няколко минути.

Сега наистина започнаха да му се появяват образи. Бързо проблясваха пред очите му. Майка му, починала преди много години от рак. Баща му, млад, красив и преуспял. Боби, в деня когато го спаси от бараката, където Джанис го държеше заключен в клетка. Сега Хърбърт трябваше да се грижи за момчето.

Ще го преживея. Или ще умра с тази мисъл. Баща ми е по-добър дядо, отколкото баща.

После пред него изникна лицето на Виктория. Усмихна се, за малко не се разсмя. Издиша през ноздрите и моментално замъгли маската си.

Тя ме караше да се смея. Толкова честна и праволинейна. От първия ден заедно в ареста ме разсмиваше.

Осъзна, че мисли в минало време, че животът му скоро ще бъде обсъждан от други, ако изобщо някой се сетеше за него, и то в минало време.

Фоулс блъскаше с нещо по металния корпус, опитвайки се да привлече вниманието му.

Магнитната плоча.

Добре, какво?

Фоулс написа нещо на плочата и го показа на Стив.

„Аз убих Стъбс.“

Да. Да. Вече го обсъдихме, помисли си Стив. Ти донякъде си убил Стъбс. Ти си морално отговорен. Какво от това? Защо сега?

Стив присви рамене и вдигна двете си ръце с дланите нагоре, за да покаже, че е объркан.

Фоулс надраска още нещо и вдигна плочата.

„Клайв А. Фоулс“

Сега разбирам, мой човек. Подписано самопризнание. Да помогнеш на Грифин. Супер. Но само ако някой оживее да го покаже в съда.

Фоулс сграбчи Стив за рамото и му направи знак да слезе от торпедото. Когато Стив не помръдна, Фоулс сграбчи маркуча му с кислород и го дръпна.

Добре. Добре.

Стив се откопча и се измъкна от торпедото. Фоулс удари с юмрук по пясъчното дъно. „Остани тук!“ После връчи плочата на Стив и му махна за последно. Вдигна дясната си ръка над главата и размахва два пръста в знак на победа. След секунда се освободи от баласта и дръпна ръчката назад. Торпедото се понесе под остър ъгъл нагоре.

Може би умората или страхът, или сместа от азот и кислород бяха замъглили ума му. Каквато и да беше причината, минаха няколко секунди преди Стив да осъзнае какво правеше Фоулс.

Атакуваше Конкълън по същия начин, по който дядо му беше атакувал „Тирпиц“.

Сграбчи плочата и заплува след торпедото.

Защо? Не знаеше точно. Само че не изглеждаше много мъжествено да си седи на дъното на океана, докато Клайв Фоулс преследва Викторианския кръст, спечелен някога от дядо му.

Стив риташе с все сила, но над него торпедото набираше все по-голяма скорост и увеличаваше дистанцията помежду им. Беше с бойна глава на носа, без Стив отзад и без баласт, можеше да се носи из водата като балистична ракета. Само дето се носеше право към корпуса на моторницата.

Перката на торпедото завихряше водата и Стив не можеше да види много ясно. Но знаеше, че Фоулс се цели към мястото, където маркучите с гориво излизаха от леките алуминиеви резервоари на лодката.

Усети експлозията преди да я чуе.

Ударната вълна смаза гръдния му кош.

Звукът пулсираше в тъпанчетата му с гръмотевична болка.

С ужасна скорост започна да се премията към дъното.

Кълбета със задника нагоре. Така би го нарекъл Фоулс, ако беше оживял след експлозията и пожара. Това беше последната мисъл на Стив, преди да се просне на пясъчното дъно и да му причернее пред очите.

КРАЛИЦАТА НА ДРАМАТА

47

— Колко дълго сте работили за „Посейдон“? — попита Виктория.

— Двайсет и три години — отвърна Чарлз Тейлър. Беше солиден мъж около петдесетте, който изглеждаше така, сякаш никога не е излизал от джакузито, камо ли да се е гмуркал до дъното на някой атлантически ров. При директния разпит беше казал, че е „почти невъзможно“ харпун „Посейдон Марк 3000“, задвижван от пневматична струя въздух, да произведе случаен изстрел при зареждане.

— Още две години и ще получите чудесна пенсия.

— Не съм сигурен, че ви разбирам.

— Вие сте лоялен служител, господин Тейлър. Ръководите отдела за качествен контрол на „Посейдон“ и сте издал сертификат за безопасност на „Марк 3000“. Няма ли да ви уволнят, ако се докаже, че е дефектен?

— Протестирам! — Ричард Уадъл се облегна на масата на обвинението, притиснал длани към махагоновия плот. — Адвокатът дава свидетелски показания, а не задава въпроси.

— Приема се — отвърна съдия Федърс. — Госпожице Лорд, давам известна свобода при кръстосания разпит, но вие току-що преминахте границата.

— Съжалявам, Ваша чест — каза Виктория, макар че не съжаляваше и грам. Беше отбелязала точка пред заседателите.

Тя вдигна харпуна — веществено доказателство номер три — с две ръце.

— В указанията за безопасност компанията ви предупреждава, че отворът трябва да сочи настрани от човека, който се опитва да зареди стрела. Явно сте предвиждали, че човек може да се простреля сам.

— О, това го сложиха адвокатите.

Тези проклети адвокати.

— Но никога не са ни предявявали искове — побърза да добави Тейлър.

Един иск щеше да дойде чудничко на защитата, помисли си Виктория. Колективен най-добре. „Всички, които са се правили на шиш кебап е харпун, да си вдигнат ръката.“ Но трябва да играеш с картите, които имаш.

Вратата на съда се отвори със скърцане и майка ѝ се промъкна вътре. Кралицата беше изчезнала преди два дни, последните ѝ думи бяха по-хладни от ледената маргарита, която пиеше тогава. Обяд в мексикански ресторант близо до съда. Виктория работеше над реда, по който щеше да изложи доказателствата си, на една отдалечена маса, когато майка ѝ се понесе към нея с чаша в ръка. Минаваше обяд, но питието не ѝ беше първото за деня. Като пропусна любезностите, Кралицата обвини Виктория, че е „заядлива, предубедена и скучна“, като добави, че не било никак чудно, дето не можела да задържи мъж.

— Замисли ли се поне веднъж за моето щастие? — попита Айрини.

— Реших, че не е необходимо, майко, ти и без това по цял ден мислиш само за това.

— По-студена си от мен, скъпа. Наследила си го от баща си.

— Ако можеше да е тук и да се защити...

— И аз имам право на щастие. — Майка ѝ направи пирует към вратата, розовата памучна пола балон марка „Синтия Стефе“ се усука около хълбоците ѝ.

Кралицата на драмата.

— Успех в съда, скъпа — подхвърли през рамо. — Дори и да не те е грижа за щастието ми, моля те, спечели заради чичо Гриф.

Явно темата за деня беше „щастие“.

Сандалите ѝ „Маноло Бланик“ чаткаха по пода, докато излизаше.

Сега сандалите се бяха върнали. Е, вече бяха други. Предишните — с отворени пръсти, панделка и каишка през глезена — ѝ бяха подарък от Виктория, благодарение на щедростта на клиента на Стив, който крадеше контейнери, предназначени за италианските бутици. Днешните сандали не бяха „Бланик“ и явно бяха нови. Или поне Виктория не ги беше виждала досега. Змийска кожа със сребърни катарамы, изрязани отстрани, с деветсантиметрови токчета.

Къде беше, майко? И защо ти и направените ти от влечуго обувки се върнахте?

Яд я беше, че си тръгна, сега и че се връща.

Имаше нещо познато в тези змийски сандали. Какво беше? Наистина бяха страхотни, на ярки жълти и червени райета на черен фон.

Жълти и черни райета! Коралова змия. Моята коралова змия.

— Нещо друго, госпожице Лорд? — попита съдия Федърс.

По дяволите, не се разсейвай!

— Само още един въпрос, Ваша чест.

— Добре. Освен ако не са старите тръби, май чувам, че стомасите на съдебните заседатели почнаха да къркорят.

Виктория вдигна харпуна.

— Господин Тейлър, това, че никой не ви е съдил, не означава, че никой не се е пронизвал при зареждането на „Марк 3000“, не е ли така?

— Протестирам! — каза Уадъл.

— Въз основа на какво? — попита съдията.

— Въпросът има три отрицания, ако не и четири.

— Отхвърля се. Мисля, че съдебните заседатели го разбраха.

— Няма как да знам дали някой се е наранявал някога — отвърна Тейлър.

Избягва думата „пронизвал“ и кървавата представа, която предизвиква.

— Значи не можете да изключите възможността при определени обстоятелства „Марк 3000“ да произведе изстрел при зареждане?

Наруши обещанието си, че въпросът ще е само един.

— Не мога да я изключа.

— Нямам повече въпроси, Ваша чест.

— Тогава да обядваме — обяви съдията.

— Трябва да ти разкажа за нас двамата с Грифин — каза Кралицата.

— По средата на процеса сме — отвърна Виктория. — Дай ми отсрочка.

Кралицата настоя и я убеди да излязат на разходка. След десет минути бяха на доковете и точно минаваха покрай една редица рибарски лодки, когато Айрини каза:

— Влюбена съм в Гриф.

— Поздравления.

— Но не бях, докато беше жив баща ти.

— Така ми каза. Онази нощ за пръв път си оправила Гриф. Какво друго е толкова важно, че не може да чака?

— Вчера ходих до Маями и се отбих в банката. До сейфа си. Взех предсмъртното писмо на баща ти.

Виктория спря рязко до камара изпочупени кошове за омари.

— Сега! След всичките тези години трябва да го направиш сега? Защо?

— Не мога да понасям да ме мразиш.

— Моля те, майко. Не мога да се разправам с това сега.

Един рибар, клекнал до лодката си, се обърна да ги погледне. Не се случваше често две добре облечени жени да се карат пред траулера му.

— Знам под какво напрежение си, Принцесо, и Господ ми е свидетел, че искам да спечелиш, но...

— Нищо не знаеш! Не искам да виждам писмото.

— Нямах избор.

— Вече не съм на дванайсет, майко. Сама взимам решенията си.

Кралицата бръкна в тъмнооранжевата си кожена чанта. Виктория тръгна да си върви веднага щом видя какво излезе от нея. Старовремски хартиен плик с връвчици за връзване.

Кралицата забърза след нея на проклетите си змийски сандали.

— Обожавах баща ти. Никога не съм му изневерявала. С Гриф бяхме само приятели. Партньори за бридж. Харесвахме едни и същи неща. Синатра. Френски филми. Постмодерно изкуство.

— Майко, не ме интересува, разбра ли?

— Никога не съм спала с него.

— Добре, сега го хвърли.

— Баща ти ми изневери.

Виктория се извъртя. Под яркото слънце, в раирания костюм, лицето ѝ пламна, помисли, че може да припадне.

— Лъжкиня!

— Знаех, че така ще кажеш. Затова донесох писмото на Нелсън. Айрини се опита да ѝ даде плика, но Виктория се дърпаше, все едно е целият в пламъци.

— Сигурно е подправено. Никога не бих ти го простила.

— Не нося фалшиви перли, не използвах хартиени чинии и не подправям предсмъртни писма. Време е да разбереш истината. Баща ти имаше връзка с Филис.

— Филис Грифин?

— Да, с Филис Грифин. Срещаха се тайно през последните няколко месеца.

— Знаех си, че лъжеш.

Жената на чичо Гриф, майката на Джуниър! Самата мисъл беше абсурдна.

— Когато разбрах, казах на баща ти, че искам развод. Молеше ме да му простя, но аз не можех. Удари го на психология. Каза, че не обичал Филис. Било заради напрежението в работата, съдебните разследвания, даже и омразата към Гриф, задето им докарал съдебни проблеми. Предложи да идем на брачна консултация само и само да спасим брака си. Казах му да върви по дяволите. Заплаших, че ще се разведе и ще те взема. Гордостта ми беше наранена и нямаше да му дам друг шанс.

Виктория усети лек бриз. Лодките изскърцаха, закотвени на дока, въздухът беше натежал от развалена риба.

— Дай ми го.

— Така че съм виновна, скъпа. Виновна съм, че бях груба и не исках да простя. Виновна, че бях толкова егоцентрична и не можах да видя колко болен беше баща ти. Самоуби се в нощта след разрива ни.

Писмото беше написано на ръка на бланка на „Грифин-Лорд Кънстръкшън“.

Скъпа моя Айрини,

Не мога да изразя с думи колко дълбоко ви обичам двете с Виктория, но всичко стана прекалено непоносимо. Страхувам се, че компанията ще се срине и не виждам изход. Нараних те дълбоко и нищо, което кажа или направя, не ще поправи стореното зло. Най-много

съжалявам, че няма да съм жив да видя жената, в която е съдено да се превърне Виктория.

Моля и двете ви да ми простите.

Нелсън

Над главата ѝ изкряка чайка. Виктория чу звука на дизелов двигател, водата до кърмата на рибарската лодка завря.

— Съжалявам, че не ти казах по-рано — каза Айрини. — Искях да помниш баща си по друг начин. И вероятно донякъде съм се чувствала унижена.

— Защо? — Изведнъж всичко се беше променило. Майка ѝ беше жертвата в брака, а не злодеят. — Татко ти е изневерил, той е решил да се измъкне като страхливец.

— Чувствал е, че има нужда от някой друг. Не е нещо, с което мога да се гордея. През всичките тези години се питах дали ако се бях държала по друг начин, той щеше да е още жив?

— Не можеш да се виниш.

— И аз така си казвах. Но аз бях единствената, която можеше да го спаси. А не го направих. — Тя си взе писмото обратно, скъса го, хвърли парченцата от дока и те запърхаха от бриза като криле на жерави.

Виктория имаше нужда да си прочисти съзнанието. На ъгъла на Саутхард и Дювал слезе от тротоара и налетя на розово такси. Шофьорът наби спирачки, наду клаксона и я напсува на креолски.

Опитваше се да проумее чувствата си. Майка ѝ, която можеше да бъде толкова празноглава и повърхностна, сега беше отишла в другата крайност. Поемаше моралната вина за смъртта на съпруга си. Но какво искаше от себе си? Какво свръхчовешко разбиране и съчувствие си мислеше, че трябва да притежава?

„О, Нелсън, скъпи, не се депресирай! Прощавам ти, че си изучава най-добрата ми приятелка.“

Не, предателството и срамното увлечение бяха на баща ѝ.

А писмото, за което толкова копнеех?

Сега, когато го беше видяла, сега, когато го беше държала в ръцете си, последното нещо, до което се бяха докоснали ръцете му преди да полети като лебед от покрива на небостъргача... писмото нямаше никакво значение.

Съжаляваш, че не си ме видял как пораствам? Проклет да си! Можеше да си тук!

Сега, когато знаеше какво се беше случило, истината не ѝ помогна да се почувства свободна. Знанието не ѝ донесе покой, вместо една болка — друга. Какво каза Стив, че му бил казал неговият баща? Че трябвало да внимава, когато обръща камъните. Отдолу може да има змии, а не цветя.

В този момент повече от всякога ѝ се искаше Стив да е тук. Когато мина покрай дървото на моравата пред съда — последното място, на което го беше видяла, — извади мобилния си и набра номера му. Не го вдигна, но тя изслуша цялото съобщение на гласовата поща, само за да чуе гласа му.

По дяволите, Стив! Къде си?

ТЪМНОСИНЬО АЛИБИ

48

Силен женски глас извика нещо в ухото на Стив.

Не можеше да я види, защото очите му бяха залепени. Или поне така ги усещаше. Помъчи се да ги отвори, солена кориичка се отчупи от миглите му.

Ох! Гледаше в напичащото слънце. Изведнъж видя отровни пушеци. Горящ бензин, топяща се пластмаса.

— Махни с ръка, ако ме чуваш!

Пак същият глас. Увеличен. Заповеднически.

Ако съм мъртъв, значи Господ може да се окаже жена. Но слънцето адски пече и кой може да каже дали пък дяволът не е мадама? Та къде ми беше ръката?

Стив успя да помаха, водата от ръкава на неопреновия костюм се изля върху лицето му. Маската му я нямаше. Нямаше го и един от плавниците. Носеше се, повдигаше се и падаше с всяко полюшване. Модерната жилетка — благодаря ти, Фоулс — беше направена така, че да те държи на повърхността по гръб, ако изпаднеш в безсъзнание.

Фоулс, къде си?

— Стойте спокойно, сър. Ще ви приберем след секунда.

Стив надигна глава от водата. Тежеше горе-долу колкото онзи гигантски костур.

Може раят да е гигантски спа център и аз да съм в джакузито. Вероятно там отиват добрите евреи. Останалите ги правят на рибени кюфтета.

Над водата подскачаше лодка, по-малка от катер. Позна червените, бели и сини диагонални райета. Брегова охрана. Най-красивата лодка, която някога беше виждал. Жена в униформа стоеше на перилата с високоговорител в ръка. Най-красивата жена, макар че не можеше да различи нищо от лицето ѝ. Вдигна палци високо.

— Точно така, сър! Не се опитвайте да плувате.

Да плувам? По-скоро отново ще заспя. В колко часа е масажът ми?

Долови плис-пляскането на малка жълта надуваема лодка, която се приближаваше към него. Двама мъже с униформи се наведоха и започнаха да дават нареждания. Изглеждаха много млади и пъпчиви, но гласовете им бяха дебели. Доколкото успя да разбере, от него не се искаше да прави нищо. Те щели да го качат на борда. Опита се да каже нещо, но гърлото му дращеше от солената вода и повърна върху спасителите, докато го вдигаха в лодката.

— Още един мъж — изхърка Стив. — Водолаз. Къде е?

— Стойте спокойно, сър.

Изглеждат изключително печени за дванайсетгодишни, лениво си помисли Стив.

Надуваемата лодка се насочи към катера, като минаваше покрай парчетата фибростъкло и алуминий, останали от сигаретата. Гореше бензин, в черно и оранжево. Наблизо, без капитана си, се поклащаше ръждивото старо торпедо. Беше почерняло, но изглеждаше неразруσιμο.

Когато наближиха катера, Стив видя още една надуваема лодка във водата. Други двама спасители. Безжизнено тяло — мъж с дънки и окървавена тениска, лежеше по корем на дъното.

Чери Конкълн? Кой друг можеше да бъде?

С мрежа в ръка един спасител вадеше нещо от водата. Какво беше?

Ръка! От лакътя надолу, ръка в разкъсан неопренов костюм.

Фоулс.

Боже, беше го направил! Беше се пожертвал. Беше унищожил своя „Тирпиц“ и беше спасил живота на Стив. Как се отплаща човек за такова нещо?

Не се отплащаш. Може би даваш клетва да станеш по-добър човек, но дългът си остава неизплатен.

Когато спасителите помогнаха на Стив да се качи по стълбата в голямата лодка, той смътно си спомни, че е загубил нещо. Маската, разбира се. И...

Плочата.

Самопризнанието на Фоулс. Предсмъртното му желание беше да си уреди сметките и да изчисти името на Грифин. Плочата беше тъмносиньото алиби на Грифин и сега лежеше на дъното на тъмносиньото море.

СВИЖДАНЕ

49

Хората в спешното в болница „Фишърмен“ се зарадваха, когато видяха Стив.

Няколко шеги за намаление за постоянните клиенти, няколко предложения да седи далече от водата. Обещаха му да го пуснат след няколко часа наблюдение, когато изследванията и снимките покажат, че всичко е наред.

Лицето на Стив беше червено като сварен рак с призрачни бели контури от маската. Имаше шина на врата, но всичките му движещи части бяха в полуизправност. Скоро докторите и сестрите се пръснаха и малката му кабинка се изпълни с хора с униформи и пистолети на хълбоците. Стив отказа да дава показания, докато някой не подхвана припева на „Опитвам се да споря с урагана“.

— Влизай, папагалска главо — прошепна Стив, когато шериф Раск си провря носа през завесите.

— Джими Бъфет ти праща много здраве. Леле, изглеждаш кат лайно.

— Благодаря, Уилис. Защо не разкараш всички, за да можем да си поговорим.

Раск разгони останалите, придърпа един стол и Стив му разказа всичко, което се беше случило след появата му в Парадайз Кий тази сутрин. Разходката с торпедо, рифа, историята на Фоулс как се прокраднал на борда на „Форс мажор“, как са се сборичкали със Стъбс за харпуна, как е гръмнал и накрая нападението на Конкълън с моторницата, изрисувана с пламъци.

— Съвпада — отвърна Раск. — Единият труп е на Честър Лий Конкълън. Частите от тялото на мъжа в неопрена е трудно да бъдат идентифицирани, но от това, което казваш, излиза, че трябва да е Фоулс.

— Ами сигаретата? На кого е?

— Регистрирана е на несъществуваща компания на Бахамите. Опитваме се да я проследим, да видим кой плаща годишния данък.

— Намерихте ли нещо на лодката?

— Имаш предвид това, което е останало от нея? От бреговата охрана още ровят из останките. Но намерихме харлито на Конклън. В една marina на южен Матакумбе.

Стив се надигна от възглавницата.

— Прегледахте ли дисагите му? Разпитайте ли хората от марината? Открихте ли къде е бил Конклън?

— Не знам, Стив. Не мога да споделям материали от следствието с цивилни. И то адвокати.

— Казвай. Или ще те издам на кмета, че още гледаш марихуана в задния си двор.

— Че и той си гледа — почеса си мустаците. — В дисагите не намерихме нищо, освен стек „Марлборо“ и фиш.

— За какво?

— Изтекла регистрация.

— Какво не ми казваш, Уилис?

— Няма никаква следа. Фишът е издаден в Джаксънвил. Преди десет дни.

Джаксънвил? Не можеш да отидеш по-далеч и пак да си във Флорида.

— Бая път — каза Стив. — Имаш ли представа какво е правил там?

Раск повдигна рамене.

— Може да е ходил при приятели или роднини. Разбира се, не е като Маями. — Раск затананика „Всеки има братовчед в Маями“.

Разбира се, Конклън можеше да е ходил на гости, на почивка или на бодисърфинг. Но можеше и да е работил за човека, който го беше наел да изхвърли Стив от пътя и да сплаши Виктория. Стив попита къде е бил издаден фишът и Раск посочи някаква пресечка на Сейн Джоунс Ривъруей Драйв. После Стив му каза, че Фоулс си подписал самопризнание на магнитна плоча, която сега лежеше на дъното на океана.

— Чакай, Стив. Какво самопризнание? Нали каза, че Стъбс се е пронизал случайно, докато са се борили за харпуна?

— Така е. Но Фоулс пое моралната отговорност.

Раск дръпна леко ухото си.

— Това малко мъти водата.

— Истината винаги мъти водата.

— Фоулс каза ли ти за кого е работил?

Стив поклати глава, болезнено движение.

— Само, че и Конкълън е работил за него. Трябвало е да принудят Стъбс да приеме предложението на шефа им за един милион долара. Да го хвърлят през борда, ако им откажел.

Раск сниши гласа си.

— Харесва ми самопризнанието. И ще открия кой е шефът им. Но като се замисля, не мога да те оставя да кажеш в съда, че стрелбата е била случайна.

— Защо?

— Защото никога няма да мога да пипна шефа за планирано предумишлено убийство.

— Искаш да излъжа под клетва?

— Само малко да размажеш картинката. Кажи, че Фоулс ти е признал, че е имал заповед от някого да убие Стъбс. Ще ти го доведе веднага щом го хвана.

— Господи! Прескачам правилата тук-таме, но ти искаш да лъжесвидетелствам.

— Понякога трябва да нарушиш закона, за да въздадеш справедливост, Соломон. Никой ли не те е научил на това?

Само баща ми, помисли си Стив, и потъна обратно във възглавницата.

Десет минути след като Раск си тръгна една сестра дойде да каже на Стив, че го пускат.

— Но пак заповядай, чу ли?

Миг по-късно завесата се дръпна и Грифин Джуниър подаде глава. Беше по потник и носеше срязани дънки, но дори през завесите Стив видя как целият контингент от сестри го е зяпнал.

— Стив, дойдох веднага щом разбрах.

— Благодаря, Джуниър. Влизай преди лигите на сестрите да са напълнили подлогите.

Джуниър седна на ръба на леглото.

— Току-що говорих с Тори. Умира от притеснение. Моли да ѝ се обадиш.

Един положителен обрат днес.

— Донесох ти дрехи — Джуниър му подаде избелели дънки и тениска с яка. — Ако мога да ти помогна с нещо...

— Колата ми е в Парадайз Кий — отвърна Стив.

Джуниър му предложи да го закара дотам; можел да използва мобилния му, за да се обади на Виктория, на баща си и на Боби; щели да му приготвят нещо за обяд, ако искал; колко жалко за Клайв Фоулс...

— Дълга ти извинение, Джуниър.

— За какво?

— Че те обвиних в убийството на Стъбс.

— Няма нищо. Не съм се впрегнал.

— Обикновено внимавам за такива неща, но с теб...

— Стана прекалено лично. Знам.

— Е, съжалявам за това.

— Както вече ти казах, всичко е наред. — Джуниър му пусна една усмивка на момче от корица. — Навлизах ти в територията с Тори. — Тръсна глава така, че един рус кичур падна пред очите му. — И без това между нея и мен нямаше да излезе нищо.

Какво е това? Хвърля кърпата ли?

— Имам нужда от някой, който да пътува с мен. Да следваме слънцето. Да ходим на местата за гмуркане през лятото, в ски курортите през зимата. Тори наистина обича работата си, иска да стане най-добрият адвокат в града. Винаги ще си останем приятели, но просто сме много различни. Докато вие двамата...

Стив се разсмя.

— Да, като кремък и стомана.

— Искрите са хубаво, нещо, нали? Тя наистина те обича.

Каза го толкова спокойно, сякаш се подразбираше. Сякаш всеки глупак можеше да го разбере.

— Тя ли ти каза?

— Не се обиждай, Стив, но разбирам малко повече от жени от теб. И знам, че Тори те обича.

Супер. Два положителни обрата за днес.

Главоболието му взе да утихва, докато навличаше фланелката на Джуниър и хич не му пукаше, че е един номер по-голяма.

ЗАКОНИТЕ НА СОЛОМОН

12.

Когато мъж и жена са в пълен синхрон — четат си мислите, разсмиват се взаимно, доставят си радост един на друг, — те са нацелили точката на екстаза и когато са заедно, е... почти толкова хубаво, колкото и когато правят секс.

ЗАЩО СТАВАТ УБИЙСТВА

50

— Боли ли?

— Само като гледам сметката от болницата.

Бяха в хотелската стая на Виктория, Стив се беше излегнал на леглото ѝ. Боби седеше на работната маса, наведен над лаптопа си. Навън беше тъмно и бандата, която свиреше кавъри на Джими Бъфет, дрънкаше песен след песен в патиото.

Виктория непрекъснато сменяше торбичките с лед на врата на Стив и му мереше температурата, макар че не беше сигурно точно защо го прави. Въпреки че се беше разминал на косъм със смъртта, Стив изглеждаше необичайно спокоен.

Ако можеш да го държаш на кодеин и демерол, щяхме да се разбираме направо супер.

— Можеш да останеш тук довечера — каза тя.

— Тук? — Стив потупа матрака на огромното легло.

— В съседната стая. Кралицата се върна в Маями.

Боби се разсмя.

— Знаех си, че няма да те огрее тази вечер, чичо Стив.

— Продължавай да работиш, хлапе — отвърна Стив. — Иначе ще докладвам, че редовно бягаши от училище.

— Ти си този, който ще иде в затвора — изстреля в отговор Боби.
— Как се казваше, Виктория?

— Съучастие в развращаване на малолетни — отвърна тя.

— Детето вече си беше развратено, когато се премести при мен
— защити се Стив.

— Гладен съм — каза Боби. — Кога ще ядем?

— След като разкрием убийството. — Стив вече им беше разказал за разходката с „Фоулс Фарфарата“ и равносметката. Всичко, освен така нареченото „самопризнание“ на Фоулс. Беше позагладил малко ръбовете и беше казал на Виктория, че Фоулс е признал. Не беше решил още дали да излъже направо, както Уилис Раск го беше помолил, и искаше да не си затваря вратичките.

След като Стив свърши, а Боби започна да сваля сателитни снимки на Джаксънвил, Виктория ги информира за хода на делото. Обвинението се беше оттеглило. Утре сутринта щеше да призове първия си свидетел. В патиото бандата свиреше „Ние сме хората, с които нашите родители ни плашеха“.

Стив явно се заслуша.

— Какво стана с теб и майка ти?

— Стигнахме до ново разбирателство. Не съм знаела всички факти. Сега, когато съм наясно, мисля, че съм я съдила прекалено. Ами ти с баща ти?

— Щом научих фактите, започнах да го съдя повече. Ще ми кажеш ли какво се случи?

— По-късно. Когато свърши процесът. А ти?

— И аз.

Замълчаха и двамата, след което Стив каза:

— Не че не обичам татко.

— Разбирам.

— Искам да кажа... нали това е любовта? Да приемеш човека с всичките му недостатъци.

— Така както и теб те приемат.

Боби пак се обади.

— Господи, и двамата ви гони яко шубе. Защо просто не си признаете честно и почтено, че искате да се изчукате?

— Предупреждавам те, хлапе — изръмжа Стив, — че те чака военно училище.

— Да бе! Ако искате да видите къде злодеят Конкълн се е сдобил с фиш, елате насам.

Виктория стигна първа, Стив се надигна от леглото и се запъти бавно към масата. И двамата се загледаха в сателитната снимка.

— Река Сейнт Джоунс в Джаксънвил — каза Боби и посочи към снимката. — А ето го и крайбрежния булевард Сейнт Джоунс при Комодор Пойнт. Ето тук са му написали фиша.

— Леле колко кораби! — каза Стив. — Прилича на пристанище.

Боби натисна мишката и изображението се увеличи. Имаше надпис на върха на сградата, обърната към реката. „Южна корабостроителница“. Виктория го прочете на висок глас, за да чуе как звучи.

— Южна корабостроителница.
— И какво от това? — попита Стив.
— Името ми е познато. Чакай да си помисля.
— Давам ти секунда — отвърна Стив и се запъти към минибара.
— Имат ли „Джак Даниълс“ тук?
— Робинсън! — извика Виктория. — Лечестър Робинсън. Ето къде е строил платформите за Океания.
Стив спря на място. „Джак Даниълс“ можеше да почака.
— Има смисъл Конклън да е работил за Робинсън.
— Не и преди десет дни. Робинсън каза, че е отказал платформите веднага след убийството на Стъбс.
И тогава се случи. Двама атлети тичаха в синхрон, стъпка след стъпка.
Той каза:
— Освен ако Робинсън не е излъгал... Тя каза:
— Защото платформите са му трябвали за нещо друго, а не за Океания...
Той каза:
— Нещо, което може да прави пари само ако я няма Океания...
Тя каза:
— И Робинсън е наел Конклън и Фоулс...
И двамата заедно:
— За да спрат Океания!
Пълно единодействие, реши Виктория.
Точката на екстаза в нашите взаимоотношения.
Така я беше нарекъл Стив по време на процеса „Барксдейл“. Не достигаха до нея всеки ден, но когато го правеха, беше по-прекрасно от всичко останало. Допълваха мислите си, завършваха изреченията си, осмисляха взаимно живота си.
— И какво е намислил Робинсън? — попита тя.
— Имаме висящ конец... Така че...
— Да го дръпнем и да видим докъде ще ни отведе — довърши тя. — Фоулс казал на Грифин да забрави за хотела и казиното. Да води туристи до рифовете с лодки с прозрачни дъна и катамарани.
— Грифин му казал, че говорел за лодки с гребла, а той щял да построи „Куийн Мери“ — допълни Стив.

— И Робинсън каза, че Грифин мислел прекалено на едро, а Фоулс прекалено на дребно. Значи Робинсън...

— Е измислил нещо по средата.

— Знаеш какво е, нали Стив?

— След убийството на Стъбс Робинсън вече не е имал нужда от платформите за Океания. Но ако промени дизайна им... — Стив мушна пръст в шината си и се почеса по брадичката. — Боби, увеличи всеки кораб, който се строи в момента.

— Ще ги увеличи, ако поръчаш румсървис. Сандвич с бекон, домати, маруля и допълнително майонеза.

— После. Първо направи магията.

От патиото се чу „Апокалипсо“.

— Вик, нямаме време да изискаме съдебна заповед за корабостроителницата — каза Стив, — но ако съм прав, Робинсън строи огромна баржа. Утре ще трябва да блъфираш. Дръж се така, все едно разполагаш с чертежите му.

— Робинсън не ми е първият свидетел.

— Вече е.

За малко да каже за реда, по който смятала да изложи доказателствата, но замълча. Трябваше да бъде по-гъвкава. Стив непрекъснато ѝ го повтаряше.

— Добре, призоваваме Робинсън като свидетел. И?

— Трябва да видя снимките, за да съм сигурен. Боби, какво става?

— Чакай секунда де!

Виктория предложи:

— Може би ти трябва да проведеш кръстосания разпит на Робинсън. Теб по те бива за това.

Той навири нос, колкото му позволяваше схванатият врат.

— Хайде сега, Вик. Нали ти искаше горещия стол. Смътно си спомням думите „първи адвокат“ и „автономия“ да се намесват в разговора.

Звучеше като саркастичния Стив, но усмивката му беше топла, а думите галеха.

Да, болкоуспокоителните определено бяха позагладили ръбовете му.

— Но Робинсън е голяма енчилада — отвърна тя.

— Гладен съм — изплака Боби.

Стив ѝ се усмихна.

— Ще се справиш страхотно. Знам го.

— Наистина искам ти да поемеш Робинсън — продължи тя. — Не съм виждала някой да води кръстосан разпит по-добре от теб.

— Защото няма как сама да се видиш.

Тя изръмжа.

— Сериозно, Вик. Родена си за това. Робинсън изобщо няма да разбере откъде му е дошло. Освен това вече не съм адвокат по делото. Оттеглих се, забрави ли?

— Ами подай нова молба сутринта.

— Адвокатът не може да свидетелства.

— Кой ще свидетелства?

— След като свършиш с Робинсън, ще призовеш мен.

— Какво? Защо?

— Ето ти я баржата — каза Боби и посочи към монитора.

Виктория се наведе над рамото на Боби. Квадратни контейнери бяха струпани на палубата на дълга и плоска платформа. От сателита контейнерите изглеждаха като гигантски детски кубчета.

— Какво е това? — попита тя.

— Заради това стават убийства. — Стив прегърна Боби. — Да поръчаме на момчето сандвич с допълнително майонеза.

СИНЪТ НА СИНА НА МОЛЯКА

51

Беше съвсем сама.

О, съдебната зала беше пълна! Репортери на първия ред, фотограф отстрани. Редовните пенсионери, които обикаляха сградата в търсене на евтини забавления. Няколко местни адвокати на последните пейки чакаха собствените си дела и злобееха, че се занимават с К-та и Н-та — каране в нетрезво състояние и нарушение на обществения ред, — вместо с тлъсто дело за убийство. Имаше рошави старци, олючили се като гущери, които се бяха намъкнали само заради климатиците. Съдебните заседатели бяха натъпкани в ложата като яйца в кутия, на лицата им се изписваше ту скука, ту изумление, ту чиста злоба: „Докажи си тезата и гледай да ме позабавляваш, докато го правиш, госпожичке.“

До Виктория на масата на защитата седеше Хал Грифин, далеч не толкова почернял и весел, колкото в началото на процеса. Съдия Федърс се намърда на стола си с висока облегалка, а секретарят му се настани на бюрото под съдийската банка. Дебел заспал пристав стоеше от вътрешната страна на вратата, позастарял съдебен центурион. Шериф Раск, спокоен както винаги, седеше точно зад обвинението.

Но аз съм съвсем сама!

Един гладиатор. Сто лъва.

Стив щеше да разбере какво изпитва. Беше част от връзката им, смесицата от ужас и еуфория, която изпитваше всеки защитник.

„Никога не им позволявай да усетят страха ти.“

Един от първите му уроци. Последван веднага от: „Дръж се така, сякаш залата е твоя.“

И после: „Накарай съдебните заседатели да се отпуснат, а противникът да започне да се гърчи.“

Ще опитам, помисли си тя, щеше да й бъде по-лесно, ако Стив беше до нея. Но той беше отвън, кръстосваше коридора. Като свидетел нямаше право да присъства в съдебната зала, докато друг даваше показания. А в същия този момент Лечестър Робинсън крачеше към

свидетелската скамейка. Носеше черен панталон с ръб и копринена королова риза, отворена на врата. Мустаците му бяха идеално подстригани, къдриците — къси и сресани. Очилата с метални рамки му придаваха академичен вид, но широките му рамене и големите мазолести ръце не пасваха на образа на преподавател по история, какъвто за малко не беше станал. Не, това беше трудов човек. Образован и речовит, но също така мъж, който се чувства удобно с тежки машини и мръсни ботуши.

На закуска Грифин беше отказал да повярва на това, което Виктория му разказа за Фоулс и Робинсън.

— Клайв никога не би ме предал — каза Грифин, като поклати глава. — И Робинсън? За това се иска доста смелост.

Виктория не смяташе, че на потомъка на десет поколения пирати и спасители на кораби му липсва кураж. Или акъл. Или му беше чужд „дуализмът между доброто и злото“. Изразът, който Робинсън беше използвал, за да опише капитана в „Тайният пасажер“ на Конрад.

Сега, когато Робинсън спря пред бюрото на секретаря, съдия Федърс го инструктира:

— Заемете свидетелското място, сър. Още сте под клетва.

Виктория стана и приглади полата от костюма „Филип Адек“. Цветът беше толкова тъмен, че продавачката го беше нарекла „антрацитен“. Отговаряше на сериозността на днешното заседание. И на трудността на задачата да превърнеш въглицата в диаманти.

Огледа съдебната зала. Джуниър го нямаше на обичайното му място зад масата на защитата. Шериф Раск улови погледа ѝ и ѝ намигна. Второто намигване за сутринта. По-рано, докато чакаше кафето от машината във фоайето, той беше дошъл специално да ѝ каже добро утро.

— Успех с Робинсън днес — намигна ѝ и се отдалечи, като си подсвиркуваше „Синът на сина на моряка“.

Виктория се запъти към противоположния край на залата. Не искаше съдебните заседатели да я виждат. Нека се съсредоточат върху Робинсън, който седеше в очакване, впил поглед в нея.

Понякога с недружелюбните свидетели започваш бавно и нежно. Незаплашително. Неутрален тон, приятно поведение, слънчева пътека, осяяна с листенца от рози, под която се крие острият бамбук в ямата отдолу. Стив свързваше кръстосания разпит с приспиване вниманието

на питчъра с неуспешен удар, след което открадване на втори начален с яростен неочакван спринт. Но рано сутринта, ѝ беше казал, че Робинсън ще е наясно накъде бият.

— Само няма да е наясно какво точно знаем. Дръж се самоуверено. Дръж папка, пълна с листове, сякаш разполагаме с чертежите на платформите. Задавай кратки въпроси. Не му давай време да мисли между отговорите.

— Притежавате ли „Сигарет Топ Гън 38“, господин Робинсън?
— попита тя.

— Не лично — отвърна той.

— Като юридическо лице тогава. Моторницата на вашата бахамска корпорация ли е?

— Да.

— Поради каква причина криете, че лодката е ваша собственост?

— Протестирам. Заяждане! — Уадъл нямаше как да знае накъде беше тръгнала, но искаше да ѝ препречи пътя за натам.

— Отхвърля се — отвърна съдията.

— Нищо не крия, госпожице Лорд. Адвокатите са го направили по този начин заради данъчни облекчения.

— Къде е моторницата ви днес?

— Беше открадната от марината вчера. Казаха ми, че се е разбила при инцидент в залива.

Инцидент. Звучи по-добре, отколкото „Наемният ми убиец беше взривен“.

— Уведомихте ли полицията за кражбата на моторницата?

— Честно казано, госпожице Лорд...

Свидетелят винаги лъже, когато започва с: „Честно казано...“

— ... не знаех, че лодката е открадната, преди от бреговата охрана да ме уведомят, че се е разбила.

— Познавате ли човек на име Честър Лий Конклън, известен още като Чери Конклън?

— Той е човекът, който е откраднал лодката ми.

— Значи не го познавате?

— Не съм казал такова нещо, мадам. Той е оксигенист. Преди работеше при мен.

— Преди?

— Не беше надежден човек. Уволних го преди няколко седмици.

— Тогава какво е правил в Джаксънвил преди по-малко от две седмици?

Въпросът явно го изненада. Нямаше откъде да знае за фиша, нямаше как да знае и че можеха да докажат, че Конкълън е бил близо до корабостроителницата.

— Чухте ли въпроса, сър? — попита съдията.

— Ще трябва да попитате господин Конкълън какво е правил в Джаксънвил — отвърна свидетелят.

— Хайде, господин Робинсън — продължи Виктория. — Със сигурност от бреговата охрана са ви казали, че тялото на господин Конкълън е било открито сред останките на моторницата ви.

Съдебните заседатели наостриха уши, когато чуа новината. Вече никой не сумтеше и не си гледаше часовника.

— Съжалявам, беше само фигуративно. Не знам какво е правил там.

— Не е ли проверявал как върви строежът на баржата ви в Южната корабостроителница?

Робинсън премигна. Не се присви в кръста, сякаш са го ударили в корема, но очите му премигнаха два пъти.

Дотук Стив беше прав. Беше проучил сателитните снимки. Беше събрал всички парченца от Грифин и Фоулс и й беше подарил тази лъскава нова играчка. Но Виктория все пак трябваше да я увие в шарена хартия и да я върже с красива панделка.

— Госпожице Лорд, както ви казах и в офиса си, след като господин Грифин беше обвинен в убийство, няха друг избор, освен да откажа поръчката.

— Чудя се дали „отказвам“ е правилната дума — заяви Виктория. — Не сте ли просто *променил* поръчката?

Робинсън я изучаваше, сякаш питаше: „Колко точно знаеш?“ Тя отвори една папка и я наклони така, че да може да види десетсантиметровите букви: ЮЖНА КОРАБОСТРОИТЕЛНИЦА. Вътре имаше каталог с плажни колекции. Роклите с гол гръб явно пак се връщаха на мода.

— Вярно е, че бяха направени някои промени — предпазливо отвърна Робинсън.

Виктория вдигна картонения статив, който си беше играла да прави в осем сутринта. Увеличени сателитни снимки показваха

новострояща се баржа. Равната стоманена платформа беше натрупана догоре с огромните детски кубчета. Поне така изглеждаха от орбита.

— Това ли е баржата, която сте поръчал?

Нова пауза. Можеше да отгатне по изражението му, че търси изход от ситуацията. Начин да премине през протока между лъжесвидетелстването и заговора за убийство.

— Трудно е да се каже, но, да... може и моята да е.

Виктория се разходи пред съдебните заседатели, вдигнала снимките.

— Какво има на палубата, господин Робинсън? Не прилича на тежки машини или на строително оборудване.

— Полуготови стоманени конструкции.

— Стотици на брой, нали така?

— Петстотин и петдесет, мадам.

„Когато притиснеш съдебен заседател, задавай кратки въпроси. Изисквай отговори с «да» и «не» и непрекъснато ускорявай темпото.“

Благодаря ти, Стив!

— Всяка около четирийсет, четирийсет и пет квадратни метра?

— Да, мадам.

— С канали за водопровод, електричество и вентилация?

— Да, мадам.

— Но без кранове, сонди и друга тежкотоварна техника?

— Точно така, мадам.

— Защото това не е работна баржа, нали?

— Не, не е.

— Какво е тогава?

— Ами многофункционално плавателно средство.

Виждаше се как по челото му избиват капчици пот.

И друг път беше карала свидетели да се изпотяват, но тръпката си оставаше. Стив се хвалеше, че веднъж докарал свидетел до инфаркт, но продължил да сипе въпроси дори и когато от бърза помощ изкарали човека на носилка.

— Многофункционално? — Повдигната вежда, саркастичен тон — от Стив ли ги беше копирала? — Да не би целта да е случайно хазарт и туризъм?

— Може и така да го кажете.

Тя повиши тон.

— Вие го казвате, господин Робинсън. Тези стоманени конструкции са полуготови хотелски стаи. Строите плаващ хотел с казино, нали така?

— И какво ако строя? — изстреля в отговор Робинсън. — Аз съм бизнесмен. Не правя нищо незаконно.

„И ако почне да се заяжда, ритни го право в топките.“

— Нищо незаконно — повтори тя, — освен ако не кроите как да натопите Харолд Грифин в убийство, за да откраднете идеята му и да я реализирате в по-малък мащаб.

Уадъл скочи на крака.

— Протестирам! Адвокатът свидетелства! — И той като всички прокурори мразеше изненадите и сега изглеждаше сякаш се беше блъснал в стъклена врата.

— Приема се — отсъди съдията. — Госпожице Лорд, моля, оформяйте обвиненията си като въпроси.

Виктория направи едно кръгче пред съдебните заседатели и се приближи към свидетеля.

— Ако моят клиент построи Океания над рифа, на вашия хотел баржа ще бъде забранен достъпът в района от съображения за сигурност, — нали така, господин Робинсън?

— В непосредствена близост — да.

— Нужен ви е бил от достъп до този риф. Ако Океания бъде построена, вашият хотел загива във водата, нали така?

— Сигурен съм, че би оказало влияние на бизнеса по някакъв начин, но кой може да каже до каква степен?

— Луксозен хотел и казино като Океания биха отнели блясъка на вашия плаващ Уол-Март, нали?

— Въпрос на мнение.

— Вашето мнение е било, че трябва да попречите на Грифин да построи Океания.

— Не! — Робинсън й се усмихна. — Проектите ни бяха напълно различни.

— За да са наясно съдебните заседатели — продължи тя, — нает сте от Хал Грифин да направите платформите за построяването на Океания. Но без да уведомите господин Грифин, тайно започвате разработка на конкурентен проект?

— Както казах и преди малко, аз съм бизнесмен, госпожице Лорд.

Виктория замълча, което даде възможност на съдията да се включи:

— Имате ли други въпроси?

Виктория беше изпуснала парата. Беше установила мотив. Сега Стив трябваше да свърже Робинсън с убийството. Беше готова да си седне, но осъзна, че е нарушила едно от многобройните правила на Стив за кръстосания разпит.

„Винаги завършвай силно.“

— Само още нещо, Ваша чест. — Тя се обърна към свидетеля. — Господин Робинсън, вашата моторница... как е кръстена?

Надяваше се, че фотографът снима в момента. Лицето на Робинсън почервения от гнева, който се беше насъбрал в него.

— „Насита“ — отвърна Робинсън.

— Фен на „Ролинг Стоунс“ ли сте?

Отново сарказъм. Мразя, когато Стив го прави, но понякога не мога да се въздържа.

— Така се е казвал един от корабите на Хенри Морган — отвърна Робинсън през стиснати зъби.

— Морган Ужасния? — престори се на изненадана.

— Някои го наричат така.

— Не е ли потапял кораби и рушил градове? Плячкосвал, палел и изнасилвал?

— Трябва да разберете историята, госпожице Лорд. В онези дни...

— История или не, Морган Ужасния не е ли бил пират?

— Имал е разрешението на Короната. Смятал се за капер.

— Точно така — отвърна тя и се усмихна с престорена скромност. — А вие се смятате за бизнесмен.

ЦЯЛАТА ИСТИНА

52

Коридорът към съдебната зала беше външен тесен балкон на четвъртия етаж. Докато чакаше да го извикат да свидетелства, праметнал самото си през рамо, вадички пот се стичаха по лицето на Стив и се спускаха по врата му. Тропическата жегата предизвикваше вълни от болка в черепа му.

Вратата на съдебната зала се отвори с трясък и Лечестър Робинсън излетя навън. Ругаеше на поразия, лицето му беше озъбено. С наведена глава той почти се блъсна в Стив на път към асансьора.

Това е добре. Много добре.

Виктория го беше одрала и беше закачила кожата му да съхне. На нейната възраст той не беше толкова добър. Част от силата ѝ се криеше в това, че не съзнаваше колко е добра. Чувството на несигурност държеше егото ѝ под контрол. Нуждата ѝ да се харесва — болка, която той не споделяше, — я правеше по... ами харесвана.

Имаше и още разлики. Той разполагаше с улични номера, тя — с изтънчени трикове. Той размахваше меч, тя пронизваше с рапира.

Може би точно затова сме толкова добри заедно. Може би когато това свърши, пак ще станем един отбор. И може би ще продължим да си делим и спалнята заедно със съдебната зала.

Докато Стив обмисляше възможностите, приставът подаде глава през вратата и се провикна като глашатай:

— Господин Со-ло-мон! Стивън Со-ло-мон!

— Аз съм — каза Стив.

Обеща да каже истината, цялата истина и само истината.

Хиляди пъти беше чувал как хората се заклеват, но да положиш сам клетва беше различно. Като адвокат нямаш право да лъжеш безсрамно. Но можеш да се движиш по мъглявата линия между светлината и сянката. Можеш да играеш степ с бастун ѝ цилиндър, да разсейваш и забавляваш. „Да ги шашкаш-лашкаш“, както пееше

адвокатът Били Флин. Можеш да придаваш нюанси и да оцветяваш истината. Но когато свидетелстваш, си длъжен да казваш...

Цялата истина.

Признание, че съществуваша различни степени на истината.

Само истината.

Което значеше, че може да кажеш истината като цяло, но да я замажеш леко по краищата. Когато седна, Стив още не знаеше до каква степен щеше да сподели истината.

Лицето на Виктория пламна, когато се изправи и се приближи до свидетелското място.

— Моля, кажете името и професията си за протокола.

— Стив Соломон. Съдебен адвокат.

„Правен защитник“ винаги му беше звучало прекалено претенциозно.

— Какви са отношенията ви с подсъдимия Харолд Грифин?

— Представлявах го, но той ме уволни. Или може би вие ме уволнихте, трудно ми е да преценя.

Бяхме голи тогава, но не е нужно да събуждаме любопитството на съдебните заседатели с такива пикантни подробности.

— Защо отказаха услугите ви?

— Обвиних сина на господин Грифин в убийство. На господин Грифин не му хареса. Нито на вас. Като между другото, се оказа, че греша.

— Защо обвинихте сина на господин Грифин?

— Трябва ли да навлизаме в това? — примоли се Стив. — Неловко е.

— Ако обичате.

— Беше свързано с вас. Ревнувах от Джуниър Грифин.

Уадъл се обади:

— Ваша чест, това процес за убийство ли е или брачна консултация?

— Ще го вържа с делото — отвърна Виктория.

— Побързайте — посъветва съдията.

— Господин Соломон, вярно ли е, че сте бил избутан от мост при инцидент с мотор?

— Да — отвърна Стив. — Старият ми кадилак кабрио потъна.

- Полицията откри ли кой е виновен за нападението?
- Мъж на име Честър Лий Конклън. Викат му Чери.
- Случвало ли ви се е да срещнете господин Конклън отново?
- Вчера. Стреляше с пушка по мен. И по Клайв Фоулс.

Няколко съдебни заседатели се размърдаха. Правеха го винаги когато станеше дума за стрелба.

- Защо Честър Конклън ще се опитва да ви убие?

— Протестирам! Това са заключения. — Уадъл трябваше да вдигне малко шум просто за да прекъсне разпита. — И доколкото виждам, господин Конклън няма връзка с настоящото дело.

— Има — отвърна Виктория, — от момента, в който Лечестър Робинсън призна, че Конклън е работил при него и обвиняемият Харолд Грифин му е конкурент.

- Отхвърля се засега — отсъди съдията.

— Господин Конклън — продължи Стив — не искаше Клайв Фоулс да ми каже кой е истинският убиец на Бен Стъбс.

— Протестирам, да се заличи от протокола — намеси се Уадъл. — Това са свидетелски догадки, не показания. Ваша чест, не знам как го правят в Маями, но никога не съм гледал дело, в което адвокат по защитата сяда на свидетелската скамейка и...

- Бивш адвокат — отвърна Виктория.

— Няма значение. Адвокатът дава показания и изказва мнението си кой е убил жертвата.

— Прокурорът има право. — Съдията се обърна към съдебния пристав. — Изведете съдебните заседатели за малко. Ще се разберем, без да драскаме по протокола.

След като съдебните заседатели се изнизаха един по един в малката си стаичка, съдия Федърс попита Виктория.

- Какво се опитвате да изтръгнете от съдружника си?

- Бившия ми съдружник — поправи го Виктория.

— Ваша чест, мога ли да задам няколко въпроса на господин Соломон, докато съдебните заседатели ги няма?

- Заповядайте.

— Господин Соломон, Клайв Фоулс каза ли ви кой е убил Бен Стъбс?

- Да, каза ми.

— Знаех си — намеси се Уадъл. — Задават се косвени показания.

— Затваряй си устата, Дик — отвърна съдията, — това, че аз ще го изслушам, не значи, че и съдебните заседатели ще го чуят. Продължавайте, госпожице Лорд.

— Работел за трета страна, не пожела да ми каже името на човека. Третата страна искала Стъбс да потопи Океания, като даде отрицателна оценка в доклада си. Работата на Фоулс била да убеди Стъбс да го направи. И да го убие, ако откаже.

Дотук всичко е истина.

— И как господин Фоулс е изпълнил инструкциите?

— Промъкнал се е на „Форс мажор“ и когато Стъбс отказал да изпълни искането му, Фоулс направил това, което му било наредено да направи.

Горе-долу истина.

— Можете ли да бъдете по-конкретен, господин Соломон?

Стив си пое дълбоко въздух. Нямахше къде да иде. Ако кажеше дословно истината — че Стъбс е бил пронизан случайно, — Грифин можеше и да отърве кожата, ако съдебните заседатели въобще чуеха показанията му. Но истината нямаше да уличи Робинсън. — Фоулс каза, че е прострелял Стъбс с харпуна. Убил го е, както му е било наредено.

Заболя те, нали? Наистина ме заболя.

— Освен че каза, че е убил господин Стъбс — попита Виктория, — какво още направи господин Фоулс?

— Написа самопризнание и го подписа.

— Кога и къде стана това?

— Вчера. На торпедото на Фоулс от Втората световна война.

— На кое? — попита съдията.

— Двуместен подводен съд, който прилича на торпедо със седалки. Пътуваш с водолазна екипировка. Бяхме на дъното на океана.

— На дъното на океана? — Уадъл се разсмя. — Звучи както че ли свидетелят е получил азотна наркоза.

— И как господин Фоулс е написал признанието си под водата? — любопитства съдията.

— На магнитна плоча. Каквато използват водолазите.

Уадъл се изкашля.

— Най-добре да видим доказателството, Ваша чест. И къде е това самопризнание?

— Изгуби се в морето — отвърна Стив. — Изпуснах плочата, когато Фоулс блъсна лодката на Конкълън и двамата загинаха.

— Господи! — съдия Федърс тихо изсвири с уста.

— Ваша чест, възразявам срещу свидетелските показания на господин Соломон — заяви Уадъл. — Така нареченото самопризнание е сто процента косвено доказателство, чисто и просто.

— Прокурорът е прав — каза съдията. — Госпожице Лорд, ако разполагаете с плочата, щях да склоня да оставя господин Соломон да удостовери автентичността ѝ и да я приема като доказателство. Но без нея...

— Благодаря ви — ухили се самодоволно Уадъл. — Сега може ли да викнем отново съдебните заседатели и да проведем процеса според правилата?

В този миг вратата на съда се отвори и един висок, красив и почернял мъж влетя вътре. Джуниър Грифин беше по джапанки, бели панталони и потник, дългата му руса коса беше мокра и зализана назад. На Стив му заприлича на някоя от онези реклами за мъжки одеколон.

Но какво държи?

— Надявам се, че не съм закъснял. — Джуниър размяташе мрежа в ръка. А в мрежата беше магнитната плоча.

Стив не можеше да повярва.

Аз трябваше да съм героят! Не Джуниър Муниър Грифин!

— Беше само на двайсет и пет метра дълбочина — каза Джуниър, докато се приближаваше към съдийската банка. — Но координатите на Бреговата охрана не бяха съвсем точни. Трябваша ми пет гмуркания. Не се нуждая от благодарности, разбира се.

Съдебната стенографка, млада жена с отворени на пръстите сандали и къса пола, беше зяпнала Джуниър като шоколадова мелба.

— Бихте ли си казали името за протокола? — попита тя.

— Харолд Грифин-младши.

А телефонният номер? — продължи тя.

— Да видим какво носите, млади момко — намеси се съдия Федърс.

Джуніър им отвори мрежата и подаде плочата на съдията. Надписът си беше още там — „Аз убих Стъбс“, подписано от Клайв А. Фоулс.

— Господин Соломон, това ли е писменото самопризнание, за което говорехте? — попита съдията.

— Да.

— И видяхте как господин Фоулс го подписва?

— Да.

— Добре, тогава. Доведете обратно съдебните заседатели. Мисля, че госпожица Лорд трябва да им представи ново доказателство.

ПРОСТЕНО, НО НЕ ЗАБРАВЕНО

53

Два дни по-късно в блажено опиянение от тилебол с кодеин Стив се унасяше във въжения хамак, опънат между две палми на брега на Шугърлоуф Кий. Щеше да заспи, ако баща му не ругаше постоянно, докато лазеше рачешката по покрива на баржата си, борейки се със сателитната чиния.

— Да ти го начукам отзад! — изкрещя Хърбърт и удари с гаечния ключ по чинията.

Соломон бяха генетично увредени и не ставаха за домашни майстори, Стив го знаеше добре.

— Още е на снежинки — провикна се Боби от всекидневната. Гледаше телевизора, докато дядо му се опитваше да настрои антената.

— Хей, мързеливецо! — изръмжа Хърбърт. — Защо не дойдеш да ни помогнеш?

Стив се залюля напред-назад в хамака.

— Ако беше оправил теча, така че коритото да не се накланя надясно, нямаше да има нужда постоянно да местиш антената.

— Като че ли разбираш нещо от електроника!

— Тогава защо ме викаш да ти помагам?

Гол до кръста, с изцапани с боя шорти, Хърбърт лъщеше от пот. Сумтеше, докато се напъваше да премести чинията с няколко милиметра.

— Тате, защо не слезеш, преди да си получил сърдечен удар?

— Недей да се охарчваш за погребението ми — нареди му Хърбърт. — Не че ще го направиш.

— Сега е цяла снежна буря — докладва Боби отвътре.

— Майната му! — Хърбърт слезе по стълбата на задната палуба. Боби провря глава през прозореца.

— Чичо Стив, можеш ли да оправяш телевизора?

— Напиши си домашното. Не е хубаво да гледаш телевизия. Особено новините по Фокс.

След няколко минути Стив чу непогрешимото дрънчане на ледени кубчета в стъклена чаша. Отвори очи и видя баща му да се приближава към хамака. Носеше две големи чаши, в които се полюшваше златиста течност.

— Предполагам, че не е безалкохолна бира?

— Не е и пикня от алигатор. — Хърбърт седна на пластмасовия стол до хамака. — Скок с глътка сода.

— Дано не е само глътка. Това са половинлитрови чаши.

— Няма да те държи за дълго. Ще премахне болката.

— Боби написа ли си домашното?

— Ще си го напише, ако учителят му даде да направи уебсайт с камери в съблекалнята на мажоретките.

— Супер! — Стив седна и провеси крака от едната страна хамака. — Ох!

— Добре ли си, синко?

— Докато ми се качваше адреналинът в съда, бях добре. Сега съм малко замаян.

Хърбърт му подаде чашата:

— Наздраве!

Стив наклони чашата към неговата.

— Заблуда на врага.

Двамата си пийнаха и Хърбърт каза:

— Е, какви са новините от Виктория?

— Съдебните заседатели са се оттеглили в единайсет сутринта.

— Трябваше да си там.

Стив поклати глава и милиони топки заподскачаха между ушите му.

— Делото си е нейно. Не мое.

— Е, и?

— Когато излязат с присъдата, моментът трябва да си е само неин. Заслужава автономия.

— Що за дума е това? „Автономия“?

— На Виктория.

— Така си и помислих — възрастният мъж отпи една голяма глътка от скоча си. — Ще говорим ли или няма?

— Оттеглих иска си, ако затова ме питаш.

— Това го знам.

— Откъде?
— Пинки Любер ми каза.
— Още ли говориш с него?
— Говоря? По дяволите, ще го водя на риба другата седмица.
— Все още не мога да го разбера, татко. Сякаш си забравил какво ти стори.

— Не съм забравил. Простил съм.
— Това нещо от дзен-будизма ли е? Как можеш просто така да продължиш напред?
— Идва с възрастта и опита. И знанието, че всички сме увредена стока.

Стив си позволи да се усмихне. И той беше казал нещо подобно на Виктория. „Всички сме грешни.“ Можеше ли да вдигне летвата пред баща си по-нависоко, отколкото я вдигаше за себе си?

— Не биваше да се ровя в живота ти, татко. Нямах право.
— Както ти казах, от истината може да боли. Сърдиш ли ми се за стореното от мен преди толкова години?
— Не. Вече не.

Хърбърт вдигна чашата си за на здраве.
— Ти си добро дете. Трябва да ти го казвам от време на време.
Стив остави думите да проникнат в съзнанието му и отпи още една глътка. Алкохолът вече му беше замаял главата, а едва отпиваше от чашата. После промълви:

— Излъгах в съда, татко.
Чувстваше се на десет години: „Аз хвърлих топката през прозореца, а не Джанис.“

— За какво говориш?
— За делото на Грифин. Излъгах под клетва.
— Господи!
— Уилис Раск настоя, че ако кажа истината, Грифин ще отърве кожата. Но на Робинсън щеше да му се размине просто ей така.
— Фоулс не е ли застрелял Стъбс?
— Робинсън му е наредил да го застреля. Но Фоулс не го е направил. Стъбс се е прострелял, докато са се борили за харпуна.
— Мили боже!
— Можеш ли да повярваш? Джуниър Грифин е бил прав още от първия ден. Стъбс сам се е прострелял, а Хал Грифин е паднал от

стълбата, докато се е опитвал да се качи и да повика помощ.

— Ами вълшебната плоча? Ти ли написа самопризнанието?

— Не, за това не съм излъгал. Фоулс го написа на плочата, защото пое моралната отговорност за смъртта на Стъбс. Приех го като позволение да кажа, че той го е застрелял.

— Голямо извинение, няма що! Добре дошъл в клуба, синко!

— На лъжците ли?

— На „Целта оправдава средствата.“

— Като вас двамата с Пинки ли?

— Като много хора, синко. Не е само бяло и черно. Има хиляди нюанси на сивото.

— Предполагам, че ти дължа извинение.

— За какво? Че си излъгал в съда? Или че ми лазеше по нервите?

— И за двете.

— Забрави го. Всичко свърши.

— Оставяш да ми се размине толкова лесно? Не искаш ли да мишибнеш поне едно „нали ти казах“?

— По дяволите, не. Искам да си допиеш питието и после да оправиш проклетата сателитна чиния.

НЯМА ВРЪЩАНЕ НАЗАД

54

Сърцето на Виктория биеше стакато и чувстваше как лицето ѝ гори. Хал Грифин стискаше ръката ѝ толкова силно, че чу как кокалчетата ѝ изпукаха.

Когато секретарят се пригответи да прочете присъдата, Виктория се уплаши, че може да не я чуе от думкането в гърдите си.

— „Ние, съдебните заседатели, смятаме обвиняемия Харолд Грифин за невинен по обвинението за непредумишлено убийство.“

Да! Успях! Добре, Стив ми помогна. Но успях. Процес за убийство.

Грифин изпусна дълбока въздишка.

Уадъл накара съдебните заседатели да потвърдят присъдата един по един и те я потвърдиха като честна и справедлива. Съдия Федърс им благодари за изпълнения дълг и каза на Грифин, че е свободен да си върви. Уадъл се ограничи само с едно „Поздравления“ и каза, че щял да повдигне обвинение за убийство срещу Лечестър Робинсън. Шериф Раск ѝ намигна и вдигна палци.

Няколко минути по-късно на моравата отпред я наобиколиха репортери, редовни посетители, дори няколко любопитни туристи. Отговори на въпросите и позира за снимките. Огромен брадат мъж с шорти на цветя ѝ завря микрофон в лицето. Били Уахо, радиоводещ, който сега твърдеше, че бил казал на слушателите си, че Грифин е невинен и Виктория ще го докаже.

Откъсна се от репортерите и Грифин я прегърна веднъж, два пъти, три пъти, после бързо си тръгна. Кралицата го чакаше на летището, двигателите на самолета вече загряваха. Бяха запланували малко празненство. Само двамата, в къщата му в Коста Рика.

Джуниър вдигна Виктория и я завъртя във въздуха, едната ѝ обувка отхвъркна. Той я взе, после коленичи пред нея. Чаровният принц пред Пепеляшка. Тя постави ръка на рамото му, за да се подпре, и пяхна крака си обратно в обувката.

Сладък си, скъпи ми мускулест Джуниър, но не си моят принц.

И тогава видя Стив да стои от другата страна на улицата, на прага на „Зеления папагал“, с бира в ръка. Нарушаваше закона за пиенето направо от бутилката, хулиган в найлонови шорти и тениска. Махна му да се приближи, да се включи във веселбата, но той поклати глава. Миг по-късно тя се отправи към него.

Разхождаха се по Дювал Стрийт, Виктория се полюшваше на токчетата си и размахваше чанта.

На Стив усещането му беше познато. Не толкова радост, колкото лекота. Първо смазващият товар беше свален, тази свръхтежка отговорност, която носеше адвокат при защитата на клиент, обвинен в убийство. После чувството на изпълнен дълг: държавата с всичките си пари и всичките си лакеи обвинява клиента ти, заклеймява го като убиец, а ти си здравото копеле, което застава на пътеката с кръстосани ръце и казва: „Ще трябва да минете първо през мен.“

Но без биене в гърдите, без триумфални възгласи. По-скоро радостта за другото живо човешко същество, което разчита на теб, както пациент разчита на хирурга си.

— Искаше ми се да чуеш заключителната ми пледоария. — Бузите на Виктория още бяха пламнали от вълнение.

— Уилис каза, че си била приковаваща. И зашеметяваща.

— Изведох основната теза и я набих в главата на съдебните заседатели, както ти си ме учил.

— „Допълнителната стъпка“. Уилис ми каза.

Гласът на Виктория доби интонацията, с която говореше в съда:

— В повечето дела защитата се задоволява да докаже, че съществува основателно съмнение във вината. Но тук предприемаме и една „допълнителна стъпка“. Не само доказахме, че Харолд Грифин е невинен. Но доказахме кой е виновният. Клайв Фоулс е убил Бен Стъбс.

Стив реши да не спори. В крайна сметка думите бяха негови.

— Продължих да им го набивам в главите. Предприехме тази допълнителна стъпка. Предприехме онази допълнителна стъпка. И после ги попитах: „Какво направи обвинението? Обвини най-удобния човек — другия мъж на борда. Обвинението пропусна една стъпка. Пропусна истинския убиец и вкара не когото трябва в съда.“

— Добре казано. Лесно за запомняне. Какво каза за Робинсън?

— „Лечестър Робинсън е човек с висок интелект и големи възможности. Но напълно аморален и покварен. Като развалена скумрия на лунна светлина, блести и в същото време вони.“

— Хитро. Но не го ли използвах аз веднъж.

— Два пъти. Но вместо костур, казах скумрия, за разнообразие.

— Страхотна работа. Браво на теб!

Тя му се усмихна сияйно и заподскача. Ако настроението ѝ се вдигнеше още малко, реши Стив, щеше направо да полети. Минаха покрай една будка за сладолед, ароматът на току-що опечени вафлени фунии се носеше по тротоара. След малко, знаеше го от собствен опит, щеше да я обземе вълчи глад.

— Гладна съм — каза Виктория. — Да обядваме някъде?

А, точно навреме!

— Мога да ям непрекъснато, Вик. Знаеш го.

Кафетата бяха пълни с туристи от корабчетата, пуснати в града за пет часа, преди да надуют сирените и да се втурнат обратно към пристанището като плъхове след магьосник със свирка на уста.

— Какво ще кажеш за тук, Стив? Ресторанта на приятеля ти. Ще си поръчаме риба тон на барбекю, която ти толкова обичаш.

Много ясно, намираха се пред „Маргаритавил Кафе“, един от ресторантите на Джими Бъфет. Мястото беше претъпкано, а пред вратата се виеше дълга опашка. Повечето имаха вид на дебели, изгорели на слънцето каубои от средния запад, нахлузили хавайските ризи направо от закачалките в магазина. Стив и Виктория се наредиха на края на опашката.

— А какво ще кажеш за малко скариди със сос от наденички? — продължи тя.

— Абсолютно.

— Но да започнем със супа от миди и пастет от пушена риба.

— Каквото пожелаеш. Аз черпя.

— В такъв случай и няколко сафрида в сос от ром. И лимонов пай за десерт.

Повече отколкото обикновено изяжда за цяла седмица.

Беше решил да изчака, докато стигне до втория сафрид, но когато застанаха на края на опашката, думите сами се изплъзнаха от устата му:

— Искаш ли да поговорим, Вик? За бъдещето.

— Да, искам.

— Наистина си създаде име с това дело, така че ще те разбера, ако още искаш да продължиш сама, но си мисля, че не бива да разваляме фирмата.

— И аз мисля същото.

— Наистина ли?

Може ли да е толкова лесно?

— Да гледам сама делото на чичо Гриф беше добре за мен — отвърна тя. — Много добре. Но сме по-добре заедно, отколкото поотделно.

— Повече от съгласен съм.

— Но трябва да ми оставиш място да се развивам.

— Много място. Много развитие. Няма проблем.

Опашката напредваше със сантиметри, но още бяха много далеч от входа.

— И трябва да направим някои промени — каза Виктория.

— Промените са хубаво нещо.

— Тези реклами отзад на градските рейсове. Лицата ни са точно над ауспуха. Да ги махнем.

— Добре са за бизнеса.

— Просташки са.

— Няма ги. Какво друго?

— Искам да престанем да се занимаваме с „Катеричките“.

— Защо? Знаеш, че не се занасям с момичетата.

— Непристойно е.

— Господи, Вик! Започваш да приличаш на майка си.

Тя го стрелна с поглед и той се предаде:

— Добре, добре. Майната им на „Катеричките“.

Това накара една жена на средна възраст на опашката пред тях да се извърне и да ги погледне, туристка със слънчеви очила на фалшива перлена верижка. Съпругът ѝ беше облечен в бермуди и бяла риза с дълъг ръкав.

— Дали приятелят ти не е тук? — Виктория надникна покрай хората пред тях. — Ще ни обслужи като VIP гости.

— Не мисля, че Джими Бъфет ходи да сервира по масите, Вик.

— Остри миризми се носеха около тях. Нещо гризеше Стив, нещо

друго, освен присвиващия го от глад стомах: — Говорим само за „Соломон и Лорд“. Ами...

— Стив и Виктория?

— Да. Не ни ли е по-добре заедно, отколкото поотделно, и в тази област?

— Предполагам. — Тя се наклони и го целуна. — Но ми трябва малко време, става ли?

— Мислех за всичко, което се случи, откакто „Форс мажор“ излетя на брега?

— И аз. Като започна от това, че искаше да правим секс в океана. Жената пред тях се извърна и ги изгледа над очилата си.

— Ще стана по-добър човек — каза Стив. — По-добър баща за Боби. По-добър син. По-добър партньор за теб.

— Недей да ставаш прекалено добър, Стив. Харесваш ми такъв, какъвто си.

— Сериозно? Не искаш ли да се променя?

— Само едно нещо. От сега нататък — пълна откровеност. Искреност и честност. Не искам дори невинни лъжи.

— Няма проблем. Между другото знаеш ли, че съм бил във „Фи Бета Капа“?

— Сериозно ти говоря, Стив. Истината. Цялата истина. И само истината.

Не точно това искаше да чуе.

— Най-красивите думи в английския език — отвърна той.

Пред тях настана раздвижване. Хората започнаха да шушукат. Някой изръкопляска. Оплешивяващ мъж на средна възраст с бронзов тен, шорти, сандали и риза на цветя излезе от ресторанта. Хората на опашката го спираха да се ръкуват с него. Някои вадеха туристически карти и химикалки, за да му искат автограф.

— Стив, виж! Това е Джими Бъфет.

Стив изпъна натъртения си врат, за да види по-добре.

— Сигурна ли си? Прилича ми повече на двойник. Може да си е наел по един във всеки ресторант.

— Не, той е. Хайде, Стив, кажи му здрасти.

— Защо толкова се вълнуваш? Та ти дори не си падаш по него.

— Но ти си върла папагалска глава. Пък и сте приятели. Може да идете на риба.

Миг по-късно Бъфет вече си беше пробил път до тях.

— Джими! — Тя сграбчи десницата му с две ръце. — Аз съм Виктория Лорд, ето го и приятеля ти Стив. — Огледа се наоколо. — Стив?

Беше се заврял между двама туристи. Виктория го сграбчи за лакътя и го издърпа.

— Може двамата да идете за ухаху или каквото там обичате да правите.

Явно смутен, мъжът подаде ръка на Стив.

— Здравей, аз съм Джими Бъфет. Добре дошли в Маргаритавил.

— Стив Соломон — стиснаха си ръцете.

— Чакай малко — каза Виктория. — Вие двамата не ловите ли риба и не пиете ли заедно с шериф Раск?

— Познавате Уилис? — попита Джими. — Страхотен човек. Е, радвам се, че се запознахме, Стив — продължи нататък и стисна още няколко ръце.

Виктория вирна глава и погледна изпитателно Стив, който явно броеше дупчиците на маратонките си.

— Не можеш да се промениш, нали, Стив?

— Такива сме, каквито сме.

— Прав си. — Опашката направи няколко крачки и те пристъпиха заедно с нея. Ароматът на току-що изпечен хляб стана по-силен. — Майка ми. Баща ти. Ти. Аз.

— Какво искаш да кажеш, Вик?

— Научил си ме не само как се провежда кръстосан разпит. Помниш ли какво каза за баща си? „Любовта означава да приемеш другия такъв, какъвто е. Защото той си е същият.“

— Да.

Тя се приближи и отпусна глава на рамото му.

— Каква е температурата на водата днес?

— Топла е. Двайсет и шест — дваайсет и седем градуса.

— Чудесно! Знам един усамотен плаж на трийсет и два километра оттук.

— И?

— Носиш ли си бански в колата?

Той поклати глава.

— Нищо, Стив! — Тя го прегърна и го притегли към себе си. —
Няма да ти трябва.

ЗАКОНИТЕ НА СОЛОМОН

1. Ако фактите не пасват на закона... изопачи ги.
2. Винаги приемай, че клиентът ти е виновен. Пести време.
3. Пази се от шериф, който забравя да зареди пистолета си, но помни какво се пее в „Маргаритавил“.
4. Може да пробуташ една небивалица на съдебните заседатели. Втора обаче със сигурност няма да мине, а третата праща клиента ти право в затвора.
5. „Обичам“ означава да поемеш куршума заради любимия човек. Всичко по-малко от това е просто „харесвам“.
6. Клиент, който лъже адвоката си, е като съпруг, който мами жена си. Рядко го прави само веднъж.
7. Ако се срещаш с бившо гадже, което си зарязал, винаги подозирай, че е въоръжено.
8. Ако някой умен, красив и богат мъж те покани заедно с гаджето ти в нудистки клуб... повече от сигурно е, че има гигантски шмекел.
9. Хората, които познаваме най-дълго, често познаваме най-малко.
10. Съдебния заседател избирай така, както си избираш любовник. Да не очаква съвършенство и да ти прощава простотиите.
11. Ако те е страх да поведеш, никога няма да те извадят от играта... но и никога няма да откраднеш начален удар.
12. Когато мъж и жена са в пълен синхрон — четат си мислите, разсмиват се взаимно, доставят си радост един на друг, — те са нацелили точката на екстаза и когато са заедно, е... почти толкова хубаво, колкото и когато правят секс.

Издание:

Пол Ливайн. Текила и синьо алиби

Редактор: Радка Бояджиева

ИК „Бард“, 2007

Оформление на корица: „Megachrom“

ISBN 978–954–585–799–7

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.